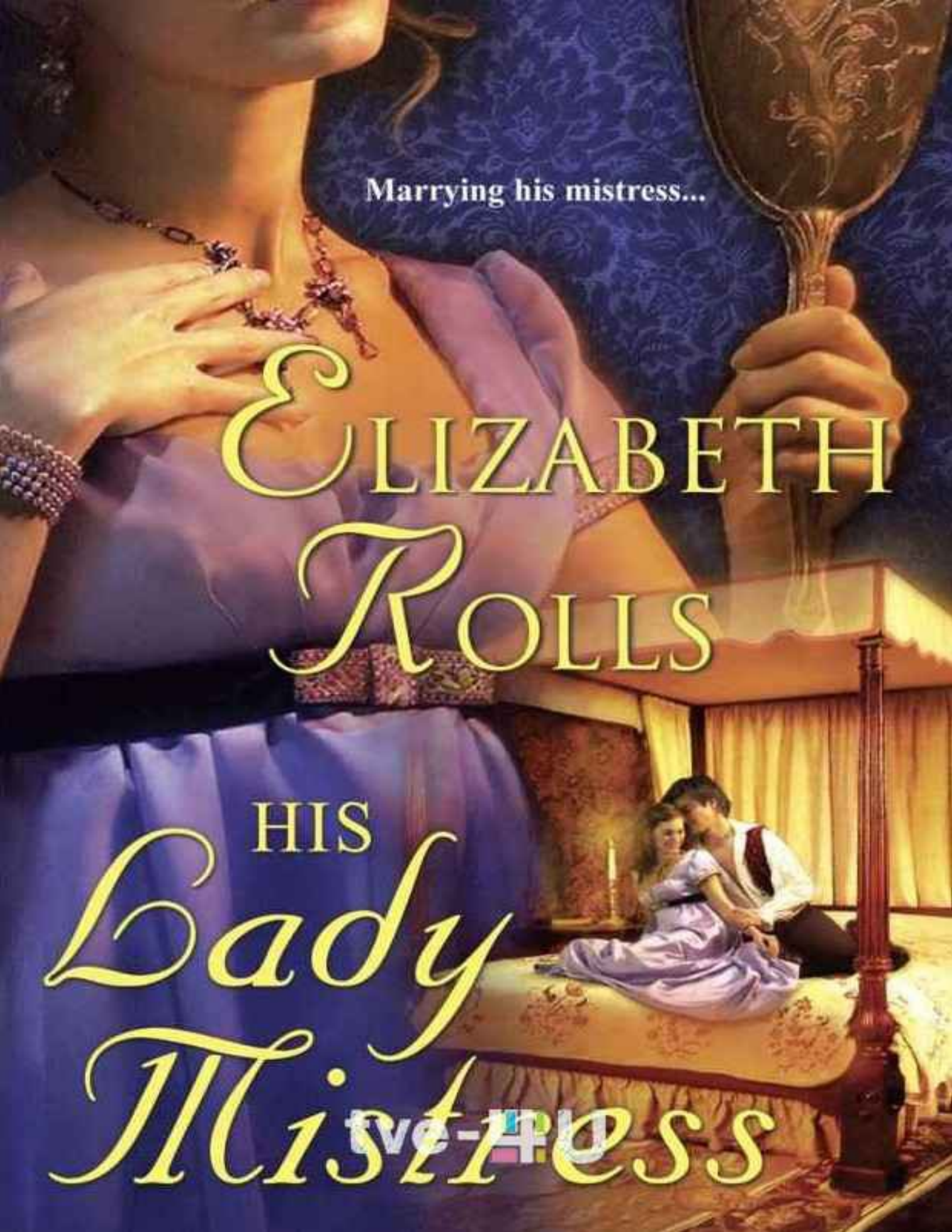

Marrying his mistress...

ELIZABETH ROLLS

HIS
Lady
Mistress

tve-410

NHÂN TÌNH CỦA CHÀNG

ELIZABETH ROLLS

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

- [Phần mở đầu](#)
- [Chương Một](#)
- [Chương Hai](#)
- [Chương Ba](#)
- [Chương Bốn](#)
- [Chương Năm](#)
- [Chương Sáu](#)
- [Chương Bảy](#)
- [Chương Tám](#)
- [Chương Chín](#)
- [Chương Mười](#)
- [Chương Mười Một](#)
- [Chương Mười Hai](#)
- [Chương Mười Ba](#)
- [Chương Mười Bốn](#)
- [Chương Mười Lăm](#)
- [Chương Mười Sáu](#)
- [Chương Mười Bảy](#)
- [\[1\]](#)
- [\[2\]](#)
- [\[3\]](#)
- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)
- [\[6\]](#)
- [\[7\]](#)
- [\[8\]](#)
- [\[9\]](#)
- [\[10\]](#)
- [\[11\]](#)
- [\[12\]](#)
- [\[13\]](#)
- [\[14\]](#)
- [\[15\]](#)
- [\[16\]](#)
- [\[17\]](#)
- [\[18\]](#)
- [\[19\]](#)
- [\[20\]](#)
- [\[21\]](#)
- [\[22\]](#)

- [\[23\]](#)
- [\[24\]](#)
- [\[25\]](#)
- [\[26\]](#)
- [\[27\]](#)
- [\[28\]](#)
- [\[29\]](#)
- [\[30\]](#)
- [\[31\]](#)
- [\[32\]](#)

Giới thiệu

MỘT NGƯỜI ĐẦY TỐ BỊ CHÀ ĐẠP HAY MỘT QUÝ CÔ TRỌNG VỌNG? Khi Max, Bá tước Blakehurst, gặp Verity anh chỉ thấy cô là một người đầy tớ bị chà đạp. Anh đã không nhận ra cô chính là con gái của ngài đại tá dưới quyền mà anh đã từng phục vụ, cô bé mà anh đã từng giúp đỡ nhiều năm về trước. Cuộc sống của Verity giờ đây quá bấp bênh. Thế nên anh đã đề nghị một giải pháp hết sức bất ngờ - anh sẽ đưa nàng lên vị trí là tình nhân của anh. Cuối cùng Verity cũng đồng ý, nhưng cũng lúc đó Max bắt đầu đánh mất trái tim mình vì nàng, thế rồi anh khám phá ra thân thế thực sự của nàng. Max đã hoàn toàn sửng sốt; anh sẽ không bao giờ chấp thuận để quý cô này trở thành nhân tình của mình. Giờ đây, để tránh tai tiếng, họ sẽ phải kết hôn!

Mục lục

Phần mở đầu

Chương Một

Chương Hai

Chương Ba

Chương Bốn

Chương Năm

Chương Sáu

Chương Bảy

Chương Tám

Chương Chín

Chương Mười

Chương Mười Một

Chương Mười Hai

Chương Mười Ba

Chương Mười Bốn

Chương Mười Lăm

Chương Mười Sáu

Chương Mười Bảy

Phần mở đầu

Mùa thu năm 1817

Verity ẩn mình vào đám khói u ám tuôn ra từ ống khói, dỗi qua bức màn mưa khi hai người đàn ông, mà cái bóng của họ chỉ sẫm hơn đêm tối chút ít, vác theo thứ gì đó nặng kinh khủng từ ngôi nhà tranh tới cỗ xe. Con ngựa được đóng vào cang xe và không ngừng gõ móng, khụt

khịt như thể ngửi thấy mùi tử thi đang đến gần. Cậu bé đứng ở đầu nó đang rung cái chuông và giơ cao cái đèn lồng hơn.

“Một, hai, ba...” Một tiếng huých khi những người đàn ông quăng cái bọc lên phía sau xe.

Tim nàng thất lại. *Ôi, Chúa ơi! Xin hãy nhẹ tay thôi.*

“Được rồi. Mọi thứ sẵn sàng chưa, Jake?”

“Ừ... à, khoan đã, những cái kia... đâu rồi?” Jake nhảy tót lên thùng xe và ngó nghiêng xung quanh. “Không sao. Đây rồi, Bill ạ”

“Cái gì thế?”

“Suýt chút nữa thì quên khuấy mất cái cọc. Sẽ không thể quên một thứ như thế. Linh mục chắc đã để nó vào, chắc thế.”

Một tiếng khịt mũi lớn. “Cứ như là ông ta phải chở nó đi ấy. Hết chưa? Được rồi, đi thôi. Tốt nhất là nên rời đây.”

“Ừ. Này, nhóc, giơ cao cái đèn lên chút. Cậu sẽ trở lại giường sớm thôi. Và đừng nghĩ ngợi gì về chuyện này nhé. Đây chỉ là một sự hổ thẹn. Vì chẳng có gì khác ngoài việc phải tuân lệnh cả.”

Mệnh lệnh. Ruột gan nàng quặn lên khi chiếc đèn lồng được chuyển tay và chiếc xe nặng nề lăn bánh. Trượt ra từ trong bóng tối, nàng theo sau, chỉ đủ gần để không bị mất dấu ánh sáng yếu ớt trong màn mưa mù mịt.

Tới cuối con đường làng một tiếng lạch cạch rất nhanh của vó ngựa đã báo hiệu cho nàng vội vã tìm nơi trốn trong cổng khu nghĩa trang của nhà thờ. Tất cả nàng có thể nhìn là hình dáng cao lớn của người kỵ sĩ, và anh ta mặc một cái áo choàng nặng nề. Nghiến chặt răng để khỏi thốt nên lời, Verity cố gắng lắng nghe những gì kỵ sĩ nói với mấy người kia. Những từ ngữ bị bóp nghẹt trong tiếng mưa rơi xối xả, nhưng cái giọng trầm sâu đó không hề quen chút nào. Nó hẳn phải là của người khách lạ sang trọng đã tới quán trọ nghỉ sớm vào ngày hôm trước.

Nàng nén một tiếng rít giận dữ khi kỵ sĩ cưỡi ngựa chậm rãi tới bên cái xe. Không phải việc của ông ta! Ông ta muốn một câu chuyện giật gân để kể cho bạn bè ư? Hai bàn tay nàng nắm chặt lại trong cơn giận dữ bất lực. Nàng không được để lộ diện. Chắc chắn ông ta sẽ không ở đây lâu. Nàng vẫn có thể sẽ làm được việc phải làm. Màn mưa dày đặc che kín tầm mắt nàng, nàng đi theo chiếc xe và ra khỏi ngôi làng.

Cơn mưa xối xả nhanh chóng thấm đẫm cái áo choàng xơ xác của nàng, lạnh thấu xương. Nàng không ngừng run lấy bầy, nhưng kiên quyết coi như đó là do cái lạnh chứ không liên quan gì đến nỗi sợ hết.

Một cách kiên trì nàng lặp đi lặp lại câu cầu nguyện trong đầu. *Không có gì phải sợ. Không có gấu hay sói. Ma quỷ không tồn tại. Chẳng có gì phải sợ...*

Ngoại trừ bóng tối và bản thân nỗi sợ hãi. Nàng chưa từng bao giờ ra ngoài muộn thế này, mà lại còn một mình nữa chứ... *Mình không có một mình. Cái xe ngay phía trước... không ai khác sẽ ra ngoài vào một đêm như thế này...* Một cơn rùng mình hành hạ nàng với ý nghĩ đó và nàng buộc tâm trí mình bỏ qua... - *chẳng có gì phải sợ...* ngoại trừ sự ghê tởm chính bản thân mình.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng đến ngã tư. Run rẩy vì kiệt sức và lạnh, Verity nấp vào cái hàng rào, nằm thụp xuống trên nền cỏ ướt, không chú ý đến những nhánh cây móc vào người nàng và dòng nước lạnh buốt chảy xuống lưng nàng. Bằng một tay run rẩy nàng đẩy ngược mái tóc ướt sũng, bắt lại ra sau lưng và ló ra khỏi chỗ nấp. Ít nhất thì cũng đã tạnh mưa và mây quang hơn để lộ mặt trăng thoát ẩn thoát hiện với ánh sáng bàng bạc lạnh lẽo.

Cái đèn vừa được hạ xuống và đặt trên nền đất ướt nhẹp. Gần đó nàng có thể thấy một cái bóng của lỗ hổng đen ngòm.

Một người đàn ông cúi người xuống nhìn và chửi thề. “Khốn thật! Cái mồ chết tiệt ngập nửa nước rồi. Gawd! Thật khốn khổ!”

“Đừng bận tâm,” một người khác nói. “Ít nhất chúng ta cũng chưa phải đào ngay bây giờ. Cứ để lão ta đó cho tới khi xong việc. Càng nhanh càng tốt. Phụ tôi một tay đi.”

“Đợi đã.” Gã người lạ xuống ngựa. “Một người giữ ngựa cho tôi. Tôi sẽ đặt ông ta xuống mồi.”

Một tiếng nấc nghẹn ngào. *Sao hǎn ta dám?* Nàng lên án việc để thi thể trong xe hàng bị bỏ vào mồi bởi một gã người lạ tò mò.

“Cái quái quỷ gì thế?” một người lăm bắm, di chuyển một cách khó khăn.

Verity áp mu bàn tay lên miệng và cắn thật chặt.

“Chẳng có gì hết,” gã người lạ cao lớn nói. “Chỉ là vài con thú đi săn thôi.”

“Trong một đêm như thế này ư?” người kia chế giễu. “Không. Dễ thấy là anh từ Lunnon tới rồi! Bất kỳ loài sinh vật tinh khôn nào cũng đều đang nằm sâu trong ổ của chúng lúc này thôi.”

Giọng của người lạ nhạo báng lại. “Rất đúng. Tôi sẽ phải nói gì đây? Rằng có kẻ nghèo khổ nào đó đang nằm ở đây để khóc lóc chào đón ông ta tới cái thế giới mới khốn khổ à?”

Những hơi thở hỗn hển rộn lên.

“Đừng có nói thế chứ!”

“Im ngay đi!”

Họ đứng lùi lại khi người lạ nâng cái xác ra khỏi xe. Verity chỉ có thể thấy cái dáng cao lớn đi lại nhanh chóng tới bên nắm mồ với cái khối nặng.

Tuyệt vọng dâng lên trong nàng khi nàng chuẩn bị tinh thần để thấy cảnh cái xác bị ném cầu thả xuống vũng bùn. Bàng hoàng vì đau đớn khi ông ta quỳ gối trên đồng bùn và di chuyển chậm chạp cái xác về nơi an nghỉ cuối cùng. Một ít bùn bắn lên nói với nàng rằng hành động ấy đã xong, và hành động ấy còn nhẹ nhàng hơn cả nàng đã mong đợi. Run rẩy, nàng theo dõi người đàn ông đứng thẳng lên và ném cái gì đó theo sau cái xác.

Tiếng lầm rầm của cái giọng trầm của ông ta vang tới chỗ nàng. “Chúng con đã chuyển thi thể ông vào trong lòng đất -”

“Ở đây, lúc này!” một giọng giật giã vang lên cắt ngang. “Không thể như thế! Linh mục nói vậy. Nó có trong sách thánh! Họ là những kẻ đã tự sát -”

“Cút xuống địa ngục với những gì Linh mục nói ấy!”

Những người đàn ông lùi lại trước cơn giận dữ đột ngột và người lạ tiếp tục. “Đất trở về với đất, cát bụi trở về với cát bụi,...” Giọng trầm trầm nhạt dần trong tĩnh lặng và những giọt nước mắt của lòng biết ơn hòa lẫn với nước mưa lăn trên má Verity. Dù ông ta là ai, dù ông ta biết hay không, ông ta là người bạn duy nhất của nàng trong đêm đen hãi hùng này và nàng sẽ cầu nguyện cho ông mỗi ngày trong suốt cuộc đời nàng.

Người đàn ông già hơn trong hai người kia dè dặt nói. “Ông tốt hơn nên đứng lùi lại, thưa ngài. Trừ khi ông muốn cũng bị vướng vào chuyện này.”

“Không, cảm ơn ông!” Người lạ giật lùi, giọng ông thô ráp. “Các ông không thể rời khỏi đây bây giờ được à? Cứ nói với Linh mục hai người đã làm thế! Bóng ma này sẽ không gây rắc rối gì cho hai người đâu. Hãy để ông ta được yên nghỉ!”

“Không, thưa ngài,” ông ta quả quyết. “Linh mục nói nó phải được thực hiện như thế. Ông hãy đi ngay giờ, thưa ngài. Chuyện này khó chịu, nhưng nó phải như thế.”

Một lời nguyện rửa dữ dội vì việc đó và người lạ bước tránh ra.

Một trong hai người đàn ông quỳ xuống bên nắm mồ và giơ cánh tay ông ta ra. Tê liệt với sự kinh hoàng, Verity thấy ánh đèn loang loáng trên thép và nghe thấy một tiếng huých tàn bạo đầu tiên như tiếng búa tạ phang vào tấm gỗ. Rồi lần nữa, lần nữa thối bùng lên nỗi sợ hãi khôn cùng trong cái nhịp điệu tàn nhẫn, khủng khiếp ấy. Phát ói trước sự hèn nhát của bản thân, Verity áp chặt tay vào hai tai, nhưng những âm thanh ấy xuyên thẳng vào trong huyết quản của nàng như thể chính trái tim nàng đã bị đâm nát.

Gần như bất tỉnh, nàng lịm hẳn xuống mặt đất, không để tâm tới cái lạnh buốt giá sẽ ngấm vào cơ thể. Ngay cả khi nàng nhận thấy họ đã lấp nắm mộ, thì tiếng búa vẫn vang vọng trong tâm nàng với nỗi đau đớn khôn cùng.

Chỉ còn phải đợi cho tới khi họ đi để nàng có thể nói lời giã biệt.

Cuối cùng thì họ cũng đi, và Verity, lắng nghe đến khi những tiếng vó ngựa nhạt dần rồi tắt hẳn, nàng mới cứng ngắc len ra khỏi khu hàng rào. Nàng run rẩy vì lạnh khi tới gần ngôi mộ. Thời tiết đã trở nên sáng sủa hơn một chút và ánh trăng bạc lấp lánh len qua những đám mây mỏng, thấp sáng trắng cỏ dẫn lối cho nàng.

Với một tiếng rên tuyệt vọng, nàng quỳ thụp xuống lớp bùn đất, nước mắt tuôn trào đầm đìa trên má. “Ôi, Papa, tha thứ cho con! Con đã không hiểu... Papa... Con xin lỗi... Con không bao giờ có ý đó... Con yêu cha...”

Vẫn khóc không ngừng, nàng lấy từ trong túi đeo vai ra đồ lễ cúng. Quá nhỏ bé và thảm thương, nhưng nàng không thể làm gì hơn thế. Nếu nàng dựng lên một cây thánh giá, dù là có khiên nhường cỡ nào thì nó cũng sẽ bị nhổ đi. Thậm chí một bó hoa dại bé nhỏ cũng sẽ bị quăng đi nếu có ai đó trông thấy.

Lén lút nàng cào bới nền đất ướt nhẹp, lạnh lẽo, chuẩn bị để giấu củ giống hoa của nàng. Ông sẽ tha thứ cho nàng... nhất định thế. Ông đã từng yêu thương nàng...

“Cái quái quỷ gì người nghĩ sẽ tìm thấy ở chỗ này thế? Vài món nữ trang rẻ tiền tồi tàn ư, đồ khốn? Ta đã nghe thấy tiếng người theo sau chúng ta, trên suốt quãng đường. Ta đã đi khuất để dụ người lộ diện.”

Giọng nói sắc lạnh đâm thẳng vào nàng và nàng kêu thét lên giật mình kinh khiếp và một cái ghìim đau đớn túm chặt lấy vai nàng và xoay lại khiến nàng ngã ngửa trên ngôi mộ lầy lội.

Cái giọng tàn nhẫn tiếp tục, “Họ không nói cho người biết ư? Tất cả tài sản của kẻ tự tử đều được sung vào ngân khố. Người sẽ chẳng tìm thấy gì ở đây đâu, nhóc con. Giờ thì để cho gã khốn nghèo khổ này được yên trước khi ta sẽ cho người một trận đòn nên thân!”

Choáng váng, Verity nhìn chằm chằm người vừa bắt giữ nàng, nhưng mặt trăng lại bị che khuất và nàng chỉ thấy một bóng đen cao lớn đe dọa choán đầy tầm nhìn của nàng. Nàng cố nói, nhưng cổ họng ứ lại với tiếng khóc, và tất cả những gì thốt ra là một âm thanh tắc nghẹn.

“Cút đi! Cút đi và cướp ở ngôi mộ khác ấy!”

Chân tay nàng chẳng thể nào nhúc nhích. Bất lực, nàng nhìn cái bóng cúi xuống và lòi nàng đứng dậy. Cả hai cổ tay của nàng đều bị cầm tù trong một bàn tay gọng kìm. Tay kia kéo giật cái mũ của nàng xuống ngay khi mặt trăng thất thường vừa ló dạng. Nàng nhìn lên, nhưng ánh trăng từ phía sau ông và khuôn mặt ông vẫn chìm trong bóng tối.

“Chúa ơi!” Cái ghìim kẹp trên cổ tay nàng chùng xuống khiến nàng lão đảo, và nàng chỉ lấy lại được thăng bằng khi cánh tay người lạ giữ lấy eo nàng. “Người là con gái, *một đứa trẻ!* Người đang làm cái quái quỷ gì ở đây thế? Người là ai?”

Nàng cố gắng thốt nên lời trong sự khiếp hãi. “Cháu... cháu là Verity. Verity Scott. Ông... ông

ấy...” Những tiếng nức nở lại nghẽn lại trong cổ.

“Verity? Vậy thì... em là con gái của ông ấy.” Sự lạnh lùng tàn nhẫn biến mất, thay bằng sự hốt hoảng và nhân từ. “Em đang nghĩ gì thế? Em không bao giờ nên tới đây! Em mấy tuổi rồi, vì Chúa?” Một bàn tay run rẩy ướm đầm, gạt mái tóc rối ra khỏi mặt nàng trong sự dịu dàng vụng về.

“M... mười lăm ạ.”

“Mười lăm ư? Ôi, *chết tiệt!*”

Nàng chẳng còn ý chí để mà đấu tranh khi ông kéo nàng tựa vào ông và quàng tay quanh nàng. Nỗi tuyệt vọng và kiệt sức rút hết sức mạnh của nàng và nàng dựa vào ông đầy biết ơn. Ông đã để cha nàng được yên nghỉ với tất cả sự tận tình có thể và đã để cho ông có được hưởng phần nào đó của việc chôn cất theo nghi thức đạo Kito. Ông đã cố gắng ngăn chặn sự tàn bạo của bất cứ ma quỷ nào. Và ông đã trở lại để bảo vệ ngôi mộ. Không ngờ gì sự thư thái đang dần ngấm vào từng cái xương của nàng.

Lờ mờ nhận ra giọng ông. Những lời lẽ không quan trọng. Giọng nói thật đau đớn, vỡ òa trong sự tuyệt vọng của chính nó. Cuối cùng những từ ngữ ấy cũng chạm tới nàng. “Anh sẽ đưa em trở lại ngôi làng, trước khi họ nhớ ra em. Đi thôi. Anh sẽ đỡ em lên ngựa của anh.”

Anh nâng nàng lên thật dễ dàng, khiến nàng choàng tỉnh ra khỏi cơn choáng váng của mình. Điên cuồng nàng chiến đấu với anh và ngã lăn xuống dưới thành một đồng thảm hại ngay dưới chân anh.

“Không! Vẫn chưa được!” Nàng vùng đứng lên và suýt ngã xuống khi trượt vào trong vũng bùn. Anh đỡ được nàng và giữ nàng đứng vững.

“Miss Scott, Verity - em không thể làm gì ở đây nữa đâu. Đi thôi. Đừng tự hành hạ bản thân mình. Chúa sẽ không ruồng bỏ ông ấy...” Giọng anh run rẩy và nàng cảm thấy hai tay anh cũng run lên khi chúng giữ lấy vai nàng.

“Em đã mua một ít củ hoa chuông xanh,” nàng thì thầm, chăm chăm một cách mù quáng lên khuôn mặt sẫm tối. “Họ sẽ nhổ bỏ cây thánh giá hay... hay bất cứ thứ gì khác. Những nụ hoa sẽ không nở cho tới tận mùa xuân. Có lẽ họ sẽ không nhận ra đâu. Thế nên nếu... nếu em có thể trở lại đây ngày nào đó, em sẽ có thể tìm thấy ông...” Nước mắt đầm đìa và nàng nghẹn ngào quay đi, tìm kiếm trong cái túi bị rơi cùng những củ giống.

Mặt trăng chiếu sáng và nàng thấy chiếc túi rơi bên cạnh nấm mộ. Run rẩy, nàng lại quỳ xuống và nhận ra rằng người đồng hành của nàng cũng đã quỳ xuống.

Anh giơ tay ra. “Anh sẽ giúp em.”

Những giọt nước mắt trong vắt lăn xuống hai má khi nàng thả những củ hoa vào trong bàn tay khum lại của anh và cố gắng để cảm ơn anh. Nhưng chẳng có từ nào thốt ra và trong im

lặng họ đã trồng chúng.

Khi họ hoàn thành và người đồng hành của Verity nhẹ nhàng nâng nàng đứng dậy. “Đi thôi. Chúng sẽ tô điểm cho ngôi mộ của ông và ông sẽ an nghỉ trong yên bình.”

Tay nàng níu lấy anh. “Đợi đã,” nàng cầu xin.

Hít một hơi thật sâu, nàng ngân nga một bài thơ con trẻ, “Con sẽ ngược nhìn lên những ngọn đồi: từ nơi cội nguồn của con...” Giọng nàng rời rạc và vỡ vụn, vấp vấp lời bài thánh ca nàng nhớ cho tới câu thơ cuối và nỗi thổn thức trong trái tim khiến nàng im lặng. Rùng mình, nàng thở hắt ra, rồi lại thở hắt ra, chỉ còn cảm thấy một cánh tay mạnh mẽ đang quàng quanh vai nàng.

Giọng trầm sâu kiên định tiếp nối cho nàng, “Đức Chúa sẽ giữ gìn cho người tránh khỏi mọi họa tai: đúng vậy, thậm chí ngài cũng sẽ chở che cho linh hồn họ.”

Dựa vào sức của anh, Verity tìm lại được tiếng nói của bản thân và họ cùng nhau kết thúc, “Đức Chúa sẽ chở chở cho người từ nơi người ra đi cho tới nơi người đến: kể từ nay cho tới mãi về sau.”

Vậy là xong. Nàng đã làm xong điều nàng mong muốn - tất cả những gì nàng có thể làm - để sửa chữa cho sự phản bội của mình. Chẳng còn gì để nàng bám trụ lại nữa.

Vòng tay mạnh mẽ giữ nàng lại khi nàng vấp ngã và rồi bế nàng lên dựa vào lồng ngực to lớn. Dường như chẳng cảm thấy gánh nặng ấy, người hiệp sỹ của nàng sải bước trên con đường, và huýt gió. Một tiếng hí vang lên và tiếng vó ngựa đáp lại và con ngựa lơ mờ xuất hiện trước mặt họ.

Nàng thấy bản thân được nâng lên lưng ngựa và giữ ở đó khi người cứu giúp nàng phóng lên ngòai ngay sau nàng và kéo nàng tựa lưng vào vòng tay anh. Cái áo khoác của anh quấn quanh nàng bảo vệ và nàng nhận ra là nàng đã nhầm. Nàng đã có điều gì đó để mà níu kéo. Nàng có người lạ này, dù anh là ai đi chăng nữa, và nàng sẽ cầu nguyện cho anh hàng ngày.

“Anh sẽ nói cho em tên của anh chứ?” nàng thì thầm.

Vòng tay xiết chặt hơn khi con ngựa chạy nước kiệu chậm. “Max.”

“Anh biết ông phải không? Như thế nào vậy ạ?” Nàng phải tìm hiểu. Nàng không thể chịu đựng được việc chẳng biết gì hết về người đã an ủi nỗi đau thương của nàng trong thế giới đổ vỡ ấy.

“Ông ấy từng là sỹ quan chỉ huy của anh. Hình mẫu của anh trong mọi cách. Một sỹ quan hào hiệp và là một quý ông. Hãy ghi nhớ về ông như thế, Verity. Và anh cũng sẽ ghi nhớ về ông ấy vì đã may mắn hơn tất cả mọi người.”

Một cơn nức nở nghẹn ngào. May mắn? Tại sao anh ấy lại nói thế nhỉ? Nàng thậm chí còn

không thể nghi ngờ. Con ngựa tạm nghỉ khi ánh trăng chập chờn ló ra lần nữa, lấp lánh ánh sáng của hy vọng trên những vũng nước và khu hàng rào ướt đẫm nước mưa.

Một bàn tay dịu dàng nâng cằm nàng lên và nàng chăm chú ngược lên, thấy anh một cách rõ ràng lần đầu tiên. Đôi mắt mệt mỏi hoàn toàn đối lập với khuôn mặt góc cạnh và khắc nghiệt, tất cả được nhuộm bởi một màu bàng bạc của ánh trăng ẩm ướt. Ngay cả khi nàng nhìn chăm chăm, khuôn mặt ấy cũng nhả nhó trong một nụ cười buồn bã. “Em không tin anh phải không, cô bé?”

Im lặng, nàng lắc đầu.

Nụ cười rộng hơn và anh cúi xuống để ấn một nụ hôn nhẹ lên trán nàng. “Ông ấy may mắn có một đứa trẻ hào hiệp và trung thành như chính ông. Không người đàn ông nào có thể đòi hỏi hơn thế. Ông ấy sẽ tự hào về em, Verity. Tự hào như em nên tự hào về ông ấy.”

Con ngựa di chuyển mỗi lúc một chậm và Verity quay đi, khóc một cách không xấu hổ trên ngực Max. *Anh ấy không hiểu; cũng không biết điều mình đã làm. Nếu anh ấy biết...*

Nhưng anh không biết và anh ôm lấy nàng, cọ má anh vào mái tóc ướt đẫm của nàng khi con ngựa chậm rãi theo đường trở về ngôi làng.

Dần dần cái lạnh cũng bớt đi. Sự ấm áp bên dưới áo choàng của Max ru ngủ nàng, chế ngự cơn ác mộng, và nàng gà gật, chỉ tỉnh lại hoàn toàn khi họ tới ngôi làng và Max gọi nàng.

“Ai đang trông nom em? Em có người thân nào khác không?”

Nàng nhìn quanh, bối rối. Họ đang đứng bên ngoài nhà trọ. “Gì ạ?”

“Em đang ở cùng ai? Anh sẽ đưa em tới tận nơi.”

“Ồ.” Nàng cố gắng tỏ ra thản nhiên. “Em vẫn ở ngôi nhà tranh. Em... em tin là chú em sẽ tới ngày mai.”

Một giọng nói thấp vang lên từ cánh cửa sổ bên trên. “Là ngài đấy à?”

Max ngược lên. “Harding! Tốt quá. Xuống đây đi, và lo cho con ngựa.”

“Vâng, thưa ngài.”

Verity cắn chặt răng chống lại một cái rùng mình. Nàng có thể trở lại ngôi nhà tranh một mình từ chỗ này. Chỉ mất có một quãng ngắn. Nàng định trượt xuống nhưng thấy bản thân vẫn cứng ngắc tại chỗ. Anh nháy xuống và đỡ nàng, giữ nàng đứng vững khi hai chân nàng cứng đờ vì lạnh và vấp vào nhau.

“Từ từ thôi,” anh nói, đỡ lấy nàng.

Phần còn lại của cơ thể nàng đã trở nên đông cứng vì lạnh, nhưng trái tim nàng lại cảm thấy như có ai đó đang đốt lửa bên dưới.

Một lúc sau cánh cửa nhà trọ mở ra và một người đàn ông nhỏ thỏ bước ra với một cái đèn lồng.

“Mọi việc đều ổn cả chứ thưa ngài?” Rồi, “*Cái thứ* quý quái này là ai vậy?”

Cánh tay quanh nàng xiết chặt. “Harding, đây là Miss Scott. Ông có thể chải lông cho Jupiter trong khi tôi đưa cô bé về nhà chứ?”

Harding nâng ngọn đèn cao hơn. “Miss Scott à?”

Nàng co rúm lại trước ánh đèn, nép sát vào Max.

Ngọn đèn hạ thấp xuống. “Tôi rất tiếc, cô bé. Về mọi chuyện. Ông ấy là một người quả cảm. Cô sẽ đi với ngài thiếu tá. Chúa phù hộ cô. Tôi sẽ gặp ngài sau, thưa ngài.”

“Harding?”

“Vâng thưa ngài?”

“Đừng đợi tôi.”

“Thưa ngài?”

“Đừng đợi tôi.”

“Không...? Ồ vâng. Không ạ, thưa ngài. Chúc buổi tối tốt lành, thưa ngài.” Ông dẫn con ngựa đi.

“Em đã hoàn toàn an toàn rồi ạ,” Verity phản đối. “Anh không cần -”

“Đừng phí hơi của em nữa,” ông khuyên nàng và xoắn nàng lên vòng tay anh. “Anh sẽ đưa em về tận nhà và sẽ là như thế.”

Dễ dàng được bế trong vòng tay anh khiến nàng lặng đi cho tới khi họ tới ngôi nhà tranh và anh nhẹ nhàng thả nàng xuống. “Chìa khóa?” anh hỏi.

Một tiếng cười cay đắng thoát ra khỏi nàng. “Nó không khóa. Chẳng có gì đáng giá để mà trộm hết.”

Anh mở cửa.

Bóng tối bao trùm toàn bộ. “Đợi đã,” nàng nói và di chuyển cẩn trọng về phía chiếc bàn, dò dẫm tìm ngọn nến cùng với hộp quẹt mà nàng đã để sẵn.

Những ngón tay tê cứng của nàng phải vật lộn với viên đá lửa và miếng thép. Lần nữa rồi lần nữa nàng cố gắng tạo ra một tia lửa. Một tiếng nắc nhỏ của sự thất vọng thoát ra trước sự vụng về của bản thân nàng. Ngay sau đó cả viên đá lửa và miếng thép đều bị một đôi tay nhẹ nhàng, chính xác giành lấy và ánh sáng lóe lên khi tia lửa đốt cháy miếng giẻ rách trong cái hộp.

“Ngồi xuống đi,” anh nói cộc lốc khi kéo một cái ghế ra cạnh bếp lửa và cúi xuống để châm ngọn nến làm mờ lửa cho đồng củi sẵn đây. Verity vâng lời và theo dõi trong sự đam mê kinh ngạc khi anh nhóm ngọn lửa và rồi đi loang quanh trong bếp, xem xét mọi góc ngách. Hơi ấm dần lan tỏa mặc cho đồng quần áo ướt nhẹp của nàng.

“Lên gác và mang ít quần áo khô ráo xuống đây.”

Nàng giật mình. Chớp mắt nhìn anh trong ánh sáng bập bùng của ngọn lửa, nàng hỏi ngái ngủ, “Để làm gì ạ?”

Giọng anh hết sức kiên nhẫn. “Để mặc. Em cần phải thay đồ. Nhanh lên.”

Dưới này? Với anh trong bếp á? Tất cả những đột ngột này khiến nàng tỉnh hẳn.

“Em sẽ... em sẽ thay ở trên gác.” Không nghi ngờ gì là anh khá là vô hại, nhưng vẫn... nàng không thể nào thay đồ ở dưới này được, thậm chí là dù anh có quay lưng và bịt mắt lại.

“Có lửa ở dưới này,” anh gầm gừ.

“Và có cả anh nữa,” nàng tính toán. “Em sẽ thay đồ trong phòng mình.”

Anh trừng mắt với nàng. “Vì Chúa, cô gái! Em không thể nào lại tưởng tượng là anh sẽ lợi dụng em được!”

Hai má nàng đỏ lựng. “Tất nhiên là không! Chỉ là... thì, em thích thay đồ ở trên đó hơn.”

Một nụ cười đột nhiên sáng lên dưới vẻ ngoài khắc nghiệt của anh. “Ông ấy từng nói em là một nhóc con búng bính. Giống như mẹ em vậy, ông ấy tuyên bố thế. Tốt thôi, nhưng nhanh lên. Anh không muốn em bị chết vì cảm lạnh đâu.”

Verity chạy trốn trước khi anh có thể đổi ý.

Lúc sau nàng xuống bếp, an toàn trong bộ đồ lót ấm áp nhất của nàng và một chiếc áo dài dày dặn mặc buổi tối, ngài thiếu tá đang tìm kiếm đồ ăn trong tủ bếp. Nàng ngồi xuống cạnh ngọn lửa và theo dõi.

Anh dường như khá thông thạo trong một căn bếp, tìm thấy mọi thứ một cách dễ dàng như thể anh đã từng tự chăm sóc cho bản thân. Cuối cùng anh cũng trở lại sau cuộc tấn công của mình. Một miếng pho mát, khoanh cuối của ổ bánh mỳ và hai quả táo đặt trên một cái đĩa bằng đất nung. “Chỉ có thế này thôi à?” anh hỏi. “Thế này không đủ.”

Nàng cảm thấy hai má lại nóng bừng lên. “Em xin lỗi. Em đã ăn gần hết. Nếu em biết anh đến...” Nàng định sẽ làm nhiều cho bữa sáng, nhưng sau những gì anh đã làm, anh được chào đón bằng mọi thứ nàng có.

Anh chớp mắt và đặt cái đĩa lên đùi nàng. “Là cho em! Không phải anh!”

Run run, nàng nhìn chăm chăm đĩa thức ăn. Người cuối cùng lo lắng về việc ăn uống của nàng là khi nào vậy nhỉ? Nàng không muốn tìm thấy câu trả lời.

Dạ dày của nàng phản đối khi nghĩ tới thức ăn, nhưng nàng buộc bản thân phải ăn, biết rằng Max đang dựa người vào lò sưởi quan sát nàng suốt thời gian đó. Nàng thấy bản thân ấm áp hơn sau bữa ăn ít ỏi.

“Em cần một giấc ngủ ngon,” anh nói ngay khi nàng vừa ăn xong. “Anh đã đặt một viên gạch vào trong bếp lửa. Hãy mang nó theo để sưởi ấm. Em cảm thấy khá hơn rồi chứ? Không còn lạnh nữa chứ?”

Nàng gật đầu khi đứng lên. Nó không hẳn là nói dối. Nàng cảm thấy khá hơn nhiều so với vài giờ trước đó.

“Rất tốt. Đi nghỉ đi.”

“Chúc ngủ ngon, Max và... và cảm ơn anh.” Giọng nói nàng run run một cách vô vọng và nàng nhắm mắt lại ngăn dòng lệ. Một cánh tay mạnh mẽ quàng lấy vai nàng, kéo nàng vào gần cho một cái ôm. Nàng cảm thấy một nụ hôn nhẹ trên mái tóc mình và vòng tay ra ôm chặt lấy anh.

“Như thế được rồi. Chúc ngủ ngon, bé yêu. Đừng quên viên gạch.” Anh thả nàng ra và khẽ đẩy nàng hướng về phía bếp lửa.

Khi nàng quỳ xuống để bọc viên gạch trong những lớp khăn người hiệp sỹ của nàng để sẵn ở đó, nàng ngước lên. “Em sẽ gặp lại anh chứ?”

Miệng anh cứng lại. “Tốt hơn là không, cô bé. Chẳng gì anh có thể cho em. Anh có thể đảm bảo với em rằng chú của em sẽ không chấp nhận anh dù là chút ít. Đi đi. Hãy nghỉ ngơi. Anh sẽ ở đây một lúc để sưởi ấm, nếu em không phiền.” Anh ngồi xuống cái ghế nàng vừa bỏ trống.

“Kh...không. Tất nhiên là được à. Nhưng anh sẽ không ấm hơn ở nhà trọ ạ?”

Anh lắc đầu. “Không hẳn, không. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon,” nàng thì thầm, miễn cưỡng. Nàng bước lùi ra cửa, không muốn mất tầm nhìn với anh trước khi phải thế. Anh liếc nhìn nàng và mỉm cười khi nàng chạm tới cánh cửa. Nụ cười làm lộ đi những đường nét khắc nghiệt trên gương mặt anh, làm tan chảy trái tim nàng.

Max ngồi đó nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, căm ghét bản thân mình. Thật là một đồng hồ

động khủng khiếp. Anh đã tới quá trễ. Nếu như anh chỉ cần biết sớm hơn sự qua đời của ông Scott - chắc chắn anh đã có thể làm điều gì đó. Trái tim anh đau nhói trước hoàn cảnh của đứa trẻ nàng đơn trên gác. Ít nhất một ông chú sẽ đến với cô bé. Cô bé sẽ có một gia đình đón nhận chăm sóc. Mặc dù tại sao cô bé lại rời đây một mình vượt quá tầm hiểu biết.

Anh nhớ nhó. Theo những gì cô bé đã làm, hoàn toàn có khả năng Miss Verity Scott đã lưu tại ngôi nhà tranh này có mục đích. Dễ dàng hơn nhiều nếu đi từ đây để không gây chú ý.

Anh liếc xung quanh căn phòng nhỏ. Nó trống rỗng và trơ trụi, nhưng ít nhất thì sạch sẽ. Không nghi ngờ gì là Verity đã nhận ra điều đó. Theo lời dân làng, Scott đã trở thành một người ẩn dật hoàn toàn cho tới tận cuối đời, từ chối cho phép người khác vào trong ngôi nhà, hoàn toàn trở thành nô lệ của thuốc phiện.

Một cơn ớn lạnh tràn qua người anh. Không nghi ngờ gì việc mất cánh tay là một cú sốc khủng khiếp cho Scot, nhưng tự tử... Anh nhớ nhó. Có lẽ không chỉ là vì cánh tay. Anh nhớ điều anh đã được kể lại... *Thật đáng xấu hổ, Max. Dường như kẻ khốn khổ trở lại sau trận Waterloo chỉ để khám phá ra vợ ông ta đã chết trên giường sản phụ. Chẳng hiểu sao ông ấy đã ngấm thuốc phiện từ bao giờ. Tại sao cậu không đi xuống và xem liệu cậu giúp gì được cho họ không? Tôi đã cố nhưng ông ta thậm chí không mở cửa. Tôi chỉ thấy đứa trẻ. Con bé bước ra và xin lỗi. Nói rằng ông ấy không khỏe...*

Không. Đó không phải lỗi của anh... Nhưng vẫn thế, nếu không phải Scott đã làm chệch hướng mũi lưỡi lê. Một cái chết sạch sẽ trên chiến trường cho Max Blakehurst sẽ không thành một thảm kịch như thế. Nếu như anh đã không bị dao động bởi sự khẳng khái của gia đình rằng anh phải đi tới đại sứ quán tại Vienna, anh hẳn đã nghe được sớm hơn những khó khăn của Scott, có thể đã làm được điều gì đó. Bây giờ tất cả những gì anh có thể làm chỉ là thương tiếc.

Anh thậm chí còn không thể giúp đỡ đứa trẻ trên gác. Gia đình cô bé sẽ trông nom cô. Và điều cuối cùng cô bé cần là bị nhắc lại về đêm khủng khiếp này. Không. Cô bé sẽ tốt hơn nếu không có anh ở xung quanh.

Anh đã tìm ra nơi cô bé sẽ đến. Có lẽ nếu gia đình nhận nuôi cô bé cần giúp đỡ gì đó anh có thể đề nghị giúp một cách ẩn danh, nhưng mặt khác anh sẽ ở ngoài cuộc sống của cô bé.

Verity xuống gác sau bình minh một chút, ước rằng nàng đã nhường cho Max bữa tối của nàng và để lại một ít cho bữa sáng. Và nàng sẽ làm gì với đồng quần áo ướt nhẹp đêm hôm trước? Chắc chắn nàng đơn giản là vất chúng trên sàn phòng ngủ của nàng, nhưng chúc rõ ràng là không có ở đó sáng nay.

Bụng nàng sôi lên. Nàng lờ nó đi. Nàng sẽ nhóm lại bếp lửa để hong khô quần áo khi nàng tìm thấy chúng. Vẫn còn một ít chất đốt.

Khi bước vào bếp nàng nhìn chăm chăm. Ngọn lửa đang rực sáng và quần áo của nàng treo trên ghế. Đã gần khô.

Nước mắt ngân ngấn trong mắt, nàng nhìn ra xung quanh. Trên bàn là bốn quả trứng, thịt lợn muối, một ổ bánh mì mới, một khoanh bơ, một ít pho mát và sáu quả táo. Và một cái bình... nàng liếc nhanh... là sữa. Nước mắt trào ra. Nhìn ngọn lửa thì biết anh đi chưa lâu. Anh đã ở lại suốt đêm, rồi còn ra ngoài tìm bữa ăn sáng cho nàng.

Anh thậm chí còn hong khô quần áo cho nàng. Nàng nhìn gần hơn. Những vết bùn bẩn gần như đã biến mất. Anh đã gột chúng đi. Ánh bình minh xám nhạt, ảm đạm chợt bừng lên. Nàng đã có một người bạn. Thậm chí nếu nàng không bao giờ gặp lại anh nữa, ở đâu đó trên thế giới này có Max. Một người mà nàng có thể yêu thương.

Chương Một

Cuối mùa hè năm 1822

“Cô đang làm gì ở đây thế này? Sao cô dám lãng phí thời gian đọc vớ vẩn trong khi đường viền ren váy của Celia đang cần phải sửa thế hả?”

Cô gái tên Selina Dering ấy lồm cồm bò dậy và hối hả cất cuốn sách xuống cái rương để ở cuối giường.

“Cháu xin lỗi, thưa Dì Faringdon. Cháu... cháu đã không biết là viền ren váy của Celia bị rách.”

Lady Farington rõ ràng là không chấp nhận cái lý do đó. “Làm thế nào mà cô biết được trong khi cứ ru rú ở phòng ngủ để đọc vớ vẩn như thế chứ? Và không có đứa con gái đoan trang nào lại ngồi trên giường như thế cả! Quý cô là phải ngồi đằng hoàng và quý phái.”

“Cả dì và Celia đều nói cháu phải tránh xa mấy chuyện ấy ra,” Verity phản đối. Nàng cố nhịn để khỏi chỉ ra là chẳng có gì trong căn phòng này ngoài cái giường và cái rương đặt cuối giường mà lại diễn xuất như thế ngồi bên cửa sổ. Chắc chắn là chẳng có gì để ai đó có thể ngồi lên mà tạo dáng quý phái cho được. Hay thậm chí là thoải mái thôi ấy chứ.

“Đừng có cãi lại! Cô lại muốn ăn đòn đấy à? Xuống dưới để giúp Celia ngay và sửa cái viền ren đó! Trước khi nhà quý tộc và khách khứa khác của chúng ta đến.”

“Vâng, thưa dì.”

Nàng nói với không khí, vì Lady Faringdon đã ào ra khỏi phòng như cơn bão. Tranh cãi đúng là phí cả hơi. Dù có nhũn nhặn hết mức đi nữa thì cũng vẫn bị trừng phạt nặng nề như là

đã nổi loạn kinh khủng lắm ấy. Ngay cả với cái tên *Selina* đáng ghét mà nàng đang phải mang.

Đành cam chịu, Verity khóa rương lại với chiếc chìa nàng đeo bằng một sợi dây tết quanh cổ. Trao cho chiếc rương một cái vỗ trùi mền, nàng lấy lại khí thế, mang theo cái giỏ đồ thêu của nàng và rời khỏi căn phòng bé tẹo u ám trong sự khuấy đảo của bà bác nàng. Celia, tất nhiên rồi, sẽ nổi cơn tam bành lên vì cái riềm ren váy rách ấy, đổ lỗi cho mọi thứ và mọi người vì đã gây ra thảm họa cho chính sự bất cẩn của cô ta.

“Chị đã ở tận đâu vậy hả?” Celia rít lên, khi Verity vừa mới bước chân vào cái phòng ngủ thanh nhã. “*Nhìn cái này xem! Và Lord Blakehurst có thể sẽ tới bất cứ lúc nào rồi!*”

Verity chọn loại chỉ phù hợp và khâu vào kim, kìm lại việc chỉ ra sự khẩn cấp ấy là Lord Blakehurst sẽ được mời vào nhà bởi quản gia và hàng tá những người chạy việc và sẽ được tiếp đón bởi ông bà chủ. Hơn nữa vì không nghi ngờ gì là ông sẽ tới ngay phòng riêng của ông để chỉnh lại cà vạt và uống vài cốc rượu, ông sẽ chẳng buồn để ý tới sự vắng mặt của cô con gái lớn nhất của gia chủ, dù có hay không một cái riềm ren váy bị rách. Ít nhất là như thế theo chủ quan của nàng, dựa trên việc quan sát những vị khách khác đã từng tới thăm viếng. Chẳng có lý do gì nghi ngờ rằng Bá tước Blakehurst sẽ khác những người còn lại ở bất cứ mức độ nào. Ngoại trừ, tất nhiên rồi, là giàu có hơn.

Nàng quỳ gối trước đường viền váy của Celia và bắt đầu khâu.

“*Nhanh tay lên!*” Celia rên rỉ, quay cuồng đi tới bên cửa sổ và ngắm nguẩy giăng ra khỏi tầm với của Verity. Một âm thanh rách toạc lại vang lên vì hành vi ngu ngốc này.

“Nhìn xem chị đã làm gì thế này!” Tiếng thét giận dữ của Celia như phát cuồng. “Ôi, Mama! Xem chị ta vừa làm cái gì này! Chị ta cố tình làm thế!”

Kiểm lại vài lời chửi mắng quý phái, Verity quay sang nhìn bà dì đang tiến vào phòng.

“Đồ vô ơn!” Lady Faringdon gào lên. “Sau tất cả những gì chúng ta đã ban cho mi! Kể từ quần áo mi mặc!”

Verity thay vì nghĩ chiếc váy đen bạc màu nàng đang mặc là một chiếc váy bỏ đi của người quản gia nhà Cha xứ, nàng cắn chặt lưỡi và tập trung dứt khoát lên mũi khâu trên người ả Celia đồng đánh một cách hiệu quả nhất có thể. Với một chút may mắn Lord Blakehurst sẽ cưới cô ta và chứng tỏ là một anh chàng chiều vợ.

Chẳng có gì nàng nghe được về Lord Blakehurst trong suốt hai mươi tư giờ tiếp theo khiến nàng phải đánh giá lại rằng đây sẽ là một sự kết hợp môn đăng hộ đối cho cả hai bên. Lord Blakehurst đến muộn, khinh khỉnh với ít nhất ba người trong bữa tối, những kẻ mà ông ta rõ ràng coi là thấp kém hơn hẳn so với sự cao quý của mình, và mọi người đều như nuốt lấy từng lời của ông ta.

“Thật là một người đàn ông duyên dáng!” Celia thở dài lúc muộn khi cô ta chuẩn bị đi ngủ.

“Giàu có kinh khủng tất nhiên rồi. Người ta chỉ có thể lấy làm lạ là sao anh ấy mãi mà chưa kết hôn! Tất nhiên, anh ấy đã chẳng ngờ lại nhận được tước hiệu từ người anh trai đã chết ba năm trước.”

Verity, đang dọn dẹp đồng trang phục của cô em họ, nghĩ rằng điều đó hoàn toàn có thể vì chẳng có nữ nhân nào lại muốn lấy một gã kiêu căng tự phụ như vị quý tộc này, chỉ có mà thiếu suy nghĩ. Ai giàu có đều có quyền tự cao tự đại như ông ta và xã hội thì vẫn cho rằng ông ta là *một người đàn ông duyên dáng*.

“Và, tất nhiên, ngài ấy *chắc chắn* đang tìm kiếm một cô dâu rồi khi ngài ấy đã đến đây,” Celia tiếp tục.

Verity chớp mắt khi nàng đang giữ cái áo sơ mi. “Ồ?” Không bắt kịp được cái bước logic nhảy vọt này. Nàng đã không biết rằng một chuyến thăm viếng dinh thự nhà Faringdon lại là một điều kiện tiên quyết cho cuộc hôn nhân của mấy vị Bá tước đấy.

“Ngài ấy *chưa bao giờ* nhận những lời mời tới những bữa tiệc gia đình, ngoại trừ từ những người bạn thân thiết nhất của ngài ấy,” Celia hạ mình giải thích bằng cái giọng duyên dáng. Hay khoe khoang, thì đúng hơn. Verity đóng ngăn kéo đựng áo sơ mi với một tiếng cạch. Đáng tiếc là không có Celia trong đó.

“Tuông tượng xem Mama đã hài lòng đến thế nào khi vị quý tộc đã tỏ ý chấp nhận lời mời.” Celia ngắm nghía trong gương, mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh kiêu kỳ. “Đương nhiên là ngài ấy muốn tán tỉnh tôi trong một chút riêng tư hơn là ở London.”

Từ khi nào mà một bữa tiệc gia đình với hơn hai mươi khách khứa là đủ khả năng bảo mật cho một vụ tán tỉnh thế không biết? Verity nén xuống lời nhận định. Liệu nó khiến Celia vui vẻ, rồi thì ai là người cô nàng sẽ cãi vã mấy chuyện nhỏ nhen?

“Tôi ngạc nhiên là cô đã đưa ra nhận định sớm thế,” nàng nhấn mạnh.

Celia nhún vai. “Ồ, Blakehurst đã biến mất vào phòng bi-a với một vài quý ngài khác. Và Mama đã phải mời cô nàng Arabella Hollingsworth tế nhị cùng với cha mẹ cô ta, thế có nghĩa là gì? Tất cả những gì cô ta làm là khoe khoang về cuộc đính hôn với Sir Bartholomew!” Celia bĩu môi. “Thế nên tôi nói bị đau đầu và rời đi. Dù thế nào, quý ông thích một nữ nhân có chút liều yếu đào tơ hơn.”

Verity giấu một cái cười toe. Nếu Celia may mắn như cô bạn xưa của cô ta trong việc bẫy một anh chồng, cụ thể ở đây là Lord Blakehurst, thì sự vinh vang đắc thắng sẽ không đủ để mà bắt đầu mô tả cô nàng. Không nghi ngờ gì nhận thức đầy bất ngờ của Celia về sự tế nhị của Miss Hollingsworth có nguồn gốc từ lòng đố kỵ. Tự cho là liều yếu đào tơ - Celia có mà ẻo uột như một con rắn ấy.

“Chị có thể chải tóc cho tôi rồi, Selina.” Celia nhìn chăm chăm hình ảnh phản chiếu của bản thân với sự hài lòng, vỗ vỗ một lọn tóc quăn bông bênh.

Verity tự nhắc mình không được xé toạc cái lộn quần ấy ra và cầm lên cái bàn chải tóc khảm bạc.

“Ồ, chị này,” Celia buồn bã nói. “Nhìn những nốt tàn nhang kinh khủng ấy xem!”

Nhìn chằm chằm vào hình ảnh hoàn mỹ của cô em họ trong gương, Verity tự hỏi cái ý tưởng kỳ quái gì vừa mới nảy ra trong đầu cô ta thế không biết.

“Tôi chẳng thấy gì cả,” nàng không cảnh giác, “nhưng kem dưỡng Đan Mạch ở ngay trên bàn trang điểm của cô nếu cô cần.”

Một nụ cười hằn học ánh lên. “Tôi định nói mấy cái nốt tàn nhang của *chị* ấy, Selina.”

Verity xiết ngón tay trên cái bàn chải tóc, giữ bình tĩnh và bắt đầu chải. An toàn hơn nhiều là nói chuyện với cái gối của nàng. Không như Celia, cái gối sẽ không ngời lên đôi mách những câu chuyện và trút sự trừng phạt lên nàng. Nếu không có gì khác, nhà Faringdons đã dạy nàng phải che giấu những cảm xúc của nàng bằng thái độ lãnh đạm.

Nàng rùng mình. Trở thành Selina khiến mọi chuyện dễ dàng hơn. Dễ dàng một cách đáng sợ. Vào những lúc ấy có cảm giác như thể Verity đã lui vào trong màn sương tê tái. Một ngày nào đó nàng có thể sẽ chẳng tìm thấy lối ra một lần nữa.

Verity vươn vai khoan khoái khi ánh mặt trời tuôn tràn lên chúng, đắm chìm trong nắng sớm. Không thậm chí cả một giọt chất đầy đồ cần sửa đe dọa nàng khi nàng liếc mình trốn thoát khỏi mọi người trong vài giờ. Không ngờ gì là nàng có vài nốt tàn nhang trên mũi để thêm vào những thứ mà Celia tìm thấy là đáng kinh tởm trong buổi tối hôm trước. Nó dường như đáng giá cho một buổi sáng ở ngoài trời.

Tâm tưởng của nàng trôi nổi khi cây kim của nàng lấp lánh trên tấm vải bị rách, thư thả cạnh dòng nước róc rách của đài phun, và lưng lờ như chú cá vàng giữa những con đường hoa loa kèn trắng muốt. Một con ong chăm chỉ đang ngân nga trên những khóm oải hương ngay sau lưng nàng. Ở đây nàng có thể mơ mộng. Giả vờ như ở trong nhà, hay ở nơi nào đó, có một người đã chăm sóc cho nàng. Nàng có thể là Verity, không phải là Selina.

Ngay trung tâm của mê cung này nàng có được thời gian an toàn. Ngoại trừ, tất nhiên rồi, cho ngón chân của nàng. Chúng đang trong tình trạng nguy hiểm là bị nuốt chửng. Nàng ngo ngoậy chúng nhẹ nhàng trong làn nước khi nàng vắt chéo đôi chân trần và cảm nhận làn nước lăn tăn khi con cá giật mình bỏ chạy.

“Ồ, Lord Blakehurst! Nhảm nhí! Ngài là sinh vật *đáng sợ nhất* thì có!”

Tiếng cười ngượng ngùng lả lơi nhất của Celia, theo sau là một giọng ồm ồm rất nam tính, đã phá vỡ sự yên bình của nàng. Là Celia hả trời - cô nàng được các gia nhân gán cho mệnh danh *Sâu ngủ* - đang làm gì ở chỗ mê lộ lúc chín giờ sáng thế này, một mình với Lord Blakehurst ư? Đây không phải lần đầu Verity bị lộn nhào vì thói đạo đức giả cao chót vót của bà

dì nàng - chỉ cần một gã đàn ông có tước vị cao quý và tài sản đồ sộ là Lady Faringdon sẽ tin tưởng trao kho tàng tiết hạnh của bà vào hang ổ của sự xấu xa như là khu vườn mê lộ. Và trong khi bất kỳ thiếu nữ nào khác mà có hành vi như thế thì bị coi là vô liêm sỉ.

Một tiếng cười khúc khích khác nhắc nhở Verity về tình thế bấp bênh của bản thân. Nàng đứng bật dậy, nhồi nhét món đồ đang sửa cũng như đôi tất và cả dép của nàng vào trong giỏ và nén lại một lời nguyện khi nàng bị kim đâm vào tay. Họ đang đi lối nào thế không biết? Nàng phải chọn một đường để không phải chạm mặt với Celia và người tình của cô ta. Nàng rùng mình. Nếu họ bắt gặp nàng ở đây, vậy là danh sách nơi ẩn náu của nàng lại giảm đi rồi.

Cau mày, nàng lắng nghe. Họ chưa đi xa. Nàng đợi, sẵn sàng chuồn. Giọng nói gần hơn. Nàng căng thẳng, rồi thấy một ánh sáng vàng nhạt của lớp vải muslin thấp thoáng qua lớp rào mỏng. Nhận ra rằng nàng chỉ có khoảng năm giây để trốn thoát nàng cuốn lấy chiếc giỏ lên tay và phi như bay, đôi chân trần lướt trên mặt đất. Nàng mở cánh cửa đối diện chỗ cái hồ và thoát khỏi tầm nhìn.

“Cái gì vậy nhỉ?”

Câu hỏi đầy ngạc nhiên của Celia khiến Verity đông cứng. Khỉ thật. Họ đã nghe thấy nàng. Nàng cố gắng ổn định lại nhịp thở.

“Một con chim? Một con thỏ chăng?” Lord Blakehurst đoán. “Đừng nói rằng anh trai của nàng sẽ xuất hiện ở đây đấy nhé?”

Verity cố ngăn tiếng khúc khích bằng một cái khịt mũi nén tiếng cười trước câu hỏi bằng giọng uể oải của ông ta, không chú ý là mình có thể bị phát hiện. Ôi trời ôi! Phải đầu đất lắm mới bị rớt vào trò bịp như thế! Là thế thật hoặc ông ta đúng là đã không biết về Godfrey nhiều lắm. Godfrey Faringdon lại gặp *cô em gái của chính anh ta* giữa cái mê lộ này, chỉ để chơi trò người đi kèm thôi á? Không phải Ngày phán quyết. Rõ ràng là Lord Blakehurst, đứa con cưng của xã hội, miếng mồi thơm ngon đối với mọi bà mẹ có một cô con gái đương độ tuổi kết hôn, vừa mới bị lừa một cách ngọt lịm.

Không thể chống lại sự cám dỗ, nàng chăm chú nhìn quanh khu hàng rào. Nếu Lord Blakehurst không cẩn thận, ông ta sẽ thấy bản thân bị xích một chân vào-

Trái tim nàng gần như ngừng đập và nàng giật lùi lại, run rẩy. *Không thể nào. Lẽ nào lại thế?* Không thể tin được điều nàng vừa nhìn thấy, nàng hít một hơi thật dài và lén nhìn một lần nữa. Celia, mặc chiếc đầm muslin thêu đẹp nhất của cô ta, vừa đủ khoe đôi chân nhỏ nhắn bên dưới lớp viền váy, đang bấu môi với... *Max*.

Verity choáng váng. Nàng không thể nào nhầm được. Mọi đường nét của khuôn mặt ấy đã được khắc ghi trong trí nhớ của nàng. Khuôn hàm vuông vức, cứng rắn. Trái tim nàng đập thành thịch khi nàng thu nhận mọi đường nét ấy. *Max*. Đang ở đây.

“Có lẽ chúng ta nên trở lại thôi, Miss Faringdon?”

“Ôi dào!” Celia chỉnh lại người trên ghế với một tiếng sột soạt duyên dáng từ đồng váy áo. “Sao ai đó có thể nghĩ ngợi gì chứ? Rốt cục, *chúng ta* là bạn tốt của nhau mà, Lord Blakehurst...”

Bạn tốt ấy hả?

Giọng nhà quý tộc thánh thót thờ ơ. “Ta sẽ chúc cô buổi sang tốt lành, Miss Faringdon. Tin ta đi, tình bạn của ta với danh tiếng của cô còn đáng giá hơn nhiều bất cứ lý do nào khác!”

Verity suýt nghẹn thở khi Celia cau mày, cố gắng tỏ ra nhận xét này là một lời khen. Ngay lúc nàng nhìn, nhà quý tộc cúi chào Celia và rời khỏi mê lộ.

Celia nhảy bật dậy. “Ồ, thưa ngài! Em phải hướng dẫn ngài, vì sợ rằng ngài sẽ gặp bối rối. Mê lộ của nhà em nổi tiếng là khiến những vị khách bị lạc lối!”

Verity tựa phịch vào cái hàng rào. Nàng sẽ phải đợi khá lâu trước khi nàng thoát được. Nàng lắng nghe những giọng nói nhạt dần.

Có lẽ mê lộ không phải là một nơi tốt với ngôi nhà đầy khách khứa. Quá dễ dàng để bị bắt, không cần biết là nàng có rành rẽ nó hay không. Nàng không thể mạo hiểm để bị bắt gặp và tạo cho Dì Faringdon thêm có để công kích nàng.

Nhưng Max đang ở đây... tại sao chứ? Lẽ nào anh thực sự đang tán tỉnh Celia? Max ư? Max dịu dàng, đôn hậu của nàng ư? Anh biết nàng ở đây không nhỉ? *Ồi, vì chúa! Tại sao lại là anh chứ?*

Nàng không nghĩ là đã kể cho anh nghe về chú của nàng. Và dường như Max đã rời làng rất sớm vào sáng hôm sau khi cha nàng được chôn cất. Anh ấy sẽ không thấy Lord Faringdon. Và nếu như anh tìm ra *nàng* đang ở đây thì sao? Nàng cần môi. Cách duy nhất mà anh có thể giúp đó chính là giải thoát nàng khỏi sự giám hộ của nhà Faringdon. Và anh không thể làm thế, cho dù anh có muốn đi chăng nữa. Anh có thể buộc họ phải đối xử với nàng một cách xứng đáng trong khi anh lưu lại, nhưng rồi sau khi anh rời đi - Sự ấm áp thoáng qua ấy chỉ còn lại lạnh giá. Nó sẽ còn tồi tệ hơn bao giờ hết.

Nàng không thể hiểu được. Họ không muốn nàng ở đây. Họ căm ghét nàng. Tại sao, sau tất cả, dì Faringdon đã từ chối viết cho nàng một lời giới thiệu và để cho nàng đi chứ?

Không. Nàng phải tránh xa anh ra. Không có khả năng anh nhận ra nàng sau năm năm... nàng khi ấy chỉ là một đứa trẻ. Một con nhóc còm nhom, chậm lớn mười lăm tuổi trông thẳng tưng như một cái nến. Không. Anh sẽ không bao giờ nhận ra được nàng đâu.

Trong những giấc mơ của nàng Max luôn luôn nhận ra nàng ngay lập tức, đỡ nàng lên ngựa của anh và đem nàng đi thật xa. Lord Blakehurst lại là chuyện hoàn toàn khác. Các vị bá tước không đỡ những cô nàng nghèo khổ lên con ngựa thuần chủng quý giá của họ và đem họ tới nơi hạnh phúc mãi mãi về sau. Bằng cách nào đó nàng đã bỏ bằng đi Lord Blakehurst và chỉ nghĩ tới Max. Nếu không nàng sẽ mất đi giấc mơ an ủi của nàng.

Buổi tối hôm sau Max, Bá tước Blakehurst, thở phào nhẹ nhõm khi các quý bà rời phòng ăn tối trong sự nhắc nhở của Lady Faringdon. Âm ti địa ngục gì đâu mà anh lại đi nhận lời mời này không biết? Anh ghét những buổi tụ tập như thế này. Một cái vỏ bọc của thói tự phụ và màu mè của một số quý bà, che đậy bản chất đạo đức giả trong thâm tâm. Và các quý ông thì cũng chẳng khá gì hơn.

Ở bên kia cậu trẻ Godfrey Faringdon đang khoe khoang một câu chuyện về sự đồng hành của một quý cô tại một bữa tiệc gia đình khác khiến anh chói tai. Anh nghiêng chặt răng. Gửi gắm cô con gái của Đại úy Scott vào sự chăm sóc của gia đình yêu thương cô bé, anh đã mắc một lỗi nghiêm trọng trong việc đánh giá.

“A, Blakehurst? Cậu đấy à, ông tướng?”

Anh nhìn qua bàn thấy Mr Marlbury.

“Cậu đang bị bám đuôi đấy,” Marlbury nói, tỏ vẻ giúp đỡ.

Max nhìn anh ta trống rỗng. Anh biết *chuyện đó*. Sự tinh tế của Celia Faringdon tại bữa tối sánh ngang với mẹ cô ta. Và cũng như cái âm mưu bé nhỏ của cô ta sáng nay! Anh rùng mình. Thật là ác mộng. Bị bắt. Bởi một đứa ranh con quỷ quyệt!

“Chai brandy!” Marlbury giục.

“Ồ.” Max bắt đầu nhận ra Thornfield, bên trái anh, đang cố vói qua anh để lấy chai rượu brandy. “Xin lỗi, Thornfield.” Anh tự rót cho mình một ly và thận trọng nhấp một ngụm. Anh gần như ngăn chặn được một cái rùng mình khác nữa. Cũng tồi tệ chẳng kém gì đêm trước. Ôi trời. Những thứ mà một người đàn ông sẽ làm để đáp lại một lương tâm tội lỗi: tham dự những bữa tiệc tại gia ghê rợn và uống thứ rượu phát kinh thường đi đôi với nhau.

“Tớ nói này, Blakehurst,” Thornfield thấp giọng xuống, “Miss Celia dường như là đã chấm cậu rồi đấy!” Anh ta liếc đến Max. “Dám nói là cậu vừa mới chỉ làm ướt cái khăn tay.”

Max nuốt xuống ngụm rượu. Một điều mà anh có thể đảm bảo: Miss Celia có thể kết giao với anh, chứ cô ta sẽ không thể được chọn bởi ông. Khăn tay của anh sẽ vẫn nằm nguyên trong túi của anh. Và *anh* sẽ tránh xa cái mê lộ.

“Tất nhiên rồi, nếu không phải là cầu khẩn,” Thornfield tiếp, cho thấy rõ ràng tình trạng say xỉn của anh ta, “cậu luôn có thể giải trí với Fanny Moncrieff hay Kate Highbury. *Mấy nàng đó* sẽ không trông đợi vào hôn nhân.” Anh ta thêm vào một cái nháy mắt dâm dăng.

Max quay lại không thềm đáp và tự nhắc bản thân là anh, sau cùng, phải chịu đựng một danh tiếng nhất định nào đó. Nhưng nếu anh mà nhận ra là Lady Moncrieff và Mrs Highbury cũng hiện diện ở đây, đang thả mồi bằng sự mệt mỏi, chán chường của họ để câu kéo anh, thì anh nhất định sẽ xem xét lại việc tham dự.

Ồi, quý thần ôi! Quá muộn để mà nghĩ lại rồi. Anh đã ở đây và anh nên đến từ vài năm trước rồi. Thực vậy, thậm chí là ở trong nhà cũng không đem lại kết quả gì. Anh chẳng tìm thấy gì cả, thế nên anh sẽ phải hỏi thẳng gia chủ. Và anh phải làm sao cho thật khéo.

Cuối cùng, anh chẳng giữ tế nhị, chặn đường gia chủ khi họ rời khỏi phòng ăn. “Faringdon, có lẽ ta có thể có một vài lời riêng tư với ông chứ?”

Lord Faringdon chớp mắt. Và rồi mỉm cười. Một điệu cười chiến thắng, ngọt xót của những kẻ chưa bao giờ trải qua chiến trận. “Sao thế, tất nhiên rồi, Blakehurst. Thư phòng của tôi là chốn riêng tư. Lối này!” Lão ta ra dấu cho con trai. “Godfrey, nói với phu nhân của ta rằng ta bận vài chuyện khẩn cấp với Blakehurst.”

Max nhìn lão với vẻ không hài lòng rõ ràng. Chúa nhân từ! Lão còn đang xoa xoa tay trong niềm hân hoan thấy rõ! Cái quái quỷ gì mà lão -? Sự thật rớt xuống. Faringdon đã nghĩ là anh sẽ cầu hôn. Celia. Nguyên rửa sự ngu ngốc của mình, Max theo sau vị chủ nhà tới thư viện.

“Thêm rượu nữa chứ, Blakehurst?”

Max từ chối lịch sự. “Không. Cám ơn.”

Faringdon ủng hộ anh với một nụ cười bí ẩn và rót một ly, đẩy nó cho anh. “Không, không, Blakehurst. Thứ này không phải cùng loại mà chúng ta dùng trong bữa tối đâu! Sẽ là lãng phí thứ này ở chỗ đó!”

“Ta dùng đủ rồi,” Max lạnh lùng đáp.

Faringdon nhìn chăm chăm. “Dùng đủ ư? Ồ, à... vâng, tốt rồi.” Lão ta tự nhấp một ngụm. “Trở lại công việc nào. Tôi chấp nhận, anh thích những gì anh đã thấy. Con bé đã được chăm nom tốt nhất, nên...”

Max chặn đầu lão ngay lập tức. “Lord Faringdon, ta cần khoản liệu ông có thể cho tôi biết tin gì về Miss Scott không?”

“*Miss Scott?*” Rượu brandy trong ly của Lord Faringdon sánh ra ngoài.

Max cau mày với phản ứng ấy. Đôi mắt Faringdon hấp háy dưới cái nhìn cứng rắn của anh. Sợ hãi.

Anh nhấn mạnh từng từ, gay gắt. “Phải. Ta tin là cô ấy là cháu gái của Lady Faringdon và được đặt dưới sự bảo trợ của ông. Người cha quá cố của cô ấy là đồng đội cũ của ta và ta nghĩ mình cần thăm hỏi cô ấy.” Anh giả vờ đang nghiên cứu một bức tranh.

“Ồ.” Sự khinh bỉ trở nên rõ ràng. “Tôi e là con bé không còn ở với chúng tôi nữa.”

Cơn giận ào qua Max và anh quay lại đối mặt với Faringdon. Đúng như anh đã lo ngại. Verity Scott đã biến mất tới nơi chỉ có Chúa mới biết. Ở nơi nào đó mà câu chuyện bi thảm của

cô bé không thể gây rắc rối cho những kẻ tham vọng địa vị xã hội nhà Faringdon. Anh có thể thấy thế lúc này đây - bị kẹt với một mụ phù thủy già xấu xí luôn gắt gỏng, hay phải lao dịch trong một trường nữ sinh bẩn thỉu. Không, anh sẽ không cho phép điều đó xảy ra!

Anh thấy rõ ràng là Faringdon đang tái xanh và cố gắng để thả lỏng hai tay. Hai năm đắm không phải là cách tốt nhất để lấy thông tin từ một gã đàn ông trơ tráo. Không kín đáo, dù thế nào.

“Có lẽ ông có thể cho ta chút chỉ dẫn chứ, Faringdon. Ta muốn tỏ lòng kính trọng của ta.” Bọn chúng đã làm gì với cô gái? Anh có thể giúp gì cho cô? Có lẽ Lady Arnsworth, dì Almeria của anh, sẽ thuê cô?

Lord Faringdon nói nhanh, “Tôi e rằng anh hiểu lầm tôi rồi, Blakehurst. Khi tôi nói Miss Scott không còn ở với chúng tôi nữa, ý của tôi là con bé đã... con bé...”

Một cơn rùng mình lạnh buốt, đau đớn chạy xuyên qua người Max. “Cô ấy chết rồi.” Lời nhận định, không phải câu hỏi, và có điều gì đó bên trong anh rách toạc khi Lord Faringdon gật đầu xác nhận.

“Khi... khi nào?” Anh không thể kiểm soát được tiếng vỡ vụn trong giọng nói. Đứa trẻ hào hiệp, đáng thương. Đã chết. Nó khiến anh đau đớn.

“Ồ, không lâu sau khi con bé đến ở với chúng tôi, anh biết đấy.” Lord Faringdon thở dài. “Mọi chuyện thật đáng buồn tất nhiên rồi, nhưng không nghi ngờ gì như thế là tốt nhất. Chẳng có gì nhiều cho con bé sau cái kết cục đáng hổ thẹn của Scott, ngài biết đấy. Chẳng dám nói con bé cảm thấy ra sao.”

Max nhớ lại cô bé mười lăm tuổi đã gục người, khóc lóc trong ngôi mộ bùn đất của cha cô bé, trồng những củ giống hoa chuông xanh, và khiến anh suýt bóp cổ lão chủ nhà.

“Ta khá là nghi ngờ chuyện đó.” Anh hầu như không nhận ra giọng của chính mình, trầm khàn và hơi run.

Faringdon nhìn ông chằm chằm. “Có chắc là anh không muốn dùng một ly chứ, Blakehurst? Anh nghe như thể có gì đó vương trong họng ấy.”

Cái gì đó như - mặt đắng. Một ly rượu chẳng có nghĩa gì hết. Anh đã bị cám dỗ ném cái ly vào mặt lão Faringdon. Bằng cách nào đó anh đã kiềm chế được mà nói, “Ta mang theo thứ cô bé đã trồng ở nghĩa trang. Ta sẽ bày tỏ sự kính trọng của mình ở đó.” Hoa chuông xanh. Cô bé thích hoa chuông xanh. Anh đã xin một vài nụ hoa từ chỗ những người làm vườn. Một âm thanh kỳ lạ từ Lord Faringdon mang anh trở lại. Quai hàm nghiến chặt, Max rướn lông mày lên hỏi.

Lord Faringdon nhìn như thể lão ta bị bóp nghẹt bởi cái cà vạt khi đang nói nó ra. “À, vâng... um... như thế là, Blakehurst... không được đánh dấu ngôi mộ, anh biết đấy. Đáng buồn, rất đáng

buồn. Sự yếu đuối có sẵn trong máu, không nghi ngờ gì. Mừng vì gia đình tôi đã tránh được điều đó.”

Dạ dày Max lộn nhào trước những lời của Faringdon. *Không được đánh dấu ngôi mộ...*

Nhưng cô bé đã... ghi dấu lên ngôi mộ của kẻ bị buộc tội tự tử. Anh có thể cảm thấy được cơn mưa, mùi đất ướt nhẹp... và nghe tiếng những cú đánh khủng khiếp... Và anh lại thấy một khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô bé, nghe thấy giọng nói run rẩy, vỡ vụn của cô đọc bài kinh nguyện cầu, cảm thấy trọng lượng nhẹ tênh trong vòng tay anh khi anh cố gắng an ủi cô. Nhìn thấy đôi mắt đen láy ngân ngấn nước dưới ánh lửa bập bùng và đầy biết ơn đối với sự giúp đỡ quá ít ỏi, quá trễ.

Chớp mắt, anh quay gót và bước ra khỏi phòng mà không nói một lời nào nữa.

Verity lên ra khỏi khu bếp ngay sau khi nàng vừa kết thúc việc đếm bạc. Nàng nhanh chóng đi dọc theo hành lang dẫn tới khu góc để về phòng ngủ của nàng.

Tiếng bước chân trên những bậc thang càng khiến nàng hồi hải hơn. Dĩ nàng đã nhấn mạnh rằng nàng sẽ ngoài tầm mắt của khách khứa. Cho đến giờ nàng đã sắp hết một ngày mà không gây ra bất kỳ vụ rắc rối nghiêm trọng nào - một cú thoát hiểm may mắn mà nàng không có ý định phá hỏng.

Cầu thang tiếp theo, nàng tóm váy và bước hai bước một, chỉ để thét lên một tiếng đầy sợ hãi khi một cái bóng lao ra khỏi tường và chụp lấy nàng. Cái mùi rượu cũ rích khá quen với nàng. “Thả tôi ra, Godfrey!” Nàng vùng vẫy khỏi gã anh họ say xỉn của mình và cố gắng né tránh hắn ta, nhưng hắn dễ dàng bắt được nàng trong không gian chật hẹp này.

“Chỉ là một nụ hôn họ hàng thôi mà.” Hắn liếc mắt đều cáng với nàng. Ít nhất thì nàng cũng nhận ra hắn từ cái giọng lú nhú của hắn. Hắn thường liếc mắt đưa tình khi mẹ hắn không trông thấy.

Nàng bị kẹt giữa Godfrey ở trên và những bậc thang dẫn xuống sảnh lớn. “Ngừng lại ngay!” nàng rít lên, cào vào mắt hắn.

Hắn tóm lấy hay cổ tay nàng khi né mặt sang một bên vào kéo tuột nàng lại gần. “Không cho tới khi ta hôn xong,” hắn lẩm bẩm. Hơi thở thối hoắc và toàn mùi cồn của hắn phả vào nàng.

“*Không!*” Che miệng, nàng đánh hắn và vướng vào cẳng hắn, khiến nàng vấp ngón chân. Thế là đủ. Godfrey hét lên đau đớn và xô nàng ra khiến nàng vấp ngược trở lại sảnh lớn với một tiếng thét sợ hãi.

Nơi tiếp đất của nàng còn đáng sợ hơn. Thay vì ngã oạch xuống nền nhà, nàng thấy mình được giữ an toàn trong một vòng tay mạnh mẽ. Một gọng kìm đầy cơ bắp giúp nàng đứng thẳng lên rồi thả nàng ra. Choáng váng, nàng ngược nhìn lên khuôn mặt khắc nghiệt, đen tối. Chỉ có đôi mắt màu hổ phách sáng lấp lánh đang thiêu đốt nàng.

“Ôi!” nàng ghen ghét. “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

Đôi lông mày đen rướn lên thăm hỏi. “Chúng ta đã gặp nhau ư?”

Thế giới của nàng dường như chao đảo khi nàng nhìn chăm chăm vào người mà nàng buộc phải, trong tất cả những người khác, tránh xa. “Kh...không,” nàng nói dối. “Ngài khiến tôi giật mình. Cảm ơn, ngài. Tôi... Tôi không biết có ai khác ở đây. Tôi... tôi bị trượt chân.”

“Thế ư?” Giọng nói trầm sâu mang theo một giai điệu tò mò lười biếng. “Và cậu Faringdon cũng đã trượt ngã ư?”

Verity không thể ngăn lại được một cái rùng mình. Đột nhiên khuỷu tay của nàng được giữ trong một cái cầm chắc nịch.

“Tốt hơn cậu nên ra đây đi, Faringdon,” người cứu nguy của nàng tiếp tục. “Hãy để chúng ta hiểu nhau cho rõ nào.”

Godfrey lòi ra từ chỗ cầu thang và Verity thấy một niềm hân hoan vô đạo rằng cú đập hoang dã của nàng đã khiến mặt hấn bật máu.

“Liên quan gì đến ông?” Godfrey quát tháo. “Đây không phải nhà của ông!”

Lord Blakehurst mỉm cười mà chẳng thấy chút nào hài hước trong đó cả. “Những ý thích bất chợt của một vị khách luôn luôn phải được nuông chiều, cậu Faringdon ạ. Nó xuất hiện khi cô gái trẻ này thấy không sẵn lòng. Cậu sẽ giúp ta bằng việc để cô gái được yên. Thế đã rõ chưa?”

Cô gái trẻ? Verity chỉ vừa kịp nén lại lời giải thích. An toàn hơn nếu anh nghĩ nàng chỉ là một nữ hầu. Vì vậy nàng nuốt cơn giận xuống và hạ thấp tầm mắt. Có lẽ trong bộ quần áo thế này thì nàng trông giống một người hầu thật. Nàng vừa mới quyết định rằng sẽ quá nguy hiểm nếu để anh biết nàng đã ở đây.

Godfrey cười khẩy. “Không sẵn lòng ư?Ồ, cô ta luôn luôn sẵn lòng đủ để -”

Blakehurst dường như điên lên. “Đi ngay. Trước khi ta quên mất là cha ngươi là chủ nhà.”

Godfrey lùi lại. “Giả như ông nghĩ ông sẽ ngáng một chân, hả, Blakehurst?” hấn đứng khựng khoảng, xắn hai tay áo lên với một thái độ hống hách. Rồi hấn quệt tay lên mặt và nhìn chăm chăm vào vết máu mà không tin nổi. Cái nhìn của hấn chiếu thẳng vào Verity thề sẽ rửa hận.

Verity lạnh cả xương sống vì sợ. Nếu chuyện này mà đến tai dì nàng - rằng nàng đã ngã vào vòng tay của Lord Blakehurst - tình thế của nàng thậm chí còn ngặt nghèo hơn.

“Ta đề nghị cậu không được phán xét người khác theo tiêu chuẩn của riêng cậu, Faringdon.” Giọng của nhà quý tộc đầy sự đe dọa. “Ta tuyệt đối không cần phải ép uống một nữ

hầu không sẵn lòng. Giờ thì cắt đi cho khuất mắt!”

Godfrey rời đi, với một cái nhìn xoáy vào Verity. Trái tim nàng thất lại. Chúa mới biết hẳn sẽ giải thích thế nào với mẹ hẳn về cái mặt trầy xước, mà Verity cũng không ngờ là nàng đã quá tay đến thế.

Run rẩy, nàng quay người lại để rời đi. Nếu Godfrey không đả động gì tới sự hiện diện của Lord Blakehurst, thì nàng sẽ an toàn. Còn chưa biết thế nào.

“Đợi một chút.”

Chậm chậm nàng nhìn lại. Gần như ngược lại ý định của nàng, đôi mắt nàng nhìn thẳng lên gương mặt của anh. Những đường nét cứng rắn và gai góc, thể hiện sức mạnh và kiên định. Có gì đó bên trong nàng nôn nao, bồn loạn, khiến nàng chỉ đứng bất động, mắc kẹt trong cái nhìn của anh. “Thưa ngài?”

“Cô khiến ta lúng túng, cô gái.”

Nuốt nghẹn, nàng không nói được gì, chỉ cố gắng trông có vẻ khúm núm khi nàng đang chiến đấu với lực hấp dẫn của đôi mắt kia.

“Cô là một gia nhân à?”

Năm năm trước, thậm chí chỉ ba thôi, Verity sẽ chối ngay mà không hề do dự. Nhưng... lúc này đây khi nàng biết bản thân sẽ bị tống cổ ra ngoài dễ dàng biết bao, mà chẳng có nơi nào khác để đi, giờ đây nàng đã hiểu chính xác những gì sẽ xảy đến với nàng nếu họ *ném* nàng ra ngoài đường, nàng do dự.

“Cô không nói giống như thế,” anh tiếp.

“Nữ gia sư,” nàng lầm bầm. Không hẳn là một lời nói dối. Nàng đã cố gắng dạy bảo những cô gái trẻ tuổi hơn giữa những đợt thanh toán cho các nữ gia sư. Khoảng cách giữa những đợt thanh toán cho những nữ gia sư cứ ngày càng trở nên dài hơn và dài hơn.

“Ồ.” Anh dường như chấp nhận điều đó. “Ta sẽ đề cập đến chuyện này với nữ chủ nhân của cô và -”

“Vì Chúa, *không!*” Run rẩy, nàng buộc giọng mình phải bình tĩnh lại. *Bà ta là nữ chủ nhân của mi, không phải dì của mi* “- Lady Faringdon sẽ rầy la tôi, không phải Godf - không phải hẳn. Tôi sẽ bị đuổi việc mất. Xin ngài, đừng làm thế!”

“Tên cô là gì?”

Suýt nữa thì nàng nghẹt thở, nhưng thế nào đó mà nàng thốt được cái tên đáng ghét ấy ra. “Selina Dering, thưa ngài.” Và nhún gối chào.

Một giọng nói khác cắt ngang. “Và chuyện gì, cho tôi hỏi, đang xảy ra ở đây thế?”

Chương Hai

Verity đã ước nàng có thể biến thành đá khi nghe thấy giọng của bà dì Faringdon. Hay ít nhất thì cũng biến thành băng để nàng chẳng cảm nhận được gì nữa. Cái giọng nhẹ hều mà sâu hoắm.

“Cô, Selina! Hãy lui đi. Cô to gan quá rồi đấy. Đi về phòng của mình ngay!”

Lady Faringdon quay sang Lord Blakehurst, mỉm cười ngọt lịm. “Tôi phải xin ngài thứ lỗi, Lord Blakehurst. Loại đó chẳng bao giờ biết thân phận của chúng. Tôi hy vọng là ngài không cảm thấy quá bất tiện.” Bà ta kéo Lord Blakehurst đi xa, liếc xéo qua vai nhìn Verity hứa hẹn một sự trừng phạt thảm khốc vào ngày mai.

Verity trở lại cầu thang và chạy lên căn phòng nhỏ bé lạnh lẽo, tắm tối của nàng. Khép cánh cửa sau lưng, nàng tựa người vào nó, run rẩy trong trong bóng tối lạnh băng. Mắt nhắm nghiền, nàng lại nhìn thấy gương mặt của người đã cứu giúp nàng. Đôi mắt thân thương ấy giờ ngạo nghễ nhìn nàng. Đôi mắt đã an ủi những giấc mơ của nàng, mà nàng chưa bao giờ mong sẽ được gặp lại trong thế giới thực tại. Ánh trăng đêm đó đã không hé lộ được màu sắc của nỗi sợ hãi. Màu hổ phách nóng bỏng. Anh đã không nhận ra nàng.

Đừng nghĩ về anh ấy.

Verity chuẩn bị rất nhanh để lên giường trong bóng tối. Run rẩy, nàng thấp sáng ngọn nến mờ động vật của nàng, lấy cuốn hồi ký của cha nàng từ dưới gối và nằm lên giường.

Nàng không thể trốn tránh sự thật.

Lord Blakehurst, ứng cử viên cầu hôn của Celia, là Max của nàng.

Choáng váng, nàng mở cuốn sách chỗ được đánh dấu. Bắt đầu chiến dịch Waterloo và những ghi chép đầu tiên của cha nàng “...*Thiếu tá mới của tôi, Max B. Tôi sẽ không gọi cậu ta khác đi. Tên tuổi và địa vị gia đình của cậu ta là những điều ít đáng kể nhất trong chúng tôi. Cậu ấy, dù thế nào, là một chàng trai hào hiệp, và là một người tôi sẽ hạnh phúc sát cánh khi chúng tôi cuối cùng cũng đối mặt với Bonaparte. Tôi đã chứng kiến đủ tài thao lược và lòng quả cảm của cậu ấy từ những trận cậu chỉ huy trước đây...*”

Đó là đoạn đầu tiên trong cuốn ghi chép. Rõ ràng Đại tá Scott đã rất ấn tượng đối với viên sĩ quan trẻ tuổi. Gần như là với một cậu con trai. Nàng nhắm mắt lại, nhớ lại ngôi mộ của hai

nhì bé nhỏ cùng chung với mẹ nàng... không, nàng không được nghĩ về nó, không được nhớ lại cha nàng đã trở về ngày hôm sau...

“Tôi nghĩ Mary sẽ chấp nhận cậu ấy và Verity sẽ thích cậu. Cậu ấy có một cung cách dịu dàng đối với phụ nữ và trẻ con.”

Vài điều William Scott đã viết về cách đối xử của Max đối với phụ nữ khiến con gái của ông đỏ cả mặt, nhưng Verity đã đi đến kết luận là những chàng thanh niên trẻ tuổi trên đời đều thế. Và dường như tất cả những phụ nữ Max đã *giải trí* ở Brussels còn hơn là sẵn lòng. Chẳng hề thấy rằng cha nàng đã nghĩ đó là sự tồi tệ của Max đối với những tội lỗi thời trai trẻ của mình.

Nàng đọc mê mải những ghi chép của cha nàng về những tuần trước sự kiện Waterloo. Max được đề cập thường xuyên. Trong vòng năm năm từ khi nàng đọc cuốn hồi ký này lần đầu tiên, anh đã trở nên sống động đối với Verity theo một cách mà nàng không sao hiểu được. Nàng biết sự tinh thông của anh đối với ngựa và niềm yêu thích của anh đối với loài chó. Nàng biết anh ghét trà và anh thích cà phê của mình đến thế nào. Nàng thậm chí biết anh thích trứng và thịt lợn muối như thế nào nữa. Và rằng anh hoàn toàn có khả năng tự nấu nướng cho bản thân.

Trên tất cả là lòng tốt và những suy nghĩ của anh giành cho một đứa trẻ mồ nàng cứ thấp sáng lên trong ký ức của nàng... *một cung cách dịu dàng đối với phụ nữ và trẻ con...*

Anh đã trở nên rất thực và quý giá đối với nàng như chính nguồn sống vậy. Và Max mà nàng tìm thấy trong cuốn hồi ký của cha nàng đã khẳng định với nàng rằng người đàn ông đã trồng những củ giống hoa chuông xanh trên ngôi mộ một kẻ tự tử, đã canh chừng giấc ngủ của nàng và mang cho nàng bữa sáng thơm tất, không phải là nàng tưởng tượng ra. Trong suốt năm năm qua anh đã là người bạn duy nhất của nàng, anh trở thành niềm an ủi duy nhất của nàng mỗi khi nàng thương khóc bản thân cho tới lúc thiếp đi. Và giờ anh ở đây, trong ngôi nhà này, được cho là đang tán tỉnh cô em họ của nàng.

Run rẩy, nàng gấp cuốn hồi ký lại và dụi tắt ngọn nến. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại ở địa vị cao đến vậy. Nàng ước gì nàng có thể quên đi được.

Một giờ trôi qua mà nàng vẫn nằm trong bóng tối, ước gì Lord Blakehurst không bao giờ đến ngôi nhà này. Như thế ít ra nàng có thể giữ lại được bóng hình của Max. Max, người mà ít nhất trong những giấc mơ của nàng, hẳn sẽ chăm sóc cho đứa con gái không được yêu thương của một kẻ tự tử.

Giờ đây hình ảnh nàng đã tạo dựng nên trong suốt những năm qua đã bị bao trùm bởi thực tế đáng lo ngại. Một nhà quý tộc sẽ chẳng bao giờ thèm để mắt tới nàng. Cay đắng nàng nhớ lại mình đã hỏi liệu nàng có thể gặp lại anh nữa không.

Tốt hơn là không, cô bé. Chẳng gì anh có thể cho em.

Không. Bá tước Blakehurst chẳng có gì để cho Verity Scott hết. Và, nếu nàng còn lại dù chỉ chút xíu lý trí bình thường, nàng sẽ tránh xa đường của anh ra.

Tự giải thoát mình khỏi cơn cảm xúc dạt dào của Lady Faringdon, Max đi tới phòng bida gặp gỡ các quý ông, và không thấy bóng dáng Godfrey đâu. Anh chỉ hy vọng là đã thuyết phục được Lady Faringdon rằng anh chẳng may mà gặp Selina và hoàn toàn là do lỗi của anh. Nhưng thế nào đó anh vẫn ngờ là chẳng ăn thua.

Đôi mắt của cô gái ám ảnh ông. Màu xám sâu thẳm, thẳm lại. Tin tưởng. Chúng đã khơi lên một cảm giác kỳ lạ trong anh. Một cô gái khác đã từng nhìn anh như thế. Anh đã thất bại trong việc giúp đỡ Verity Scott. Anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh thất bại trong việc giúp đỡ cô gái này. Không cẩn thận sẽ dẫn tới tai họa cho cô gái.

Cuối ván chơi anh nói, “Nói chuyện chút chứ, Faringdon.”

Faringdon chậm chậm quay lại, đặt cây gậy của lão ta xuống một cách cẩn thận. “Nếu vẫn là chuyện anh đã nói lúc trước thì...”

Max thở một hơi thận trọng. “Không hẳn thế. Chỉ là ông cần nói chuyện với con trai mình. Ta đã chứng kiến cậu ta đang ép uống... một nữ hầu của ông tối nay.”

Faringdon nhìn chăm chăm. “Một... một nữ hầu ư? Người nào?”

Nhớ lại đôi mắt của Selina, mở to với nỗi sợ hãi bị sa thải, Max nói, “Sao mà tôi biết được?”

Faringdon nhún vai và nhặt cây gậy của ông ta lên. “Ôi dào. Chỉ là một nữ hầu thôi mà. Mấy cậu trẻ thì thường nghịch ngợm. Ngài cũng biết điều đó mà, thưa ngài.” Lão nhìn Max vẻ hiểu biết. “Chỉ là đùa giỡn chút đỉnh thôi mà. Ai dám nói là cô ả không thực sự thích thế -”

Băng giá tuôn trào trong huyết mạch của Max. “Ta đảm bảo với ông, cô gái hoàn toàn khiếp hãi,” anh nhấn mạnh. “Và ta sẽ không do dự khi nói điều đó với bất cứ ai hỏi ta.” Những tưởng sẽ có tác dụng. Faringdon chẳng thêm để tâm. Anh nói thêm “Sau tất cả, ông sẽ không muốn ai đó hỏi han về bi kịch của Miss Scott, phải không nhỉ?”

Trước sự ngạc nhiên sững sờ của anh, lão hoàn toàn trở nên trắng bệch. “Ồ, tất nhiên là tôi sẽ nói chuyện với Godfrey, thật thế, Blakehurst! Một cô hầu gái! Không được thế dù cô ta cũng chẳng quan trọng gì.”

Max bước đi không thêm nói lời nào trước khi anh có thể hỏi liệu Verity Scott có phải quan trọng - trước khi anh có thể xiết cổ lão Lord Faringdon trong cảm giác tội lỗi của mình.

Anh lên phòng riêng của mình, thì thấy người phục vụ cũ của mình đang gấp áo.

“Ông làm cái quái quỷ gì ở đây thế?” anh gầm gừ.

Harding nhăn nhó. “Làm việc của tôi, thưa ngài. Tốt hơn những hầu phòng ở đây. Một lũ vênh váo. Có may mắn không, thưa ngài?”

Max hít vào một hơi. Rồi thở ra. Cái chết của Verity Scott là một vết thương quá đau đớn. “Không. Ngủ ngon, Harding.”

Đôi mày của Harding nhướn lên. “Ngủ ngon, thưa ngài.”

Cánh cửa đóng lại đằng sau anh và Max ngồi phịch xuống một cái ghế. Tất cả những gì anh muốn là một nơi nào đó yên bình và tĩnh lặng để mà suy nghĩ. Chấp nhận rằng anh đã thất bại với Verity Scott cũng tồi tệ như là anh đã thất bại với cha cô bé. Anh đã cho rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp, rằng nàng sẽ an toàn với những người thân của mình. Anh đã nghĩ là chẳng có gì anh có thể làm được.

Sự yên lặng dội cùng một thông điệp như thế vào đầu anh hết lần này đến lần khác. Anh đã tưởng lầm. Bọn họ đã làm gì với cô bé? Một hình ảnh về Godfrey Faringdon lóe lên trong những suy tưởng của anh. Godfrey đã bắt nạt cô bé chẳng? Ngược đãi cô bé như cách hằn rõ ràng đã làm với cô gái tội nghiệp đó, Selina?

Cay đắng Max chấp nhận rằng anh sẽ chẳng bao giờ biết được. Không ai sẽ hé răng vì lo sợ một vụ lộn xộn. Và anh chẳng cách nào tìm ra được nơi đứa trẻ đáng thương được chôn cất nữa. Anh thậm chí chẳng thể làm được gì nhiều cho cô bé giống như cô đã làm cho cha mình.

Nhắm mắt, anh lại thấy gương mặt tuyệt vọng của đứa trẻ. Anh thậm chí còn chưa bao giờ nhìn rõ cô bé dù là trong ánh lửa. Chỉ thấy nỗi khổ đau u ám và sợ hãi trong đôi mắt sẫm màu của cô. Và cả lòng biết ơn tin tưởng. Anh thậm chí còn không biết sắc màu của chúng.

Đường bộ trên chiếc ghế sofa trong khuê phòng sáng hôm sau, Lady Faringdon hống hách với đứa cháu gái cô út của bà ta. “Và mi đã không có ý định bóng gió gì về thân phận của mình với Lord Blakehurst đấy chứ? Mi chỉ là một con ranh nhếch nhác!” Không cho Verity một cơ hội để giải bày, Lady Faringdon phủ đầu luôn. “Nghĩ xem chúng ta đã cho mi một nơi nương tựa suốt bao nhiêu năm qua, cho mi mượn danh tiếng của chúng ta! Sao mi dám!”

Veriy hít một hơi thật sâu, nhắc mình không được đập vào cái danh tiếng của bà dì. “Dì có thể thoát khỏi cháu một cách dễ dàng mà, dì Faringdon. Viết cho cháu một lời chỉ dẫn để cháu có thể tìm kiếm một công việc và cháu sẽ đi.”

“Tại sao, con ranh con vô ơn! Sao nguoi nghĩ-?”

Bà ta cầm bật khi cánh cửa bật mở và Godfrey bước vào. Giấc ngủ sau một đêm đã không khiến vết bầm khá hơn, và sự thỏa mãn của Verity bùng lên lạnh lẽo.

“Godfrey! Khủng khiếp làm sao! Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Lady Faringdon hỗn hển.

Hắn nhún vai. “Không có gì. Chỉ là *cô ta* -” hắn hằn học nhìn Verity - “đối xử một cách đặc biệt khi con yêu cầu cô ta.”

Verity nhắm mắt lại một lúc khi nỗi sợ hãi thay thế sự thỏa mãn. Nàng có thể nói sự thật về thứ mà Godfrey muốn - và sẽ bị buộc tội là cố bẫy hắn ta vào hôn nhân. Tham gia vào cái bẫy

rành rành đó với Godfrey... Thà chết còn hơn.

Thở sâu, nàng co mình lại, lui khỏi những lời lẽ công kích, tránh xa sự thù hận, để nó tràn qua nàng. Nàng buộc đôi mắt trở nên trống rỗng, không quan tâm. Đó là sự tự vệ duy nhất mà nàng có. Một chiếc áo choàng của sự nhũn nhặn hiền lành che giấu bên trong cơn giận dữ sục sôi.

Cánh cửa đột ngột mở tung, hiện ra Lord Faringdon. Mắt lão rục lên chiếu vào Verity. “Ra ngoài,” lão quát.

Quá mừng vì được thoát ra, Verity đi thẳng ra cửa. Và nghe Lord Faringdon hỏi khi nàng mở nó, “Chuyện quái quỷ gì xảy ra giữa anh và Blakehurst tối qua vậy, thằng ranh này?” Cú sốc giáng lên nàng, nhưng nàng không dám ở lại. Nàng đóng cửa với một bàn tay run rẩy và liếc nhìn xung quanh hành lang. Trống rỗng.

Nhanh như cắt nàng cúi người xuống lỗ khóa. Nàng đã từng nghe những thứ chẳng tốt đẹp gì về bản thân, và đôi khi biết được sẽ an toàn.

“Đủ rồi đấy! Anh sẽ để con ranh đó được yên cho tới khi Blakehurst rời khỏi ngôi nhà này! Anh có nghe thấy tôi nói không đấy?”

Godfrey rên rỉ khó hiểu, nhưng phản ứng của Lord Faringdon là rất rõ ràng.

“Vì nếu anh không làm như thế, ta sẽ cắt trợ cấp của anh trong vòng một năm. Điều cuối cùng chúng ta cần là-”

Cái điều cuối cùng ấy là gì đi chẳng nữa thì Verity cũng đã lỡ mất nó. Nghe thấy tiếng chân, nàng đứng thẳng người lên và chạy như bay. Nàng đã nghe đủ. Trong vài ngày tới nàng sẽ được an toàn. Có lẽ thế là đủ thời gian để nàng nghĩ ra cách trốn thoát điều mà nàng chẳng hề nghĩ ra trong suốt năm năm vừa qua. Trong khoảng thời gian này, nàng phải tránh xa Lord Blakehurst ra.

Verity gấp một mảnh vải khác và đặt vào đồng hồ đã sửa. Xong ba cái. Liếc nhanh đồng hồ thấy rằng nàng đã mất khá nhiều thời gian. Mọi người vẫn đang trong chuyến thám hiểm bằng thuyền trên sông của họ. Nàng có ít nhất hai tiếng trước khi nàng cần có mặt. Mất khá nhiều thời gian để kết thúc việc sửa đồ, lên ra ngoài vườn và trở lại trước khi có bất cứ nguy cơ nào bị phát hiện. Dì Faringdon đã nhấn mạnh rất rõ ràng vào sáng hôm qua rằng nếu nàng... *có dự định tiếp cận với bất kỳ vị khách nào khác...* nàng sẽ hối hận.

Chẳng có nơi nào khác để đi. Nàng sẽ không chịu bị ném ra ngoài đường. Không thể trừ khi địa ngục trần gian và dì Faringdon viết cho nàng một lời giới thiệu như là một gia sư hay người đồng hành.

“Thứ mà bà ta sẽ không đòi nào làm,” Verity lẩm bẩm, khi nàng tiếp tục với một miếng vải khác. “Bà ta có thể ghét mình, nhưng bà ta còn ghét việc chi trả hai mươi bảng một năm cho

một gia sư hơn cơ.” Đó là lời giải thích duy nhất nàng có thể nghĩ ra cho việc bọn họ không để cho nàng đi. Không có lời giới thiệu nàng chẳng thể làm gì.

Cánh cửa bật mở và một dáng người cao lớn, quen thuộc lướt vào trong phòng, đóng cửa lại nhanh tới mức như không hề có một tiếng động nào hết. Anh không nói lời nào, mà chỉ nhìn quanh hoang dại.

Verity chớp mắt khi Lord Blakehurst mở cánh tủ lớn ở phía góc phòng. Hai cánh cửa mở rộng ra và làm nàng vô cùng sửng sốt anh trượt vào trong cái góc đằng sau cánh cửa. Vẫn chẳng nói chẳng rằng.

“Umm... thưa ngài...”

Anh nhìn nàng từ chỗ trốn. “*Ssshhh!*”

Đáp lại cái nhìn đó với sự quan tâm, Verity hỏi lịch sự, “Và đôi bốt của ngài, thưa ngài?”

“Bốt của ta...?” Anh nhìn xuống. “Ôi, chết tiệt!” Đôi bốt của anh lộ ra rõ ràng bên dưới cánh cửa. “Nhanh lên. Đẩy cái giỏ đồ đó lại đây, cô gái.”

Verity nghe theo, tự hỏi điều gì đã khiến một trong những nhà quý tộc giàu có nhất lại phải lẩn trốn nhón nhác như một con thỏ hoảng hốt vậy nhỉ.

Một lúc sau nàng đã có câu trả lời. Cánh cửa mở ra và Lady Moncrieff nhòm vào.

“Có thấy nhà quý tộc ở đâu không, cô gái?”

Verity không thể ngăn mắt nàng khẽ nheo lại. Từ vị trí của mình, nàng có thể thấy vị quý tộc trong câu hỏi. Và cái lắc đầu rất khẽ của anh.

Từ tốn nàng trả lời bằng cái giọng gia nhân tuyệt nhất của mình. “Ồ, không, ơ. Ông chủ đang đi chơi thuyền với tất cả những người khác. Phu nhân cần vá cái gì ạ?”

“Lord Blakehurst, cô gái!”

Verity nghiêng răng. “Lord Blakehurst? Ở đây ư, ơ? Ngài ấy muốn gì ở những kẻ như em ạ?”

Đôi môi cong lên một cách tinh tế. “Không có gì, ta dám chắc vậy. Cô chả có gì đáng để ý đến cả.”

Cánh cửa đóng sầm lại và Verity lẩm bẩm một vài lời cay nghiệt thường dùng trong những khu ổ chuột.

“Phải. Chắc rồi.”

Nàng quay lại và bắt gặp nụ cười đồng cảm không mong đợi khi anh bước ra từ sau cánh cửa. Gò má nàng nóng bừng lên. Trong cơn giận dữ, nàng đã quên mất sự hiện diện của anh.

“Bà ta sai rồi, nàng biết đấy,” anh thêm vào một cách cởi mở.

“Sai ư?”

“Sai,” anh cam đoan. “Nàng có nhiều điều đáng mếu,” anh bước tới. “Có đầu óc là một thứ đó. Giọng của nàng rất truyền cảm.” Nụ cười trong đôi mắt anh còn sâu hơn. “Cám ơn,” anh nói thêm.

Nàng chống cự lại việc mỉm cười đáp lại và nói gọn lỏn, “Tôi nghĩ là ngài nên đi đi.” Trước khi phổi nàng quên mất phải hoạt động thế nào.

Lông mày anh rướn lên. “Nhanh vậy sao? Nhưng tôi vẫn chưa trả nợ cho nàng.”

Nàng ghen thở. Nếu anh ở đây... nếu có ai đó đến... “Không có gì nợ hết. Ngài đã giúp tôi. Xin ngài - hãy đi đi! Nếu ai đó thấy ngài ở đây...” Giọng nàng khô héo trước nụ cười của anh.

“Bọn họ đều đang đi thuyền rồi.”

“Còn những gia nhân - những người hầu khác thì sao?” nàng sửa lại, nhớ tới vai diễn của nàng. “Ngài nghĩ họ sẽ không ngồi lê đôi mách sao?” Nàng nhăn mặt. Hầu hết bọn họ sẽ chỉ quá sức vui mừng được đứng từ trên cao nhìn xuống ai đó. Một hoặc hai người sẽ tỏ ra thương xót nàng, nhưng phần còn lại sẽ hòa theo giọng điệu của bà chủ của họ.

Anh cười rạng rỡ với nàng và lấy ra một chiếc khăn tay lớn. Và xé rách nó gần như làm đôi. “Vị cứu tinh của chúng ta. Tôi đã mang nó tới để sửa lại.”

Nàng cau mày nhìn anh. Người đàn ông chết tiệt này! Nàng sẽ rất thâm hiểm nếu như họ bị bắt gặp và tất cả những gì nàng muốn làm là mỉm cười đáp lại!

“Không ai tin nổi rằng Lord Blakehurst cao quý và kiêu hãnh sẽ chết vì hỉ mũi bằng cái khăn tay bị vá đâu!” nàng quát. Và nhắm mắt lại hoang mang. Nàng bị điên rồi chăng? Selina bé nhỏ sẽ không nói như thế!

Một tiếng cười khúc khích khen ngợi khiến đôi mắt nhắm của nàng bừng mở.

“Không chết, tất nhiên là không rồi,” anh thừa nhận với một nụ cười. “Đó có thể là một chuyện khá lớn. Vì tôi có một thói quen tiết kiệm. Hình thành từ ngày còn trong quân ngũ. Cứ hỏi người hầu của tôi. Ông ấy sẽ nói cho nàng biết.”

“Xin ngài, hãy đi đi ạ,” nàng cầu xin.

Ông nhìn nàng. “Miss... Miss... Selina, nàng không sợ tôi, phải không? Nàng không tưởng tượng rằng tôi...” anh do dự “rằng tôi sẽ cư xử như Godfrey Faringdon với nàng đấy chứ?”

Verity ghen thở. “Ngài? Giống Godfrey ư? Ồ, không!”

Cái nhìn của anh chăm chú. “Nàng có vẻ rất chắc chắn.”

Nàng thẳng người lên. “Tôi... tôi... vâng. Không có gì trong danh tiếng của ngài cho thấy rằng ngài... rằng ngài... ờ, dù thế nào, tôi chắc chắn. Nhưng xin hãy đi đi!”

“Có phải cái tên nhãi đó lại làm phiền nàng nữa à?” anh hỏi sắc nhọn.

Bụng nàng run lên. “Không. Hẳn ta sẽ không được tới bất cứ đâu gần tôi nữa.” Nàng không thể kìm lại một cơn rung mình. Thời điểm Lord Blakehurst rời đi thì Godfrey sẽ lại tiếp cận nàng.

“Tốt.”

Đôi mắt nàng mở lớn với sự quan tâm rõ ràng trong giọng anh. “Tại sao ngài lại quan tâm vậy?”

Anh không trả lời. Thay vào đó, anh bước về phía nàng. Nàng buộc bản thân phải đứng yên, đối mặt với cái nhìn đột nhiên trở nên mãnh liệt của anh mà không chớp mắt.

Chầm chậm anh đưa tay ra và lướt lưng ngón tay anh lên gò má nàng, lần theo đường nét của chiếc cằm, sự mềm mại của cổ nàng. Mọi phần giác quan nhạy cảm và tính e thẹn gào thét bên tai nàng là đẩy tay anh ra. Nhưng nàng vẫn đứng nguyên, bị giam cầm trong cái đụng chạm nhẹ nhàng của anh. Lần cuối cùng nàng được chạm vào dịu dàng đến thế là khi nào vậy?

Câu trả lời lay động nàng tới tận tâm can. Gần năm năm về trước. Bởi Max Blakehurst. Chỉ là bây giờ cái chạm khẽ khàng của anh khiến nàng bồn chồn, mang tới những gợn sóng run rẩy xuyên qua nàng. Nàng buộc bản thân phải đứng yên, cứng nhắc.

Sau một lúc tay anh rơi xuống. Anh khẽ nghiêng đầu. “Buổi chiều tốt lành, Selina.”

Cánh cửa đóng lại phía sau anh và chầm chậm Verity đưa tay lên lần theo những nơi ngón tay anh đã chạm tới.

Hai mươi phút sau Max cưỡi ngựa phóng đi. Với Lady Moncrieff đang rình rập anh quanh ngôi nhà, rút lui là thượng sách. Anh không lòng dạ nào chiều theo những trò giải trí chung mà cô ta đã lên kế hoạch cho họ và để cô ta cứ mãi quần lấy anh đã trở nên không thể chịu đựng được.

Anh thúc ngựa mạnh hơn, tìm kiếm sự lãng quên trong tiếng vó ngựa phi như bay và sức mạnh căng tràn bên dưới anh.

Vài dặm cuối con ngựa cái thở phì phì báo hiệu đã đến lúc trở lại. Anh thả lỏng cương cho con vật dừng lại, xuống ngựa và nói lỏng đai yên cho nó.

“Bình tĩnh nào, cô gái già.” Anh xoa xoa cái mũi ướt của nó. “Ta sẽ đi bộ một lát. Để người được nghỉ một chút.” Tội lỗi và tự ghê tởm mình không cho phép anh cưỡi ngựa vào trong sân.

Không có gì phải vội, anh có thể mất một ít thời gian để trở về. Khi ông làm thế anh muốn lấy lý do và cáo từ. Chẳng có gì níu kéo anh ở dinh thự Faringdon nữa.

Hay là có đây?

Đôi mắt xám thăm thẳm chìm sâu vào suy tưởng. Cảnh giác, đôi mắt nhắm nghiền, với hàng mi dài đen nhánh. Selina... tên của nàng là gì nhỉ? Dering. Selina Dering. Anh đã tới để ngăn một người chết. Tại sao quý dũ lại muốn anh để mắt tới Selina? Theo như anh đánh giá, cảnh báo của anh tới Godfrey và Lord Faringdon đã có tác dụng. Nàng đã tự nói rằng Godfrey sẽ không tới gần nàng nữa. Anh còn có thể làm gì thêm nữa cho nàng đây?

Cả cơ thể anh cứng lên khi bước đi chậm rãi, dự tính tất cả những điều họ có thể làm cho nhau. Kể từ lúc nàng ngã vào vòng tay mình đêm đó anh đã băn khoăn về sự hấp dẫn này. Anh muốn nàng. Ban đầu anh đã cố lờ nó đi. Tự nói với mình rằng anh hành động bảo vệ nàng xuất phát từ những động cơ của tinh thần hiệp sĩ vô tư nhất. Chỉ đúng một nửa. Anh đã không vô tư. Trái lại là khác.

Sự từ chối của nàng với bất cứ điều gì làm cùng với anh đã khơi gợi được sự quan tâm của anh. Hầu hết các cô gái ở vị trí của nàng sẽ làm hết sức mình để trưng ra một nụ cười đờ đẫn, ngã nhào một cách bài bản - mà thực tế là vậy - để thu hút sự chú ý của anh. Selina không thể rời khỏi anh đủ nhanh. Anh cười tươi tắn. Không phải anh thường tìm kiếm một nhân tình, nhưng với nàng anh lại đang mong muốn một ngoại lệ. Chúa ơi, nàng thật ngọt ngào...

Không! Chết tiệt nào như anh hành xử như tên Faringdon đã làm, ép uống cô gái phải phục tùng.

Nhưng mi sẽ không thế. Tất cả những gì mi phải làm là đề nghị. Nàng có thể từ chối.

Và nàng sẽ thế. Toàn bộ phản ứng của nàng đối với anh đã chỉ rõ điều đó. Hơn cả việc cố gắng để anh chú ý, nàng đã thực sự đuổi anh ra khỏi cửa phòng may. Hầu như không hề kích lệ, nhưng ít nhất nàng có tinh thần. Dù thế nào đi nữa, nàng rõ ràng là không nói chuyện hay hành xử như một người hầu.

Anh phải đối mặt với một sự thật khác. Khi anh rời đi, điều gì sẽ ngăn cản tên Godfrey chiếm lại nơi anh bỏ ngỏ chứ? Chắc tối đa anh đã kiếm được cho cô gái một khoảng không để thở. Anh chửi thề dưới hơi thở. Mọi điều anh muốn là rũ thứ rác rưởi ở cái nơi này ra khỏi người, nhưng anh không thể. Không cho tới khi anh làm được điều gì đó khá chắc để Selina được an toàn.

Một sức nặng đè xuống vai anh với một tiếng khịt thoải mái. Điều chỉnh bước chân của mình cho vừa tầm với đầu con ngựa cái, anh liếc sang và vuốt cái mũi ướt ướt. “Thoải mái chưa? Còn gì nữa mà ta có thể làm cho mi không?”

Cô nàng phì nhẹ về thỏa mãn.

Anh lắc đầu và bước đi, nhớ lại con ngựa cái non không tài nào cưới được anh đã mua ba năm trước đó. Fidget không thể tin tưởng được, sẽ thích thú cắn một người hoặc là không, với cái đầu của cô nàng trên vai anh như một con chó spaniel ngoại cỡ.

Anh đã thuần hóa cô nàng. Tại sao lại không với Selina chứ? Anh đã giải cứu Fidget khỏi tay một gã ranh con dần dợn, kẻ đã ngược đãi cô nàng một cách tàn nhẫn. Trường hợp của Selina cũng có gì khác nhiều lắm đâu? Anh thấy mình đang nhovn cười rầu rĩ. Thật hợm hĩnh, kiêu ngạo làm sao! Selina là một cô gái, một thiếu nữ. Không phải là một con ngựa cái non.

Fidget đã không có sự lựa chọn cho số phận của cô nàng. Selina có mọi quyền để từ chối. Fidget đã học cách tin tưởng anh *sau khi* anh có được cô nàng. Selina sẽ phải học *trước khi* anh có được nàng, nếu nàng học những điều đó. Nếu nàng đã không bị tổn thương quá nặng nề. Bụng anh thắt lại với ý nghĩ về những gì mà nàng đã chịu đựng.

Anh được mời ở lại hai tuần. Anh vừa mới ở được một tuần. Thật nóng lòng để lấy được sự tin tưởng của Selina - và cả sự cảm mến nữa.

Cảm mến ư? Cái đó ở đâu ra vậy? Kể từ khi nào anh lại muốn có sự cảm mến của một trong những nhân tình của anh vậy nhỉ? Tất cả những gì anh muốn từ những nhân tình của mình là một đôi tháng thoải mái giản đơn và trong sáng. Nhiều nhất là ba. Ờ thì, có thể là không trong sáng. Thôi được, *nhất định* là không trong sáng. Nhưng không quá ba tháng. Không kể cả đối với người yêu kiêu nhất trong số họ. Vậy thì đó là - anh muốn Selina. Quá đối với cả những nốt tàn nhang của nàng.

Và nếu nàng không muốn anh thì sao?

Cả người anh chống lại cái ý nghĩ đó. Anh hít một hơi thật sâu. Nếu nàng không, anh sẽ phải nghĩ ra một cách khác để bảo vệ nàng. Len lỏi trong tâm trí anh là Selina rất khác những nhân tình trước đây của anh. Anh có cái cảm giác kỳ lạ chưa từng thấy rằng anh sẽ không muốn để nàng ra đi sau ba tháng.

Anh đẩy ý nghĩ đó đi. Anh đang mơ tưởng. Biến nàng trở thành nhân tình của anh sẽ là cách thỏa đáng nhất và đơn giản nhất để bảo vệ nàng. Tất cả là thế.

Hồi hải suốt dọc hành lang trên gác vào sáng hôm sau, Verity nghe thấy một giọng phản đối ngắt quãng.

“Không. Xin ngài,... ngài không được...”

Nàng ngần ngừ một lúc. Nàng nên giúp Celia chuẩn bị sẵn sàng cho buổi cưới ngựa... Một tiếng nức nở sợ hãi vang lên, theo sau một tiếng vỡ tan tành và một tiếng khóc thét tuyệt vọng. Giận dữ bùng lên khiến nàng bỏ qua hết sự thận trọng. Nâng cao váy, nàng chạy vội vã. Quanh ở góc nàng thấy một trong những nàng hầu trẻ tuổi, Sukey, đang cúi gập người khóc lóc trên một cái đồ sứ vỡ tan tành. Những ngón tay tuyệt vọng vơ cào một cách vô vọng trên những mảnh gốm vỡ.

Godfery đứng đó, một nụ cười khoái trá trên mặt hắn. “Lần tới cô sẽ biết tốt hơn là không nên từ chối, phải không nào?”

Verity cảm thấy phát bệnh. Chuyện này sẽ khiến Sukey bị đuổi việc. Nàng quay sang gã đàn ông phải chịu trách nhiệm như một con hổ. “Hãy để cô ấy yên! Người làm như thế vẫn chưa đủ hay sao? Hãy đi ngay đi!”

Nàng nhanh chóng tới bên nàng hầu đang quẩn trí và cúi xuống để giúp cô gái, nhặt nhanh những mảnh vỡ. Godfrey đứng lù lù phía trên hai bọn họ. Điên tiết, Verity đứng phắt dậy, một mảnh gốm vỡ nham nhở lăm lăm trong tay nàng.

“Người đang tìm kiếm thứ này hả? Cút đi!”

Hắn nhảy giật lùi, và chửi thề.

“Cái gì... đồ sứ *Sèvres*^[1] của ta!”

Verity chỉ vừa kịp nín một câu nguyên rửa khi nàng ngược lên thấy Lady Faringdon, mặt bà ta sạm lại với cơn thịnh nộ, nhìn chăm chăm xuống khay trà đổ vỡ.

Bà ta quay sang cô hầu. “Cút! Đi và thu dọn đồ đạc. Ta muốn người sẽ rời khỏi đây trong vòng-”

“Đó không phải là lỗi của Sukey!”

Điều đó đã khiến tràng đả kích của Lady Faringdon ngừng lại. Đôi mắt bà ta chán chường chiếu lên Verity.

Đối mặt với cái nhìn vô cảm của bà ta, Verity nói dối không chút xấu hổ. Sự thật sẽ chẳng giúp được gì hết. “Cháu đã quá vội. Cháu va phải Sukey khi cháu quành ở chỗ góc. Đó không phải lỗi của cô ấy.” *Giữ bình tĩnh. Không giải thích thêm nữa. Hy vọng bà ta sẽ không nhớ ra mình lẽ ra phải đang đi tới phòng của Celia - ở phía ngược lại.*

Nàng nín thở.

Thế rồi, từ vị trí thuận lợi của anh bên trong phòng nghỉ của mình, là Max. Rõ ràng là Godfrey đã không giới hạn sự quấy rối của hắn với Selina. Anh mở hé cửa phòng thêm một chút.

Lady Faringdon quay lưng lại phía anh, nhưng bà ta trông như thể một tên hề được khoác trong xống áo của bà ta. Anh tập trung và Selina, đang đứng đó giữa nữ chủ nhân của nàng và cô hầu khóc lóc. Khuôn mặt nàng trống rỗng, vô cảm, đôi mắt nhìn xuống.

Yên lặng mất một lúc. Anh có thể thấy sự căng thẳng khủng khiếp trong cơ thể của Selina khi nàng đang chờ đợi hậu quả không thể tránh khỏi. Bất kỳ lúc nào kể từ giờ nàng cũng có thể

bị sa thải. Nàng đã cứu nàng hầu với cái giá bằng chính vị trí của chính nàng. Một cách nghiêm khắc anh tự nhắc mình rằng chuyện đó không thành vấn đề, rằng anh sẽ trông nom nàng ngay cả khi nàng không biết điều đó.

Thế rồi, một sự chuyển động chớp nhoáng và một cái tát vang lên. Selina đứng đìềm nhiên khi gò má nàng đỏ lựng lên sau cú đòn.

Anh thậm chí đã không nhận ra là mình đã di chuyển. “Buổi sáng tốt lành, Lady Faringdon. Một thảm họa nho nhỏ nhỉ?” Anh tránh ánh mắt của Selina. Nếu anh mà thấy vết tấy đỏ trên má nàng thì anh hẳn sẽ xiết cổ bà chủ nhà mất.

Lady Faringdon tái mặt, tay bà ta đưa lên che miệng. “Ồ!”

Max đợi. Nếu bà ta đánh Selina một lần nữa...

“Sao thế, Lord Blakehurst! Tôi hy vọng là chúng tôi đã không làm phiền ngài.” Với một tiếng gầm gừ áp chế tới Selina. “Con ranh con láo xược! Ta sẽ làm việc với mi sau.”

Rồi bà ta quát cô hầu. “Dọn dẹp sạch sẽ đi và trở lại công việc của người đi, cô gái. Godfrey - những vị khách của chúng ta đang chờ đợi buổi cưới ngựa. Con nên xuống dưới chuẩn bị sẵn sàng đi.” Nụ cười của mẹ trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết. “Và ngài, Lord Blakehurst? Ngài chưa đi ư?”

Anh nói dối một cách không do dự. “Tôi cũng định thế đấy chứ, nhưng tôi cần viết một lá thư. Tôi sẽ theo sau.” Quay trở lại phòng mình, anh lắng nghe khi những tiếng bước chân rời khỏi khu hành lang. Anh đã nghĩ tới việc tham gia bữa tiệc cưới ngựa. Không phải bây giờ. Anh đã có việc khác để làm.

Chương Ba

Anh tìm thấy nàng trong phòng học. Ban đầu nàng không nhận ra cửa mở và anh đang ngắm nàng. Đang lau dọn với sự nhanh nhẹn, hiệu quả có tính toán. Thu nhặt giấy tờ, đổ sạch mực cặn trong lọ, sắp xếp những cuốn sách. Má nàng ửng hồng, trông nàng mệt mỏi. Có những vết thâm như vết bầm tím bên dưới mắt nàng.

Cơn giận dữ cuộn trào bên trong. “Nàng vẫn ổn chứ?” Anh không thể ngăn được cơn giận ào ra trong giọng mình. Rằng kẻ nào đó đã đánh nàng, làm tổn thương nàng theo cách khác - anh

nuốt cơn giận xuống và sải bước vào trong phòng.

“Ôi!” Những cuốn sách rớt ra khỏi tay nàng. “Ôi, chết tiệt!” Nàng cúi xuống nhặt chúng lên.

“Đây, để ta giúp nàng.” Anh cúi xuống. “Đây là cái gì? Miss Mangnell? Và chúa nhân từ - *Tấm gương của Graces* ư? Sao có thể thích hợp được cho một quý cô trẻ tuổi chứ?” Anh chun mũi lại. “Dì Almeria của ta đã thề như thế đối với cuốn này.”

“Và em mừng là không biết bà,” Selina lẩm bẩm.

Max khịt mũi cười. “Ta cũng thế.”

Nàng ửng hồng. “Xin ngài thứ lỗi. Em không nên nói như thế.” Đôi mắt xám thận trọng nhìn anh chăm chú. “Dù thế nào thì ngài đang làm gì ở đây vậy?”

Vết đỏ trên má nàng càng lan rộng. Như vương phải lời nguyện, anh vươn ra và chạm dịu dàng vào nó. “Ta tới để xem liệu nàng có ổn không. Có bị thương gì không?”

Nàng ngần ngại và anh thả tay xuống. “Chuyện này sẽ không bao giờ lặp lại nữa,” anh khẽ nói.

Nàng đã không nhìn vào mắt anh và cúi xuống nhặt một cuốn sách trên sàn nhà. “Ngài không thể nào biết được.” Nhưng ngón tay của nàng trắng bệch cầm cuốn sách.

“Phải, ta có thể,” anh nói. Anh chưa bao giờ đưa tay mình về phía một người phụ nữ. Và anh đã không nhận ra bản thân đang làm thế với con người bơ vơ này. “Tại sao nàng lại làm thế, Selina? Không nghi ngờ gì là bà ta sẽ sa thải nàng ngay sau khi bà ta có thời gian để tìm một nữ gia sư khác. Tại sao không nói với bà ta sự thật chứ?”

“Ngài nghĩ bà ta sẽ tin em sao?” Những ngón tay thận trọng vuốt ve những trang giấy của cuốn sách bị rơi. “Thậm chí nếu có đi nữa, bà ta cũng sẽ cho rằng Sukey đã đòi hỏi chuyện đó. Rằng nàng ấy đã chủ tâm quyến rũ Godf - Mr Faringdon. Cô ấy sẽ bị sa thải còn nhanh hơn.”

Anh không thể phủ nhận sự thật đó. Nhưng vẫn... lương tâm của anh nói rằng anh sẽ là một kẻ hoàn toàn và tuyệt đối đều giả nếu đưa ra cái đề nghị hèn hạ của của anh khi nàng đang tuyệt vọng. Anh có thể làm gì đây? Bỏ mặc nàng bị chửi mắng? Bị bỏ đói? Hay tệ hơn nữa?

Lương tâm của anh, thứ mà chưa bao giờ khiến anh quá quan tâm trong những thỏa thuận của mình với chuyện tình ái, chỉ ra rằng điều mà anh đang có ý định chắc chắn là đặt dưới cái tiêu đề *Tệ hại* rồi. Tệ hại hơn cả cái chết, thực vậy. *Quý thật! Mình đâu có định cưỡng bức nàng!*

Anh đã lên kế hoạch quyến rũ Selina. Thật từ tốn. Và đảm bảo rằng nàng có mọi thứ mà nàng có thể mong muốn. Máu anh nóng lên với ý nghĩ sẽ dạy cho nàng một vài thứ mà anh ngờ rằng nàng có chút xú nào khao khát. Thế nào mà nàng có thể sau khi Godfrey đã làm? Tốt nhất là cứ để mọi việc diễn ra từ từ.

“Selina - nàng định sẽ đi đâu?”

Đôi mắt xám choáng váng nhìn anh. “Đi ư? Ngài đang nói chuyện gì vậy, thưa ngài?”

Một cách kiên nhẫn anh nói, “Khi bà chủ của nàng đuổi việc nàng. Bà ta không giống loại người sẽ cho nàng một vài lời giới thiệu. Nàng có nơi nào để đi không?”

“Nơi nào đó để đi ư?” Anh thấy nàng nuốt xuống dữ dội.

“Phải. Ta-”

“Bà ta sẽ không sa thải em.”

Max, ngưng lời trước khi anh vừa mới bắt đầu, chớp mắt. “Nàng nói gì cơ?”

“Bà ta sẽ không sa thải em.”

Không thể tin được điều nàng vừa mới nói, Max nhấn mạnh. “Selina - đừng ngốc thế. Nàng đã nghĩ tới một vị trí khác ư? Một kiểu - vị trí nào đó khác.” Cái cà vạt như đang thít lấy cổ anh, và cái nhìn bối rối của nàng khiến anh cảm thấy tệ hơn. Chết tiệt! Tại sao đề nghị một *sự toàn quyền* đột ngột lại quá khó khăn thế này?!

“Không. Em không có lời chỉ dẫn nào hết. Nhưng bà ta sẽ không sa thải em.”

Anh nén một tiếng cười đứt quãng. Chỉ dẫn? Anh chưa bao giờ hỏi về mấy lời chỉ dẫn ấy. Tất cả chỉ dẫn mà anh yêu cầu đang lơ lửng quanh căn phòng trước mặt anh, cầm cây phát trần, những cuốn sách và một quả địa cầu xoay. Từ bỏ chiến thuật đó. Anh dịu dàng hỏi, “Em yêu [\[2\]](#), em muốn gì?”

Nàng quay sang, mắt mở to. “Tại sao ngài lại gọi em như thế?”

Anh không biết. Anh chưa bao giờ gọi người đàn bà nào là *em yêu* cả. Nhưng cảm giác rất đúng. Nó thích hợp. “Nàng muốn gì?” anh nhắc lại, chỉ thẳng vào điểm cốt yếu. Thấy sự bối rối dâng tràn, anh thêm, “Nói chung, từ... từ cuộc sống.” Cứ như hỏi Diêm vương từ đâu tới vậy? Anh *biết* đàn bà muốn gì. Quần áo thời trang, đẹp dễ, trang sức, một cỗ xe, sự chú ý của đám đàn ông, tất cả thường -

“Một gia đình.”

“Một... *cái gì?*”

Nàng đỏ mặt và quay đi. “Ngài không cần chế giễu. Em biết chuyện đó không thể nào. Nhưng vì ngài đã hỏi.” Sự rạn vỡ trong giọng nàng ném thẳng vào cái trục thế giới của anh.

Anh nói thận trọng, “Nàng muốn những đứa trẻ ư?” Những nhân tình mà anh đã có, nàng nào cũng thế, làm tất cả mọi cách để có thể ngăn ngừa được mối thảm họa đó. Một nàng nhân tình muốn có con ư? Sâu bên trong anh thứ gì đó thất lại.

Nàng không trả lời, mà bắt đầu phủ bụi. Anh cau mày. Đó là điều nàng sẽ không cần làm lại nữa.

“Selina?”

Cuối cùng nàng đáp. “Như thế cũng tốt. Nhưng điều mà em định nó là một nơi mà... em muốn... mình thuộc về. Trở thành một phần trong cuộc sống của mọi người. Không bao giờ bị chia tách.”

Thế giới của Max chao đảo lần nữa. “Nàng không có gia đình ư? Không có một ai để mà viết thư thăm hỏi ư?”

“Chẳng có ai em có thể gọi là họ hàng của mình.” Giọng nàng đành lại. “Không có ai để gửi một món quà. Mà như thế lại hay, vì em chẳng có gì để mà gửi hết.”

Trái tim anh đau đớn vì nàng, thậm chí là khi anh nhận thấy lợi thế đang dành về cho anh. Không gia đình. Không có ai để mà sợ hãi hay xấu hổ về việc nàng dẫn thân vào. Không ai từ chối việc chấp nhận nàng khi rời đi. Anh lơ đi lương tâm của mình, thứ đang kêu gào điều đó sẽ thậm chí khiến nàng có thể bị xúc phạm nhiều hơn. Nàng sẽ là của anh. An toàn. Anh đi tới bên nàng, tước cây phát trần khỏi tay nàng và thả rơi nó.

Nhận thức trôi tuột đi trong khi Verity ở sát bên anh, lồng những ngón tay dài vào tay nàng. Rồi bàn tay nàng bị bắt lại trong một gọng kìm êm ái, ngón tay cái của anh vuốt ve mơn trớn trên làn da thô ráp của nàng. Mọi thứ trong nàng co lại e ấp, run rẩy chờ mong. Anh làm sao vậy chứ? Nàng ngược lên nhìn anh, choáng váng. Một sai lầm.

“Không có gì ư?” Nụ cười của anh thật sâu và, với nó, thứ ánh sáng khao khát một điều gì đó rực sáng trong mắt anh. Thứ gì đó ấm áp khiến nàng tan chảy tới tận xương.

Không chắc chắn nàng lắc đầu. “Em chẳng có gì,” nàng nhắc lại.

“Nàng có một thứ mà ta muốn.”

Giọng anh trầm sâu êm ái và nàng nhận ra rằng anh thậm chí đang tiến sát gần hơn, rằng cơ thể anh đang tựa sát vào nàng, rằng mùi nước hoa thơm ngát, tươi mát của anh đang bao phủ quanh nàng, đặc sánh như sáp ong.

“Liệu nàng có cân nhắc một vị trí khác không, Selina?” anh hỏi khẽ.

Cái gì? Tâm trí nàng không thể nào tập trung được, chỉ có thể cảm nhận sự gần gũi của anh, khao khát được ngả người vào anh. Nàng lắc đầu xóa nó đi để có thể tập trung vào đề nghị của anh về một vị trí mới. Nhà Faringdon sẽ không cho phép điều đó, nhưng nàng sẽ không nói cho anh biết. Nàng dám nói chẳng có gì có thể giúp anh lần ra đầu mối danh tính của nàng. “Không có một lời giới thiệu... em chẳng có gì để sống trong khi em tìm một nơi khác.” Đó cũng đúng, chỉ không phải toàn bộ của sự thật. Một lọn tóc quăn rơi xuống mắt nàng, rung rinh, và nàng

vén nó ra sau tai. Nó trốn ra ngay tức thì. Sốt ruột nàng đưa tay lên lần nữa. Thế rồi đông cứng lại.

Bàn tay anh nâng khuôn mặt nàng lên, đẩy lộn tóc quăn lang thang ra khỏi mắt nàng. Anh chẳng buồn gài nó ra sau, mà lồng những ngón tay của anh vào trong mái tóc nàng với một cử chỉ thân mật đến ngỡ ngàng. Nàng có thể cảm thấy ngón cái của anh chậm chậm xoa những vòn tròn trên thái dương nàng, rồi trôi dạt xuống thấp hơn để ve vuốt gò má nàng, cằm của nàng và cổ nàng.

Người nàng nóng bừng lên, và một cơn đau đón kì lạ xâm chiếm ngực nàng, bụng nàng. Trái tim nàng thít lại rồi đột nhiên đập thành thịch. Nàng chỉ có thể nhìn anh chăm chăm, đôi mắt mở to. Cả cơ thể nàng run lên với dự đoán, lạc lối trong một cơn mê mộng ngỡ ngàng. “Thưa ngài?” Nàng hụt hơi. “Em... em không hiểu...”

“Rồi ta sẽ giải thích,” anh thì thầm.

Hơi thở nàng nghẹn lại. Chưa bao giờ trước đây có một giọng đàn ông nào lại xuyên thấu vào nàng như thế. Nhưng rồi lần nữa, chưa bao giờ trước đây có một người đàn ông nói với nàng khi vòng tay anh ôm lấy nàng và đôi môi mơn trớn tai nàng. Niềm vui dâng tràn trong nàng thậm chí khi sự hiểu biết cuộn xoáy một cách đau đớn bên trong. Giờ đây nàng đã biết điều anh muốn.

Một cú chạm nhẹ trên cổ nàng, lân la dọc theo cằm nàng.

Nghẹn thở, nàng ngược nhìn, những cơn run rẩy tràn qua nàng, và bắt gặp đôi mắt màu hổ phách chỉ cách có chút xíu. Nàng cảm thấy bị giam cầm trong hơi ấm của anh, sức mạnh của anh, bởi mùi hương xà phòng cao rêu và mùi nam tính cay nồng. Tay nàng vươn lên dè dặt, vẽ theo dáng hình thô ráp quai hàm của anh, những ngón tay nàng ngửa ngáy vuốt ve nó, thử độ mịn màng của nó.

Nàng không thể. Giờ nàng đã hiểu điều anh muốn. Nàng nên rút lui, nhưng nàng lại bị đôi mắt anh, sự đụng chạm của anh níu giữ. Thật dịu dàng. An toàn, nhưng quá đổi mong manh. Đối với khao khát của riêng nàng. Hơi thở run rẩy của nàng thoát ra và nàng nhận ra rằng mình đang nín thở, và trái tim nàng đập thành thịch chẳng thể làm gì với sự kinh hoàng. Và rằng anh thậm chí lại còn gần hơn. Anh cúi người xuống, hơi thở anh dịu dàng mơn trớn đôi môi nàng. Mọi lời răn dạy - về sự nhu mì, đoan trang, mọi lễ thông thường - hét lên cảnh báo. *Chạy!*

Nàng ngẩng mặt lên và cảm nhận được cái chạm dịu dàng, ấm áp của đôi môi anh. Ôi, niềm sung sướng được vuốt ve và ôm ấp thật dịu ngọt làm sao. Với... lòng yêu mến ư? Nhẹ như lông hồng, miệng anh miết lên miệng nàng với những nụ hôn ngắn. Khoái cảm bắn xuyên qua nàng. Hơi ấm của anh ôm ấp quanh nàng. Đôi môi nàng hé mở với một tiếng thở dài khe khẽ và chỉ trong chốc lát nụ hôn sâu hơn, chiếm hữu nàng hoàn toàn, rồi kết thúc thậm chí còn trước cả khi nàng có thể tin được là nó đã xảy ra. Thế rồi, nấn ná nơi khóe miệng nàng giây lát, anh lùi người lại, thả nàng ra.

Đôi mắt nàng run run hé mở. Nàng thậm chí còn không nhận ra là mình đã nhắm mắt. Anh vẫn đứng gần, đủ để nàng có thể thấy mạch đập nơi cổ họng anh.

Giọng anh vang lên trầm sâu và dịu ngọt. “Có lẽ điều đó sẽ làm mọi việc rõ ràng hơn.”

Nàng chỉ có thể gật đầu, chẳng thể nào thở nổi. Và rồi nàng băn khoăn tại sao nàng lại gật đầu cứ như là những điều đó đã rõ ràng hơn rồi ấy. Nàng còn thấy bối rối hơn bao giờ hết. Sao anh có thể nói quá *bình thản* vượt quá sự hiểu biết của nàng. Anh đã hôn nàng tới mức đầu nàng quay mòng mòng. Một cách dứt khoát nàng tự nhắc nhở mình về Lady Moncrieff. *Anh đã quen với những phụ nữ xinh đẹp. Những phụ nữ biết cách... làm hài lòng đàn ông. Dù nó có nghĩa thế nào đi nữa. Tại sao đầu anh lại quay cuồng đến thế? Tại sao anh thậm chí lại còn hôn nàng? Anh không thể nào muốn nàng. Có thể không?*

“Thế nào Selina? Giờ nàng hiểu rồi chứ?”

Chỉ là quá rõ ràng. Bám chặt lấy sự dịu dàng trong giọng nói của anh, nàng quay đi. Ồ, vâng. Nàng đã hiểu đủ rõ. Nhưng Max sẽ không không bao giờ cố ép buộc sự ưng thuận của nàng.

Bàn tay anh giờ ra và chộp lấy cổ tay nàng.

Bất ngờ, cũng nhiều như gọng kìm của anh, đã giữ nàng bất động. Nỗi sợ hãi bị khuấy động và rồi beng. Nàng lờ nó đi và nhận ra giọng mình trở nên lạnh lẽo như băng. “Thưa ngài?”

“Đợi một lát, Selina.”

Đó không phải là một yêu cầu. Cái gọng kìm trên cổ tay nàng truyền sự run rẩy sợ hãi thẳng tới bụng nàng. *Ôi, không. Chắc chắn không phải anh cũng thế chứ.* Có lẽ nào nàng đã hiểu lầm anh chăng? Sự căng thẳng vang lên trong nàng, nàng đối mặt với anh, cố gắng để hơi thở nàng trấn tĩnh.

Cái nhìn đầy ý nghĩa của anh chăm chú gương mặt nàng, rồi thả rơi cổ tay bị giam cầm của nàng ra. “Ta xin nàng thứ lỗi,” anh nói. Bàn tay anh rời ra và nàng cảm thấy mát mát, như thể một phần của nàng đã bị mất đi.

Kìm lại sự ham muốn đưa cổ tay lên gò má, nàng đợi, nỗi sợ của nàng lắng dịu.

“Không phải mọi vị trí đều cần đến sự giới thiệu, Selina. Và ta có thể đảm bảo với nàng ta sẽ là một người tình dịu dàng hơn hẳn Godfrey Faringdon.”

Sự căng thẳng lại chộp lấy nàng. Thận trọng, chậm chậm, nàng bước lùi lại, giữ cái nhìn của anh bằng mắt nàng, chắc chắn rằng bất cứ lúc nào anh cũng có thể chộp lấy nàng, kéo nàng vào trong vòng tay anh. Đàn ông không thực sự hỏi. Họ chiếm đoạt lấy.

“Em... em không nên ở đây, thưa ngài. Xin thứ lỗi.” Nàng lùi lại, sự chú mục của nàng chưa lúc nào rời gương mặt anh, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh nhìn nàng như một chú mèo lớn, cho tới khi nàng ra tới cửa. Thế rồi nàng chạy như bay biến.

Max chửi thề. Nàng vừa mới từ chối anh. Không chút do dự. Và cuộc sống của nàng ở đây đúng là địa ngục. Nàng bị đối xử như một nô lệ. Làm thế nào có thể chịu đựng được rằng sẽ thích một mối quan hệ được chu cấp đầy đủ và kín đáo với anh chứ? Nàng đã không thích anh. Nàng đã đáp trả nụ hôn của anh. Nàng không thể nào nghĩ rằng anh sẽ đề xuất tới hôn nhân được. Vậy thì quý quái gì khiến nàng thậm chí còn chẳng cân nhắc để trở thành nhân tình của anh? Rõ ràng xuất thân của nàng là đáng trọng. Nàng đã không nói năng giống như một kẻ hầu. Có lẽ đề nghị của anh khiến nàng bị sốc.

Sau những gì Godfrey không nghi ngờ gì là đã đối xử với nàng? Anh rảo bước về phía cửa. Chắc chắn nàng không nghĩ rằng anh từng ép buộc nàng đấy chứ? Hay anh đã dọa nàng sợ với nụ hôn ngắn ngủi đó? Hay nàng đã nhận ra sự dữ dội sâu thẳm trong ham muốn của anh đối với nàng? Anh hẳn đã kiểm soát tới từng múi cơ của cơ thể để không cưỡng đoạt nàng, chiếm đoạt lấy chiếc miệng dịu ngọt ấy. Nàng quá đổi ngọt ngào. Phải dùng đến từng ounce sức mạnh ý chí để kiềm chế, trong khi tất cả những gì anh muốn là... Anh lại chửi thề lần nữa. Nàng chỉ phải cụp mi xuống và những gì anh muốn thì lại quá rõ ràng.

Điều đó khiến nỗi đau đón kéo dài suốt mười phút sau khi anh đã tới phòng bi-a. Giữ cây gậy trong tay, anh bắn khoả về nước đi tiếp theo. *Nước đi tiếp theo của anh ư?* Hiếm khi nào có một phụ nữ lại từ chối anh, anh chấp nhận phản ứng của nàng và từ bỏ việc theo đuổi. Trong thực tế anh thường nhận định được mọi nước đi của bàn đấu. Anh đánh một quả bóng đỏ đập cạnh rơi vào lỗ. Tại sao anh lại không thể chấp nhận sự từ chối của Selina chứ? Anh lắc lắc đầu. Đã khi nào anh từng muốn một phụ nữ quá nhiều đến mức cơ thể anh vẫn tiếp tục đau đón sau khi nàng đã từ chối anh và rời đi chưa?

Có lẽ nàng cần thời gian để nghĩ thông suốt. Nàng không chính xác là đã từ chối. Anh hồi tưởng lại lời đáp của nàng. *Em không nên ở đây, thưa ngài. Xin thứ lỗi.* Có lẽ nàng cần một sự đảm bảo rằng anh sẽ không bỏ rơi nàng không xu dính túi vào cuối mỗi quan hệ của họ. Có lẽ anh đã chưa làm điều đó thật rõ ràng.

Anh nghĩ lại. Và nhắm mắt không thể tin được vào sự ngu ngốc của chính mình. Anh mới nói với nàng rằng anh sẽ dịu dàng hơn hẳn Godfrey, anh chẳng đề nghị nàng gì hết. Chẳng có gì ngoài mớ lộn xộn không chủ ý. Chả trách mà nàng từ chối. Tất cả những gì anh phải làm là đi tìm nàng và giải thích... giải thích gì đây?

Anh không biết bản thân mình muốn gì. Chỉ là Selina rất khác biệt. Để đặt nàng dưới sự bảo hộ của anh, anh sẽ làm chỉ có cách đó. Bảo vệ nàng.

Verity nằm trên giường, run rẩy. Hơi ấm ban ngày vẫn còn vương vấn, nhưng nàng không thể nào ngừng run rẩy. Ký ức của nàng từ chối lắng nghe sự khôn ngoan, tiếp tục đắm chìm trong sức mạnh dịu dàng của đôi tay chàng, sự nấn ná dịu ngọt trong nụ hôn của chàng. Thế là đủ tệ, vì cơ thể nàng cũng hưởng ứng với cuộc tấn công nguy hiểm khiến nàng choáng váng. Tưởng tượng đầy nhục cảm đến đau đón và run lên với ký ức chỉ là một nụ hôn kéo dài khoảng ba giây thôi ư?

Đó sẽ là lần cuối trong đời. Nàng đã không dám nhìn lại anh lần. Kiên quyết nàng thừa nhận rằng không phải là nàng đã không tin anh. Hơn thế, nàng không thể tin tưởng bản thân mình. Cả người nàng hét lên muốn chàng ôm lấy nàng, vuốt ve nàng.

Ngừng lại ngay! Chàng muốn một sự trao đổi không hơn chỉ là ôm lấy mi. Chàng muốn chính xác điều Godfrey muốn. Không hơn. Một giọng nói dịu dàng, đầy sức thuyết phục thì thầm, Liệu có quá tệ nếu trở thành nhân tình của chàng? Chàng có thể sẽ tử tế với mi... mi được tự do. Chàng có thể chi trả một khoản trợ cấp. Họ sẽ không bao giờ dám giữ mi lại sau khi mà... - thậm chí là nếu mi chỉ là một người vị thành niên.

Không! Nàng sẽ không làm thế, nàng không thể. Nàng không được phép. Mọi thứ không quá tệ tới mức nàng cần phải bán mình làm điểm. Bên cạnh đó, có lẽ anh không muốn nàng như là một nhân tình. Rất có thể nàng đã hoàn toàn hiểu sai anh và rằng anh đơn giản chỉ muốn lên giường với nàng trong khi anh ở đây. Như thế thì giống hơn. Thậm chí nếu anh có muốn hơn thế... Nàng ngần ngại trước ý nghĩ ấy, bị sốc trước sự yếu đuối của bản thân.

Một giọng nói nhỏ vang lên hỏi, *Liệu mi có thể giữ chân được gã Godfrey bao lâu chứ? Không phải tốt hơn là -*

Không! Chỉ là nếu nàng có thể nghĩ ra cách nào đó thoát khỏi đây khi nàng đủ tuổi. Chỉ còn một năm nữa thôi. Nàng nhắm mắt trong nỗi tuyệt vọng trước sự thật đắng cay. Nàng chẳng có gì hết - không tiền, không mối quan hệ. Nàng sẽ không an toàn hơn nếu nàng rời đi.

Một tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa khiến nàng bật thẳng người dậy. Ai lại gõ cửa thế nhỉ? Chắc chắn không phải Godfrey...

“Selina? Nàng còn thức không?” Giọng nói trầm sâu đâm thẳng vào nàng như một ngọn giáo. Liệu *anh* có thể muốn gì được nhỉ?

Chính xác thứ mà anh đã muốn chiều nay.

“V...vâng.”

“Ta có thể vào không?”

Làm thế nào mà em có thể cản ngài chứ?

“Bằng cách nói *không*,” lời đáp lặng lẽ. Mất tinh thần, nàng nhận ra rằng mình đã nói to. Và thậm chí nếu nàng để anh vào, nàng cũng đủ an toàn. Anh đã gõ cửa, xin phép nàng được vào. *Chàng có một cung cách dịu dàng đối với phụ nữ và trẻ con...*

“Mời vào.” Nàng cảm thấy như thể hai từ đơn giản đó đã mang nàng tới nơi chên vênh của bờ vực, run rẩy chưa từng biết.

Quấn chặt chiếc chăn quanh người, nàng theo dõi, cảnh giác, khi cánh cửa mở ra và anh bước vào. Chiếc đèn của anh tỏa sáng dịu dịu nên nàng chỉ nhìn thấy khuôn mặt phủ bóng của

anh, giống như nàng nhớ năm năm trước. Trong ánh sáng mờ dịu đó nàng gần như có thể quên đi được rằng anh là ngài Blakehurst. Nàng có thể gần như giả vờ rằng đây là một trong những giấc mơ của nàng, kỳ diệu, Max đã đến để đưa nàng đi. Gần như thôi.

Anh khiến căn phòng của nàng như tí hon, cần phải cúi đầu xuống để hạ thấp cái chiều cao hơn sáu foot của anh tránh đụng trần nhà. “Ta có thể ngồi chứ?”

“Nếu ngài có thể tìm thấy chỗ nào đó để ngồi,” nàng nói, một cách thận trọng không hề sẵn đón. Khiến nàng hoàn toàn kinh ngạc anh ngồi lên cái rương. Anh xuất hiện với sự cứng nhắc. Nàng băn khoăn liệu anh có không thoải mái. Rồi nàng thấy ánh sáng của đôi mắt anh trong ánh đèn và có ấn tượng về một điều gì đó được kiểm tỏa chặt chẽ, thứ gì đó hiểm nguy nóng bỏng.

“Ta tưởng nàng biết tại sao ta tới đây,” anh nói với một giọng khê khàng lạ lẫm đến kỳ quặc với ánh nhìn nồng nàn trong đôi mắt anh.

Nồng nàn? Nàng tự thấy rung mình. Nàng hẳn đã tưởng tượng ra những điều đó. Đó chỉ là sự phản chiếu của ánh đèn thôi.

“Ta đến để đảm bảo rằng nàng hiểu điều ta đề nghị với nàng sáng nay. Ta muốn nhiều hơn một cú ngã nhào tình cờ. Ta sẽ biến nàng thành nhân tình của ta, Selina. Nếu nàng vẫn từ chối, thì như thế cũng được, nhưng ta nghĩ nàng hẳn thấy rằng sự bảo hộ của ta dễ chấp nhận hơn sự khủng bố của Faringdon.”

Một cung cách dịu dàng với phụ nữ... “Tại sao?”

Nàng nghĩ là anh chớp mắt. “Tại sao ư? Vì ta đang *hỏi ý* nàng, Selina. Không cưỡng ép nàng. Nếu nàng trở thành nhân tình của ta, đó phải là sự tự nguyện.”

“Không. Ý em là, tại sao ngài lại muốn em trở thành nhân tình của ngài?” *Và tại sao em vẫn còn đang hỏi chứ?*

Anh nhất định là chớp mắt. “Không rõ ràng sao, Selina?”

“Không.” Nàng không thể tưởng tượng nổi tại sao anh lại muốn nàng. Theo như bà dì và những người anh em họ của nàng thì nàng chẳng có gì đặc sắc để lưu tâm.Ồ, nàng biết tại sao Godfrey muốn nàng. Bởi vì nàng không có khả năng tự vệ và hẳn là một kẻ bắt nạt vĩnh vang, không khá hơn thằng nhóc học sinh thô thiển đã từng dìm chết một con mèo nhỏ ngay trước mặt người em họ bé bỏng đang khiếp đảm, chỉ vì thằng ranh biết là cô bé thích con mèo.

Nhưng Max - *Lord Blakehurst* - không cùng loại với hạng người đó. Nàng chẳng hề có lấy một chút ý tưởng tại sao một người đàn ông với danh tiếng là đưa những phụ nữ xinh đẹp thành nhân tình lại muốn nàng chứ.

“Bởi vì ta khao khát nàng tất nhiên là thế.” Tiếng khàn khàn đột ngột trong giọng anh khiến nàng giật thót. “Bởi vì ta muốn có nàng trong vòng tay ta và hôn nàng và hôn từng nốt tàn

nhang chết tiệt đó. Bởi vì ta muốn thấy đôi mắt nàng sẫm lại vì khao khát khi ta làm tình với nàng. Bởi vì ta muốn nghe nàng cầu xin ta chiếm lấy nàng. Và ta muốn nghe nàng hét lên trong khoái cảm khi ta làm thế.”

Như thế anh không ngừng được bản thân, anh vươn tới nàng và nàng giật lùi lại tựa vào tường. Ngay lập tức cánh tay của anh buông thõng sang hai bên. Nàng nghe thấy tiếng hơi thở hào hển của anh, thấy khuôn miệng anh đột nhiên mím lại.

“Em x-xin lỗi,” nàng thì thầm. “Em không định khiến ngài giận. Ngài làm em giật mình.”

Im lặng nặng nề giữa họ.

“Ta không giận,” cuối cùng anh nói. “Ờ thì, có, ta có. Nhưng là với bản thân ta vì đã gây hoảng sợ cho nàng. Đó là sự thật, Selina, rằng ta muốn nàng. Ta muốn nàng ngay giây phút ta để mắt đến nàng. Hoặc, chính xác hơn, giây phút ta cảm nhận nàng trong vòng tay ta.”

“Hãy nghĩ về nó,” anh tiếp. “Thậm chí nếu nàng không bị sa thải, vẫn còn Faringdon. Hẳn có thể để nàng yên trong khi ta đang ở đây, nhưng nàng nghĩ điều gì sẽ xảy ra sau khi ta rời đi rồi? Ít nhất nếu nàng đến với ta nàng sẽ được đối xử tử tế, nàng sẽ có váy áo, trang sức và tiền bạc. Một ngôi nhà để sống nữa. Sau khi chúng ta chia tay nàng sẽ có một khoản tiền kha khá để phòng thân.”

Bất kì một phần nào của lời đề nghị anh đưa ra cũng đều tuyệt vời hơn hẳn những gì nàng đang có hiện nay. Nó quả thật đáng thèm khát... nếu như nàng muốn dù chỉ một chút. Những gì mà anh đã không đề cập tới, chính nó đã cám dỗ nàng - rằng tóm lại là có một người quan tâm tới nàng một chút. Một người sẽ đối xử với nàng dịu dàng. Một người *nàng* có thể trông cậy. *Sau khi chúng ta chia tay...* Mà chắc chắn là sẽ chia tay. Thậm chí lúc này đây trái tim nàng cũng đang thổn thức trong nỗi đau đớn mong chờ. Liệu có tồi tệ hơn khi tận hưởng rồi mất nó, hay chẳng bao giờ có được gì hết?

Anh đã nói anh muốn làm tình với nàng. Godfrey đã nói với nàng rằng gã muốn nàng với tất cả những chi tiết thô tục sống sượng khiến nàng phát run. Từ *yêu* không hề có chỗ nào trong đó. Những từ ngữ nồng nàn của Max đã khiến bầu ngực nàng trĩu nặng, một luồng ánh sáng lung linh xuyên suốt cơ thể mà nàng biết sẽ bùng cháy trong ngọn lửa nếu như anh chạm vào nàng. Đó là lý do nàng đã giật lùi lại. Max có quyền năng nguy hiểm vượt xa gã Godfrey Faringdon bởi vì nàng muốn anh, mặc cho tâm trí nàng gào thét rằng nàng bị điên rồi khi thậm chí cân nhắc tới một tiến triển như vậy, rằng nàng sẽ bị hủy hoại, bị mê đắm mãi mãi, nàng có nên bước đến.

Quá nhiều nguy hiểm để mà chấp nhận. Nếu anh phát hiện ra nàng là ai... Nàng không nghĩ mình có thể chịu đựng nổi sự kinh rẻ và coi thường của đôi mắt anh đâu. Để cho kẻ nô bộc, Selina, chấp nhận lời đề nghị của anh thì không đáng trách. Nhưng Miss Verity Scott trở thành nhân tình của anh... Nàng có thể tự bảo vệ bản thân chống lại sự kinh rẻ của nhà Faringdon. Nàng không yêu thương họ, chưa bao giờ, nhưng với Max... anh sẽ căm ghét nàng nếu anh phát hiện ra sự thật.

“Selina?” Âm thanh dịu dàng trong giọng anh đầy quan tâm tới nàng. “Ta xin lỗi. Ta không định làm nàng sợ. Nhưng hãy tin ta, những gì chúng ta có cùng nhau sẽ rất khác với những gì gã Faringdon đã ép uống nàng.”

Nàng tin anh, và chẳng buồn bận tâm tới việc sửa lại cho đúng cái giả định của anh về việc gã Godfrey đã tước đoạt sự trong trắng của nàng. Theo cách mà anh nói. Trong cái cách mà anh nói. Cũng như đối với nhà Faringdon. Nàng có rất ít ảo tưởng về việc thế giới này nhìn nhận một thiếu nữ trong tình trạng của nàng. Một kẻ nô bộc. Một nguồn lao động không công và một nạn nhân thuận tiện cho sự chà đạp. Anh đã đề nghị sự giải thoát cho nàng. Không phải tình yêu.

Nàng phải từ chối anh. Nhưng cả người nàng đang gào lên phản đối việc khước từ sự dịu dàng anh hứa hẹn. Chắc chắn nàng có thể nếm trải chỉ một chút xiu, nhỏ nhoi mật ngọt của thiên đường, một niềm vui bé nhỏ để trân trọng trong những tháng năm sắp tới?

“Em bắt buộc phải từ chối ngài, thưa ngài,” nàng nói lặng lẽ, cầu nguyện rằng sự ghen ngào trong cổ họng sẽ không khiến nàng nghẹt thở.

“Nàng bắt buộc phải?”

Nàng chỉ có thể gật đầu.

“Thôi được.”

Anh thả người lại và cầm chiếc đèn lên và nàng nhận ra là anh sắp rời đi. Rằng nếu nàng không nói gì lúc này thì anh sẽ đi mất. Cùng với tất cả những giấc mơ của nàng.

“Nhưng, nếu ngài không phiền, thưa ngài... em... em mong được hôn ngài lần nữa.”

Anh quay lại rất chậm. “Tại sao chứ? Nếu nàng đã không muốn-”

Nàng ngắt lời. “Em không thể là nhân tình của ngài, thưa ngài, nhưng đó không phải là vì ngài đã làm em sợ, hoặc là em không tin tưởng ngài.”

Miệng anh mím lại buồn phiền. “Nếu nàng đề nghị hôn ta sau những gì ta đã nói với nàng sớm hơn, thì sự tin tưởng của nàng là hiển nhiên rồi. Nàng có chắc không, Selina? Ta nói trước: ta hoàn toàn có ý định lợi dụng nụ hôn này để khiến nàng đổi ý. Bắt đầu với một nụ hôn, nhưng nếu nàng muốn nó dừng lại ở đó, nàng là người sẽ phải nói không.”

Nàng nuốt xuống. Anh đã cảnh báo nàng, thế là công bằng. Sự mạo hiểm thuộc về nàng, chấp nhận hoặc là từ chối. Nàng chấp nhận nó. Run rẩy, nàng đưa tay ra.

Nụ cười của anh sâu hơn và anh đến bên nàng.

Lần này anh ngồi bên cạnh nàng, trọng lượng của anh kéo nàng về phía anh, và nàng chỉ kịp

nhận ra anh to lớn hơn rất nhiều. Trong ánh đèn mờ tỏ cơ thể to lớn của anh phủ bóng lên nàng, mùi nước hoa thoang thoảng của anh trên ghẹo giác quan của nàng, lan tỏa lên người nàng. Nàng cảm thấy đôi tay anh trên vai nàng, thúc giục nàng tiến về phía anh, lôi kéo nàng với sự chăm sóc đến mê mị trong vòng tay anh.

Hơi thở nàng dứt quãng, thu lấy mùi thơm, hương vị của anh, sâu hơn. Bàn tay ấm áp, to lớn của anh trượt xuống cầm nàng, nâng gương mặt nàng lên. Anh mơn trớn nàng, lang thang theo gò má nàng, mũi nàng, đường nét lông mày của nàng. Và những nơi ngón tay anh ve vuốt, thì đôi môi anh cũng theo sau, nếm nấp, trên chọc cho tới khi hơi thở của nàng trở nên run rẩy và vỡ òa trong niềm vui sướng.

Những ngón tay trên người ấy lân la trên khuôn hàm của nàng, vuốt ve và xoáy tròn trong khi ngón cái của anh khẽ chạm vào miệng nàng, miên man trên đường cong của đôi môi nàng. Nàng có thể cảm thấy hơi thở của anh, nóng bỏng và thốn thức bên tai nàng và quay đầu nàng lại, bẽn lẽn tìm kiếm anh. Nàng cảm thấy anh mỉm cười khi miệng anh chạm lên miệng nàng, cảm thấy vòng tay của anh ôm xiết khi nàng tan chảy dựa vào anh. Theo bản năng, vòng tay nàng trượt quanh anh khi nàng lách vào sát hơn, đắm chìm cơ thể nàng vào trong hơi ấm của anh.

Cái chăn nàng quấn quanh người giờ đã rớt mất từ lúc nào, bị lãng quên trong sự diệu kỳ của miệng anh đang mê mải trên miệng nàng và đôi tay dịu dàng của anh đang ôm xiết lấy nàng. Đôi tay ấy khám phá và vuốt ve nàng, nói với nàng rằng nàng thật đáng yêu, rằng anh khao khát nàng. Đôi tay ấy đã xóa tan đi thế giới ảm đạm cũ kỹ và thay thế nó với niềm đam mê huy hoàng cuộn xoáy.

Vụng về, nàng hé miệng ra một chút và đáp trả nụ hôn của anh, chỉ để cảm nhận thấy một bàn tay đầy sở hữu lách vào giữa họ và ôm trọn lấy một bên bầu ngực nàng khi lưỡi anh chạm vào đôi môi nàng. Một hơi hỗn hển đầy kinh ngạc thoát ra khỏi nàng trong khi cảm xúc dào dạt đang cuốn nàng đi như bão tố. Anh lợi dụng ngay lập tức. Miệng anh miết trên miệng nàng, mở nàng ra đầy đủ hơn và lưỡi anh thâm nhập thật sâu trong sự sở hữu mật thiết vô cùng. Tâm trí nàng quay cuồng. Cơ thể nàng tan chảy như dòng mật ong ngọt ngào ấm nóng, cạn khô mọi sức lực.

Chầm chậm, lặp đi lặp lại, anh đòi hỏi miệng nàng cho tới khi một phần nhỏ nhoi cuối cùng của lý trí thông thường cảnh báo với nàng, *Nếu mi không dừng chàng lại bây giờ, mi sẽ không thể nào có khả năng nữa. Mi sẽ thậm chí là không muốn dừng nữa.*

Phải vận tới từng ounce ý chí, vì làm thế nào đó mà nàng đã đẩy được vai anh, kéo miệng nàng dứt ra khỏi anh. Nàng có thể cảm thấy được sự căng thẳng cứng ngắc trong cơ thể anh, sự thắt chặt của vòng tay anh khi, chỉ trong khoảnh khắc, anh chiếm hữu miệng nàng một cách quyết liệt, đòi hỏi sự đầu hàng của nàng. Thế rồi anh thả nàng ra và đứng thẳng lên, thở mạnh.

“Đề nghị của ta vẫn còn đó. Nàng chỉ phải đến bên ta.”

Anh rời đi, tiếng bước chân xa dần nơi cầu thang, bỏ lại Verity chìm trong bóng tối. Ném

thử hương vị của thiên đường là một sai lầm khủng khiếp. Nụ hôn của anh không mang lại sự thoải mái. Thay vào đó cả cơ thể nàng ngân nga và rộn rã với một nhu cầu cháy bỏng mà nàng hoàn toàn không hiểu. Thay vì sự dễ chịu, nàng đã rơi vào một sự cám dỗ mê cuồng đến kinh hãi.

Chương Bốn

Ba ngày sau Max rời khỏi phòng ăn sáng trong một tâm trạng phần nộ khủng khiếp. Trời đất ơi, cái quái quỷ gì khiến anh vẫn còn nán lại căn nhà này kia chứ? Nếu anh phải chịu đựng thêm nữa cuộc trò chuyện ngu độn và những lời nịnh hót trắng trợn, anh hẳn mất trí não rồi. Cái con ranh lẻo loẹt ấy, Celia. Chúa ơi, ả đã quá buông thả khi xuất hiện vào bữa sáng. Không nghi ngờ gì là ả đã nốc một ngụm trà nhạt từ khay đồ ăn trong phòng riêng và khiến cuộc đời của một cô hầu thành địa ngục.

Như Selina. Anh nghiêng chặt răng. Anh đã không thấy nàng kể từ đêm đó khi anh rời khỏi phòng riêng của nàng. Một cách thẳng thắn nàng tỏ rõ sự từ chối của nàng và gánh chịu những đau đớn phải xa lánh anh. Anh nên quên nàng đi, trở lại thành phố. Nhưng ý nghĩ về thẳng vô lại, Godfrey, cưỡng ép cô gái... Max thấy mình đang gồng vai lên căng thẳng và bàn tay xiết lại thành hai nắm đấm. Vì vậy anh lại lùi thời gian khởi hành của mình lại và lần nữa, tự nhủ rằng trong khi anh vẫn còn ở đây thì nàng được an toàn và hy vọng gặp được nàng để anh có thể yêu cầu một lần nữa, thuyết phục nàng bằng một nụ hôn dịu ngọt nữa. Cơ thể anh đau đớn với ký ức chiếc miệng nhỏ xinh của nàng ngập ngừng hé mở dưới miệng anh, khẽ hôn hển khi anh nếm nàng thật sâu và vuốt ve bầu ngực mềm mại đang ấn vào người anh...

Anh cũng tồi tệ như gã Faringdon, lương tâm của anh lên tiếng. *Tại sao lại tồi tệ?* anh tranh cãi. *Nếu Faringdon cưỡng ép nàng và nàng chẳng có nơi nào để đi, thì nàng hẳn sẽ hân hoan với cơ hội này chứ.*

Mi là tên khốn tệ hại! anh tự phản bác bản thân. *Nàng có sự lựa chọn nào chứ?*

Ồi dào, vớ vẩn! Sau tất cả, nàng sẽ sống tốt hơn nhiều, và không phải thế dù mi đã kéo nàng ra khỏi cảnh cơ cực sau này. Thực tế, mi có thể chu cấp cho nàng một khoản trợ cấp hàng năm. Một khoản nhỏ cỡ ba phần trăm để nàng tự lập. Nàng luôn có thể nói không. Nó không hề là mi đã cưỡng ép nàng.

Nàng đã nói không. Lương tâm của anh chỉ ra với sự sốt sắng hiếm hoi. Nó cũng nhắc nhở anh về một cô gái khác mà anh đã giải cứu thất bại. Không giống như Verity Scott, Selina đã có cơ hội và từ chối nó. Chẳng có gì giữ anh lại đây nữa. Anh sẽ rời đi vào ngày mai. Thực ra thì anh đang tìm Faringdon ngay lúc này để nói với lão trước khi anh đi cưới ngựa.

Ngày hôm đó trôi qua mệt mỏi với Verity và chẳng có chút triển vọng nào cho tới tận buổi tối. Nàng chỉ có thể tạ ơn Chúa vì bữa tiệc. Ít nhất thì công việc của nàng vẫn giới hạn cách xa gia đình và khách khứa. Và có lẽ tối nay nàng có thể trốn lên gác và lén nhìn Max một thoáng trên đường về phòng nghỉ của anh.

Đó là khoảng thời gian duy nhất nàng cho phép bản thân được nhìn thấy anh, điểm sáng duy nhất cho một triển vọng ảm đạm. Và nó đem lại cho nàng niềm đau hơn là niềm hạnh phúc. Sự căm dỗ để đến với anh, chấp nhận lời đề nghị của anh, đang giằng xé tâm can nàng.

Nàng run rẩy. Tốt hơn nàng nên nói với anh nàng là ai. Anh sẽ không bao giờ ép uống nàng nữa. Sự căm dỗ đó sẽ tan biến. Nàng không quan tâm. Anh đã cố gắng buộc nhà Faringdon phải đối xử với nàng tốt hơn. Nhưng anh có thể thực sự làm gì chứ? Nàng chưa đến hai mươi một tuổi, một kẻ ăn bám, hoàn toàn tuân theo lệnh của những kẻ giám hộ hợp pháp. Anh là ngài Blakehurst, con cưng của xã hội. Cái đêm họ gặp nhau anh đã nói tốt hơn hết là họ không gặp lại nhau nữa, rằng anh không có gì để cho nàng hết.

Nàng đã gặp lại anh. Điều đó tốt hơn chẳng có gì. Và nếu anh tìm ra sự thật thì nàng còn khổ hơn bao giờ hết. Dì Faringdon đã thấy điều đó.

Suốt buổi chiều nàng được giao tới tư phòng của Celia để sửa đồ. Ít nhất thì nàng cũng có thể ngồi xuống. Nàng cuộn tròn người như trái bóng nhỏ, run rẩy dù ngày khá ấm áp, khi nàng đang khâu lại cái áo đầm của Celia bị rách đêm trước. Nàng sẽ chẳng bận tâm tới việc khâu vá hoặc những công việc khác nếu bà dì và anh chị em họ của nàng đối xử với nàng như một thành viên trong gia đình, nếu họ không đánh cắp mọi thứ phẩm giá còn sót lại của nàng, đến cả tên thật của nàng.

Liệu Verity Scott có còn tồn tại nữa hay không? Hay cô ấy đã chết nhiều năm trước và bị thay thế bởi một Selina lặng lẽ, khiêm nhường? Nàng mười chín tuổi, vì chúa, gần hai mươi. Nàng đã can đảm hơn nhiều hồi mười lăm tuổi. Tuyệt vọng Verity cố gắng nhớ lại đứa trẻ đã lăn lê dưới trận mưa tối tăm mặt mũi, cố gắng đem lại chút nghi lễ thành kính cho việc chôn cất cha mình.

Liệu nàng có dám làm thế bây giờ không? Hổ thẹn và tự ghê tởm giáng xuống nàng. Làm thế nào mà nàng lại trở nên quá cam chịu đến vậy? Dứt khoát, nàng thắt chặt sợi chỉ và cắt nó. Nàng đã vùng lên vì Sukey. Liệu nàng có thể vùng lên vì bản thân mình? Lúc này? Liệu nàng có thể từ chối trở thành Selina thêm nữa?

Nàng đứng lên và treo chiếc đầm đã sửa vào tủ quần áo. Nàng đã trở thành Selina để tồn tại. Vì vậy nàng phải đưa ra một quyết định. Tồn tại, hay lòng tự trọng.

Món tiếp theo trong đồng đồ sửa của nàng là một cái áo sơ mi của Godfrey. Một cái nút bị đứt. Thậm chí sau khi giặt là, cái áo vẫn ám mùi của hắn, nhắc nàng nhớ tới diễn tiến sẽ xảy ra sau khi bữa tiệc kết thúc. Sợ đến phát bệnh khiến nàng ôm lấy bụng. Nàng nghĩ nàng chẳng có gì để mất nữa. Rõ ràng nàng phải làm: tồn tại, hoặc tự trọng. Nàng ngờ rằng nàng có thể có cả hai.

Celia lên phòng để thay đồ cho bữa tối với tâm trạng tệ hại và Verity biết rằng Lord Blakehurst đã biến mất ngay sau bữa sáng và đi cưới ngựa suốt cả ngày. Một mình. Lần nữa.

Bước ra khỏi cái áo đầm buổi chiều, Celia ngồi xuống bàn trang điểm trong chiếc áo sơ mi và váy lót dài và nói, "Ngài ấy đã tới bữa sáng, mọi người nói thế, và rồi ngài ấy đơn giản là biến mất. Ôi, và Mama đã phát cáu." Cô ta quay sang Verity khinh khỉnh và nói, "Có việc làm với chị, tôi tin thế. Chị chuẩn bị đi khi bà lên đây. Bà nói là chị đã cố đóng đũa với Lord Blakehurst."

Những ngón tay đột nhiên tê liệt, Verity thả rơi đồng hồ năng vừa nhặt lên. Ai đó đã trông thấy họ.

“Trưởng tượng mà xem,” Celia tiếp tục, “chị! Dám cả gan đơng đưa với một người sành sỏi như Blakehurst! Họ nói tất cả những nhân tình của ngài ấy đều đẹp tuyệt vời và ngài ấy khoe khoang họ trên toàn London. Nhưng đó chỉ là một phần nhỏ thôi, tôi dám nói thế. Rõ ràng bản chất hèn nhát chảy trong huyết quản gia đình chị và giờ chị đang thử biến mình thành một con điểm.”

Vượt lên nỗi sợ hãi bị khuấy đảo là thứ gì đó bị kiềm nén sâu thẳm trong Verity. Thứ gì đó đã bị xiềng xích ở đó suốt bao năm qua.

Celia bấu môi với hình ảnh trong gương của cô ta và túm lấy một mớ tóc, xoắn nó sang bên này rồi bên kia. “Tôi nghĩ tôi sẽ làm một kiểu tóc mới tối nay. Tôi chán kiểu cũ lắm rồi. Thấy không, bà chị.”

Sự kiềm chế của Verity vỡ tan tành thành ngàn mảnh đầy chết chóc và tâm tính nàng bước đến tự do. “Chắc chắn rồi, em họ,” nàng nói, nhắc cái kéo lên đi đến bàn trang điểm. “Thế này thì sao nhỉ?” Nàng chộp lấy một món tóc và cắt xoẹt với cái kéo. “Và thế này nữa nhỉ!” Thêm những lọn tóc xoắn rơi rớt xuống sàn nhà.

Những tiếng gào thét inh ỏi của Celia, khi cô ta chộp lấy cái kéo đang xẹt qua thái dương đến tai, là không thể tránh khỏi.

Verity đã trở lại bình tĩnh khi Lady Faringdon hót hải chạy đến. Bà ta nhìn mái tóc bị hủy hoại của Celia và quay sang đứa cháu gái. “Cút ra,” bà ta hét lên. “Trở lại phòng của mi ngay. Ta sẽ gặp mi vào sáng mai, sau khi ta từ biệt Lord Blakehurst.”

Verity hít một hơi kinh hoàng không thoát khỏi cái nhìn của bà dì.

“Phải, đúng thế. Ngài ấy sẽ rời đi. Người nghĩ là người đã có được sự chú ý của ngài ấy sao? Không nghi ngờ gì nỗ lực của mi để luồn lách bản thân lôi kéo sự chú ý của ngài ấy đã khiến ngài ấy chán ghét. Giờ thì cút đi.”

Từ chối sợ hãi, Verity vui vẻ nói, “Buổi tối tốt lành, dì, em họ. Cháu dám nói một cô hầu có thể chải tóc cho em trước khi đi ngủ, giờ thì cháu bớt đi được một việc với em. Tận hưởng buổi tối nhé.”

Giằng người ra khỏi cái ôm ấp của bà mẹ, Celia nhảy xổ tới nàng với một tiếng hét cuồng nộ, nhưng Verity vẫn đứng đó cười nhẹ và giơ cái kéo lên lần nữa. “Em vẫn muốn chị dùng nó trên một món đồ lặt vặt sao, Celia?”

Celia thụt lùi lại. “Mama! Chị ta đe dọa con!”

“Đúng rồi,” Verity nói, “sau tất cả, em còn có thể trông đợi gì khác nữa ở một kẻ hèn nhát và

một con điếm nhỉ?” Nàng thả rơi cái kéo và hiên ngang bước ra ngoài, đóng sầm cánh cửa.

Nàng hầu như không nhớ đã về phòng thế nào. Mơ hồ, nàng thấy một vài khách khứa xuất hiện từ phòng của họ, hào hứng tự hỏi tất cả sự âm ỹ ấy là về cái gì. Một hay hai người thậm chí đã hỏi nàng xem có biết chuyện gì không, nhưng nàng đã quá chấn động để có thể đáp lại.

Cuối cùng nàng cũng nằm trên chiếc giường hẹp của mình, nhìn chăm chăm vào bóng tối, cố gắng kìm nén nỗi tuyệt vọng. Chẳng có thời gian để mà nghĩ ra một kế hoạch bỏ trốn, hay cố gắng tìm một nơi chốn nào nữa. Nàng phải rời đi. Ngay lập tức. Nàng vừa mới chọc vào tổ kiến lửa.

Nhưng, ôi chao! Cũng đáng lắm khi thấy được vẻ mặt đó của Celia! Mặc cho nỗi sợ hãi, nàng cười khúc khích. Và vẻ mặt của bà dì nữa chứ! Như thế mối quan hệ nghèo nàn, nhạt nhẽo đột nhiên phát điên.

Đủ rồi. Giờ nàng phải nghĩ xem nên làm gì. Run rẩy, nàng đối mặt với sự thật. Nếu nàng ở lại, nàng sẽ bị hủy hoại. Sau chuyện này, dì nàng sẽ ngoảnh mặt làm ngơ trong khi Godfrey cảm dỗ nàng. Nếu nàng rời đi và tìm kiếm một nơi nương náu trong trại tế bần, thì vấn đề chỉ còn là thời gian trước khi một gã khác chiếm đoạt nàng.

Một con điếm.

Lối nào nàng cũng bế tắc. Trừ khi... trừ khi nàng chấp nhận lời đề nghị của Lord Blakehurst. Nàng *không thể*! Nàng không dám... phải thế chẳng? Cẩn thận nàng nghĩ thật thấu đáo. Nếu nàng chuẩn bị sẵn một số biện pháp phòng ngừa, lừa anh một chút về những ý định của nàng, anh sẽ không bao giờ nhận ra nàng là ai. Nếu anh đưa nàng đi, nàng sẽ được tự do. Thậm chí nếu họ có nhận ra là nàng đã đi với ai, họ sẽ không dám đưa nàng trở lại, vì làm thế họ sẽ phải thừa nhận nàng là ai. Nguy cơ của vụ bê bối sẽ là quá lớn.

Nàng sẽ vẫn phải là Selina Dering. Choáng váng với linh tính, nàng nhận ra rằng, để mọi việc hợp lý và đạt được mục đích, Verity sẽ không còn tồn tại. Sẽ chỉ còn lại Selina. Max sẽ không bao giờ được biết sự thật. Bất kỳ phần nào của sự thật.

Ngay khi kết thúc bữa tối Max xin cáo lui, lẩm bầm điều gì đó về việc phải khởi hành sớm và đi thẳng về phòng mình. Không thêm bận tâm tới điều gì đã gây ra một làn sóng kích động ngăn ngui trước bữa tối mà nán lại lâu hơn dù đó là phép lịch sự bắt buộc phải có.

Celia Faringdon đó hẳn nhiên là trung tâm của vụ ồn ào bởi thực tế là cô ta không xuất hiện tại bữa tối. Lady Faringdon giải thích là do sự nhạy cảm và dễ xúc động, nhưng Max hiểu là *một con ranh hư hỏng không được như ý chỉ vì thứ gì đó vật vãnh*.

Khi đã ở trong phòng, anh rung chuông và khi Harding đến, anh nói, “Chúng ta sẽ rời đi sớm. Hành lý xong rồi chứ?”

Harding gật đầu. “Vâng, thưa ngài. Mọi thứ đã sẵn sàng. Có chuyện gì nữa tối nay ạ?”

Max lắc đầu, rồi suy xét lại. “Đợi một lát, đem chai brandy lên đây, rồi đi nghỉ sớm đi.”

Harding ngần ngừ. “Brandy ư, thưa ngài? Ngài sẽ đau đầu như quỉ vào sáng mai mất.”

Bá tước Blakehurst nhướn mày. “Người nói gì thế, Trung sĩ?”

Giữ người thẳng lên, Harding nhắc lại, “Ngài sẽ đau đầu như quỉ, thưa ngài. Do tác dụng chết tiệt của rượu brandy!”

Max nghiêm sắc mặt. “Trong trường hợp này ông được phép của ta mà nói ‘Tôi đã nói rồi mà’ và hả hê. Cứ làm thế đi.”

“Vâng, thưa ngài. Một cú choáng váng sắp tới, thưa ngài.”

Miệng Max mím lại. “Đồ trơ tráo! Chúa biết được tại sao ta phải chịu đựng ông.”

Harding cười toe toét. “Có lẽ thế, thưa ngài. Thượng đế toàn năng mà, phải không?”

Max bật cười và ngồi xuống giường để tháo đôi giày ra.

“Thưa ngài?”

“Mmm?”

“Không phải chỗ của tôi để hỏi, nhưng ngài có nghe ngóng được tin tức gì về cô bé nhà Đại tá không ạ?”

Tiếng cười khô héo hằn. “Ta rất tiếc, Harding, ta nên nói với ông,” anh lặng lẽ. “Nàng bé chết rồi. Faringdon đã ám chỉ nàng bé tự vẫn. Ta đã tới quá trễ. Lại một lần nữa.”

Harding tái mặt. “Ôi, Chúa ơi! Tôi rất tiếc, thưa ngài.”

“Ta cũng vậy. Ngủ ngon.”

Khi rượu brandy được đem tới Max mở nút chai và đối mặt với thất bại của anh. Năm năm trời. Thế quái nào mà anh lại mất thời gian lâu thế mới tới để xác minh cuộc sống của Verity Scott có được yên ổn hay không? Chẳng hề quen biết nhà Faringdon không hơn một cái gậy đầu xã giao, anh đã đinh ninh rằng bọn họ sẽ chăm sóc cho Verity, rằng cô bé sẽ được an toàn với họ. Khốn thật, anh chỉ vừa mới kịp yên lòng một chút khi phát hiện ra họ hàng cô bé khá giàu có.

Không cho tới khi Lady Faringdon nổi đình đám dịp mùa xuân vừa rồi với việc trưng diện cho cô ả Celia lờ lệt đã khiến anh bắt đầu băn khoăn.

Những ngón tay của anh xiết chặt ly rượu thủy tinh và anh uống một ngụm lớn, cảm nhận được dòng chất lỏng brandy cháy bỏng trôi xuống. Anh đã nghĩ đứa trẻ đó tốt hơn là không nên bị gọi nhớ lại buổi chôn cất khủng khiếp đó, rằng anh nên rời đi để cô bé có thể hồi phục lại

trong sự chăm sóc của gia đình. Anh đã thậm chí không hề lo lắng khi họ đã không đưa cô bé ra mắt tại Luân đôn trong Mùa Lễ hội. Sau tất cả, ra mắt cho một cô gái là một việc tốn kém và Verity, theo như anh biết, nghèo khó. Tất cả tài sản của cha cô bé đã bị tịch thu. Họ hẳn đã chu cấp cho cô bé những thứ ít tốn kém hơn thế nhiều.

Nhưng tiếp cận gần hơn với Lady Faringdon đã khuấy lên bản năng của anh. Đây không phải loại đàn bà mà anh có thể giao phó một con chó với một cái gai ở chân nó được, bà ta sẽ bỏ mặc đứa trẻ cô út đang tan nát cõi lòng về vụ tự sát.

Anh chất lại đồng gối, ngả người, vòng cánh tay ra sau đầu và nhìn chăm chăm lên cái vòm tối sẫm của chiếc giường. Quá muộn. Cũng như anh đã quá muộn đối với người đàn ông đã cứu mạng mình mà chưa kịp trả ơn nghĩa.

William Scott đã đánh trệch lưỡi gươm mà lẽ ra đã giết chết hoặc làm anh bị thương. William Scott đã hứng chịu vết thương ấy và bị mưng mủ rồi dẫn tới hoại tử. William Scott đã phải cắt bỏ cánh tay trong một bệnh viện dã chiến thiếu thốn sau trận Waterloo. Và William Scott cuối cùng đã bị nhấn chìm trong tuyệt vọng và tự hủy hoại chính bản thân mình.

Cay đắng anh uống thêm một ngụm brandy nữa. Anh nên tới thăm ngay sau khi Verity tới sống tại đây. Hoặc viết thư cho cô bé. Như thế cô bé hẳn sẽ biết có một người bạn quan tâm tới mình và nhớ tới cha cô bé với lòng biết ơn hơn là nỗi hổ thẹn. Nó hẳn sẽ khiến nhà Faringdon trông nom cô bé đàng hoàng.

Anh rùng mình, xua đi những bóng ma. Giờ đây anh chẳng thể làm gì cho họ. Họ đều đã được yên nghỉ. Đêm mai anh sẽ trở lại Luân đôn. Hy vọng rằng cậu em sinh đôi của mình, Richard, sẽ trở lại thành phố và anh có thể tẩy sạch nỗi cay đắng của sự thất bại khỏi trái tim mình. Tốt hơn là để đầu óc anh về sự sống và tiếp tục uống để xua đi những bóng ma đêm nay. Một sự choáng váng vào buổi sáng là cái giá hợp lý cho điều đó.

Được chừng nửa chai thì hình ảnh của Selina lóe lên trong tâm trí anh. Nàng đã từ chối anh. Hai lần. Không có gì hơn anh có thể làm cho nàng. Anh xiết chặt hai tay. Không nghi ngờ gì nếu nàng phải chiến đấu với sự quan tâm của gã Faringdon con bất cứ lúc nào thẳng ranh hư hỏng quyết định tôn vinh cái đũng quần của tổ tiên hẳn, rồi thì nàng sẽ có lý do chính đáng để sợ hãi điều mà một thằng đàn ông định làm với nàng.

Chúa tôi, nhưng nàng quá đôi ngọt ngào. Đôi mắt hung huyền tuyệt diệu và những lọn tóc mây sẫm màu óng ả. Cơ thể mảnh mai của nàng duyên dáng với những đường cong nữ tính khi nàng cúi nhặt mấy món đồ vật vãn. Nàng cũng có chí khí nữa. Anh cười toe toét, nhớ lại tiếng hét đau đớn của gã ranh Faringdon, chỉ ngay trước khi Selina vấp ngã khỏi cầu thang - và để lại chứng tích trên mặt gã. Faringdon đã phải chịu đựng khá những lời bình phẩm bóng gió về lũ mèo rừng vào sáng hôm sau. Và nàng còn bảo vệ cô hầu đó nữa.

Tất cả mọi chuyện đó sẽ đổ ập xuống nàng sau khi anh rời đi. Max nhắc ly rượu lên môi và chửi thề lần nữa khi anh thấy nó đã trống rỗng. Anh vớ tới cái chai và cẩn thận rót một ly nữa. Và một ly nữa.

Selina đã từ chối đề nghị của anh. Chẳng có gì nhiều anh có thể làm cho cô gái nghèo khó đó, trừ khi... - Trừ khi anh có thể thuyết phục được Dì Almeria của anh, Lady Arnsworth, rằng bà cần một người bầu bạn. Rằng Miss Selina Dering sẽ phù hợp với những phẩm cách đáng ngưỡng mộ. Anh có thể đi lên phòng nàng ngay bây giờ và gợi ý điều đó với Selina. Đưa cho nàng chỉ dẫn của anh khi lên thành phố và một khoản tiền đi lại. Dì Almeria sẽ tiếp nhận nàng nếu anh mời bà một vé miễn phí tại khu riêng của bà tại rạp nhà hát.

Cân nhắc lượng rượu còn lại trong chai, anh ngần ngừ. Có lẽ anh nên để nó lại đó cho tới sáng mai. Những vấn đề kinh doanh chỉ được xử lý một cách tốt nhất với cái đầu minh mẫn. Và anh có một cảm giác kinh khủng là mình đã tới giới hạn của sự kiểm soát trong cuộc viếng thăm lần trước tới phòng nàng. Nó chết tiệt là gần như không thể rời khỏi nàng sau đó. Giờ thì... cả cơ thể anh đã căng cứng, chỉ với việc nghĩ về sự đáp trả ngọt ngào của nàng, cái cách cơ thể nàng tan chảy trong vòng tay anh. Nếu anh đi bây giờ, anh chắc sẽ thấy bản thân muốn quyến rũ nàng chấp nhận lời đề nghị ban đầu của anh.

Nàng đã từ chối mi.

Anh vẫn đang chiến đấu với lương tâm của mình thì nghe thấy một tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa. Cau mày, anh kéo cái đồng hồ trong túi áo gilê và nhìn nó chằm chằm không tin nổi. Quý quái nhà ai lại tới thăm viếng giữa đêm hôm thế này? Anh nhắm trong đầu danh sách mấy vị khách, bắn khoản liệu vị nào trong số những quý bà táo bạo đã kết hôn lại quyết định mạo hiểm như vậy.

Lady Moncrieff? Rõ ràng cô ta đã từ bỏ, nhưng với việc anh rời đi vào ngày mai, có lẽ cô ta nghĩ nên thử trực chiến hơn chẳng. Hay là Mrs Highbury? Bà góa cưới mở đã vui chơi thỏa thích trong chuyến dạo thuyền đôi lần nhĩ. Anh nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín. Dù là ai trong hai người bọn họ, anh cũng không hứng thú với sự quyến rũ đầy toan tính của họ. Co ta sẽ rời đi thôi nếu anh không trả lời. Rồi anh sẽ dậy và đi tìm... Cánh cửa mở ra. Miệng anh há hốc không thể tin được sự xúc phạm như vậy. Lạy Chúa, anh sẽ phải đuổi ả đàn bà trơ tráo này đi! Sao ả ta dám xâm phạm vào -?

Một dáng hình nhỏ nhắn trong bộ váy áo tồi tàn lén vào trong phòng và đóng cánh cửa lại một cách cẩn thận.

“Selina?” Anh không hoàn toàn tin được, cũng như sự đột ngột, và sự xao lãng, đập rộn lên trong huyết quản của anh.

“V...vâng, thưa ngài.”

Tiếng thì thầm hầu như không chạm được tới anh. Anh đã chắc chắn rằng nàng đang giam mình trong phòng riêng với sức mạnh ý chí tuyệt đối.

“Nàng muốn gì, Selina?” Thậm chí khi anh đặt câu hỏi đó anh cũng đã biết rằng chỉ có một thứ duy nhất mà nàng có thể tới đây vì nó. Có lẽ sự từ chối ban đầu của nàng không gì hơn sự

trêu chọc. Có lẽ nàng đã nghĩ sẽ đạt được những điều khoản tốt hơn bằng việc giữ khoảng cách với anh một chút và sự ra đi của anh đã buộc nàng phải ra tay. Chiến thắng và ham muốn là ngang nhau như cơn bão tràn qua anh.

Lương tâm của anh giục giã, cho rằng anh nên đề cập đến khả năng về người bạn đồng hành với bà dì của anh. Đôi mắt anh lang thang trên bộ váy áo kỳ quặc, hình dung ra những đường cong mềm mại ẩn giấu bên dưới. Lương tâm của anh đã chẳng còn cơ hội.

Nàng đã đến với anh bằng chính sự tự nguyện của nàng. Nàng là của anh. Hoặc sẽ là như thế sớm thôi. Hoàn toàn. Có phải nàng đang run rẩy? Trong ánh sáng bập bùng của lò sưởi và mấy cây nến anh không dám chắc.

Giọng nàng lần này rõ ràng hơn. “Em có một đề nghị thế này với ngài, Lord Blakehurst.”

Ồ? Không phải *anh* mới là người đề nghị với *nàng* sao? Nàng ngập ngừng và anh ra hiệu để nàng tiếp tục. “Tiếp đi. Ta đang nghe đây.”

“Nếu đề nghị của ngài vẫn còn, em sẽ muốn trở thành nhân tình của ngài trong vòng ba tháng...”

“*Ba tháng ư?*” Làm thế quái nào mà *nàng* biết được thời lượng những cuộc tình phong nguyệt của anh thường kết thúc nhỉ?

Nàng cắn môi. “Thế... là quá dài ư? Em nhận thấy là ngài có thể không thực sự muốn em là nhân tình quá lâu, nhưng em nghĩ ngài hẳn ưng thuận giữ em trong khoảng thời gian đó để em có một khởi đầu. Sau cùng, danh tiếng của ngài... em đã nghĩ ngài có thể chỉ bảo em những điều em cần biết... để có thể thu hút được mối quan tâm phù hợp. Rồi một quý ông nào đó hẳn... khi ngài chán em...” Giọng nàng tắt dần.

Khi anh chán nàng ư? Nhận thấy anh không có gì ngoài rượu brandy, Max nốc một ly nữa. Anh đã không nhận ra là danh tiếng của anh đã tụt xuống mức thảm hại thế. Một nàng nhân tình tập sự, không kém. Anh cố gắng lờ đi sự đau nhức vì cương cứng, thứ đang hối thúc anh chấp nhận các giao kèo. Thật nhanh. Và làm cho nàng tỉnh ngộ về những ý tưởng đối với *những gã quý ông khác* nào đó.

“Ta hiểu rồi,” anh nói. “Nó phải mất nhiều hơn ba tháng một chút.” Một viễn cảnh chết tiệt lâu hơn nhiều nếu anh làm theo cách của mình. Một lần trong đời, anh có thể không thấy được kết thúc của một cuộc tình ngay khi nó mới bắt đầu. Những gã quý ông *khác* nào đó, thực thế!

“Phải vậy ư?”

“Ồ, phải,” anh nói. “Hầu như chắc chắn. Nhưng, tất nhiên, có một điều phải được xác minh trước khi ta cho luật sư của mình thảo một bản thỏa thuận giữa hai chúng ta.” Một vài điều, thực ra là thế, như là có hay không việc nàng thực sự muốn đi tới bước này. Nhưng anh sẽ không nói với nàng chuyện đó.

“Một thỏa thuận ư?”

“Tất nhiên rồi. Để tiến hành mọi việc.”

“Ồ. Là thế ư? Điều gì sẽ phải xác minh đầu tiên vậy?”

Anh mỉm cười và đặt cái ly xuống chiếc bàn bên cạnh. “Liệu nàng có thể khiến ta hài lòng trên giường được không, em yêu quý.”

Quan sát nàng tỉ mỉ, anh băn khoăn liệu nàng có sắp bỏ chạy không. Chúa biết là anh đã nói toạc ra đủ rồi. Anh có thể thấy sự căng thẳng trong cơ thể nàng và mong muốn xóa tan nó đi, ôm nàng trong vòng tay anh và hôn để mọi nỗi sợ hãi của nàng tan biến hết, nhưng đó phải là sự lựa chọn của nàng. Faringdon hẳn đã cưỡng đoạt sự trong trắng của nàng, nhưng anh sẽ không một chút nào ép buộc nàng tiến xa hơn vào con đường này nếu nàng không mong muốn nó. Nàng đã từ chối anh rất rõ ràng. Có thể nàng có ý thế, có thể không. Anh phải biết chắc.

“Ngài... ngài không thực sự muốn em, phải không ạ?” Câu hỏi xuyên thẳng vào anh và anh thấy nàng quay ra cửa. Muộn màng anh nhận ra rằng nỗ lực của anh để cảnh báo nàng, để đảm bảo cho nàng biết chính xác điều nàng đang làm, đã khiến nàng hổ thẹn.

“Selina!”

Nàng ngừng bước và nhìn lại, đôi má đỏ ửng. “Thưa ngài.”

Anh cố gắng để tìm ra những lời lẽ đúng đắn. “Không phải thế. Ta muốn nàng, nhưng khi ta hỏi nàng trước đây, nàng đã từ chối. Ta sẽ không ép buộc nàng. Nàng phải đến với ta. Bằng sự tự nguyện của chính nàng.”

Nàng tiến một bước về phía chiếc giường và ngừng lại.

“Đúng thế,” anh nói êm ái. “Đến với ta. Ta sẽ không chạm vào nàng cho tới khi nàng nằm trần truồng bên cạnh ta trên chiếc giường này.”

Một cái rùng mình chạy dọc cơ thể Verity khi nàng nghe thấy lời mời của anh và hiểu điều đó có nghĩa là gì. Nàng sẽ phải thoát y trước mặt anh. Trút bỏ y phục của nàng và bước đi trần truồng tới bên giường anh. Và khi làm thế nàng sẽ vượt qua ranh giới từ sự tôn trọng thành gái giang hồ. Nàng sẽ thành một kẻ bị ruồng bỏ khỏi xã hội khuôn phép.

Có gì thay đổi chứ? Mi vốn đã là một kẻ bị ruồng bỏ. Mi chẳng khác hơn gì một kẻ đầy tớ, tôi đòi. Tệ hơn thế, vì thực tế, mi còn không được trả tiền.

Nàng vẫn đang ngập ngừng. Nàng có thể cảm nhận đôi mắt anh đang chăm chú nhìn nàng, biết rằng lựa chọn, và trách nhiệm, là thuộc về nàng và chỉ của nàng. Không ai sẽ bị tổn thương hoặc đau đớn bởi hành động của nàng ngoại trừ chính bản thân nàng. Và theo lối này nàng sẽ giành lại quyền kiểm soát cuộc đời nàng.

Đôi tay run rẩy, nàng dò dẫm với cái nút áo đầu tiên. Những ngón tay cứng đờ như gỗ vậy. Chúng cứ trượt hoài và lóng nga lóng ngóng, nhưng cuối cùng nó cũng mở ra. Nuốt xuống, nàng nhìn. Còn một hàng cúc thật dài nữa. Một âm thanh khe khẽ từ chiếc giường khiến nàng chú ý. Nhanh chóng ngược lên và những ngón tay nàng đông cứng trên cái nút thứ hai. Anh đã cởi bỏ cái áo gilê và đang kéo cái áo sơ mi qua đầu.

Miệng Verity khô khốc trước hình ảnh cơ thể cơ bắp của anh. Ánh lửa nhảy nhót và lấp lánh trên những đường cong rắn chắc. Nàng chưa bao giờ nhận ra cơ thể của một người đàn ông lại quá khác biệt như vậy, quá tuyệt đẹp đến thế. Bị mê hoặc, nàng nhìn chăm chăm vào bờ vai rộng, lồng ngực mạnh mẽ với đám lông loãn xoăn. Thế cũng đủ ngạc nhiên rồi, nhưng điều khiến nàng thực sự kinh ngạc là sự khẩn thiết đột ngột mà nàng cảm thấy muốn chạm vào anh và khám phá tất cả mọi chỗ của cơ thể tuyệt diệu đó.

Một tiếng khúc khích mềm mại đưa mắt nàng lên gương mặt anh khi nàng nhận ra là nàng đã bị mê hoặc. Miệng nàng khô khốc hơn nữa khi nàng bắt gặp ánh mắt nồng nàn của anh.

“Đừng quên những cái nút áo của chính nàng, kẹo ngọt.” Giọng anh cũng tràn trề cảm xúc nóng bỏng. “Ta không có ý định khiến nàng xao nhãng đâu.”

Nàng không thể làm được. Không với đôi mắt anh nhìn nàng như thế. Cấm dỗ và cảnh báo trong một ngọn lửa dữ dội, chúng đe dọa thiêu rụi nàng. Nàng nhắm mắt lại và buộc những ngón tay phải vâng lời. Cái nút thứ hai, rồi nữa, rồi nữa. Hết cái nút này đến cái nút khác, cho tới khi chiếc váy lỏng lẻo trên người nàng. Nàng đứng đó, không chắc phải làm gì tiếp theo, nhận thức được cái người đang ở trên giường ấy, biết rõ ánh mắt của anh vẫn đang thiêu đốt nàng.

“Đẩy nó khỏi vai nàng, và để nó rơi xuống eo đi.”

Nàng sẽ không khóa thân. Đúng thế. Nàng vẫn còn mặc áo sơ mi mà. Và cả một cái áo lót nữa. Run rẩy, nàng vâng lời, cảm thấy nhũ hoa của mình cứng lên vì cái lạnh đột ngột. Chiếc váy rơi xuống hông nàng, bị giữ lại ở nơi cong cong mềm mại ấy.

“Nàng sẽ không bị lạnh lâu đâu,” một tiếng thì thào. “Ta sẽ sưởi ấm cho nàng.” Nghe như một lời hứa hẹn. Rồi yên lặng một lúc. Và, “Giờ thì kéo nó xuống hông nàng đi. Cứ để trên sàn.”

Sự nồng nàn trong giọng anh khiến nàng rung động. Đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nàng ngần ngại một lúc, rồi hít một hơi thật sâu và vâng lời. Chưa bao giờ nàng quá để ý đến đám đồ lót của nàng. Làn da nàng run rẩy bên trong lớp vải vóc, nhạy cảm với những đường khâu may chắc chắn.

“Cởi áo lót của nàng đi.” Đột ngột và khắc nghiệt, giọng anh làm đông cứng ngón tay nàng và nàng phải vật lộn với cái nút thắt, nhưng cuối cùng nó cũng mở ra. Ngập ngừng, nàng vẫn túm chặt lấy nó. Nàng không thể tin nổi nàng vừa mới trút bỏ váy áo theo lệnh của một người đàn ông và giờ thì cởi bỏ nốt đồ lót của nàng.

“Thả nó ra.”

Nàng chậm chậm mở mắt. Anh đã trút bỏ hoàn toàn và đang nằm tỳ người trên một khuỷu tay. Ít nhất nàng cũng cho rằng anh đã trút bỏ hoàn toàn y phục. Nàng nuốt khan. Anh đã kéo cái chăn lên ngang eo và nàng không thể tưởng tượng rằng anh mặc cái quần ống bó buổi tối. Đôi mắt anh đang nhìn nàng, nòng nài và mê đắm. Và chiếc quần ống bó của anh đang vắt trên sàn nhà.

Ồ, Chúa nhân từ. Nàng đã đồng ý chuyện gì thế này?

“Thả nó ra,” anh nhắc lại.

Mi đã đồng ý trở thành nhân tình của anh. Chỉ lát nữa thôi mi sẽ nằm trên chiếc giường đó với anh và trở thành người của anh.

Rùng mình, nàng thả tay ra và cảm thấy chiếc áo lót tuột xuống dọc theo đôi chân và rơi thành đống quanh nàng. Tiếp đến là chiếc áo sơ mi của nàng. Hít một hơi thật sâu, nàng chạm tới dải buộc...

“Không. Ta sẽ làm phần đó.”

Nuốt ực, nàng nhìn anh. “Nhưng...”

“Giờ hãy đến với ta.”

Khoảng cách giữa họ thật xa. Nàng chẳng biết làm thế nào để đôi chân run rẩy của nàng có thể bước đi, nhưng nàng chắc chắn nó gần như chẳng đủ xa. Hay là quá xa. Nàng nhắm mắt lại lần nữa. Ít nhất nàng vẫn còn chiếc sơ mi.

Nhận thức rõ ràng về tấm thảm mềm mại dưới đôi chân trần lạnh giá của nàng, nàng bước tới với anh. Mỗi bước đi đều cẩn trọng. Cho tới khi đùi nàng chạm vào chiếc giường. Một bàn tay ấm áp to lớn chạm vào nàng, ôm lấy bờ hông cong cong mềm mại của nàng, xoa nắn, ve vuốt. Nàng đứng đó và run rẩy dưới cái sự đụng chạm khế khàng của anh. Rồi nàng cảm thấy bàn tay ấy trượt xuống hông nàng, kéo cơ thể cứng ngắc của nàng lại gần, cho tới khi, để khỏi bị ngã nhào, nàng khụy gối lên giường.

“Mở mắt ra nào, em yêu quý,” anh thì thầm. “Đừng trốn ta. Đi nào. Hãy tin ta.” Bàn tay anh vẫn tiếp tục vuốt ve, trêu chọc nàng để khuấy động, yêu cầu chẳng gì hết.

Hãy tin ta.

Chậm chậm, nàng hé mở đôi mắt và nhìn sâu vào trong đôi mắt chàng.

Chương Năm

Max nghĩ anh hẳn đau đớn bởi những gì anh nhìn thấy ở đây. Nỗi sợ hãi và khao khát giằng xé, nhưng đằng sau chúng anh thấy một sự thật mù quáng. Mặt khác không phải nàng đã để bản thân trở nên quá mong manh, thoát ý trước mặt anh, vâng theo những mệnh lệnh khàn khàn của anh và cuối cùng là đang bước đến bên anh đó sao.

Biết bao người đàn bà xinh đẹp đã trút bỏ xiêm y trước mặt anh nhưng với một sự thành thạo đầy toan tính nhằm kích thích dục vọng, nhưng chưa từng khuấy động được anh còn cào đến vậy khi ngắm nhìn những ngón tay mảnh dẻ đang run rẩy vật lộn với những cái cúc áo của nàng. Khung cảnh ấy khiến anh bỏng cháy, bị ngốn ngấu bởi sự khẩn cấp lao ra khỏi giường, ôm lấy nàng vào vòng tay anh và kết thúc việc ấy cho nàng. Anh không thể nào đợi được tới lúc nàng cởi xong cái áo sơ mi.

Anh hạ thấp cái nhìn xuống miệng nàng. Hồng hồng và mềm mại, môi dưới của nàng bị cắn giữa hai hàm răng giờ vẫn đang run rẩy. Anh ngờ rằng nàng thậm chí biết được là nàng có đang làm thế.

Chúa giúp anh, nhưng nàng quá đáng yêu. Chiếc sơ mi đã cũ sờn, nhưng chất vải mềm mại sạch sẽ đang buông rủ xuống những đường cong thanh tú của nàng. Bầu ngực nàng nhô lên qua làn vải mong manh và máu nóng của anh lại tuôn trào khi trông thấy đôi nhũ hoa se sắt, sẫm màu. Ngọt ngào biết bao. Sớm thôi, chẳng mấy chốc nữa, anh sẽ có nàng bên dưới anh, có phần da thịt ngọt ngào tươi mát đó trong miệng anh. Khao khát trở thành một cơn đau đớn điên cuồng nơi thắt lưng anh, đang gào thét được giải phóng. Không kiềm được bản thân, anh vươn tới và khum lấy một bên bầu ngực căng tròn, lướt ngón tay cái trên cái đỉnh nhũ hoa se cứng.

Anh cảm thấy cơn rung mình của nàng và anh hiểu. Sợ hãi. Không phải đam mê. Vẫn chưa. Kiên quyết anh nhắc nhở bản thân rằng nàng có thể đã mất đi trinh tiết trong nỗi đau đớn và sự nhục nhã ê chề. Thậm chí nếu Godfrey đã cưỡng ép được một tiếng *vâng* từ nàng, thì chuyện xảy ra cũng chẳng khác gì cưỡng bức. Ý nghĩ đó khiến anh phát bệnh.

Lương tâm của anh đẩy lên sự kháng cự cuối cùng. “Selina, nàng chắc chứ?”

Đôi mắt hung huyền thật to nhìn anh. “Em... vâng.” Rồi, một lời thì thầm run run. “Vâng. Em muốn thế. Em muốn *anh*.”

Max cảm nhận từng hơi thở run rẩy của nàng. Nàng đã đến với anh một cách tự nguyện, tin tưởng anh. Nhu cầu của chính anh có thể đợi được. Nó sẽ không đi đâu hết. Và nó sẽ chẳng là gì bên cạnh nhu cầu muốn làm nàng thỏa mãn, trao cho nàng sự âu yếm và dịu dàng nàng xứng

đáng.

“Thưa đức ngài?” Hơi thở nàng đứt quãng khi nàng anh tiếp tục vuốt ve và mơn trớn ngực nàng. Nỗi khao khát mơ hồ dâng lên hưởng ứng trong nàng, một gợn lăn tăn của nhu cầu cứ cồn lên dưới những ngón tay thành thạo của anh thành một cơn sóng nóng bỏng quẩn quại, khiến nàng mềm nhũn cả người.

Bàn tay ấy ngừng lại và nàng ngọ nguậy, ấn bản thân nàng vào nó đầy nài nỉ.

“Max,” anh dịu dàng chỉnh lại. “Ở đây, trên giường, anh là Max. Người tình của nàng. Đức ngài không có chỗ ở đây. Chỉ có Max và người tình dịu ngọt. Hãy đến với anh.”

Nụ cười của anh khiến tim nàng thất lại, nhưng đằng sau sự dịu dàng ấy nàng vẫn cảm nhận được điều gì đó được đè nén thật chặt. Anh đã yêu cầu sự tin tưởng của nàng. Và anh đã không hề ép uống gì nàng. Nàng biết rằng, nếu bất cứ lúc nào nàng thay đổi ý định, nàng đều có thể bỏ chạy. Anh sẽ không nhắc một ngón tay để ngăn cản nàng. Godfrey, nàng biết, sẽ lột bỏ xống áo và chiếm đoạt nàng chứ chẳng có đâu thời gian cho nàng cởi cúc áo.

Anh ngồi xuống và vớ tới nàng. Vòng tay mạnh mẽ bao quanh lấy nàng, kéo nàng ngồi xuống cơ thể anh trong một cái ôm mật thiết. Nàng nằm một nửa bên dưới anh, bị lồng trong sức mạnh của anh. Tình trạng mỏng manh của nàng lộ ra khiến nàng khiếp hãi. Nhưng lúc này nàng đang ở đây nàng cảm thấy an toàn, được bảo vệ. Theo bản năng nàng quàng tay quanh người anh, ấn bản thân nàng lại sát gần hơn và nâng miệng nàng lên miệng anh.

Anh đón nhận nó dịu dàng, toàn vẹn. Lưỡi anh lần theo đôi môi nàng với một sự âu yếm mượt mà ngay khi nàng thở nhẹ và hé miệng ra cho anh. Anh dẫn sâu hơn nụ hôn dài mê đắm, mở tung chiếc miệng ngọt ngào của nàng, nếm nấp, ngốn ngấu, cùng lúc ấy phần nam tính của anh cọ xát vào nàng trong sự khẩn nài chẳng chút kiểm soát.

Thở nặng nhọc, anh nâng miệng lên khỏi nàng và lùi lại một chút. Nếu anh không... Chuyện này xảy ra khi nào? Quá điên cuồng với nhu cầu khiến anh cảm giác như mình đang trên đồng lửa. Nàng nằm bên dưới anh, bầu ngực mềm mại phập phồng dưới chiếc áo sơ mi sau mỗi hơi thở. Chầm chậm mắt nàng hé mở.

“Thưa... Max? Có... có chuyện gì sai sao?”

Anh nhìn nàng, chẳng thể thốt nên lời mất một lúc. Rồi lắc đầu. Chẳng có gì là quá đúng. Anh vén một lọn tóc quăn ra sau thái dương nàng. “Nàng đáng yêu quá,” anh lẩm bẩm, hôn nàng dịu dàng, say sưa trong sự hưởng ứng ngập ngừng ấy. “Đúng rồi. Hãy thả lỏng.”

Mái tóc nàng vẫn đang bị giam hãm trong cái búi tóc cứng nhắc. Tuyệt vọng trong nỗ lực ép bản thân mình chậm lại, để giải cứu nàng, anh tháo bỏ hết cái gìm cài này đến cái gìm cài khác, thả mái tóc mây huyền trải rộng trên mặt gối. Mỉm cười, anh chải những ngón tay qua làn lụa mượt mà. Trấn tĩnh lại, “Rất đẹp,” anh thì thầm.

Với những ngón tay run rẩy, anh tháo dải buộc chiếc áo sơ mi của nàng ra và kéo nó xuống để lộ ra ngực nàng. Rồi anh hạ đầu xuống và làm cái điều tuyệt diệu - mút lấy miền da thịt mịn màng ấy sâu vào trong miệng anh.

Anh cảm thấy cú giật thót ngở ngang của nàng, nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của nàng. Run bắn lên với nhu cầu chiếm đoạt nàng, anh buộc bản thân phải dịu dàng, âu yếm, kiên nhẫn. Hai bàn tay anh run lên mất kiểm soát khi anh gỡ bỏ chiếc sơ mi và phô diễn cơ thể run run của nàng, mơn trớn từng đường cong, cái eo, chiếc hông, và cái đùi tròn lẳn nuốt nà.

Cuống quýt tuôn trào bên trong nàng khi đôi tay anh xoa nắn và khám phá nàng. Tất cả những gì nàng có thể làm là níu chặt lấy anh khi anh nuông chiều nàng bằng miệng và tay. Đôi tay của anh. Nàng không thể nào nghĩ nổi, không thể nào nhận thức được sức mạnh mà chúng nắm giữ khi chúng vuốt ve và âu yếm.

Những ngón tay thành thạo, dịu dàng vẽ những đường nóng bỏng lên cặp đùi nàng, vôn về những sợi loãn xoắn óng ả che giấu nơi thâm kín của nàng. Nàng hỗn hển trước cảm giác ấy, sốt sắng và nhu cầu cháy bùng lên dưới sự đụng chạm của anh, và cảm thấy anh đang mỉm cười bên cổ nàng. Những ngón tay tinh quái ấy lại lặp lại, thăm dò nhẹ nhàng.

“Sớm thôi,” anh thì thầm. “Sớm thôi. Hãy để anh chạm vào em.” Bàn tay anh khum lấy nàng và những ngón tay ấn xuống thấp hơn.

Đau đớn, cháy bỏng với nhu cầu, nàng chầm chậm trải rộng hai chân. Những ngón tay tìm kiếm, trêu chọc trượt vào giữa cặp đùi nàng, lần dò sâu hơn và tìm thấy nơi nóng bỏng ẩm ướt, mịn màng. Ánh chớp xuyên thấu qua nàng khi anh vuốt ve với một sự mật thiết choáng váng. Nàng thét lên, ghì xiết lấy anh, điên cuồng đòi thêm nữa, hầu như không biết được nàng muốn gì, chỉ chắc chắn rằng nàng phải có được nó, không thì chết mất.

Max biết nàng muốn gì. Choáng váng với nhu cầu của chính mình, anh chống lại sự khẩn thiết muốn chìm sâu vào trong nàng, lăn tròn nàng xuống bên dưới anh và dặng cặp đùi nàng rộng hơn để anh có thể chiếm lấy nàng. Ngay bây giờ. Rên lên, anh cố giữ kiểm soát. Anh chiếm lấy miệng nàng lần nữa, nuốt trọn lấy những tiếng thốn thức của nàng khi anh trượt một ngón tay vào sâu trong cơ thể nàng.

Mật ngọt tuôn trào trên những ngón tay anh trong niềm hân hoan chào đón, xé toạc sự kiềm chế của anh. Lần nữa rồi lần nữa anh vuốt ve, trong khi tự hành hạ bản thân. Anh không thể chờ lâu hơn được nữa. Nàng quá đổi ngọt ngào, nồng nàn đón chào anh.

Thả miệng nàng ra, anh nói khàn khàn, “Em ngọt ngào quá, nóng bỏng quá. Hãy mở ra cho anh.” Đôi tay anh đang ở trên đùi nàng, thúc giục chúng mở rộng ra, ngay khi anh lăn lên phía trên nàng, kiên quyết chiếm lấy miệng nàng.

Sững sờ khiến nàng bất động khi nàng cảm thấy trọng lượng của anh, sức mạnh của anh, cảm thấy sức ép khẩn thiết, rắn chắc của cơn đói khát của anh áp vào nàng và hiểu được sự hứa hẹn dữ dội của nụ hôn anh trao. Anh ngừng lại đột ngột và đôi tay anh vươn lên ôm lấy

gương mặt nàng.

“Em yêu.” Anh thả miệng nàng ra và đôi môi anh lướt nhẹ như tơ trên gương mặt nàng. “Mọi chuyện ổn cả. Anh sẽ không làm đau em. Anh thề đấy.” Rồi, trong một giọng căng thẳng, cứng rắn, “Em có muốn anh dừng lại không?”

Anh sẽ dừng lại ư. Ngay cả bây giờ. Nhận thức đó đã đập tan đi những phần cuối cùng của nỗi sợ của nàng. “Không. Không. Xin đừng dừng lại,” nàng thì thầm.

Một ít trọng lượng của anh rời khỏi nàng và anh chạm tới giữa hai cơ thể họ lần nữa, mân mê nàng, trêu chọc nàng, thì thầm về sự ngọt ngào của nàng lên đôi môi nàng. Nàng kêu lên thốn thức, nâng người lên áp vào anh trong một sự nài xin khẩn thiết, tất cả những nghi ngờ của nàng đều chìm sâu trong cơn sóng đam mê dào dạt và trong sự dịu dàng kiên định của anh.

Với một tiếng rền rĩ anh định vị lại bản thân, chiếm lấy miệng nàng trong sự chiếm hữu mê cuồng và đắm sâu vào trong cơ thể nàng.

Nàng nằm lặng người, bám sát vào anh, choáng váng vì cơn đau đón đột ngột ngỡ ngàng bởi sự xâm nhập của anh, choáng váng vì cảm giác có anh chìm sâu trong cơ thể nàng, kéo căng nàng, đâm xuyên vào nàng. Nhưng ngay khi nàng nín lại một tiếng nức nở, cơn đau biến mất. Hơi ấm và sức mạnh của anh chiếm hữu nàng, bảo vệ nàng, cả bên trong lẫn bên ngoài. Một bàn tay dịu dàng ôm lấy gương mặt nàng khi miệng anh cưỡng đoạt miệng nàng và sự khoan khoái mê muội trở lại khi anh trượt một tay xuống cặp hông nàng để nghiêng nàng về phía anh. Nàng hỗn hển trong niềm khoái cảm khi anh ngập sâu vào nàng hơn nữa. Run bắn lên, anh ấn thậm chí còn sâu hơn, đòi hỏi nàng trọn vẹn. Rồi anh bắt đầu chuyển động mạnh mẽ, chắc nịch nhịp nhàng và cơ thể nàng tan chảy, sự sung sướng xóa tan ký ức về nỗi đau.

Nàng đang chết, sắp vỡ tung ra. Cơ thể nàng lâng lâng bay bổng, nhưng vẫn bị giới hạn, đang vật lộn để giải thoát ngay khi anh chậm lại nhịp điệu. Nàng khóc nỉ non phản đối và cảm thấy anh rên rĩ khi anh nâng nàng lên để đâm vào sâu hơn và mạnh hơn.

Anh đã đẩy nàng tới ranh giới, nơi khoái cảm trở thành một sự đau đón của nhu cầu, nơi vực sâu cuộn cuộn lửa thiêu đang vẫy gọi. Anh giữ nàng tại đó không chút khoan dung, cho tới khi nàng vỡ òa, choáng váng khi cơ thể nàng bắt được ánh sáng và vút bay. Và nàng cảm thấy anh đâm sâu hơn bao giờ hết và bay lên cùng với nàng cho tới khi ngọn lửa thiêu rụi cả hai người.

Max nhìn chằm chằm lên cái màn trướng mờ tối của chiếc giường, ngắm những cái bóng nhảy nhót trong ánh lửa leo lét. Anh chưa bao giờ cảm thấy gì như thế này. Như thể anh vừa mới thề ước. Như thể anh vừa thề nguyện chung thủy suốt đời. Chúa giúp anh, nếu anh không từng là một kẻ phóng đảng bất cần đời, kinh nghiệm đầy mình, thì anh đã thề là anh đang rơi vào lưới tình.

Với nhân tình của anh ư? Anh đã không hề biết sự giao hoan đến mất hồn vía thế này tồn tại.

Một sức nặng êm ái, tin tưởng dụi vào bên trái anh thật ấm áp. Một cánh tay mịn màng đặt ngang trên bụng anh, đôi chân nồn nà quấn lấy anh và má nàng đang ấn vào ngực anh, gần nơi đó nàng đã đặt những nụ hôn ngái ngủ mơ màng. Trái tim anh giật thót. Nàng ngủ thiếp đi khi đang hôn anh. Trước đây có từng xảy ra chuyện này khi nào nhỉ?

Anh có một cảm giác tội lỗi là anh thường ngủ thiếp đi trước, sau khi lên giường với một phụ nữ. Chưa bao giờ trước đây anh lại nằm đó, ôm ấp một cô gái trong khi nàng cuộn mình sát bên anh, ấn những nụ hôn vụng về lên ngực anh khi nàng đang lơ mơ ngủ. Anh ngờ rằng bất cứ nàng tình nhân nào trước đây của anh thậm chí là nghĩ tới việc hôn anh khi họ ngủ thiếp đi. Nói đến việc đó, anh đã nghi ngờ *nàng* thậm chí là nghĩ tới nó - nàng chỉ đơn thuần là làm thế, như thể nàng không thể chịu đựng được nếu để anh rời đi, như thể nàng không sao gần anh cho đủ, như thể nàng phải chạm vào anh không thì chết mất vậy.

Hơn một giờ trôi qua. Vòng tay anh ôm chặt đầy bảo vệ. Ngủ nghê là không thể nào. Anh muốn nàng lần nữa. Anh đã muốn nàng gần như ngay lập tức, nhưng nàng quá buồn ngủ và nàng dường như quá choáng ngợp bởi cuộc ái ân của họ. Và giờ nàng đang ngủ ngon. Trong vòng tay anh.

Nó cũng gần như mãnh liệt một khoái cảm khi yêu nàng. Nó thiêu đốt thắm sâu bên trong anh, vì anh biết rằng trong sự xích lại gần anh, trong việc hôn và đụng chạm vào anh, nàng đã không *muốn* anh. Không theo nhận thức thông thường của thế giới. Anh biết anh đã làm thỏa mãn nàng - không gã đàn ông nào có thể cảm nhận những nhịp điệu run rẩy đó mà lại không biết. Nàng đã muốn *anh*. Hơi ấm của anh, vòng tay của anh. Nàng đơn giản là muốn gần sát bên anh. Không anh từng muốn *anh* trước đó. Không ai từng tin tưởng anh thật sự.

Ba tháng. Anh mỉm cười với chính mình. Chẳng có chuyện gì sẽ khiến anh để nàng đi sau ba tháng. Điều đó mang tới cho anh một vấn đề là nàng nên sống ở đâu. Anh đã giữ một ngôi nhà nhỏ ở London cho những nàng nhân tình của mình. Đó là nơi anh có thể tới thăm viếng họ một cách kín đáo. Anh không thể nào tưởng tượng ra Selina sẽ ở đó. Không phải trong ngôi nhà đó. Nó dường như... không đúng, hào nhoáng vô giá trị. Anh sẽ phải nghĩ về một chỗ khác.

Một hơi thở nhẹ nhàng áp vào anh và cái cơ thể ấm áp ấy khẽ nhồm lên.

“Max?” Những tiếng thì thầm êm ái nhất, như thể nàng sợ làm phiền nhiều anh. Thế còn hơn cả đủ đối với Max.

“Ừ,” anh khẽ khàng. Và lặn nàng xuống bên dưới anh lần nữa.

Verity đã tỉnh dậy trong cảm giác an toàn, đúng đắn, ấm áp và dịu dàng đang quấn lấy nàng tựa vào một cơ thể nam tính săn chắc. Nàng hít thật sâu mùi hương nam tính ấy. Tên anh khẽ khàng thốt lên, như một phần của nàng giờ đây, và nàng cảm thấy vòng tay của anh ghì chặt thay câu trả lời, cuốn lấy nàng nằm bên dưới anh lần nữa.

Đôi tay khẩn thiết đầy sở hữu lang thang khắp cơ thể nàng, mơn trớn khơi gợi nhiệt tình

của nàng. Miệng anh chiếm lấy miệng nàng cùng lúc một cái đùi mạnh mẽ lách vào giữa hai đùi nàng, mở rộng nàng ra. Cơ thể nàng mềm lại ngay tức thì, tan chảy trong sự hưởng ứng. Nàng biết khoảnh khắc căng thẳng khi anh xâm chiếm nàng chậm rãi, thế rồi anh ở sâu trong nàng và trở nên mãi mê đòi hỏi nàng.

Max ôm lấy gương mặt nàng trong đôi tay, giữ yên để hôn nàng khi anh trượt sâu vào nơi nóng bỏng, chật chội đầy chào đón của cơ thể nàng. Anh rên lên, cố gắng để chậm lại. Anh không định chiếm lấy nàng nhanh thế, nhưng anh đã mất kiểm soát. Và mỗi chuyển động của cơ thể anh đều mang lại những tiếng nỉ non dịu ngọt của niềm khoái cảm trong nàng, đang nài xin thêm nữa, chứ đừng bỏ đi. Chưa bao giờ như thế này. Anh đã ân ái với nàng với sự mãnh liệt bỏng cháy điều mà anh vẫn không tài nào hiểu nổi. Làm thế nào mà anh có thể? Anh chưa bao giờ hình dung được điều gì như thế.

Lò sưởi đã tắt ngấm khi anh thức dậy lần nữa, đau đớn với sự thôi thúc của nhu cầu. Nàng nằm thư thái trong vòng tay anh, hơi thở nhẹ nhàng phả lên da thịt anh, những lọn tóc xoăn lò xoà trên ngực anh. Cơ thể nàng quấn lấy anh trong sự thả lỏng hoàn toàn, mọi đường cong tựa vào anh khít khao tình tứ. Một chân len vào giữa hai đùi anh.

Chẳng đời nào anh lại đem nàng tới London. Anh biết thế ngay khi anh chìm đắm trong nàng. Có một ngôi nhà trong khối sản sự của anh mà nàng có thể sống tại đó. Nó khá là tách biệt, tí trên dãy núi Downs^[3], nhưng nàng sẽ không nàng đơn. Anh định sẽ đến sống với nàng thường xuyên. Và anh sẽ giao việc kinh doanh cho thuê ngôi nhà đó cho nàng để nàng có nguồn thu. Cùng với một khoản trợ cấp hàng năm. Nàng sẽ được an toàn ở đây. Anh vùi gương mặt vào mái tóc nàng, hít lấy mùi hương nữ tính ngọt ngào, ấm áp ấy.

Không thể nào ngăn được bản thân, anh vuốt ve bầu ngực căng mọng của nàng, cảm thấy tim mình thất lại khi nàng khẽ thở dài rồi lại chìm vào giấc ngủ, nép người sát hơn.

Chưa bao giờ lại như thế cả. Mọi thứ quá khác biệt. Và cho tới khi anh tìm hiểu chính xác đó là gì, anh không có ý định để cho nàng rời đi.

Hoạt động của ngôi nhà đã đánh thức Verity chỉ trước bình minh. Nàng nằm lặng im, nhẹ nhàng hít lấy mùi hương nam tính, ấm nồng của người tình. Nàng sẽ phải dậy ngay thôi, nhưng vẫn chưa. Cảm giác được an toàn, được chăm sóc thật quá sức quý giá để mà lãng phí.

Nó có luôn như thế không nhỉ? Cơ thể nàng nóng ran với ký ức miệng anh trên bầu ngực nàng, đôi tay dịu dàng của anh trêu chọc nàng để khuấy động và chỉ dẫn. Khoảnh khắc rung động tâm can khi anh chiếm hữu nàng hoàn toàn, tước đi sự trong trắng của nàng. Nàng sẽ không bao giờ có thể nói với anh điều đó. Anh nghĩ Godfrey đã hủy hoại nàng. Mặt khác anh sẽ không tự nguyện chiếm lấy nàng. Nàng không muốn anh cảm thấy có lỗi. Nàng biết, trong thâm tâm nàng, cảm giác của anh về danh dự.

Nàng cũng biết rằng nàng nên cảm thấy tội lỗi, kinh hãi về những hậu quả của những hành động mình gây ra. Lựa chọn của nàng. Sự đáp lại của nàng. Nàng đã đến với anh và dâng hiến bản thân mình. Thế gian sẽ kết tội nàng không chút do dự, nhưng nàng không hề hối hận. Suốt

năm năm trời nàng đã mơ về anh, tưởng tượng về những cái kết hạnh phúc không thể nào thay cho cơn ác mộng của nàng: rằng anh sẽ đến với nàng một ngày nào đó và đề nghị nàng trở thành người của anh. Rằng anh sẽ yêu thương nàng và bảo vệ nàng. Một nửa giấc mơ còn tốt hơn là không có gì. Anh đã đề nghị là sẽ bảo vệ nàng.

Nàng nằm im, đắm chìm trong hơi ấm của anh, cuộn người trong vòng tay anh. Chắc chắn là tốt hơn nhiều khi tự nguyện trao thân hơn là bị ép buộc phải quy phục tên Godfrey cục súc. Một cơn rùng mình lướt qua nàng trước ý nghĩ đó và nàng cảm thấy vòng tay Max chặt hơn quanh nàng, lắng nghe một tiếng càu nhàu ngái ngủ.

Nàng phải rời đi thôi. Nhanh lên mới được. Trước khi một nàng hầu phòng nào tới đây để dọn dẹp. Nếu nàng trì hoãn thêm nữa, nàng sẽ bị bắt gặp và sẽ phải trả giá rất khủng khiếp.

Max nằm lơ mơ trong nắng mai nhàn nhạt, một phần anh cực kỳ thỏa mãn - và phần khác lại nhận thấy có gì đó thiếu thiếu. Anh cảm thấy không đầy đủ theo một lối cơ bản. Với một tiếng thở dài anh lăn qua và với tới... Một cái giường trống trơn là mọi thứ anh thấy. Ngay lập tức anh nhận ra thứ đó, hay đúng hơn là người đã biến mất. Nàng đang ở chỗ quái quỷ nào rồi? Anh nén lại một tiếng rên. Đây đâu phải nhà của anh, tất nhiên là thế. Điều cuối cùng Selina muốn là bị bắt quả tang trên giường của anh, cho dù là họ sẽ rời đi vào hôm nay. Nghĩ tới mới nhớ, nàng có lẽ còn chưa biết họ sẽ rời đi. Anh không nghĩ là mình đã đề cập đến chuyện đó đêm qua.

Đêm qua... Gấp cánh tay ra sau đầu, anh nằm ngửa ra và anh mỉm cười nhớ lại. Nàng thật ngọt ngào và đầy hương ứng như anh đã tưởng tượng. Không. Nàng còn ngọt ngào hơn gấp bội. Anh đã không hề biết một người đàn bà nào lại hương ứng và dâng hiến bản thân với sự tin tưởng tuyệt đối đến vậy. Cả cơ thể anh căng cứng trước ký ức về cơ thể mịn màng ấy nằm bên dưới anh: những tiếng thổn thức mê mẩn của nhu cầu nữ tính đầy khêu gợi và cả thỏa mãn đang thiêu đốt anh tới tận tâm can, cơn run rẩy hoàn thành đó cuối cùng cũng bẻ gãy tự chủ của anh và mang anh tới sự giải phóng bản thân.

Anh nghĩ giờ anh đã biết được điều khác biệt ấy rồi. Đàn bà luôn thỏa mãn anh, nhưng chưa bao giờ trước đây anh từng nghĩ một người đàn bà dâng hiến bản thân. Chúa ôi, anh chưa bao giờ nhận ra là một người đàn bà *có thể* dâng hiến bản thân hoàn toàn đến vậy. Nó chưa bao giờ nhiều hơn một sự trao đổi khoái lạc. Nhưng giờ đây... Càng sớm trở lại London bao nhiêu, anh lại có thể có Selina trong giường mình càng sớm bấy nhiêu.

Trong cuộc đời anh. Anh biết giờ đây đó là điều anh muốn. Anh không thể kết hôn. Lời anh đã nói ra. Nhưng anh vẫn có Selina để chăm lo, một gia đình để bảo vệ. Chỉ của chính anh. Đó chính là sự khác biệt. Nàng là của anh. Để bảo vệ. Để chăm lo. *Yêu ư?*

Anh tung chăn và quẳng hai chân ra khỏi giường. Harding sẽ sớm tới đây thôi, vậy thì... *Cái quái quỷ gì thế này?*

Một vết bẩn nhỏ màu thẫm ở chính giữa tấm trải đệm như đang tố cáo. Anh ngồi xuống thành giường, nhìn chăm chăm, bị sốc tới trắng bạch cả người. Nó không phải là thật. Nó *không*

thể nào là thật được. Bằng chứng ngay trước mắt anh khẳng định đó là thật. Choáng váng anh nghĩ lại. Làm thế quái nào mà anh lại bỏ lỡ một điều như thế chứ?

Mi đã không mong đợi điều này. Mi đã nghĩ Faringdon đã chiếm được nàng. Và nàng rõ ràng là đã không nói gì như thế cả.

Lờ đi cơn thèm khát đau đớn dâng lên, anh hồi tưởng lại khoảnh khắc mà anh xâm chiếm nàng. Nàng quá mềm mại và dễ bảo khi anh lặn lên trên người nàng. Miệng nàng nóng bỏng ngọt ngào bên dưới anh khi anh tách hai chân nàng ra. Anh cau mày. Phải, nàng đã cứng người lại khi nàng cảm thấy anh đang ấn vào trong nàng. Tự cho là Faringdon hẳn đã lạm dụng nàng. Nàng đã cầu xin anh dừng dừng lại khi anh đề nghị. Anh đã trêu chọc nàng chút ít với những ngón tay của mình cho tới khi nàng nức nở, nâng người lên cho anh, hồi hả cũng như anh.

Anh đã chiếm miệng nàng và cơ thể nàng trong cùng lúc, quá mê mải. Quá khẩn thiết anh đã không nhận ra sự trong trắng của nàng. Tiếng khóc đó đã bị nụ hôn của anh nuốt trọn... Anh nhăn nhó. Nghĩ rằng đó là tiếng kêu của niềm sung sướng, của khoái lạc, anh đã ấn vào thậm chí còn sâu hơn, đòi hỏi mọi thứ nàng phải trao cho anh. Anh rùng mình khi nhận ra rằng đó có thể là một tiếng khóc đau đớn, cho dù khoái cảm mà anh đã trao cho nàng sau đó, cũng cùng lúc, anh đã khiến nàng đau đớn. Và anh đã không ngừng lại để làm dịu nỗi đau của nàng. Anh thậm chí còn chẳng nhận ra.

Tại sao nàng không nói với anh? Anh đã biểu hiện rõ ràng rằng anh nghĩ Faringdon đã tước đoạt trinh trắng của nàng. Có phải nàng nghĩ anh sẽ không chạm tới nàng nếu anh biết nàng vẫn còn là một trinh nữ? Anh quăng đi cái nghi ngờ rằng anh sẽ có khả năng để mà thể hiện tinh thần hiệp sỹ. Nhưng ít nhất anh sẽ có thể kiểm soát bản thân, và không chiếm lấy nàng thêm lần nữa. Anh hy vọng thế.

Hai nắm tay anh ghì chặt xuống chiếc giường lộn xộn. Tại sao Faringdon *đã không* chiếm đoạt nàng? Điều gì đã giữ hấn lại? Cô gái có ý chí, phải. Nàng đã tỏ rất rõ gương mặt non nớt, khó chịu vào đêm đó, vì khi tất cả đã được nói và làm, nàng đã không tỏ ra quá hào hứng. Và nàng chẳng có ai để bảo vệ. Nàng không thể nào có khả năng tránh chạm trán với Faringdon nếu hấn thực sự quyết định muốn cưỡng đoạt nàng. Tại sao hấn không làm thế?

Max đã không do dự mà bỏ qua cái khả năng về tinh thần hiệp sỹ trong trường hợp của Godfrey. Chính bản thân anh còn không chắc chắn. Godfrey Faringdon hầu như chắc chắn không thể nào hiểu được trong việc này. Không giống như hấn đã từng bị bắt giữ để giải thích cho việc cưỡng bức một nàng công chúa trẻ. Cô gái sẽ chỉ trở thành một người nữa bị hủy hoại, chấm hết mà không chút bận tâm.

Tiếng lách cách yếu ớt của cánh cửa hé mở đã mang anh nhanh chóng trở lại. Cẩn trọng anh kéo chăn che người lại. Và che cả dấu vết rành rành kia.

Harding bước vào và chớp mắt. Rồi đôi mắt ông dán vào một mảnh giấy khi ông tránh nhìn ngó vào mớ lộn xộn trên chiếc giường, quần áo của vị chủ nhân lung tung khắp nơi trên sàn nhà - và rõ ràng vị chủ nhân ngay trước mặt ông đã, nhìn vẻ bề ngoài, ngủ khỏa thân hoàn toàn.

“Buổi sáng tốt lành, thưa ngài,” Harding nói, khi ông thu nhặt cái áo sơ mi của đức ngài, mà như thể chẳng hề chú ý tới nó. “Tôi tin là ngài đã ngủ... à... thì đó là, là ngài đã ngủ thoải mái...” Cái vẻ mặt giả vờ của ông dần rạn vỡ. Ông ngậm miệng lại và gấp cái áo thay vào đó.

“Cám ơn, Harding.” Max nói. “Có lẽ ông nên đưa ta tự cái áo choàng.”

“Chắc chắn rồi, thưa ngài.”

“Hãy gọi là ‘Sếp’,” Max gầm gừ. Anh đã là ‘Sếp’ đối với Harding quá nhiều năm rồi để mà thay đổi.

“Vâng, thưa sếp” Harding nói. Ông trao tận tay chiếc áo dài cho Max và nói, “Tôi biết ngài muốn rời đi lúc tám giờ, thưa sếp, nhưng có một chút ít thông tin vừa đến, nên tôi đã rời đi chín giờ. Vì nghĩ ngài sẽ cần có thêm một chút thời gian nữa, thưa sếp.”

Max biết người đàn ông này quá rõ để mà bận tâm tới việc quở trách. Anh chỉ hỏi, “Để làm cái quái gì chứ?”

“Vâng, điều ngài đã nói tối qua, về nàng con gái của ngài Đại úy đã chết? Cô ấy không chết.”

“*Cái gì cơ?*”

“Đúng thế, sếp,” Harding nói. “Tôi đã có những cuộc điều tra. Trong phòng của những gia nhân. Hỏi han về cô gái, ngài biết đấy. Tôi đã nghĩ nó hẳn là có ích. Vâng, bọn họ câm như hến, hầu hết bọn họ. Chẳng hề nói bất cứ điều gì về Miss Scott. Ngoại trừ một cô hầu, Sukey. Và cô ta có đã bị một cái véo tai khi buột miệng. Nhưng tôi đã thu xếp gặp cô gái tối qua sau khi những kẻ khác đã đi ngủ. Muốn tìm ra chuyện gì đã xảy ra với cô gái. Cuối cùng cô ấy cũng kể cho tôi nghe sự thật. Miss Scott không chết, nhưng họ đối xử với nàng ấy như một con chó...”

Ông tiếp tục, nhưng Max không nghe thấy gì nữa. Nhận thức và hiểu ra vấn đề đánh mạnh vào anh cùng lúc, đồng thời với cơn thịnh nộ điên cuồng. Giờ anh đã hiểu tại sao Faringdon lại chần chừ cưỡng đoạt ‘Selina’ và tại sao nàng đã không nói với anh nàng là một trinh nữ. Anh đã bị nhử mồi, bị móc, bị dẫn dụ và rơi thẳng vào ổ bẫy. Bị bẫy bởi chiêu trò cũ rích của đám đàn bà.

Giọng của cha anh văng vẳng đầy nhân từ trong đầu anh... *Max, nếu con bắn một khẩu súng - hãy nhớ rằng viên đạn sẽ bay tới chỗ nào đó. Hậu quả sẽ thuộc trách nhiệm của con...*

Anh tập trung trở lại điều Harding đang nói. “Thế nên cô gái đang ở trong ngôi nhà, thưa sếp. Liệu tôi...?”

“Đừng lo, Harding,” Max nghiêng rằng. “Ta biết chính xác nơi nào để tìm thấy Miss Verity Scott. Và ông hãy nhanh chuẩn bị cỗ xe song mã cho ta ngay lập tức đi.” Anh lấy một ít tiền. “Cầm đi. Đặt một chỗ trên xe thư cho bản thân. Xin lỗi Harding, nhưng ba người sẽ chật. Ta có chuyện quan trọng phải nói với Miss Verity Scott.”

Harding rành rành là nuốt ực khi nhận số tiền. “Vâng, thưa sếp. Còn gì khác nữa không, sếp?”

“Không.” Max khoác tạm quần áo chỉ vừa đủ cho phép lịch sự. Anh mà đặt được tay lên người Miss Verity Scott, anh hẳn sẽ bẻ gãy cổ nàng. Ngay sau khi anh đã dạy cho nàng một bài học thích đáng về việc dối trá và lừa gạt.

Anh đã gieo hạt. Giờ anh phải đối mặt với hậu quả của việc mất mục đích.

Anh hiên ngang bước vào trong căn phòng ngủ bé tẹo, cũ kỹ, ọp ẹp mà không thêm gõ cửa. “Chào buổi sáng, Miss Sc-”

Lạnh lẽo chào đón đôi môi anh với sự băng giá trống trơn của căn phòng. Chẳng có gì hết. Chẳng có gì và chẳng có ai luôn. Căn phòng hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ cái giường bé tẹo, chật hẹp và cứng queo cùng với - sự mĩa mai gần như chọc thẳng vào anh - một cái rương đồ trải xước nham nhở. Một lưng áp vào bức tường bên dưới cửa sổ, mặt kia thì chạm vào chân giường.

Cái kính anh nhìn chăm chăm xuống những bức thư đặt bên trên. Úa màu và sồn rách, cái tên Scott vẫn còn trông thấy. Và rõ ràng là có ai đó đã gạch xóa chữ cái đầu tiên W thành chữ V. Chúa ơi! Anh đã ngồi đó trên cái thứ đáng nguyên rửa này vào cái đêm đó. Và trong khi đó con ranh hẳn đang theo dõi nên cái kế hoạch của cô ả.

Anh chửi thề. Tại sao nàng không thể chỉ là *nói* với anh? Tin tưởng anh. Chắc chắn nàng phải biết anh sẽ không khước từ giúp đỡ nàng chứ? Rằng anh sẽ buộc nhà Faringdon phải đối xử với nàng tử tế, chu cấp cho nàng đầy đủ. Khốn kiếp! Anh sẽ tự mình chu cấp cho nàng nếu cần! Nhưng không! Tin tưởng quá ít ỏi mà làm thế. Nàng đã quyết định liều một cú cho tất cả - bao gồm cả anh.

Cô ta hoàn toàn biết rõ rằng có thể tin tưởng anh. Cô ta hẳn biết anh là ai ngay từ khi ban đầu. Có lẽ thậm chí còn trước cả khi cô ta ngã vào vòng tay anh đêm đó. Anh đã nhận thấy rằng đáng vẻ của cô ta quá cao sang. Cô ả quăng ra sự căm dỗ và chơi đùa với con mồi với kỹ năng hoàn hảo. Anh đã mắc bẫy hoàn toàn tới mức chẳng hề nhận ra cái móc câu.

Một tiếng thở gấp mang anh quay lại, nâng cái nhìn lên khỏi chiếc rương. Thậm chí giờ khi anh đã biết sự thật, không thể nào không thừa nhận hành động cô ta nhìn chăm chăm rõ ràng thẳng thốt trước vật chứng rành rành. Miệng anh mím lại, đôi má tái nhợt đi. Có lẽ ả khiếp hãi thực sự. ả không định lộ cái lưới của mình sớm thế này.

Đôi mắt xám to ngược lên nhìn anh. Nỗi đau đón đâm thẳng vào anh, thối bùng lên nhanh chóng cơn thịnh nộ băng giá.

“Chào buổi sáng. Ta đến để xem liệu có thứ gì mà em muốn đem đi cùng không.”

Miệng nàng run rẩy và anh nén xuống một làn sóng nóng bỏng khi anh nhớ lại cũng chiếc

miệng đó đã bị giam cầm bên dưới miệng anh, hé mở và dễ tổn thương. Nỗi đau lại bùng lên lần nữa. Anh đã nghĩ những điều đó thật đặc biệt. Chết tiệt! Anh đã nghĩ *nàng* đặc biệt. Rằng anh sẽ có thể... *Không!* Anh sẽ không nghĩ tới nó. Tất cả chuyện này không hơn gì là một cái bẫy ngọt ngào. “Em -”

Anh cắt ngang. “Chỉ có cái rương cũ mềm này thôi à. Ta sẽ nói với Harding - em còn nhớ Harding nhỉ? - để mang nó theo chuyến đi xe thư. Chúng ta cần nhanh lên. Giải thích quá loằng ngoằng, phải không, Miss Scott?”

Miss Scott...

Những lời lẽ lạnh buốt quất vào nàng. Anh đã biết rồi. Sự khinh thường của anh đang chiếu vào nàng. Một sự phán xét không khoan nhượng đã thay thế tình yêu say đắm, dịu dàng. Và nàng biết thế.

“Anh... anh không hiểu...” Nàng đã không nói dối. Không thực sự. Tên nàng chẳng thay đổi gì cả. Cơ sự của nàng vẫn chẳng có gì khác dù cho là Selina hay Verity đi chăng nữa. Hay là có đây? Người sẽ phải đi cùng anh? Selina, hay là Verity?

“Ồ, ta nghĩ là mình hiểu khá rõ đấy. Giờ thì, nhanh lên. Chúng ta phải đi rồi.”

Ý nghĩa của những lời anh nói cuối cùng cũng ngấm vào nàng. “VẬY LÀ... anh vẫn sẽ đưa em đi ư?” Đó là sự khuây khỏa, nhẹ hết cả dạ của nàng ư? Hay là nỗi sợ? Nàng vẫn sẽ trốn đi. Nhưng đôi tay nàng rung động. Selina trở thành tình nhân của anh, hay là Verity đây? Trở thành nhân tình của anh khi là Selina vô danh tiểu tốt là một chuyện. Trở thành một tình nhân của anh khi là Verity Scott, trong khi anh phán xét nàng với đôi mắt hờ hững, lạnh giá, lại hoàn toàn khác.

“Ô, vâng. Ta sẽ đưa em đi cùng.” Giọng anh sắc lẹm như dao. “Sau cùng, với một ít dạy dỗ em sẽ sưởi ấm giường cho ta khá thoải mái. Cuối cùng em sẽ kêu lên sung sướng. Ta sẽ làm thế.”

Nàng cảm thấy cái lạnh lẽo, rờn rợn cùng với sự nhàm chán rành rành trong giọng anh. Nàng nghĩ, khi anh ân ái với nàng lần nữa, thì anh sẽ muốn nàng, khao khát nàng. Giờ khi sự thật vỡ lở đã đổ ập lên nàng cơn sóng cay đắng. Nàng đã không khiến anh thỏa mãn. Nhưng, giờ anh đã biết sự thật, nàng đã bị anh chán ghét với hành vi bất chính của nàng.

Chưa bao giờ trong đời nàng lại nghĩ nàng sẽ nói điều này, nhưng, “Anh không... không thể quên đi rằng em... em... là *nàng ấy* sao và chỉ... chỉ nghĩ rằng em là... Selina thôi?” Nàng thậm chí không thể thốt ra tên thật của mình. Không trong khi đôi mắt ấy đang thiêu đốt nàng. Không phải với sự kiêu căng khinh bỉ đang cong trên cái miệng vừa mới yêu nàng quá đổi dịu dàng. Không khi nàng nhớ ra sự dịu dàng ấy anh dành cho Selina. Người tình ngọt ngào của anh.

Một tiếng cười khô khốc của anh vang lên. “Không nghi ngờ gì là cha em sẽ thích như thế hơn, nhưng ta e rằng đó chỉ là một sự tự hoang tưởng thôi. Mặc áo choàng vào rồi đi cùng ta.”

“Không.” Tiếng chối từ buột ra trước cả khi nàng nhận thức được. Nàng không thể đi cùng anh. Không phải bây giờ. Không phải là Verity Scott. Không phải là con điểm của anh. Và nàng cảm giác rằng bây giờ anh đang nghĩ như thế về nàng. Selina sa ngã anh còn có thể hiểu và cảm thông, nhưng là Miss Scott dòng dõi trâm anh mà lại làm như thế thì không thể tha thứ được. Selina còn đáng giá hơn.

“Không ư? Ta có thể hỏi tại sao không?”

“Em... em sẽ không...” nàng ngừng lại, hai má đỏ bừng.

“Con điểm của ta ư? Em hoàn toàn là như thế rồi, cô em thân mến ạ. Hoàn toàn tự nguyện. Ta chắc chắn điều đó. Giờ thì đi thôi. Ta đã cho chuẩn bị xe và ta muốn sẽ sớm tới London lúc đêm xuống. Ta đã thu xếp cho cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Mọi thứ trở nên mờ mịt, mù mờ cùng với cơn choáng váng khi nàng chớp lấy cánh cửa. “Anh vừa nói cái gì cơ?” như một tiếng thì thào.

“Ta mong sẽ tới London lúc đêm xuống. Chỉ khoảng bảy mươi dặm và -”

“Không. Đoạn về cuộc hôn nhân của chúng ta...” Giọng nàng lạc đi. Còn gì khác, sự khinh ghê trong đôi mắt anh.

“Ôi, vì Chúa! Miễn cho ta mấy trò đóng kịch này đi, cô em! Ta đã có quá đủ cho đêm qua rồi. Và cả hậu quả của nó nữa. Nhưng giờ là buổi sáng rồi, mặc dù ta ngờ rằng em định làm rõ với ta toàn bộ chuyện này một cách nhanh chóng. Ta chơi theo luật. Em sẽ lấy ta ngay khi ta có được giấy phép đặc biệt và tìm được một cha xứ.”

Chương Sáu

“Không!” Tiếng kêu khiếp hãi của Verity vang lên. Yếu ớt và run rẩy, nàng ngược nhìn anh khi đôi mắt vàng nảy lửa nheo lại.

“Không ư?” Giọng nói mượt như nhung của anh tóm lấy nàng. “Em nói dối ta về tên mình, em lừa gạt ta cướp đi trinh tiết của mình... Chính xác thì em trông đợi gì ở ta khi ta khám phá ra sự thật chứ?”

“Để ta chỉ rõ vị thế của ta trong toàn bộ chuyện này, Miss Scott: ta không bao giờ có ý định kết hôn, nhưng ta cũng không bao giờ định tước đoạt sự trinh trắng của con gái duy nhất của

người chỉ huy cũ. Hay trình trảng của bất cứ ai cũng vậy. Ý định của ta đối với *em* có thể chỉ là một sự thèm khát đơn thuần, nhưng ta có đủ sự tôn trọng đối với người cha quá cố của em để biến em trở thành vợ mình hơn là một con điểm của ta.”

Môi anh cong lên. “Dù thế nào, ta cũng có đủ sự tôn kính đối với ông ấy để nỗ lực sửa chữa tình huống này. Dù có hay không những nỗ lực của ta thành công ý muốn tùy thuộc vào em.”

“Em không muốn lấy anh,” nàng thì thầm. Nói dối. Nàng muốn lấy anh chứ. Nhưng không phải như thế này - với từng cái nhìn của anh, từng lời nói ám chỉ nàng là một con điểm, một con ranh hèn hạ đã quyến rũ và giăng bẫy để trói buộc được một gã chồng giàu có.

Anh cười khô khan. “Ta dám nói là em không muốn. Không khi mà giờ đây em nhận ra là ta không dễ bị thao túng và điều khiển như là em nhầm tưởng. Em đã nằm trên giường của ta. Giờ em sẽ vẫn nằm trên nó.”

“Anh không hiểu!” nàng khóc. “Em không bao giờ định để anh biết em là ai! Em không bao giờ định -”

Câu chửi thề khô khốc của anh khiến nàng thắng thốt. “Cũng thế cả thôi, nhắm nhí,” anh cắn cẩu. “Có hai khả năng: nếu em không định bẫy ta vào hôn nhân, thì em cũng định trở thành con điểm của ta mà thôi.”

“Đừng nói như thế!” nàng khóc. Đã quá đủ tồi tệ khi lương tâm của chính nàng đang cật vấn nàng, lại còn phải nghe anh nói ra, từng lời như lưỡi dao sắc lẹm đâm mạnh, xoáy sâu vào tâm can nàng.

“Chẳng có cái nào là danh giá hết.” Âm sắc đánh thép của anh đang giày vò nàng. “Thành thật mà nói ta không chắc cái nào đáng kính trọng hơn đối với ta, nhưng thế cũng chẳng thay đổi gì hết. Em sẽ kết hôn với ta. Và vì Chúa, em sẽ phải học cách hành xử sao cho tương xứng với một quý cô và là con gái của cha em! Ít nhất ta cũng có thể làm như thế vì ông ấy.”

Lảo đảo kinh hoàng, Verity nhận ra rằng không phải vấn đề là anh tin nàng có ý định bẫy anh hay là không. Dù anh có nghĩ gì đi nữa, anh khinh miệt nàng, nghĩ rằng nàng đã làm ô nhục tên tuổi của nàng. Đó không phải là *bản chất* của nàng kẻ mang cái tên tốt đẹp mà anh mong được bảo vệ, mà là vì cha nàng. Và, có lẽ trong một mức độ nhỏ hơn, là của chính anh.

Nàng đã trông đợi gì chứ?

Giọng anh đập tan những suy nghĩ của nàng. “Đừng lãng phí thời gian nữa, Miss Scott. Em sẽ đi với ta, cho dù ta có phải kéo lê em đi trong khi em vùng vẫy và la hét để ra khỏi ngôi nhà này.”

Thế rồi những chú ngựa của Max chạy suốt một ngày dài cũng tới Highgate Hill chiều muộn hôm đó và anh nhìn thấy London trải dài phía dưới, anh đã có một khoảng thời gian dài đặc để đối mặt với thực tế là anh vừa làm một việc tuyệt đối và hoàn toàn ngu ngốc. Chỉ có duy nhất

bản thân anh là phải chịu trách nhiệm về việc cho phép dục vọng điều khiển bản thân vào đêm trước. Nếu anh chịu để tâm tới lời can gián rằng anh nên đưa nàng tới chỗ dì Almeria và tìm cho nàng một vị trí được tôn trọng, anh hẳn sẽ chẳng bị rơi vào tình trạng khó chịu này rồi. Anh đã chọn khoái cảm cho bản thân. Giờ thì anh phải gánh chịu hậu quả. Hôn nhân.

Vị hôn thê của anh ngồi lặng lẽ bên cạnh anh. Anh không hề nghe thấy một lời nào của nàng kể từ bữa trưa ngoại trừ *không, cảm ơn* vì miếng sandwiches đưa cho nàng lúc ở quán Green Man vùng Barnet, nơi mà nghỉ giữa chặng cuối cùng của họ. Anh cau mày. Nàng nên ăn uống chút gì chứ. Nàng chắc chắn chỉ chạm vào bữa trưa mà nàng thì vốn dĩ là đã khá gầy rồi.

Nàng chẳng nói gì hết khi trời bắt đầu mưa và anh quấn chiếc áo choàng sờn cũ rách nát của nàng chặt hơn cho nàng, chỉ đơn giản là gạt đầu nhận biết hành động của anh. Bề ngoài thì nàng thậm chí còn không có lấy một cái mũ. Nàng ngồi đó bên cạnh anh trong im lặng hoàn toàn với những lọn tóc quăn càng lúc càng trở nên rối bù.

Đây không phải tạo vật nữ tính bậc nhất hay sao? Không phải bất cứ người đàn bà bình thường nào cũng sẽ thử cố xoa dịu cơn thịnh nộ của anh và xoay anh quanh ngón tay bé nhỏ của cô ta trong lúc này sao? Không phải Miss Verity Scott, nhìn thì là thế. *Nàng* đang tự cho phép mình được hờn dỗi và chăm chú ngắm nhìn cảnh sắc bên kia của cỗ xe song mã một cách thích thú.

“Còn xa nhiều nữa không, thưa ngài?” Giọng nói mệt mỏi, khẽ khàng khiến anh ngạc nhiên. Anh liếc nhìn nàng, nhưng nàng vẫn đang mãi nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt khuất dưới mái tóc rối.

“Ồ, em vẫn còn nói được cơ à?” Anh không thể kìm được giọng mỉa mai cay đắng. Đặc biệt là vì những ngón tay anh đau đớn muốn lồng vào trong những lọn xoắn rối beng ấy và kéo chúng ra sau. Anh nhớ lại cảm giác chúng trải đầy trên ngực anh thế nào. Mái tóc mây mềm. Tay cương của anh xiết lại và những chú ngựa bước đều lại dưới sức ép đột ngột.

Nàng quay sang lần nữa. “Em không nhận thấy là em có gì để nói mà anh đã sẵn sàng để lắng nghe, thưa ngài. Còn xa nhiều nữa không ạ?” Giọng nói nghe kỳ quặc, có hơi căng thẳng.

Anh nhún vai. “Khoảng một giờ. Em đói không? Em lẽ ra nên ăn mấy cái sandwiches.”

Cô ta chẳng nói gì cả và anh tự nhủ rằng cô ta đáng bị thế. Rằng dự định từ chối thức ăn là quá ư nực cười để mà được thông cảm. Lương tâm của anh cho rằng anh đang trở nên hẳn học một cách khó ưa, rằng có một lý do bé tẹo trong việc kết hôn với con ranh này trừ khi anh định làm điều gì đó tốt hơn việc này.

Thật đáng nguyên rủa! Sao anh lại có thể tin tưởng hay là để bị tác động khi mà cô ta đã bẫy anh chứ? Và khi mà phản ứng nực cười của cô ta rằng cô ta không muốn kết hôn với anh! Chẳng hợp lý tý nào!

Một chuyển động bên cạnh khiến anh chú ý. Miss Scott đang lau mắt. Tuyệt vời làm sao! Giờ

cô ta lại đang khóc vì anh. Vội vẻ giấu cọt anh đang đợi sẵn để nghe những tiếng nước nở chắc chắn sẽ xảy ra. Và đợi.

Rửa một câu, anh ghìim cương và kéo phanh. Có vài việc mà họ cần phải làm rõ ràng giữa họ ngay kể từ giờ phút này. Như là anh sẽ không bị điều khiển bởi vài giọt nước mắt cá sấu. Anh đã có khá đủ thứ đó trong cuộc đời rồi, cảm ơn rất nhiều. Đặt tay lên vai nàng, anh kéo nàng đối mặt với mình. Và cứng người lại khi nàng giằng người và quay mặt đi. Anh đã thấy đủ rồi.

Đôi mắt nàng đỏ ké và sưng húp, hai má ướt đẫm nước mắt. Anh thậm chí còn thấy cả dấu răng cắn chặt hằn trên môi dưới của nàng. Mọi điều anh định nói với nàng đều tan biến chỉ còn duy nhất một câu hỏi cháy bỏng: bao lâu rồi nàng ngồi đó bên cạnh anh, khóc thầm? Anh chưa từng biết một người đàn bà *có thể* khóc thầm. Cô ta định thao túng anh thế nào đây nếu anh không thể nghe thấy tiếng cô ta?

Và cô ta trông kiệt sức, gương mặt trắng bệch và đôi mắt xám thâm quầng. Mà cô ta cứ ngồi ngay đơ bên cạnh anh. Phải nói gì đây? Con giận vẫn còn nguyên trong anh, nhưng anh lại vươn tay ra quàng lấy vai nàng, kéo nàng về phía anh. Anh không được được. Toàn bộ cơn giận dữ, sự bối rối của anh đang gào thét lên phản đối trước đôi mắt đỏ ké, tan vỡ đó.

Nàng giằng người ra khỏi anh, lần nữa.

Không nói lời nào, anh nhả thắng xe và giật cương cho ngựa rảo bước. Tất cả mọi chuyện mà anh bức bối về Verity Scott ngay lúc này đây, sự chỉ trích nặng nề nhất là nàng khiến anh cảm giác như một kẻ đều cáng cục súc nhất.

Trước kia chưa bao giờ Max từng chạy xe đến London mà lại vui mừng khi biết rằng bà dì Almeria của anh đang ở nhà. Thường thì phải mất một mệnh lệnh rành rẽ từ phía bà để buộc anh tới ngưỡng cửa nhà bà. Trong tình huống thực tế tối nay thì anh đã dừng lại bên ngoài ngôi nhà trên phố Grosvenor Square của bà một cách tự nguyện.

Verity không nhúc nhích. Nàng ngủ gục trên vai anh từ nửa giờ trước. Anh ngờ rằng nàng thậm chí là có nhận ra khi cuối cùng thì nàng cũng ngả người vào anh. Và nàng cảm giác thật tuyệt ở đó. Cứ như nàng của đêm trước, khi nàng nằm trong vòng tay anh...

Cô ta đã lừa dối mi. Bẫy mi. Tất cả sự ngọt ngào đó chẳng hơn gì bả mật để cám dỗ nạn nhân.

Nó sẽ chỉ an toàn để tận hưởng sự ngọt ngào đó nếu như anh nhớ là sẽ không bao giờ được tin tưởng nó lần nữa. Phải nhớ rằng đó tất cả chỉ là diễn kịch; rằng chỉ cần có một cơ hội, cô ta sẽ thao túng anh.

Hai mươi phút sau anh rời đi bỏ lại bà dì hoảng hốt và vị hôn thê đang say ngủ. Trèo lên cỗ xe song mã, anh biết rằng anh có thể giải quyết chuyện này một cách lịch thiệp hơn. Việc đưa một thiếu nữ ngủ say vào phòng khách, đặt lên ghế sofa, tuyên bố rằng nàng là cô dâu tương lai của anh và rằng anh sẽ trở lại với tờ giấy phép đặc biệt nhanh nhất có thể - và trong thời gian đó dì Almeria sẽ phải nhanh chóng sắm sửa được một tủ váy áo hợp thời bằng tiền của anh - rõ

ràng không phải là kiểu cách lịch thiệp nhất để giới thiệu Verity với bà dì.

Anh không có thời gian để lãng phí cho việc lịch thiệp với bà dì Almeria. Cuộc hôn nhân của anh không phải việc của bà. Em trai anh, mặt khác, có mọi quyền được biết trước khi dì Almeria tìm cách tung cái tin này ra cho toàn bộ thành phố, điều mà bà sẽ làm xong trước nửa đêm dù bà có phải mời chính mình ra khỏi bữa tối.

Anh ra dấu cho người hầu đang đứng chỗ đầu mấy con ngựa thì một dáng hình phụ nữ thanh nhã xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

“Max!” một tiếng rít.

Giả vờ không nghe thấy, Max cho lũ ngựa vốn đang mệt, chạy nước kiệu xuống dưới phố. Chúa mới biết dì Almeria muốn biết gì, còn Max thì quá ư hạnh phúc bỏ mặc nó trong tay của Đấng quyền năng.

Tất cả anh muốn là về đến nhà. Và quên đi Verity đã ôm chặt lấy anh ra sao ngay khi anh đặt nàng lên ghế sofa mà nàng vẫn đang ngủ. Anh cần môi nghĩ tới việc nàng đã kiệt sức ra sao tới mức ngủ gục trên vai anh như thế, không hay biết gì về những tiếng ồn ã của giao thông London và sự xóc nảy của cỗ xe khi đi qua những đoạn gồ sỏi đá. Có gì đó trong anh chống đối lại ý nghĩ bỏ nàng lại với dì Almeria.

Anh đánh người lại. Cô ta đã bẫy anh. Và, vì thế, cô ta đã đẩy anh vào vị trí anh sẽ phải phá vỡ một lời hứa. Một vài lời hứa. Một đối với em trai anh, một đối với mẹ của họ, và một với chính bản thân anh.

Cô dâu của anh sẽ phải học cách hành xử sao cho tương xứng với địa vị một Nữ Bá tước. Dì Almeria là một trong những mệnh phụ khắt khe bậc nhất về một thời thượng. Người tốt nhất có thể dạy dỗ cho Tân Lady Blakehurst này biết phải làm thế nào, không đúng sao?

Một giọng nói nhỏ hối tiếc đoán rằng, “*Chính mi, có lẽ thế?*”

Quai hàm anh đánh lại. Theo như anh thấy, chỉ có một cách duy nhất mà anh có thể cứu vãn một trong những điều anh thất hứa. Và dành quá nhiều thời gian với cô dâu của anh sẽ chỉ gọi anh nhớ tới những gì anh không thể.

Max vào trong thư viện và ngần ngừ khi Richard ngược lên, rõ ràng là ngạc nhiên.

“Ôi chao, lâu quá đấy! Anh tìm được điều gì giải trí ở nhà Faringdon hay sao mà lâu thế? Em đã mong anh về nhà từ mấy hôm trước rồi cơ.”

Max tỏ ra hối lỗi khi Richard đẩy người khỏi ghế và tập tễnh bước về phía cái bàn. Nửa giờ. Ra đời cách nhau nửa giờ đã tạo ra sự khác biệt giữa hai người. Anh chẳng thể làm gì được. “Có vài chuyện đã xảy ra,” anh nói. “Mọi thứ ở đây vẫn ổn chứ?”

“Sao lại không?” Richard hỏi, rót một ly brandy. “Anh đang cảm thấy điều gì à, Max? Trông

anh lạ lắm. Brandy nhé?”

Max túm lấy cái cà vạt, thứ dường như đang thắt chặt lấy cổ anh. “Ừ. Cho anh một ly đi.” Anh bước tới và nhận ly rượu từ tay Richard. “Chân em thế nào rồi?”

Em trai anh ngần ra. “Chân em à?”

“Ừ. Chân em. Cái bên trái ấy. Cái mà anh suýt -”

“Nó mang lại phiền phức gì sao?” Richard hớp một ngụm brandy. “Nó vẫn thế. Anh có ổn không?”

“Ổn,” Max nói dối.

Tập tễnh trở lại chiếc ghế, Richard cẩn thận ngồi xuống. “Ờ, trông anh chẳng thế. Có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Màn trình diễn của Miss Celia sẵn chông đã khiến anh mắc ói à? Đừng nói với em là anh đã cầu hôn con ranh ấy đấy nhé?”

Một cơn rùng mình tràn qua người Max. “Không. Không tệ đến thế.” Anh bước tới cánh cửa sổ và chăm chăm nhìn ra ngoài đường. Hôn nhân với Verity sẽ không thể nào khiến anh sầu não như hôn nhân với Celia Faringdon. Hay là sẽ thế đây? Anh nhớ lại những quyết định của mình về cuộc hôn nhân của mình và bản khoán. Celia sẽ không mang lại cho anh bất kỳ sự cảm dỗ nào mà Verity đã làm.

Cánh cửa mở ra và Clipstone, quản gia, tiến vào phòng. “Một lời nhắn từ Lady Arnsworth, thưa ngài.”

Richard cầm lấy tờ giấy nhắn từ tay Clipstone và giơ nó ra cho Max như thể vừa mới bị cắn. “Thế quý nào mà dì Almeria biết là anh đã về vậy? Dì ấy cứ như phù thủy vậy. Ôi, tốt quá, may mà là anh.” Câu cuối cùng rõ ràng đầy vẻ khuây khỏa.

“Ôi, vì Chúa!” Max thốt lên, xoay ngoắt ra khỏi cửa sổ. “Anh đã nói với dì ấy mọi thứ dì ấy cần biết rồi mà. Dì ấy còn muốn gì nữa chứ? Em đọc đi?”

Nhưón lông mày, Richard hủy dấu niêm phong và mở bức tin. “Cô gái vẫn đang ngủ. Tên cô ta là gì?”

Max đứng chết chân. Bà dì chết tiệt! Sao bà ấy không bao giờ ngừng việc ngáng chân anh chứ? Khiến anh cảm thấy cứ như một tên phóng đãng hoàn toàn vậy?

Lắm bầm, anh sai bước về phía Richard, vò lấy mẫu giấy nhắn trong bàn tay và tiến về phía cái bàn. Anh nhúng cây bút lông của Richard vào bình mực và nguệch ngoạc, *Verity Scott*. Không nói năng gì anh gấp tờ giấy lại và đưa cho Clipstone.

“Vâng, thưa ngài.”

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại đằng sau người quản gia rành rành là nôn nóng, Richard hỏi, “Cô gái này là ai vậy và tại sao cô ta vẫn đang ngủ?” Anh uống một ngụm brandy lớn.

“Verity Scott. Cô dâu của anh,” Max tuyên bố, lờ đi phần thứ hai của câu hỏi. Anh đã không muốn nghĩ về những lý do mà nàng đã phải chịu đựng tới mức hoàn toàn kiệt sức.

Richard mặt đỏ tía tai và phụt ra ngụm rượu brandy ướt đầm mặt bàn như thể vừa uống nhầm rượu cognac. Một tiếng kêu tắc nghẹn vọng ra từ sau cánh cửa cho thấy sự thận trọng của Clipstone đã bị thói tò mò đánh bại hoàn toàn.

Khi Richard cuối cùng cũng có thể thốt nên lời, anh phun phì phì, “Tại sao, anh là đồ khốn hai mặt, Max! Thế quý nào mà anh đã không nói cho tôi biết?”

Xấu hổ lướt qua Max. “Anh xin lỗi, Ricky. Anh... anh biết sau khi anh thuyết phục em rời Oxford và về nhà, vì em hẳn đã không nghĩ tới những thay đổi cốt yếu kỳ vọng của em -”

“Anh đang nói cái quái quỷ gì vậy hả trời?” Richard ngắt lời, rành rành là đang cáu. “Quý bắt mấy cái gọi là kỳ vọng của tôi đi! Tôi muốn biết là tại sao ông anh trai còn sống sót duy nhất của tôi lại kết hôn rồi mà thậm chí còn không cho tôi cơ hội để được đứng bên cạnh anh ta! Tôi *có thể* đứng được, anh biết đấy, mặc cho cái chân đáng nguyền rủa này!”

Bất chấp cơn giận dữ và thất vọng của anh, Max toe toét. “Chắc chắn là vì anh vẫn chưa kết hôn rồi.”

“Ồ.” Richard hạ hỏa. “Ồ, là như thế sao. Khi nào thì tiến hành, và ai là cái nàng Verity Scott quý quái thế hả? Cô dâu *dự kiến* của anh ấy, tất nhiên rồi.”

“Ngay khi anh lấy được giấy phép. Và anh sẽ rất cảm kích vì sự giúp đỡ của chú.”

Richard uống nốt chỗ brandy và rót thêm một ly. “Hơn cả bất ngờ ấy chứ? Anh có muốn kể cho em nghe về chuyện này không?”

Max ngồi xuống một cái ghế bành da lớn. “Anh đã tổn hại cô ta. Hay đúng hơn, chính xác hơn, cô ta đã bẫy anh. Đó là lý do tại sao anh nói rằng những kỳ vọng của em sẽ vẫn giữ nguyên...” Giọng anh tắt dần. Đó hoàn toàn có thể là những kỳ vọng của Richard đã bị nhấn chìm. Anh từ chối ý nghĩ đó. Có thể, nhưng chưa hẳn đã xảy ra. Anh không thể nào không may đến thế.

“Bẫy được anh á? *Anh?*” Richard nói nghe như thể cố gắng không phì cười. “Chỉ là một cô nàng Miss Scott nào đó mà có thể gài bẫy được ngài Blakehurst cao quý ư? Sau khi anh đã đẩy lùi được những mưu đồ của mọi bà mẹ mối lái trên toàn cõi Anh quốc^[4] ư?” Anh cười toe toét. “Tốt rồi, ít nhất thì anh có thể trông đợi vào kẻ thừa kế có chút đầu óc.”

“Ricky.” Max nạt nộ để bịt miệng em trai. “Anh không đùa đâu. Như anh đã cân nhắc, chú vẫn sẽ là người thừa kế của anh. Và anh hứa với chú, dù cho tước hiệu có như thế nào đi nữa, thì mọi tài sản không gắn liền với nó vẫn sẽ thuộc về chú hoặc con trai chú.”

Richard ngược lên và nhìn vào đôi mắt Max một lúc. “Anh đang nghiêm túc. Chuyện này không thể nào tệ đến thế!”

Max đối mặt với cái nhìn sắc lẹm đó và nhún vai. “Anh rất tiếc, Richard. Đây là điều cuối cùng anh từng có ý định. Và nếu đó là con gái của bất cứ ai khác, cô ta sẽ cút xuống địa ngục với những ý định tốt đẹp của anh.”

Richard lại ngồi xuống, duỗi cái chân ra phía trước. “Em vừa bỏ lỡ điều gì đó rồi. Verity Scott là *ai* vậy?”

Nghiến răng, Max đáp. “Cô ta là con gái của vị Đại tá[5] cũ của anh. Và cô ta là lý do mà anh đã lưu lại tại nhà Faringdon. Chú biết lý do anh cảm thấy có trách nhiệm. Anh muốn chính mắt mình thấy cô ta vẫn ổn.”

“Và cô ta đã bẫy anh.” Richard lên tiếng như thể anh vừa cắn phải một miếng chanh.

“Phải.”

“Và anh cảm thấy nhất định phải cưới cô ta.” Đó không hẳn là một câu hỏi.

“Đúng thế.”

“Max, không ai từng nói với anh rằng cảm giác của anh về trách nhiệm đã thổi phồng lên mọi chuyện sao?” Richard lắc đầu. “Em không cho rằng không hữu ích chút nào với đề nghị của em là cưới cô ả gian xảo đó để giúp anh.”

Mọi thớ cơ trong cơ thể Max thít lại trong một cơn cuồng nộ nguyên thủy dâng trào với ý tưởng kẻ nào, bất kỳ kẻ nào đó, kể cả Richard, có thể chạm vào Verity, hãy để mặc cuộc hôn nhân của nàng. Thế nào đó mà anh đã kiềm lại được phản ứng thù địch trên môi và lắc đầu.

“Hmm. Tốt thôi, anh đã nói thế đấy nhé,” Richard nhấn mạnh.

“Anh đã không nói bất cứ một lời chết tiệt nào hết!” Max nghiến răng kèn kẹt.

“Anh không phải thế,” Richard nói khô khốc. “Nhưng anh có muốn thả lỏng năm dăm của mình không. Hay là anh định nghiền nát em đấy?”

Đăm đăm, Max nhìn xuống. Hai năm dăm của anh xiết chặt tới mức các khớp ngón tay trắng bệch cả ra. Hít vào một hơi thật sâu, anh buộc mình phải thả lỏng.

“Chơi cờ không, Max?”

Anh gật đầu. Bất cứ gì có thể khiến anh xao lãng khỏi lớp tro cay đắng của cơn mê của bản thân. Chúa giúp anh, anh đã có một cô dâu. Không phải một người tình.

Verity bật dậy với một cơn giật mình hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa thấp sáng căn phòng. Ớn lạnh tràn qua người. Chiếc giường lạ lẫm, bóng dáng bập bùng bởi ngọn lửa

khiến nàng bối rối. Từ khi nào mà căn phòng bé xíu, khốn khổ, lạnh lẽo của nàng lại có lò sưởi vậy nhỉ? Rồi nàng nhớ ra. London. Max đang mang nàng tới London. Đây nhà anh sao? Nàng không nghĩ thế. Anh đã đưa nàng tới đây và bỏ nàng lại với... một vị phu nhân. Vô cùng duyên dáng và lịch thiệp. Dì... Dì nào đó mà anh đã gọi tên bà.

Nằm lại, Verity nhắm mắt lại. Nàng sẽ lo lắng về tình trạng của mình vào buổi sáng. Có một điều chắc chắn. Nàng sẽ không kết hôn với Max... Lord Blakehurst. Đoạn đường tới London đã giúp nàng nhận thức điều đó.

Hình ảnh của anh thiêu đốt nàng đằng sau đôi mắt nhắm nghiền. Người tình trong mơ dịu ngọt đã quay sang tức giận và cay nghiệt. Nàng đã không than trách gì anh ít nhất là thế. Nàng căm ghét bản thân vì những gì đã làm. Sao nàng có thể không hổ thẹn mà đến với anh và chấp nhận lời đề nghị của anh? *Selina đã đến với anh. Không phải Verity. Verity đã chết và Selina đã thế chỗ nàng ấy.*

Verity ước gì nàng có thể tin như thế. Nhưng đó không phải là sự thật. Vì một lý do Max đã trượt qua lớp phòng vệ mà nàng dựng lên. *Verity* đã đến với anh, đã ưng thuận trở thành nhân tình của anh. Selina đã ra đi và Verity lại sống lại. Và sự hèn nhát của nàng đã phản bội một người khác.

“Mình là Verity,” nàng thì thầm trong bóng tối. “Mình yêu chàng và mình không thể cưới chàng.” Chàng xứng đáng hơn thế, không chỉ là một người đàn bà ưng thuận trở thành tình nhân của chàng. Kẻ đã ưng thuận trở thành nhân tình của chàng. Kẻ đã ném bản thân vào chàng. Chàng xứng đáng với một người phụ nữ mà chàng có thể chăm sóc và tôn trọng. Một người phụ nữ sẽ mang lại nhiều thứ cho cuộc hôn nhân của cô ta hơn là một danh tiếng bị hủy hoại và một vụ tai tiếng nhớp nhúa.

Nàng đã đề nghị trở thành nhân tình của anh. Nàng đã mặc cả với anh, rồi ân ái với anh. Xấu hổ làm sao. Nàng run rẩy với ký ức miệng anh và đôi tay anh. Sự chiếm hữu của anh trên cơ thể nàng. Giá như nàng có thể ngăn chặn những ký ức đó, sự dịu dàng, ái ân nồng ấm của anh... nhưng ký ức giống như thời gian, tàn nhẫn, giày vò nàng với nó, cho tới khi nàng lại trông thấy gương mặt giận dữ, ghê tởm của anh khi anh nhìn chằm chằm xuống chiếc rương quân ngũ ấy và cảm thấy cổ anh thít chặt lại.

Tất cả những lời cay đắng mà anh đâm thẳng vào nàng. *Chàng đã gọi mi là một con điếm. Mi bị chàng ghê tởm. Và chàng tin rằng mi đã bẫy chàng vào vòng hôn nhân.* Nàng không thể sống với anh như thế. Nàng không thể sống với bản thân mình. Buổi sáng nàng sẽ phải nuốt lời. Nếu anh vẫn muốn nàng, nàng sẽ trở thành nhân tình của anh. Nhưng không bao giờ là vợ anh.

Không nghi ngờ là Dì... Dì nào đó sẽ quá hạnh phúc mà trao cho nàng một lời giới thiệu và cứu cháu trai mình ra khỏi một *mối hôn nhân bất xứng* thảm họa.

“Nuốt lời ư?”

Verity nuốt xuống. Nàng đã mong đợi Lady Arnsworth vui mừng, nhưng cái nhìn đầy phẫn

nộ trên gương mặt vị phu nhân đã chỉ ra điều khác xa.

“*Nuốt lời ư? Trước tiên chị hãy cháu trai ta và rồi chị đề nghị sẽ bỏ rơi nó trên bệ thờ sao?*” Lady Arnsworth dường như nghẹn lời. Gương mặt của bà trở nên đỏ tía đáng báo động.

Verity cảm thấy căn phòng bủa vây lấy nàng, một cái lồng sơn son thiếp vàng. Mọi lời giải thích đều vô hiệu và sự tự chủ của nàng quá run rẩy để cố giải thích. Căn môi, nàng nói, “Anh ấy... anh ấy không mong ước cưới cháu. Cháu *không thể* cưới anh ấy. Xin bà... bà phải gửi tin tới anh ấy... chuyện này không thể đi xa hơn nữa...”

Vị phu nhân khịt mũi. “Theo như Max thì nó thực sự đã quá xa rồi.”

Verity cảm thấy gương mặt nóng bừng và môi Lady Arnsworth cong lên khinh bỉ. “Được rồi. Giờ thế là đủ rồi đấy. Chị sẽ chuẩn bị kết hôn càng sớm càng tốt. Ngay khi có giấy phép đặc biệt. Và thông báo đính ước sẽ được đăng báo ngày mai.” Bà ngừng lại để nhấn mạnh. “Trừ khi chị mong muốn khiến cháu ta trở thành một gã sở khanh và một thằng hề, chị sẽ kết hôn với cháu trai ta. Nó ít nhất cũng có một hành vi danh dự, vì chính chị, Miss Scott, nên biết ơn sâu sắc.”

“Nhưng... nhưng chắc chắn việc thông báo có thể được ngừng lại,” Verity ngập ngừng. “Không ai cần biết anh ấy đã xin cấp một giấy phép đặc biệt -”

“Miss Scott thân mến, Max đã thông báo cho ta rằng ta nên gặp chị vào buổi ra mắt xã hội, một cách tự nhiên ta đã đề cập tới hôn ước vào bữa tối qua. Giờ thì cả London đều sẽ biết rằng nó sắp cưới. Trừ khi chị định bỏ rơi nó trên bệ thờ, chị không có lựa chọn nào khác.”

Căn phòng xoay tít quanh Verity khiến nàng choáng váng như thể chiếc bẫy vàng sơn đã chốt chặn. Những lời của Max vang lên chế giễu nàng trong nỗi khốn khổ: *Em đã tới giường ta. Giờ em sẽ phải nằm trên nó.*

Ghì xiết lấy tay vịn ghế cho tới khi những ngón tay nàng phát đau, Verity tự hỏi phần nào trong số chúng sẽ trở nên hối tiếc với cuộc hôn nhân còn hơn cả cay đắng này. Chồng nàng ít nhất cũng được thoải mái khi được biết là anh đã hành xử đầy tự trọng.

Cơn phần nộ chính đáng toát ra khắp người khi bà đứng dậy, Lady Arnsworth xem xét vị khách tội lỗi của bà. “Chị gái tội nghiệp của ta hẳn đội mồ sống dậy mất!” bà tuyên bố. “Nhưng người mà ta cảm thấy đáng tiếc nhất trong câu chuyện đáng hổ thẹn này,” bà tiếp, “là Richard. Và cả cho Max nữa! Với tất cả những kinh nghiệm của mình, nó phải hiểu biết hơn chứ, nhưng đó không hơn gì nó đáng được hưởng, bị bắt bởi một con ranh mưu mô thuộc tầng lớp thấp kém hơn hẳn nó!”

Verity nuốt xuống khó khăn khi cánh cửa đóng sầm lại với một tiếng động lớn, bởi người phụ nữ cao quý. Ai là Richard vậy, nàng chẳng biết, hay tại sao anh ta lại là kẻ đáng thương nhất. Tại sao bà mẹ chồng đã quá cố của nàng lại không yên nghỉ được thì rõ ràng rồi. Chẳng có bà mẹ nào lại mong muốn một sự ràng buộc như thế cho con trai của mình.

Và nếu Max... *Lord Blakehurst*... không hiểu được điều đó, hoặc là hào hiệp một cách quá ư ngốc nghếch để có thể thấy điều đó, vậy thì nàng sẽ phải khiến anh nhìn nhận ra. Trước khi họ bước tới bệ thờ hôn nhân.

Nửa giờ sau Verity bối rối bước trên những bậc thềm của căn biệt thự nhà Blakehurst trên Quảng trường Berkeley. Mặc dù thời tiết ấm áp nhưng nàng vẫn đội mũ choàng đầu, cẩn thận tránh xa ánh mắt của những người đi bộ khác.

Nhưng khi cánh cửa mở ra xuất hiện một người quản gia có vẻ ngoài khắc khổ, nàng nhận ra rằng những vấn đề của nàng mới chỉ vừa bắt đầu. Không nói lời nào ông ta bắt đầu đóng cửa lại trước mặt nàng, còn nhanh hơn cả lúc ông ta mở nó ra.

Nhanh như cắt, Verity chẹn chân nàng vào cánh cửa. “Không, xin lỗi... ông không hiểu rồi. Tôi phải gặp đức ngài. Đây là một chuyện vô cùng khẩn cấp... làm ơn.”

Khuôn mặt người quản gia đóng cục lại như tảng sữa bò. “Đức ngài,” ông ta ra hiệu cho nàng, “không có hứng thú giải trí với đám phụ nữ như cô ở đây. Hay ở bất cứ nơi nào khác! Hãy đi ngay đi, đồ trơ tráo ranh ma!” Ông ta lại cố gắng đóng cánh cửa lần nữa, đập vào chân Verity một cách thô bạo nhất. Nàng thở hắt ra khi bàn chân của nàng nhận cú đòn, nhưng vẫn đứng thẳng.

“Làm ơn. Tôi sẽ đợi trong bếp, nhưng hãy nói với ngài ấy là Miss Scott muốn nói chuyện với ngài. Tôi... tôi...” Nàng ngập ngừng. Nàng là gì đây? Nhân tình của anh? Vị hôn thê của anh? Tất cả những điều trên? “Tôi là khách của Lady Arnsworth.”

Người quản gia ngò vức nhìn nàng. “À, vậy cô hẳn là Miss *Verity* Scott?”

Thở phào nhẹ nhõm, nàng gật đầu.

Với kiểu cách không thể chê trách gì được, người quản gia mở cửa đủ rộng để nàng bước vào. “Mời cô đợi ở sảnh này, tôi sẽ nhanh chóng xác nhận lại là đức ngài có ở nhà hay không.”

“C...cám ơn.”

Khi người quản gia đi khuất, nàng nhìn ra xung quanh lo lắng. Khu sảnh được bài trí rất trang nhã, kiểu cách thanh lịch. Kỳ lạ. Nó không giống như kiểu nhà mà nàng tưởng tượng Max - *Lord Blakehurst* - có. Nó gọi nàng nhớ tới ngôi nhà của Lady Arnsworth. Khi nàng bắt gặp mình trong một tấm gương treo trên một cái bàn đá cẩm thạch thì nàng quên hết tất cả đám đồ đạc ấy. Ngoại trừ việc nàng cảm thấy chỉ muốn ra khỏi nơi này.

Chẳng trách quản gia của đức ngài đã cho rằng nàng là một gái làng chơi. Mái tóc nàng tuột ra khỏi ghim kẹp và cái áo choàng của nàng thì sờn cũ như thể đồ được quỳn tặng từ thiện vậy. Và những vết bùn bẩn đầy nơi gấu áo.

Không có thứ nào trong số những chiếc ghế bành mạ vàng kia là nàng có thể ngồi lên cả.

Verity cảm tưởng rằng, nếu nàng tiến lại gần một chiếc ghế để lấy lại sức cho cái thân thể rã rời của nàng, thì chúng sẽ đồng loạt phản đối trước sự sỉ nhục đó.

Tiếng bước chân vội vã trên sàn nhà làm nàng chú ý. Lo lắng nàng quay người lại, nửa trông đợi người quản gia quay lại với một đám người hầu để xua đuổi nàng. Nhưng đó là Max.

“Miss Scott! Em đang làm cái quái gì ở đây thế này? Em *không* nhận được lời căn dặn sao? Người đi kèm của em đâu rồi.”

Lờ đi hai câu hỏi cuối cùng, vì nàng cũng chẳng có câu trả lời thỏa đáng, Verity nói, “Em phải nói chuyện với anh. Xin anh. Chuyện này rất quan trọng.”

Anh cào một tay vào mái tóc đen của mình. “Thôi, được rồi,” anh quát. “Vào thư viện đi. Chúng ta sẽ có không gian kín đáo ở đó. Clipstone!” Anh quay sang người quản gia. “Ta không có nhà với bất cứ ai. Ông hiểu chứ? Không với bất cứ ai.”

Verity nghĩ rằng người quản gia hẳn sẽ chết lặng với sự phẫn nộ. “Tôi hy vọng là tôi biết trách nhiệm của mình, thưa ngài,” ông nói cứng ngắt.

“Ta mong là thế,” đức ngài đáp lại. “Lối này, Miss Scott.”

Anh dẫn nàng vào trong một thư viện rộng rãi và thoải mái. Nó không có chút nào thanh lịch như ở ngoài sảnh, mà ở đây căn phòng có vẻ nhiều sinh khí hơn. Có con người. Thay vì những chiếc ghế mạ vàng to lớn, kiểu cách, là những chiếc ghế da mời gọi tới ngay nơi bếp lửa. Báo chí chất đầy mặt bàn viết và hai con chó spaniel đang nhao tới mừng khách, một con còn đang cắn chặt một chiếc dép trong miệng nó.

Rạng rỡ, Verity cúi xuống nựng chúng và khuôn mặt nàng bị liếm láp nồng nhiệt, chú chó spaniel với chiếc dép cũng tiến tới để thả nó dưới chân nàng.

“Lùi lại, Taffy! Ngồi xuống, Gus!” Lũ chó tuyệt đối vâng lệnh chủ nhân ngoại trừ cái đuôi vẫn ngoáy tít.

“Ồn cả mà, thưa ngài,” Verity bảo đảm với anh, nựng đám chó với đôi tay run run. “Em... em thích chó.” Sự mừng rỡ của bọn chúng suýt chút nữa khiến nàng ngã nhào. Chó không quan tâm tới sự giàu sang, hay thời trang. Hay giả như ai đó hoàn toàn hổ thẹn với bản thân mà không thể cứu vớt được. Chúng chấp nhận bạn là chính bạn. Quần áo rách rưới, vụng về và tất cả.

“Miss Scott, tôi xin phép giới thiệu em trai mình, Richard Blakehurst.”

Hốt hoảng, nàng cố gắng đứng thẳng lại, chỉ lại để ngồi xuống ngay tức thì khi một con chó nhao đến nàng lần nữa. Nàng thấy bản thân đang chăm chú tới một quý ông quá giống Lord Blakehurst khiến tim nàng suýt ngừng đập. Đôi mắt màu nâu vàng sậm hơn và mái tóc không quá đen, nhưng ấn tượng thật kinh ngạc. Nhìn gần hơn, nàng thấy rằng Richard Blakehurst gầy hơn và gương mặt xương xương, đem lại ấn tượng là anh ta già hơn hẳn anh trai mình. Điều

này rõ ràng là không thể nào vì Max là Bá tước.

Một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy khuỷu tay giúp nàng đứng dậy. Nàng không bận tâm tới phải đám bụi trên người, mà đưa bàn tay ra cho Richard, người đã đỡ lấy nó một cách rón rén và khẽ cúi chào.

“Thứ lỗi cho tôi nếu tôi không hôn tay chị, Miss Scott,” anh nói lạnh lùng. “Tôi sợ Taffy và Gus vừa mới làm thế ngay trước tôi rồi.”

Verity đỏ mặt. Rồi, khi nàng thấy sự đánh giá một cách lạnh lùng trong đôi mắt anh, cảm thấy máu rút sạch khỏi mặt nàng. Hiển nhiên anh ta không hài lòng với cô dâu của ông anh trai.

Ta không bao giờ có ý định kết hôn...

Nàng nuốt xuống khó nhọc. Nếu như anh ta đang trông mong vào Max sẽ độc thân mãi, thì tự nhiên anh ta sẽ không thích cuộc hôn nhân này rồi, cứ theo cái cách anh ta nhìn nàng từ đầu tới chân... anh ta hẳn biết là có chuyện gì đó bí ẩn trong chuyện này. “Tôi... tôi rất hân hạnh được gặp ngài.” Nàng cố gắng nói, mừng vì giọng nàng không quá run rẩy. Thật kinh khủng. Nàng *phải* khiến đức ngài lắng nghe!

“Ricky, chú không phiền để bọn anh ở lại một lúc chứ? Miss Scott muốn nói chuyện riêng với anh.” Sự cay đắng trong giọng của Lord Blakehurst cũng tiếp với những gì có trong đôi mắt ông em trai.

“Nếu anh nghĩ điều đó là khôn ngoan, Max,” Richard bình tĩnh nói. Verity cau mày với ẩn ý của câu nói. Rõ ràng anh ta vừa mới được kể lại đủ để tin rằng anh trai anh ta đã bị bắt.

Niềm kiêu hãnh của nàng đau nhói, nàng nói, “Tôi đến đây để đặt dấu chấm hết cho chuyện vô lý về cuộc hôn nhân. Ngài không cần phải sợ hãi cho anh trai ngài hay cho những trông đợi của ngài vì lợi ích của chính tôi! Và tôi sẽ không phản đối gì nếu ngài muốn tôi nhắc lại.”

“Ta, mặt khác, lại có vài điều đấy!” Lord Blakehurst ngắt lời. “*Au revoir*, em trai. Và hãy giúp anh một chuyện, mang Clipstone đi ra cùng với em. Trước khi lỡ tai ông ta lại dán lên ổ khóa!”

Richard cười khẩy một tiếng. Cả gương mặt anh ta trở nên thả lỏng khi đáp lại, “Tốt thôi, Max. Xin chào, Miss Scott.”

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại phía sau anh ta, Lord Blakehurst quay lại với Verity và quát, “Nàng nói thế là có ý quái quỷ gì vậy hả?”

Chương Bảy

Verity hếch cằm lên nhìn anh. “Thưa ngài, tình trạng trớ trêu này đã đi quá xa rồi. Em không thể nào -”

“Cái quái gì khiến em không gửi cho ta một lời nhắn nếu em muốn nói chuyện với ta vậy hả?” Anh quát luôn. “Em *không* biết suy nghĩ, hay cư xử à? Không một quý cô trẻ được giáo dục hàng hoàng nào lại đi ra ngoài mà không có người hộ tống, chứ đừng nói một mình đi đến nhà của một gã độc thân!”

“Tốt thôi,” Verity vắn lại. “Nếu không có gì đúng đắn, có lẽ như thế có thể thuyết phục anh rằng chúng ta không thể kết hôn với nhau!”

Anh mở miệng rồi ngậm lại. Đôi mắt màu hổ phách đầy kinh ngạc chăm chăm nhìn nàng và Verity chiến đấu để nhìn đáp trả. “Chúa ơi,” anh dịu giọng. “Em thực sự nghĩ vậy à? Tại sao chứ?”

Đến lượt nàng lúng túng. “*Tại sao ư?* Không phải điều đó rất rõ ràng sao, thưa ngài? Một bá tước không cưới tình nhân của anh ta! Anh ấy sẽ không kết hôn với một cô gái mà đến cả họ hàng cũng không muốn cô ta tồn tại. Và em -”

“Không -” Anh giơ tay chặn lại “- em hiểu lầm ý ta rồi. Ý ta là tại sao em lên giường cùng ta nếu em không định bẫy ta vào hôn nhân? Chắc chắn em biết phản ứng của ta sẽ thế nào khi em nói cho ta biết tên thật của mình. Em không thể nào nghĩ rằng ta không nhớ.”

Lần này mắt nàng sụp xuống trước cái nhìn của anh khi những ký ức của đêm đó khiến nàng rùng mình. Luồng nhiệt tràn ngập má nàng và xuống thấp hơn bên dưới. Ngực nàng nhức nhối khi nghĩ đến miệng và tay anh.

Buộc giọng mình bình tĩnh chống lại sự xung đột trong những cảm xúc rối loạn, nàng nói, “Em chưa bao giờ có ý định để anh biết tên thật của em. Sao anh lại nhận ra được? Cái đêm chúng ta... chúng ta... gặp nhau, sau khi chúng ta... sau khi Papa được chôn cất, trời đã tối. Em chỉ lớn hơn đứa trẻ một chút. Sao anh có thể nhận ra em? Anh *đã không* nhận ra em. Nếu anh không thấy cái rương...”

“Dù thế nào thì ta cũng biết.”

Nàng lạnh khắp người. “Ngài *biết ư?*”

“Không phải từ lần đầu tiên,” anh nói lạnh lẽ. “Em đã bao giờ tự hỏi tại sao ta lại chấp nhận lời mời dự tiệc ở ngôi nhà đó? Không phải kiểu của ta, ta đảm bảo với em.”

Im lặng, nàng lắc đầu.

“Ta muốn biết liệu *em* có an toàn không. Liệu họ có đang chăm sóc em không. Khi mà bà dì

của em không đưa em đến thành phố...”

Cơn kích động dâng lên trong ngực Verity và những gì anh đang nói mờ dần. *Dì Faringdon? Đưa nàng đến thành phố? Chàng bị điên rồi à?*

“Nên ta đến đó để tìm nàng. Nhưng khi ta hỏi chú nàng, ông ta nói nàng đã chết.”

Sự lạnh lẽo thấm vào tim Verity. “Ông ấy *đã nói thế?*” Không nghi ngờ gì là ông ta đã ước điều đó thành sự thật. Và theo cách nào đó nó đã là như thế.

“Em ổn chứ?” Sự quan tâm bất ngờ trong giọng nói của anh khiến nàng giật mình. Nàng nhìn chăm chăm vào anh và tự động gật đầu. Cái cảm giác chói vói như thể nàng không tồn tại... - tan biến vào trong màn sương... rằng không ai còn có thể trông thấy nàng nữa... - Đột nhiên nàng chào đón nó, để cho cái nhìn am hiểu của anh trông thấy quá nhiều. Và anh đang đứng quá gần. Nàng lui lại, nhưng đã quá muộn.

“Đến đây nào. Ngồi cạnh lò sưởi đi. Em đang run rẩy.” Những ngón tay mạnh mẽ nắm chặt cánh tay nàng và nàng thấy bản thân được dắt về phía lò sưởi và bị đẩy nhẹ nhàng vào một chiếc ghế.

“Umm... nó không cháy,” nàng chỉ ra, choáng váng vì tiếng tim đập thành thịch bất ngờ trước cái chạm của anh, sự run rẩy của đôi tay nàng.

Quỳ xuống cạnh lò sưởi, anh giải thích, “Ta có thể là một bá tước, nhưng ta đảm bảo với em ta hoàn toàn biết cách mời lửa!”

Trong chốc lát ngọn lửa đã cháy bùng, xua đi một chút băng giá trong trái tim nàng, nhận thức kinh khủng rằng chú nàng đã thực sự phủ nhận sự tồn tại của nàng. Làm thế nào...?

“Làm thế nào anh biết được?”

“Người hầu của ta,” anh nói, đứng thẳng dậy. “Ông ta phát hiện ra từ cô hầu - Sukey thì phải? - rằng em không chết. Sau đó ta biết “Selina Dering” thực sự là ai. Tại sao, Verity, tại sao em làm vậy? Em *không thể nào* định trở thành tình nhân của ta. Em muốn gì vậy?”

Cú sốc tóm chặt lấy nàng. Tất cả nỗi sợ hãi và đau đớn của năm năm qua dâng lên, nhưng nàng xoay sở để nói một cách đơn giản, “Sự tự do của em. Khi em nghĩ về lời đề nghị của ngài, em nhận ra rằng đây là cơ hội để em trốn thoát - nếu em làm điều gì đó thật sốc họ sẽ không bao giờ bắt em quay lại.”

Anh ngồi xổm, nhìn chăm chăm, nỗi kinh hãi hiện trên gương mặt. “Vì Chúa, cô gái! Em quá mạo hiểm rồi! ”

“Nguy hiểm gì chứ?” nàng lạnh lẽo hỏi. “Em chẳng có gì để mất cả.”

Mắt anh lấp lánh. “Ta ước gì khác đi được. Em chắc chắn có một thứ để mất! Và *ta* là người

đã đoạt lấy nó!”

Nàng nhắm mắt, chiến đấu chống lại nhịp sóng ham muốn khi cơ thể nàng run lên với ký ức của giây phút đầu tiên anh nằm sâu bên trong nàng, là một phần của nàng. Sự khinh miệt của anh còn đau đớn hơn việc mất đi sự trong trắng của nàng.

Khi nàng cố gắng mở mắt nàng không nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của anh. “Nó không liên quan -”

“Chết tiệt là có đấy!” anh nổi giận. “*Em* có thể chọn cách nghĩ rằng nó -”

“Hoàn toàn không liên quan,” nàng khẳng định, nắm chặt tay đến nỗi vết móng tay hằn sâu trong lòng bàn tay. “Anh họ của em...” Nàng rùng mình trước ý nghĩ bị mất trinh tiết vì Godfrey. Bình tĩnh lại, nàng thì thầm, “Thay vì bị ép buộc, em đã chọn dâng hiến bản thân cho người đàn ông em... tin cậy.”

Max phải căng tai lên để nghe thấy những lời nói ngập ngừng cuối cùng, nhưng chúng đã giáng một đòn thật mạnh vào anh. Nàng đã tin tưởng anh đủ để trao cơ thể mình cho anh - nhưng không đủ để nói cho anh biết nàng là ai. Nàng đã lợi dụng anh. “Tại sao em không *nói* với ta?” anh hỏi, ghét vẻ khắc nghiệt trong giọng nói của mình, vì sự căng thẳng để không kéo nàng vào vòng tay anh và chứng minh sự *không* đáng tin cậy mà anh thường thể hiện, gần như giết chết anh.

“Rằng em là một... một trinh nữ?”

“Kể cả điều đó nữa,” anh nói dứt khoát. Biết rằng anh đã làm nàng đau khiến anh xấu hổ. “Tại sao em không chỉ đơn giản nói cho ta biết em là ai? Yêu cầu sự giúp đỡ của ta.”

Mắt nàng mở to. “Tại sao em không...? Nhưng ngài sẽ không bao giờ biến em thành nhân t-”

“Không! Ta nhất định là sẽ không!”

“Vậy em sẽ không thể trốn thoát!”

Lương tâm anh mĩa mai. “Em không nghĩ ta sẽ giúp em?”

“Bằng cách nào?” Câu hỏi đơn giản ấy làm anh cứng họng. “Em chưa được 21 tuổi. Lord Faringdon là người giám hộ của em. Em không có tiền, không người họ hàng nào có thể nhận nuôi em. Em nghĩ, nhà Faringdon sẽ để em lại ở một giáo xứ, nhưng hình như bà ngoại em đã bác bỏ ý kiến đó. Vì họ mong bà sẽ để lại một gia tài đáng kể cho họ, tất nhiên họ đã giữ em lại. Vì em sẽ dành dụm được tiền nếu ít nhất là làm nữ gia sư hay người hầu của một quý cô nào đó, nên dì em từ chối viết một lời giới thiệu cho em. Anh có thể làm gì nếu em nói cho anh biết em là ai? Một khi ngài rời đi, tình cảnh của em thậm chí còn có thể tồi tệ hơn.”

“Và sau khi *quan hệ* của chúng ta kết thúc? Sau khi ta đã dạy em cách kiếm sống?” Anh không thể ngăn được vẻ cay đắng trong giọng nói của mình. Chúa ơi! Lúc này anh nghĩ nó rất

nụ cười, cảm giác thích thú vì nàng không hề biết việc nàng tác động đến anh thế nào, rằng nàng đã không bao giờ cần một người tình khác.

Nàng đỏ mặt. “Em... em *đã* nói dối. Em chưa bao giờ định trở thành... kiếm một người khác... Em định mua một khoản trợ cấp hằng năm.”

“Một *cái gì cơ?*” Nào anh tóm lấy nó.

Lông mày nàng cau lại bối rối. “Một khoản trợ cấp hằng năm. Anh biết đấy. Công trái, trái phiếu chính phủ. Anh mua chúng và họ trả cho anh 3% mỗi năm.”

Chết tiệt! Anh *biết* trái phiếu là gì! Anh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Không nhiều, nhưng một chút. Ít nhất nàng thật sự không muốn trở thành tình nhân của bất kì ai. Nhưng thực tế không thể tránh được vẫn còn đó: nàng *đã* là tình nhân của một người nào đó. Của anh.

“Cho phép ta nói thẳng,” anh nói nghiêm khắc. “Tất cả những gì em muốn là được an toàn và được bảo đảm? Và em không muốn kết hôn với ta.”

Anh nghĩ nàng do dự, nhưng rồi nàng hếch cằm lên.

“Phải. Ý em là không.”

Một ý nghĩ kinh khủng đến trong đầu anh. Nàng đã không muốn làm một gái điếm hạng sang - ơn Chúa - nhưng nàng cũng không muốn kết hôn... Anh cảm thấy phát bệnh. Có phải anh đã...?

“Verity - Ta biết ta đã làm em đau. Giá ta biết trước - nó sẽ không giống như thế nữa đâu...” Giọng anh run rẩy trong im lặng. Nó sẽ không giống như vậy chút nào. Anh không thể mạo hiểm có một đứa trẻ. Không thể nếu anh kết hôn với nàng.

“Không phải vậy!” nàng ngắt ngang. “Ngài đã không... nó không... em không thể kết hôn với anh. Nếu anh muốn em, em sẽ trở thành tình nhân của anh, nhưng...”

“*Khốn kiếp nàng sẽ... Cái quái gì đang diễn ra ngoài kia thế?*”

Một sự ồn ào không ngớt ở tiền sảnh mà trong đó có một giọng nói mà Max thấy quen, nhưng không dám chắc chắn.

“Tên này, tránh ra! Ta sẽ gặp chủ nhân của ngươi và sẽ nguyện rửa tất cả bọn mi!”

Mặt Verity xám ngoét và đôi mắt nàng mở to, ngập tràn nỗi sợ hãi.

Faringdon.

Thời gian để nàng suy nghĩ, giải thích đã bay biến. Bây giờ chỉ có hành động mới có thể cứu nàng.

Max nắm chặt vai Verity. “Nghe này,” anh nói. “Không có thời gian đâu. Đây là trận cuối, em có muốn thoát khỏi họ hàng mình không? Bằng bất cứ giá nào?”

Nàng mở miệng, nhưng không nói được lời nào. Chuyển động lên xuống của cổ họng của nàng đâm vào anh, nhưng anh nóng nảy nói, “Nhanh lên, Verity. Em có tin anh không?”

Nàng gật đầu.

“Tốt lắm. Anh sẽ mời Faringdon vào. Hãy làm như anh yêu cầu và đừng nói gì hết nếu không được hỏi. Đặc biệt, không cãi lại với bất cứ điều gì anh nói.” Anh cúi xuống và bắt lấy cằm nàng, nâng nó lên. “Nhớ rõ. Nghe theo lời anh. Đây là cơ hội duy nhất của em.” Không thể ngăn bản thân, anh vuốt ve làn da mềm mại, nấn ná trên đường nét tinh tế của cằm nàng, nhịp đập run rẩy bất ngờ nơi cổ họng nàng. Con sóng ham muốn dữ dội khiến anh giật mình.

Anh giật ngón tay lại một cách dứt khoát và đứng dậy. “Bất cứ điều gì anh nói, Verity.” Sau đó, anh bước đến cửa và mở nó ra.

Lord Faringdon đứng ngay giữa tiền sảnh, người đầy bụi, mặt đỏ tía tai vì tức giận.

“Mời vào, Lord Faringdon. Ta đã để quên thứ gì à? Ta thì nghĩ là mình đã mang theo tất cả những thứ cần thiết.”

Max vô cùng thích thú thấy rằng giọng nói bình tĩnh của anh đã gây ra một ảnh hưởng gì đó, cái mà không thể nào gọi là bình tĩnh được đối với Faringdon. Giận điên người khiến lão tím tái mặt mày và chực vung nắm đấm.

Lúc bước qua cửa thư viện lão ta trông thấy ngay Verity. Miệng lão há hốc và mắt thì trở ra và lão khó nhọc nuốt xuống. Lão ta gào lên.

“Có Chúa mới biết, anh đã quá ngạo mạn rồi đấy, Blakehurst! Nhưng lần này anh đã đi quá xa! Ngu ngốc nữa chứ! Anh nghĩ tôi sẽ không nhận ra nó đã đi với anh à?”

Max giả vờ cân nhắc. “Không. Ta thực sự không nghĩ ông lại thiếu óc hài hước như vậy. Thành thật đấy, đúng là thế. Ta thú nhận là mình cũng có một thắc mắc.”

Faringdon quay ngoắt lại. “Anh đang nói cái quái gì vậy, thưa quý ngài?”

Con giận xuyên qua Max. “Ta đã hỏi ông, Lord Faringdon, về những tin tức của Miss Scott và ông đã thông báo với ta rằng nàng đã chết...”

Vị quý tộc chối bay biến. “Không phải thế! Tôi đã nói là con bé đã không còn ở với chúng tôi nữa. Anh chính là người đã giả định -”

“Giả định mà ông đã không làm gì để sửa lại cho đúng mà, thực ra, còn khuyến khích!” Max quát. “Sự thật thì ngài đã ngụ ý rằng nàng đã tự vẫn!”

“Không liên quan đến ngài!” Faringdon rống lên. “Con bé nằm dưới sự bảo hộ của tôi và -”

“Không còn nữa,” Max thông báo. Anh bước đến cạnh Verity và cầm lấy tay nàng, nắm chặt để cảnh báo. “Bây giờ nàng đặt dưới sự bảo hộ của ta.”

Faringdon mỉm cười hiểu biết và giọng lão ta ngọt xót. “Tất nhiên rồi. Nhưng anh có biết rằng mình đã quyến rũ một cô gái ngây thơ rồi bỏ gia đình cô ta không? Rằng anh công khai để cô ta ngày trong nhà mình? Tôi nghĩ là không, Blakehurst. Anh thấy đấy, danh tiếng của anh lừng lẫy quá mà. Dĩ nhiên tôi đã nói dối anh. Để bảo vệ người được tôi giám hộ khỏi, ờ, những ý định đáng hổ thẹn của anh. Tất nhiên, nếu anh muốn trả cho tôi một khoản nhỏ, như để đóng góp cho sự chăm sóc mà con bé đã được hưởng...” Lão mỉm cười tự mãn. “Sau cùng, cứ theo như cái tấm lạnh trải giường, anh đã có được thứ xứng đáng với đồng tiền của mình rồi thôi!”

Mất một lúc Max không thể nào tin nổi vào tai mình - rằng Faringdon mặc cả trình tiết đã mất của Verity, rao bán nàng vào nghề làm điếm. Thế mà vừa mới đây lão còn nói mấy lời đe dọa[6] tỏ ra rằng lão chỉ đang cố gắng bảo vệ đức hạnh của nàng.

Tiếng thở khó nhọc của Verity cảnh báo Max rằng nàng đã hiểu rõ và anh nói thẳng thắn và tiến đến cạnh nàng. “Ta sẽ thông báo cho ông rằng người được ông giám hộ đã đồng ý trên danh dự rằng sẽ trở thành vợ ta. Thông cáo sẽ được đăng báo nhanh chóng thôi. Nếu còn bất kỳ lời xúc phạm nào nữa thì ông sẽ phải đối mặt với ta đấy.”

“Cái gì?” Faringdon rít lên. “Ta cấm điều đó xảy ra! Anh không có quyền!”

Max nắm thậm chí chặt hơn bàn tay đột nhiên run rẩy của Verity. Phản ứng của Faringdon khiến anh choáng váng. Chắc chắn, chắc chắn gã đàn ông này không thể ngu ngốc như thế được!

“Cô ta chưa đủ tuổi,” Faringdon chế nhạo, bình tĩnh lại một chút. “Tôi sẽ bỏ qua chuyện đó. Và cô ta sẽ về nhà cùng tôi ngay lập tức. Tôi không biết những thứ dối trá cô ta đã nói với anh, Blakehurst, nhưng -”

Max nhún vai. “Ông có thể bỏ qua, nhưng lý do ông đưa ra là gì? Rằng ta thêm tiền bạc của nàng và đã lợi dụng nàng chăng? Rằng ta không thể cung cấp cho nàng theo cái cách nàng đã quen bị đối xử ư?” Anh khịt mũi. “Ông hẳn biết ta rồi đấy. Vì chắc chắn không bao giờ ta đối xử với nàng theo cái cách mà ông đã làm.”

“Chết tiệt, Blakehurst! Anh không thể chỉ -”

“Ta có thể và ta sẽ”. Max chặn họng lão. “Và ông có thể muốn cân nhắc đến lòng quý trọng mà Đức Ngài, Công tước xứ Wellington, tôn trọng Đại tá Scott. Tin ta đi, nếu ta kể lại chuyện này cho ngài ấy, ông sẽ khó mà đặt chân lại vào xã hội đấy, Faringdon. Chuyện này sẽ xuất hiện trên khắp các tờ báo, trừ khi ông muốn hủy hoại chính mình, ông sẽ phải chấp nhận nó với một thái độ bàng hoàng. Tạm biệt, thưa ngài.”

“Không nhanh vậy đâu, Blakehurst,” Faringdon nói. “Là người giám hộ của Miss Scott, tôi yêu cầu được nghe những gì cô ta đã nói. Tôi tìm thấy cô ta trong nhà của anh và anh thông báo với tôi rằng ngài đã kết hôn, nhưng tôi chưa nghe được lời nào từ cháu gái của mình.” Ông ta quay sang Verity.

Cánh cửa mở ra và Max nguyên rủa khi Richard khập khiễng đi vào.

“Mọi thứ ổn chứ, Blakehurst? Clipstone có vẻ như mong muốn sự hiện diện của em.”

Bắt cái nhìn muốn gửi tên quản gia hăng hái quá mức của mình cho quỷ dữ, Max nói, “Lord Faringdon muốn đảm bảo rằng ta chưa kết hôn với người được ông ta giám hộ. Là người làm chứng cho đám cưới sáng nay, Richard, chú hẳn muốn đảm bảo với ngài đây rằng *tất cả mọi chuyện đã được an bài.*”

Richard nhìn chăm chăm. “Em... em xin lỗi, Max?”

Chúa giúp chúng con! Max nặn ra một nụ cười chán nản và thở dài. “Phải, anh biết, Richard. Bị sốc, phải không, khi ông ấy cảm thấy buộc phải nghi ngờ lời nói của anh [\[7\]](#), nhưng không sao. Chú sẽ nói cho ông ấy biết và chuyện này sẽ được bỏ qua.”

Richard giữ cái nhìn thẳng thắn. “Anh chắc chứ, Blakehurst?”

Max nhìn lại đầy thách thức. “Hoàn toàn chắc chắn, Richard. Nói rõ cho ông ta biết. Thật tệ nhạt làm sao.” Âm thầm cầu nguyện rằng Richard sẽ làm như anh đã đề nghị. Sẽ không ngăn ngại trước lời nói dối này, mà suy nghĩ để ngăn chặn thảm họa.

Nhún vai, Richard quay sang Faringdon. “Tôi không nghĩ được rằng tại sao ông lại nghi ngờ lời nói của Blakehurst. Cuộc hôn nhân đã diễn ra. Ông hài lòng chưa?”

Câu trả lời khiến Faringdon quay gót và sải bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Richard giận dữ. “Chết tiệt anh -’

Max vẫy tay ra dấu im lặng. Căng thẳng, anh chờ đợi... Tiếng sầm dội lại báo với anh là Lord Faringdon vừa đóng mạnh cửa trước. Miễn cưỡng đáp lại cái nhìn của Richard.

“Và bây giờ anh định làm gì?” Richard nghiêng răng.

Max liếc nhìn đồng hồ trên bệ lò sưởi. “Năm giờ. Ricky, cho xe ngựa đi đón Harding đến đây cho anh. Chú và dì Almeria sẽ đưa Verity thẳng xuống Blakeney. Anh sẽ xuống ngay khi anh lấy được giấy phép. Chú có thể đưa cô dâu đi và đóng vai người làm chứng với dì Almeria.”

“Cái gì?”

Tiếng thét vì bị sốc.

“Ricky!” Max cúi kính. “Đi đi. Ngay bây giờ.” Anh giữ lấy cái nhìn của Richard và nói “Không còn đường thoát đâu. Anh phải hành động trước khi Faringdon phát hiện chúng ta nói dối. Anh sẽ không từ bỏ kể cả một con chó lạc đường cho tên vô lại đó đâu.”

Chửi thề, Richard quay sang Verity. “Chào mừng chị đến với gia đình này.” Và anh khập khiễng bước ra ngoài. Đến cửa anh ngoái nhìn lại. “Kể cả *anh* cũng không thể kết hôn nhanh như vậy! Chuyện gì xảy ra nếu Faringdon nhận ra?”

Max nhún vai. “Faringdon là một kẻ ngốc. Lúc ai đó nói cho lão biết, với một chút may mắn bọn anh sẽ kết hôn rồi.”

Richard cho rằng ý tưởng của Max về sự may mắn là không hợp với ông anh trai chút nào.

Verity thấy toàn bộ thế giới quanh nàng thậm chí sụp đổ còn kinh khủng hơn. “Thưa ngài, bá tước không -”

“Ồ, có, họ làm thế”, anh nói với nàng. “Nhớ lấy lời ta.”

“Con sẽ nhận người phụ nữ này thành vợ chung thủy của con...?”

Ba ngày sau Verity đứng run rẩy bên cạnh Max trong phòng khách ở Blakeney và lắng nghe giọng nói đều đều của vị mục sư. Điều này không thể nào đang xảy ra. Nàng hấn điên rồi mới để anh hy sinh tự do của mình vì nàng. Anh lẽ ra không bao giờ được cho phép làm thế này. Sau lưng nàng, nàng cúi kính nhận thức rằng bà dì và em trai của chú rể toàn tâm toàn ý ủng hộ.

“Con sẽ yêu thương nàng ấy, an ủi, tôn trọng nàng ấy và chăm sóc nàng ấy lúc ốm đau cũng như khi khỏe mạnh; và hơn hết thảy, chung thủy với nàng ấy, trong suốt cuộc đời của cả hai không?”

“Con hứa.”

Câu trả lời bình tĩnh của Max khiến nàng khó chịu. Anh chưa bao giờ định kết hôn -

Vậy điều gì sẽ thay đổi anh? Không gì cả. Anh sẽ được tự do theo đuổi bất cứ cách sống nào anh muốn. Nhận thức ấy không thoải mái chút nào. Lựa chọn của nàng là trở lại Faringdon Hall. Một cái hít mạnh của Max khiến nàng giật mình.

Vị mục sư nhìn chăm chăm vào nàng chờ đợi. Nàng ngậy người nhìn lại.

“*Con hứa!*” Richard thì thầm sau lưng nàng.

“Con... con hứa.”

Nó còn nhỏ hơn cả một lời thì thầm, nhưng làm mục sư hài lòng, nên ông tiếp tục. “Ai sẽ làm chứng người phụ nữ này cho người đàn ông này?”

Verity cứng người khi Richard tiến lên phía trước, giữ lấy bàn tay phải nàng và trao cho mục sư. Nàng vẫn cứng người khi mục sư đặt tay mình vào tay Max. Miệng nàng khô khốc và cục nghẹn dâng lên trong cổ họng. Anh chắc phải rất ghét nàng! Anh đã không nhìn nàng hơn một lần, kể từ khi nàng bước đến bệ thờ.

Max cảm thấy bàn tay nhỏ bé, run rẩy được đặt trong tay mình và lạnh ngắt vì sốc. Anh đã tránh nhìn vào nàng, nhưng bây giờ thì có. Nàng trông đủ bình tĩnh, nhưng nhợt nhạt, xanh xao. Và tay nàng trong tay anh cảm giác như có thể đập tan sự căng thẳng. Anh có thể cảm thấy cơn run rẩy. Chết tiệt. Nàng đang sợ anh sao?

Nhẹ nhàng anh vuốt ve ngón cái trên khớp ngón tay nàng và tập trung để lặp lại lời thề ước của mình. “Ta, Maxwell James Blakehurst, cưới nàng, Verity Anne, làm vợ hợp pháp của mình...” Một lời thề khác. Trước Chúa và mọi người. Bằng cách nào đó anh sẽ phải cố gắng dung hòa nó với những lời hứa khác anh đã hứa. “... để yêu thương và trân trọng...”, anh gạt bỏ cảm giác xấu hổ. Nhiều người thề nguyện mỗi ngày mà không hề có khái niệm sẽ giữ lời “... và ta thề bằng danh dự của mình.”

Có thể nào anh đánh mất danh dự bản thân theo cách đó? Một ý nghĩ lạ lùng đến với anh - anh có thể làm điều đó với Verity không? Buộc mình vào hôn nhân và vẫn tiếp tục những trò tiêu khiển để làm bản thân hài lòng?

Tiếng thì thầm khàn khàn của Verity, lặp lại lời thề của mình, đâm vào anh. Không do dự, chỉ là có vẻ kiệt sức trong giọng nói của nàng, như thể cổ họng nàng bị đau. Nàng không muốn cuộc hôn nhân này. Nàng đã xin anh giải thoát nàng. Anh đã từ chối, khẳng khẳng đòi kết hôn. Và sau đó Lord Faringdon đến, đòi nàng trở về nhà. Max không nghi ngờ gì chính nỗi sợ hãi bị buộc phải quay trở lại với Faringdons đã đập tan kháng cự của nàng về cuộc hôn nhân. Nó không làm anh cảm thấy khá hơn.

“... và con xin thề trên danh dự của mình.”

Cẩn thận Max kéo căng tay trái của nàng ra, trái tim anh ngừng đập khi nhìn thấy những ngón tay mảnh mai của nàng đỏ ửng, khô ráp và nứt nẻ vì làm việc. Buộc mình cứng rắn, anh quay sang Richard và tìm chiếc nhẫn đang chờ đợi anh. Anh đặt nó trên quyển kinh cầu nguyện để mục sư ban phước.

Sau đó anh lồng nó vào ngón tay thứ tư của Verity. Anh nhìn thấy một vết nứt sâu ngay gốc ngón tay. Chiếc nhẫn kẹt lại một chút chỗ khớp ngón tay, rồi trượt nhanh vào trong. Hơi thở hỗn hển của nàng là dấu hiệu duy nhất cho anh biết anh đã làm nàng đau, nhưng nó đâm sâu vào Max mà không suy nghĩ, anh đưa tay nàng lên môi và nhẹ nhàng hôn lên.

Đôi mắt xám giật mình bắt gặp ánh mắt của anh.

Anh gượng cười và lặp lại lời mục sư, “Với chiếc nhẫn này ta ràng buộc hôn nhân với nàng, bằng cả cơ thể của mình ta tôn thờ nàng...”, anh tiếp tục kiên định, giữ chiếc nhẫn trên ngón tay nàng.

Bây giờ không thể quay lại được nữa rồi. Anh lắng nghe khi mục sư kết thúc, tuyên bố họ “... hai con đã là vợ chồng của nhau.”

Kiểm chế đến đau đớn, anh chạm nhẹ nhàng lên đôi môi đang run rẩy của nàng. Verity là của anh. Bất chấp hậu quả ra sao. Tất cả những gì anh có thể làm là cố gắng để đảm bảo rằng đây không phải điều tồi tệ hơn đối với nàng.

Vào cuối bữa ăn tối Verity đã khám phá ra vài điều về việc ăn uống như một người cư xử lịch thiệp. Trong số những thứ khác, người ta phải nhớ đứng dậy vào lúc món cuối cùng được dọn lên để các quý ông có thể rời đi uống rượu. Không ai được chừa lại thức ăn trên đĩa mà không giả vờ ăn nó. Hai mẫu thông tin cuối cùng được truyền đạt cho Verity trong phòng khách sau khi những người phụ nữ đã lui về nghỉ ngơi.

“Nó sẽ đòi hỏi rất nhiều sự kiên trì,” Lady Arnsworth ngân nga, “nếu chị muốn có được chỗ đứng trong xã hội mà không biến Max thành trò cười.”

Verity tập trung khuấy trà không gây ra tiếng động, hay để cho nó kêu lách cách khi nàng đặt xuống đĩa. Nàng không có ý định đi đâu gần khu London thời trang.

Lady Arnsworth tiếp tục vẽ ra biểu đồ tiến trình xã hội của nàng. “Việc mọi người nhìn thấy chị ở những nơi thích hợp là rất quan trọng. Và với những người thích hợp. Chắc chắn sẽ có những chuyện ngồi lê đôi mách, nhưng nếu chị cư xử đúng mực, ảnh hưởng của Max sẽ dập tắt những điều tồi tệ nhất.” Bà nhìn chăm chăm Verity bằng ánh mắt cảnh báo. “Tuy nhiên, chúng ta phải thực tế. Đó là một nơi sang trọng bậc nhất không giống như những phiếu mua hàng có thể được trả sẵn cho chị.” Bà nhấp một ngụm trà, một hình mẫu của sự đoan trang.

“Phiếu mua hàng?” Verity hỏi.

Lady Arnsworth mỉm cười với vẻ bề trên. “Cho Almack. Một vụ ì xèo về cuộc hôn nhân của hai đứa, nó không hề đảm bảo rằng ta có thể thuyết phục bất kỳ vị mệnh phụ phu nhân nào rộng mở sự chào đón của họ. Chị có thể, *có lẽ*, được mời đến tham gia các cuộc hội họp lớn hơn tại nhà họ.”

Vài câu trả lời cho Verity, chỉ để bị chối bỏ. Lady Arnsworth là dì của Max. Sự thô lỗ sẽ không hợp lý với anh.

“Và có một vấn đề khác khiến ta phải làm nhiệm vụ của mình,” Lady Arnsworth nói.

Verity đã học được rằng khi Almeria Arnsworth nói về nhiệm vụ, nó sẽ là thứ gì đó không dễ chịu.

“Chiếc giường hôn nhân.”

Verity đặt tách và đĩa của mình xuống với một tiếng lách cách như tiếng súng hỏa mai. “Cháu... không nghĩ rằng... phải thảo luận điều này, cháu không muốn dì cảm thấy phải -”

Lady Arnsworth khiến nàng im lặng bằng cái liếc mắt. “Bất cứ điều gì đã xảy ra, ta cảm thấy nhiệm vụ của mình là báo cho chị biết những kỳ vọng rất khác nhau về một người đàn ông có vợ, ngược lại với vị trí...” bà rùng mình tao nhã “... tình nhân của anh ta.”

Mặt Verity nóng bừng.

“Với tư cách vợ nó,” Lady Arnsworth tiếp tục, “một người đàn ông tìm kiếm một người mẹ cho những người thừa kế của mình. Một bà chủ nhà nông hậu. Tóm lại, nó cần một quý cô.” Giọng bà ám chỉ rằng Max có thể thỏa thích tận hưởng sự lạc quan xa tới chừng nào anh muốn, nhưng bà bất chấp cứ tiếp tục.

“Trong trường hợp cháu trai của ta sẽ là hoàn toàn vô lý nếu mong rằng nó sẽ không tiếp tục tìm kiếm những thú vui của mình ở nơi khác. Một quý ông như Blakehurst thích tìm những khoái lạc của họ *ngoài* chiếc giường hôn nhân. Một quý cô sẽ không để ý những điều này. Nhiệm vụ của cô ta là mang thai những người thừa kế. Một quý cô chấp nhận nhiệm vụ của mình một cách lạnh lẽ. Cô ta hiểu được bất kỳ kiểu phản ứng phóng đảng... bất kỳ hành vi -” nói đến đây Lady Arnsworth nhắm mắt lại và hít thở sâu “tình dục như động vật, sẽ khiến chồng cô ta kinh tởm cô ta. Vì vậy anh ta tìm kiếm những kẻ đó ở nhà chứa. Không phải từ chiếc giường hôn nhân thiêng liêng.”

Những lời nói độc ác của Max vọng lại Verity. *Nếu em đủ nhiệt tình, tôi sẽ nói điều đó vì em.* Nỗi đau cuộn lại bên trong nàng khi nhận ra. Nàng đã trao bản thân, cơ thể, trái tim và linh hồn của mình - chỉ để khiến anh ghê tởm. *Mi đừng bao giờ nghĩ chàng yêu mi. Đừng mong chờ điều đó.*

Nhưng nàng đã ao ước tình cảm của anh. Nàng nghĩ anh đã dâng tặng nó. Rằng điều đó xảy ra khi họ làm tình với nhau... *Chàng đã nghĩ mình đang mây mưa với một ả tình nhân. Một con điếm.*

Tắm tắm mờ đi và một cơn rùng mình đau buốt đâm xuyên qua nàng. Nàng lò mờ nhận ra Lady Arnsworth vẫn đang nói. Không lời nào lọt được vào tai nàng nữa. Chỉ có nhận thức đáng sợ rằng nàng đã làm Max xa lánh nàng. Nàng đã hi vọng anh sẽ tha thứ cho những gì nàng đã làm.

“Ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng, cháu gái.”

Mơ hồ nàng nhận ra câu trả lời là rất cần thiết.

“Vâng. Cảm ơn dì. Rất rõ ràng.” Nàng đứng dậy và buộc mình mỉm cười run run. “Nếu dì thứ lỗi cho cháu, Lady Arnsworth, bây giờ cháu sẽ đi nghỉ. Hôm nay là một ngày dài và cháu hoàn toàn mệt.”

Một cái gật đầu lạnh lùng là câu trả lời duy nhất.

“Chúc ngủ ngon, thừa phu nhân. Và cảm ơn lời khuyên của dì.” Day dứt, nhưng sau cùng, không người phụ nữ nào muốn thấy gia đình mình bị lôi vào một vụ bê bối gây sốc. Nàng đứng lên và đi ra cửa.

“Dây chuông cạnh lò sưởi.”

Verity quay lại nhìn. Ra là vậy. “Vâng ạ?” Nàng quên gì sao? Gia đình cần được thiết lập bằng những khẩu hiệu kinh khủng.

“Chị nên rung chuông gọi Henty. Bà ấy sẽ dẫn cháu về phòng.”

Verity tái mặt. Nàng đã trải qua hai ngày trước để được quản gia, Mrs Henty, dẫn đi xem qua ngôi nhà. Người phụ nữ với cái miệng mỏng và những câu trả lời lạnh lùng đã thể hiện rõ sự đánh giá của bà về cô dâu của chủ nhân là không thể nhầm lẫn được.

“Không sao, thừa phu nhân. Cháu dám nói rằng không cần việc này thì bà ấy cũng có đủ việc để làm rồi. Bà ấy đã chỉ cho cháu phòng ngủ hôm qua. Cháu chắc rằng mình có thể tìm thấy nó.” Nàng buộc phải nở nụ cười khác. “Cảm ơn.” Nàng cẩn thận đóng cửa lại và đứng thở sâu. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng nói. Giọng nam. Nàng quay cuồng, tất cả các giác quan đều cảnh báo. Max và Richard đã lên đến phòng khách. Ý nghĩ về việc phải đối mặt với Max, và việc Lady Arnsworth kết luận về nhiệm vụ của một quý cô khiến nàng ghê sợ. Nhắc váy lên, nàng chạy trốn.

Lady Arnsworth bùng nổ khi Max và Richard bước vào phòng khách. “Cô dâu của cháu từ chối làm bạn đồng hành cùng ta, Max. Chị ta đã đi nghỉ. Sau tất cả nỗ lực ta làm vì lợi ích cho chị ta! Thật quá sức chịu đựng rồi! Thực sự đấy, Max! Cuộc hôn nhân này có cần thiết không? Dường như với ta -”

“Dì Almeria.”

Bà mím môi. “Gì thế, Max?”

“Hôn nhân là cần thiết.”

Môi bà xoắn lại, Lady Armsworth đáp lại, “Bất kỳ cô gái nào rơi vào tình huống này đều đáng -”

“Đủ rồi.” Giọng Max gay gắt hơn anh định, nhưng ít nhất nó cũng ngăn được tràng đả kích của Almeria. Anh cảm thấy tội lỗi. Mặc cho chiều dài của chiếc bàn ngăn giữa họ, anh sẵn sàng cược rằng Verity chắc chắn là không ăn được gì. Ký ức về khuôn mặt trắng bệch của nàng khiến anh đau lòng. Dì Almeria không bỏ qua một cơ hội nào để chỉ ra khuyết điểm của nàng, tất cả

đều lấy danh nghĩa là chỉ dạy cho Lady Blakehurst mới. Chẳng có gì để anh có thể tạo ra được ngoại lệ, nhưng đến cuối bữa ăn Verity đã trở nên nhột nhột hơn chiếc áo lụa màu ngà giản dị của nàng.

Tách trà đang uống dang dở của nàng đập vào mắt anh. Khốn kiếp, Nàng thậm chí còn chưa dùng xong.

“Max! Đây là trò chơi đánh phủ đầu à?” Giọng nói kiên nhẫn của Richard cho thấy anh đã hỏi ít nhất một lần rồi.

Đánh phủ đầu! Câu phủ nhận nằm trên đầu môi anh, nhưng anh bắt được cái nhìn của khuôn mặt cứng nhắc của dì Almeria. Miễn cưỡng, anh đồng ý. Không có lựa chọn thứ tư nào của họ bị giới hạn và quan trọng là dì Almeria được xoa dịu trước khi trở lại Luân Đôn vào sáng mai, không thì miệng lưỡi của bà có thể gây ra những tổn thương không thành lời cho danh tiếng của vị tân Lady Blakehurst.

Anh đã thề sẽ bảo vệ Verity. Anh sẽ giải quyết thói quen ăn uống của nàng sau.

Sau một vài ngã rẽ nhầm lẫn, cuối cùng Verity cũng tìm thấy hành lang chính xác và những gì nàng hi vọng là tìm đúng phòng. Nàng nhớ bức chân dung của một phụ nữ với khuôn mặt cáu kỉnh treo cạnh cửa khi nàng đi quanh nhà với người quản gia. Dĩ nhiên là trước khi đám cưới diễn ra nàng đã ngủ ở một trong những phòng ngủ dành cho khách, không phải phòng ngủ dành cho vợ bá tước.

Nàng mở cửa và tự hỏi liệu nàng có tìm thấy đúng phòng, hay lại nghe lầm bà Henty. Đây là phòng khách, không phải phòng ngủ. Nhưng tất cả đèn đều được thắp sáng, như thể được chuẩn bị cho ai đó.

Lưỡng lự nàng bước vào. Cố nhớ lại lời người phụ nữ đã nói khi nàng định ra khỏi phòng. Họ đã không vào. *Căn phòng của nhân tình, thừa tiểu thư. Chủ nhân ở cuối hành lang.* Verity đã tránh bước vào trong.

Căn phòng rất rộng. Vậy đây chắc hẳn là phòng đó. Một cánh cửa khép hờ ở phía xa bên kia. Kinh ngạc với sự mềm mại của tấm thảm đầy hoa văn dưới bàn chân mang dép lê của mình, Verity đi tới để liếc nhìn trộm qua cánh cửa kia. Mắt nàng mở to. Chắc chắn một chiếc giường ngủ to và lộng lẫy không thể có ý nghĩa quan trọng với nàng như vậy. Phải không?

Một chiếc áo ngủ mòn sòn nằm trên chiếc giường được trải gọn gàng, đảm bảo với nàng rằng đây chắc chắn là phòng nàng. Nàng cảm thấy nóng bừng vì bối rối khi người giúp việc đã mở rương đồ và thấy chiếc áo ngủ thảm hại của nàng. Nàng chỉ có thể hình dung những tiếng thì thầm và khúc khích trong phòng ở của người hầu. Người hầu luôn biết tất cả.

Nhìn quanh, nàng phát hiện ra chiếc rương của cha nàng trong góc. Lốp gỗ đầy sẹo và mòn

vet trông hoàn toàn lạc lõng trong sự sang trọng của căn phòng này. Một giọt nước mắt chảy dài trên má nàng và nàng lau đi bằng bàn tay run rẩy. Ngay cả ở đây trong phòng ngủ của nàng, nàng cũng không dám khóc. Đây là đêm tân hôn của nàng. Max có thể vào đây qua cánh cửa nối giữa hai phòng họ bất cứ lúc nào - nàng liếc nhìn cái đồng hồ mạ vàng trên bệ lò sưởi và ống khói bằng đá cẩm thạch, sau đó, lại một lần nữa nàng nghĩ, anh có thể không vào.

Dù sao cũng không phải Max. Thế chỗ cho Max, người tình dịu dàng và người bảo vệ của nàng, nàng có Lord Blakehurst - một người chồng lịch sự, lạnh lùng. Và ý nghĩ phải chia sẻ giường với *anh* làm nàng hoảng sợ. Nàng đã khiến anh ghê tởm. Anh nghĩ nàng chỉ hơn một con điếm chút xíu. Nàng rùng mình. Có thể anh không hoàn toàn sai, rằng nàng không định bẫy anh và rằng, mặc cho vẻ ngoài, nàng không phải con điếm. Và làm thế nào nàng có thể thuyết phục *anh*, khi nàng còn không thể thuyết phục nổi bản thân, nó nằm ngoài tầm hiểu biết của nàng.

Nhanh chóng cởi áo choàng cưới ra, nàng tắm rửa và chui vào áo ngủ, biết ơn vì hình dáng và kích thước rộng thùng thình của nó. Nàng nhìn chăm chăm buồn bã về phía chiếc giường. Nó trông có vẻ thoải mái và ấm cúng với khăn trải giường bằng lụa và màn trướng lông lầy. Và nó trông quá to so với nàng.

Nàng muốn ngồi cạnh lò sưởi, cho đến khi cảm thấy buồn ngủ. Nàng di chuyển cẩn thận quanh phòng, vặn nhỏ đèn đến khi chỉ còn lại chiếc đèn ngủ. Dừng lại trên ghế, nàng hơi rùng mình. Nàng đã có được điều mình muốn: nàng được an toàn. An toàn khỏi nghèo khó và bị ngược đãi. Không nghi ngờ gì nàng có mọi lợi ích vật chất từ cuộc hôn nhân này. Chắc chắn nàng có thể học cách hạnh phúc, kể cả những phúc lành?

An toàn - không phải thứ còn lại? Cái nhìn chăm chăm của nàng lại lang thang quanh phòng, chú ý đến những đồ đạc sang trọng, cửa sổ được phủ màn đắt tiền và hợp màu với màn che giường. Bây giờ là đến lượt nàng. Nàng lại nhìn. Chúng không phù hợp với nàng. Vẻ thanh lịch của căn phòng mĩa mai nàng, yêu cầu được biết tại sao một kẻ quê mùa chẳng là ai này xứng đáng với chúng. Những giọt nước mắt rơi xuống.

Nàng ngọ nguậy gần hơn vào sự an toàn của chiếc ghế. Có lẽ nàng nên nhóm lò sưởi.

“Ta tin căn phòng này làm em hài lòng, phu nhân.”

Giọng nói trầm thấp kéo nàng ra khỏi giấc ngủ lơ mơ. Chồng nàng đứng ngay khung cửa nơi có lẽ dẫn anh vào phòng ngủ của mình.

Hình như có những điều còn tệ hơn tìm thấy cô dâu của mình nằm ủ ấm trong giường chờ mình. Như việc thấy nàng nằm rúc mình cạnh lò sưởi mà không có lửa cháy. Anh nhớ lại căn phòng nhỏ bé, lạnh lẽo ở Faringdon.

Lò sưởi đã được chuẩn bị. Tất cả những gì nàng phải làm là bật lửa lên. Tại sao nàng lại không làm chứ? Anh bước về phía lò sưởi và quỳ xuống. Ánh lửa xuất hiện lập lòe trong chốc lát kêu lách tách trong lò. Sau đó anh thấy thứ nàng đang mặc. Chúa ơi! “Đây là cái quái quỷ gì

thế?” anh gầm gừ. Anh cau mày khi nàng căng thẳng và rúc vào ghế.

“Em định đi ngủ. Đây là áo ngủ của em.”

Cảm thấy buồn cười, anh độp lại, “Ta biết nó là áo ngủ. Tại sao dì Almeria không dùng tiền của ta mua áo mới cho em?” Giây phút những lời nói thoát ra khỏi miệng mình anh biết anh đã nói sai rồi.

Đôi mắt sẫm màu nheo lại. “Cám ơn, thưa ngài. Cái này đã đủ cho nhu cầu của em. Cuối cùng cũng đâu có ai thấy nó.”

Lông mày anh nhướng lên. “Đúng đấy.” Sau đó anh nguyên rửa bản thân khi má nàng đỏ bừng và anh nhớ ra lý do anh đến với nàng. Kể cả trong cái vật kính tẩm phai màu, phủ từ đầu tới chân ấy, thân hình mảnh mai của nàng cũng trông như thể chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể thổi bay nó.

“Em đã rung chuông gọi bữa tối chưa? Em chỉ đựng tới một ít thức ăn vào bữa tối.”

“Vâng.”

Anh hiếm khi nghe được lời nói dối nào tự nhiên như vậy. Làm thế nào anh biết đó là nói dối, anh không biết. Anh không phiền tranh cãi. Anh bước hiên ngang về phía bệ lò sưởi và giật mạnh dây chuông.

“Anh đang làm gì vậy?” nàng gặng hỏi.

“Đem bữa tối lên cho em!” anh cầu nhàu. Và làm bản thân kinh ngạc. Anh đã chuẩn bị khi đến đây mình phải lịch sự, và cả dịu dàng. Sao nàng có thể làm anh mất bình tĩnh như vậy chứ?

Nàng đỏ mặt, sau đó trắng bệch. “Không cần phải làm phiền người hầu của anh, thưa ngài, dù sao thì... em cũng không đói.”

“Vậy thì mẹ kiếp em nên ăn chứ,” anh nói. “Giận dữ không giải quyết được gì đâu.”

“Em không giận dữ!” Cơn thịnh nộ trong giọng nàng làm anh run rẩy, nhưng ít nhất nó còn tốt hơn là hoàn toàn không có chút sức sống nào. “Và em hoàn toàn có thể quyết định khi nào mình cần phải ăn.”

“Tất nhiên em có thể,” anh nói, tâm trạng như chỉ mảnh treo chuông. “Vậy ta sẽ nói với bất kỳ ai mang lên đây một ít táo và bánh mì và pho mát để em có thể ăn bất cứ lúc nào em muốn.” Thứ gì đó đơn giản. Anh không muốn nàng đói, nhưng anh sẽ không phải nếu tạo ra nhiều việc hơn cho người hầu chỉ vì nàng đã không ăn bữa tối.

Nàng mở miệng sau đó ngậm lại. “Táo ư?” nàng hỏi.

Anh gật đầu thận trọng. Nàng lại định hét lên với anh à?

“Và bánh mì và pho mát?” Cơ giận biến mất khỏi giọng nàng, chỉ còn lại vẻ háo hức kì lạ.

“Ờ, đúng.” Điều gì đó giằng xé ngực anh. Là những giọt lệ trong mắt nàng? Trước khi anh có thể chắc chắn, nàng quay đi.

“Cám ơn, thưa ngài. Ngài thật... tử tế. Chỉ là... em xin lỗi. Em chắc là bữa tối rất tuyệt vời, nhưng mọi thứ... và em thực sự không đói.”

Tử tế? Anh dứt khoát nhắc nhở bản thân cuộc sống nàng đã trải qua như thế nào. Anh nhớ mình đã không thể chiêu đãi dạ dày mình một bữa ăn thịnh soạn sau những năm tham gia chiến dịch ở Peninsula.

“Có lẽ anh sẽ cho phép thêm chút, thưa ngài.”

Anh cứng người. Khốn kiếp. Anh ước gì mình biết được liệu nàng sẽ cố gắng bóp méo lần trong chốc lát của anh với lợi ích của nàng. Bây giờ thì nàng muốn gì đây?

“Có thể,” anh chần chừ.

“Em thích tự yêu cầu món ăn cho mình hơn.”

Anh cau mày, lưỡng lự. Giọng nàng có vẻ thận trọng - vô cảm.

“Ta hứa danh dự em sẽ được tự gọi thức ăn và em có hứa là sẽ ăn chứ?”

Nàng gật đầu, vẫn quay lưng lại với anh.

“Hứa đi, phu nhân,” anh khẳng khẳng.

Nàng từ từ quay lại đối mặt với anh. “Hứa?” Nét ảm đạm trong mắt nàng và vẻ căng thẳng trên miệng làm anh đau nhói.

“Đúng,” anh nói. Anh phải chắc chắn nàng ăn thứ gì đó và tận trong tim, anh biết nếu nàng hứa nàng sẽ giữ lời.

Nàng giữ lấy cái nhìn của anh. “Em hứa. Vì nó có giá trị với anh. Chúc ngủ ngon, thưa ngài.”

“Kẻ tôi tớ của em, phu nhân.” Anh cúi đầu và rời đi. Đóng lại cánh cửa thông giữa hai phòng, anh tựa người vào nó, ngạc nhiên làm sao... *Vì nó giá trị với anh...* Âm ty địa ngục, ý nàng là gì vậy? Rằng anh *không thể* hi vọng nàng giữ lời sao? Không. Không phải vậy. Nàng định nói khác. Nàng nghĩ anh không tin lời nàng?

Điều tốt nhất anh có thể làm là mang theo một chai brandy lớn lên giường. Khi mà anh nhận ra sự thật là nàng đang ngủ ngay phòng bên cạnh cũng không tệ đến thế, và khi cơ thể anh trở nên quen thuộc với ý tưởng rằng anh phải hoàn toàn kiểm soát bản thân cho bất kỳ chuyển viếng thăm nào đến giường của vợ anh.

Chương Tám

Hai giờ sau Max vẫn đang thức. Giận dữ vì những lời nói ngu ngốc của mình, anh liếc nhìn cánh cửa thông hai phòng. Mẹ kiếp, anh đã quyết định! Anh sẽ *không* ghé giường nàng tối nay. Anh đã nghe tiếng Mrs Henty đến. Hai lần. Điều đó nghĩa là bà ấy mang thức ăn lên. Giờ này Verity hẳn đã ăn xong rồi. Nghe chừng nàng đã ngủ rồi thì phải.

Nhưng nếu nàng vẫn chưa ngủ... nếu nàng đang chờ anh... không phải anh đã tỏ ra rõ ràng là anh sẽ *không* trở lại đêm nay ư? Hay bất kì đêm nào khác cho đến khi anh kiểm soát được đam mê của mình. Ý tưởng về việc nàng đang chờ anh... không. Anh phải kiểm tra.

Anh mở cánh cửa thật khẽ khàng. Nếu nàng đã ngủ, điều cuối cùng anh muốn là làm nàng thức giấc. Lò sưởi chỉ còn lại đám than hồng sắp tắt, nhưng chiếc đèn giường vẫn sáng. Chiếc giường thật lớn đối với vợ anh, đang ngủ say với một cánh tay gập lại dưới gối như thể nàng đang nép mình vào người tình. Những lọn tóc dày, bướng bỉnh trải trên gối như chúng đã từng trên ngực anh, sự quyến rũ của mái tóc màu đỏ mượt mà.

Anh lắc đầu thoát khỏi ý nghĩ đó. Nó khiến anh phát điên. Anh phải kiểm soát bản thân, mặt khác việc ngủ cùng nàng sẽ không an toàn.

Nàng để màn trướng cũng như rèm cửa mở. Mặt trời sẽ chiếu những tia nắng đầu tiên qua cửa sổ. Nếu anh kéo màn về bên đó... nàng hẳn thích không khí trong lành. Chắc chắn nàng không quen đóng màn. Anh cũng hiếm khi đóng màn của mình.

Bước đi nhẹ nhàng, anh đến và nhìn xuống nàng. Oh, chết tiệt! Mắt nàng sưng đỏ, gò má xanh xao của nàng đầm đìa nước mắt. Nỗi đau đớn khi biết nàng đã khóc cho tới lúc ngủ thiếp đi khiến trái tim anh quặn thắt. Anh nghiêng chặt răng. Phụ nữ rơi nước mắt thật dễ dàng. Anh sẽ không bị chi phối bởi nước mắt của một người đàn bà nào nữa. Không bao giờ. Mặc cho nàng có chớp hàng mi ướt với anh bao nhiêu đi chăng nữa.

Nàng đã không chớp mắt với mi. Mi thậm chí còn không nghe thấy tiếng nàng khóc. Không giống như mẹ anh. Bất cứ khi nào bà khóc, toàn bộ gia nhân đều biết, để mặc cha anh một mình trong căn phòng bên cạnh.

Anh nhìn nàng chằm chằm. Nàng khẳng định nàng không bao giờ định bẫy anh, rằng nàng muốn làm tình nhân của anh. Và sau đó mua một ít trái phiếu. Nàng thật sự có ý nghĩ sự lừa gạt

này sẽ trót lọt à? Suy nghĩ ấy khiến anh mất bình tĩnh. Anh có nhận ra sự thật không, nếu Harding không phát hiện ra rằng Verity Scott còn sống?

Phần còn lại của bữa tối đặt trên chiếc bàn cạnh giường. Lỗi 2 trái táo và một ít vụn bánh mì. Chết tiệt. Nàng cần ăn nhiều hơn là táo và bánh mì và pho mát để lấp đầy những đường cong ngọt ngào ấy thêm một chút... Anh nhắm chặt mắt với hình ảnh ấy. Nghĩ đến những đường cong của nàng sẽ không giúp được gì cho anh hết. Nhưng nàng sẽ bệnh mất nếu không ăn uống một cách thực sự. Anh đã hứa - đã *thề ước*, nguyên rửa tất cả! - yêu thương nàng. Nên anh phải làm, ít nhất là chăm sóc nàng. Để nàng đói đến chết không đúng với những gì đã hứa.

Những ngón tay không kiềm chế được của anh lướt trên gò mà ẩm ướt của nàng. Anh rút tay lại, run rẩy. Nén lại tiếng chửi thề, anh nhét lại chặn quang vai nàng, gạt bỏ niềm khao khát, sự phản đối điên cuồng của cơ thể đang mong muốn muốn không gì hơn là được trượt vào trong giường bên cạnh nàng và làm tình với nàng, phủ nhận trái tim anh đang khao khát được an ủi nàng. Bằng bất cứ giá nào anh cũng phải giữ khoảng cách với nàng.

Nàng chẳng có gì để phải khóc cả, anh cay nghiệt tự nhủ. Nàng đã có điều nàng mong muốn - sự an toàn của nàng. Mọi lợi ích vật chất. Lương tâm anh dần vặt. Anh có thể thực sự đổ lỗi cho nàng vì muốn được an toàn ư? Nàng đã không định bẫy anh. Run rẩy, anh nhận ra mình đã tin nàng - rằng nàng sẽ không bao giờ nói cho anh biết nàng là ai nếu như anh không phát hiện ra được.

Giá như nàng không phải là Verity Scott. Một phụ nữ anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc bảo vệ dưới tên anh. Giá như, sự thật, nàng đúng là, Selina. Anh lại nhìn xuống nàng. Quần thâm dưới mắt nàng khiến anh đau lòng. Nàng chắc phải rất kiệt sức. Cẩn thận, anh lướt những ngón tay mình lên gò má của nàng. Thật mềm mại. Mịn màng.

“Ngủ ngon.”

Hơi thở nhẹ nhàng thoát ra từ nàng khi nàng rúc đầu vào gối và hướng gò má về phía cái vuốt ve của anh. Miễn cưỡng anh rút tay lại.

Sau đó, thật nhẹ nhàng, anh kéo màn lại và quay đi.

Tia sáng đập vào mắt Verity. Chậm chạp nàng mở mắt và chớp chớp. Ngoài trừ một tia nắng lọt qua, phía giường bên kia được màn trướng phủ kín. Nàng kéo lại khi nào nhỉ? Verity áp má vào chiếc gối mềm mại, và ngáp. Nàng nhớ mình đi ngủ lúc nào, nhưng không nhớ việc đóng màn. Một kí ức khác xuất hiện trong đầu nàng. Cái vuốt ve dịu dàng và giọng nói trầm ấm: *Ngủ ngon*. Một giấc mơ. Không hơn.

Nàng ngồi dậy và vươn vai. Nàng đã quyết định tối qua, về cuộc hôn nhân của nàng. Nàng không biết mình có thể thành công không, nhưng nàng phải cố gắng. Đó là cách duy nhất nàng có thể cứu lấy một chút lòng tự trọng của bản thân.

Nàng sẽ làm hết sức vì cuộc hôn nhân của mình, cho Max thấy rằng anh có thể tin nàng.

Nàng không biết nàng có thể thuyết phục chồng mình rằng nàng không phải con điếm như anh nghĩ không. Anh quan tâm Selina. Nàng chắc chắn điều đó. Anh không thể học cách chăm sóc Verity ư? Dù chỉ một chút thôi?

Kết luận của Lady Arnsworth về những nhiệm vụ của người vợ mĩa mai nàng. Nàng ghê tởm chiếc cằm của mình một cách buồn bã. Nàng không tin. Papa và Mama yêu nhau. Nàng *biết* điều đó. Và Papa là một quý ông, con trai thứ của một vị tử tước. Ông yêu mẹ nàng đủ để kết hôn với bà dù điều đó khiến gia đình ông cắt đứt quan hệ với ông. Và nàng có thể nhớ được phản ứng tự nhiên giữa họ. Những cái chạm dịu dàng, sự âu yếm mà họ không bao giờ che giấu trước mặt nàng.

Nàng không thể trốn Max sau chiếc mặt nạ lãnh đạm, thờ ơ mà nàng đeo để giữ khoảng cách với nhà Faringdons. Nàng phải đối mặt với những trách nhiệm và học cách vận hành ngôi nhà khổng lồ này. Nàng phải dùng bữa với anh. Trò chuyện. Cố giành được lòng tin của anh... sự tôn trọng của anh? Nếu nàng làm được, nàng mới dám hi vọng. Tốt hơn nàng nên giữ bản thân mình bận rộn. Rồi thì nàng sẽ không có thời gian để mơ mộng đến việc nàng mong muốn nhiều biết bao.

Có tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa.

“Mời vào.”

Cửa mở ra với một người hầu gái đang khệ nệ bưng một cái khay to đầy.

“Tôi đã không rung chuông,” Verity nói.

“Không, thưa phu nhân. Ngài bá tước đã yêu cầu mang bữa sáng lên cho phu nhân ạ.” Cô gái nhìn nàng tò mò. “Em nên đặt khay thức ăn ở đâu đây, thưa phu nhân? Phu nhân có muốn ăn trên giường không ạ?”

Trên giường? Bữa sáng trên giường? Nàng nhớ người đàn ông đó đã ở lại ngôi nhà tranh lạnh lẽo, ẩm ướt suốt đêm để bảo vệ giấc ngủ của một đứa trẻ mồ côi. Và sau đó ra ngoài tìm bữa sáng cho nàng bé. Đó là người đàn ông đã kết hôn với nàng. Dù anh có giận dữ thế nào với nàng thì nàng vẫn an toàn.

Tưởng sự im lặng của nàng là đồng ý, nàng hầu gái mang khay đến và đặt cẩn thận lên đầu gối nàng.

Ngạc nhiên, Verity nói, “Cám ơn. Tên em là gì?”

“Sarah, thưa phu nhân. Em sẽ phục vụ phu nhân kể từ giờ ạ.”

“Oh.” Verity mỉm cười. “Thật vui khi biết điều đó.”

“Chỉ đến khi em lấy chồng, thưa phu nhân,” cô gái khẽ nhún gối khi nói. “Mrs Henty nghĩ như vậy là tốt nhất. Lệnh bà nói phu nhân sẽ cần một người chỉnh trang phục ở Luân Đôn, vì

thế Mrs Henty nói em sẽ làm cho đến khi phu nhân có thể thuê được người khác.”

Người chỉnh trang phục ư? Một trong những người hầu hóm hỉnh, độc ác như người phục vụ của dì Faringdon ư? Không nếu nàng có thể ngăn chặn điều đó. Giả định của Lady Arnsworth là nàng sẽ đến Luân Đôn vẫn được giữ nguyên. Giả định. Bà có thể giả định cho đến khi bầu trời đổ cơn mưa khoai tây thì Verity mới thêm quan tâm. Và trời sẽ sấm sét theo giai điệu của 'Greensleeves' [8] trước khi Tân Lady Blakehurst sẵn sàng đặt chân đến London thời trang.

Hai tuần sau Verity thừa nhận nàng không tiến được thêm bước nào với những nhiệm vụ của mình. Mặc cho sự thật là Max cư xử lịch sự một cách không thể chịu đựng nổi với nàng, nàng ngờ rằng việc tôn trọng nàng là nghĩa vụ anh phải làm. Hơn là tôn trọng bản thân anh. Nàng chăm chú ngắm một bông hồng không chệ vào đâu được khi nàng cắm nó vào bình và bước lùi lại để quan sát kết quả. Có lẽ cần thêm một vài bông màu hồng nữa.

Anh gọi nàng là *phu nhân* [9] và cực kỳ quan tâm đến nàng khi nàng nhìn anh, chỉ xảy ra vào giờ ăn. Và Verity thầm nghi ngờ rằng lý do duy nhất nàng nhìn anh lúc đó là vì anh quyết tâm vỗ béo nàng. Cắm thêm những bông hoa màu hồng vào bình, nàng khịt mũi chẳng giống một quý cô chút nào. Không nghi ngờ gì là anh không muốn mọi người nghĩ rằng anh đã bỏ nàng chết đói khi họ đến Luân Đôn! Nàng còn chưa thông báo với anh rằng khi đến Luân Đôn, anh sẽ đi một mình.

Ở đây đã đủ tệ rồi. Mỗi lần nàng thấy anh nổi đau khổ cứ sâu hơn một chút, cắt cứa nàng không thương tiếc. Max, người đã giải cứu nàng, là người duy nhất quan tâm nàng sau khi Papa mất. Người thật sự đến nhà Faringdons tìm nàng, để chắc chắn nàng ổn. Và nàng đã phản bội anh. Dù nàng không định như vậy - nàng cũng đã bẫy anh. Và mặc dù nàng nghĩ anh chấp nhận việc nàng không cố ý bẫy anh, đám cưới của họ vẫn chưa hoàn thiện. Anh không tỏ dấu hiệu gì muốn nàng là một người vợ. Anh tuyệt đối không chạm vào nàng ngoài việc đặt bàn tay nàng lên cánh tay anh để dẫn nàng xuống ăn tối.

Nàng cắn môi khi gạt lá hoa hồng khỏi bàn. Đánh giá tình trạng căng thẳng của anh khi làm thế, anh chắc chắn là không thể chịu được việc chạm vào nàng. Lady Arnsworth đã nói hoàn toàn đúng. Anh hạnh phúc khi có nàng làm tình nhân, nhưng anh không muốn nàng làm vợ. Nhận thức rằng hành vi của nàng đã khiến anh ghê tởm làm nàng tan nát cõi lòng. Anh sẽ chán ghét nàng nhiều hơn nếu anh biết cái rùng mình vui sướng xuyên qua nàng mỗi tối. Sao một cái đụng chạm đơn giản có thể khiến nàng đảo lộn đến vậy?

Chẳng bao lâu nữa anh sẽ trở lại Luân Đôn cho phiên họp Quốc hội mùa thu. Không nghi ngờ gì anh sẽ lợi dụng cơ hội đó để tìm kiếm những trò giải trí khác ngoài chiếc giường hôn nhân trống rỗng. Ít nhất nàng không phải thấy nó. Nàng đẩy những suy nghĩ phiền muộn ấy sang một bên. Ngay bây giờ nàng phải đối mặt với lời phản đối không ngọt của Mrs Henty về thực đơn hàng tuần. Và có điều gì đó đang gây muộn phiền cho nữ hầu của nàng, Sarah. Nàng chắc chắn điều đó. Từ tuần trước hoặc lâu hơn cô gái đã trông như khiếp hãi gì đó. Sáng nay mắt cô ấy sưng đỏ. Cô gái vẫn chưa hé môi điều gì.

Đồng hồ reo lên. Nàng liếc nhìn chiếc gương lớn sau bàn và tự nhắc nhở bản thân người mặc áo choàng thanh lịch phản chiếu trong gương không phải là Miss Verity Scott, một người thấp cổ bé họng, mà là một Nữ Bá tước, Lady Blakehurst, được phục trang lộng lẫy tột bậc. Nếu nàng tiếp tục nhắc nhở bản thân, nàng thậm chí có thể tin như thế. Thậm chí tốt hơn, Mrs Henty sẽ chấp nhận điều đó.

Tiếng gõ cửa vang lên ngay khi đồng hồ im lặng. Mười giờ. Nàng hít một hơi sâu. “Mời vào.” Không ngờ gì ngoài trừ việc người phụ nữ này đợi sẵn bên ngoài được vài phút để hoàn thành biểu cảm cứng nhắc như đá hoa cương trên gương mặt bà.

Verity thẳng người lên khi Mrs Henty bước vào, và chăm chú vào những vấn đề quản gia thể hiện qua nét mặt cực kỳ nghiêm nghị trước những thông báo của bà, không ngừng tự nhắc nhở bản thân, *Mi là Lady Blakehurst. Nữ chủ nhân của ngôi nhà này.*

Thực đơn. Tủ bếp bằng vải lanh. Sự cần thiết đề nghị giúp đỡ với bà quả phụ Granger, người đã mất đứa con trai duy nhất ở biển...

Như thế đó là dấu hiệu Mrs Henty đứng thẳng lên. “Tôi rất lấy làm tiếc, thưa phu nhân, khi phải nói rằng tôi sẽ rời đi ngày đầu quý^[10].”

Verity tái nhợt. “Rời đi ư? Bà Henty, bà có chắc việc đó cần thiết không?” Cũng nhiều như thái độ của người phụ nữ này làm phiền nàng, bà mãi mãi ở đó và hoàn toàn tận tụy với gia đình. Nàng rùng mình khi tưởng tượng ra phản ứng của Max khi nghe được tin này. Nàng tiếp tục. “Bà biết đấy, tôi sẽ không miễn cưỡng bất kì gia nhân nhiều tuổi nào cảm thấy -”

“Tôi đã quyết định.” Vẻ mặt bà cứng như đá. “Tôi tin là ngài bá tước sẽ cho tôi một khoản lương hưu sau những năm phục vụ ở đây?”

Verity nhìn chằm chằm. “Àh...vâng. Tất nhiên anh ấy sẽ làm thế. Nếu bà đã quyết định, bà Henty, tôi sẽ nói với anh ấy, nhưng nếu bà... vâng, nếu bà đổi ý, tôi chắc anh ấy sẽ rất vui khi bà ở lại.”

Miệng người phụ nữ già nghiêng chặt. “Cô thật tốt, thưa phu nhân. Tôi sẽ rất vui nếu cô nói với ngài bà tước.”

Điều gì đó trong thái độ của bà khiến Verity chú ý. Sau tất cả những năm phục vụ, Mrs Henty không muốn tự mình đặt vấn đề với Max. Tại sao lại không?

“Và một điều cuối cùng, thưa phu nhân. Về... Sarah.”

Verity ngừng động tác đóng quyển sổ quản gia lại. “Sarah ư? Nữ hầu của tôi -”

“Con bé sẽ bị đuổi,” Mrs Henty cộc cằn thông báo cho nàng. “Phu nhân sẽ phải tìm người khác -”

Verity ngắt lời. “Đợi đã, bà Henty. Tôi sẽ quyết định người hầu nào bị đuổi, đặc biệt là người phục vụ cho tôi! Tội của Sarah là gì? Chuyện đó có nghiêm trọng không? Cô ấy có thể có được một cơ hội khác không?” Ý nghĩ về việc đá một hầu gái ra khỏi nhà giật mạnh nàng. Sau đó nàng nhớ ra. “Ngoài ra, Sarah sẽ lấy chồng. Cô gái đã nói với tôi ngay từ đầu.”

Nàng quan sát trong sự hoang mang khi miệng người phụ nữ mím lại. “Bà Henty?”

Câu trả lời bật ra. Dữ dội và không nhân nhượng, “Không còn nữa. Và con bé đang mang thai.” Miệng bà khép lại và không lời nào nữa.

Đã đủ rồi. Không quý cô bình thường nào quan tâm việc giữ một người hầu sa ngã theo cách này. Verity kìm lại những lời tức giận và tập trung vào vấn đề. “Không.”

Miệng bà trề ra. “Thưa phu nhân?”

“Không. Tôi sẽ không sa thải cô gái.”

“Nhưng... con bé đang mang thai. Con bé -”

“Gây ra một lỗi lầm ngu ngốc và nên dành phần đời còn lại trả giá cho niềm vui thú ích kỷ của một gã đàn ông ư?” Verity gợi ý cay đắng. Bên trong nàng run rẩy. Vì vậy, nhờ hồng ân của Chúa và phép lịch sự của Max...Sarah tội nghiệp. Không hỏi sao cô gái trông ốm yếu.

“Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu làm việc đó! Một khi cô gái không thể thực hiện nhiệm vụ của mình, chúng ta sẽ tìm người khác, cô ấy sẽ làm những việc nhẹ hơn... có thể là may vá, hay trông nom phòng để thức ăn. Điều đó sẽ cho chúng ta thời gian nghĩ cách giúp đỡ. Và khi cô ấy chuẩn bị sinh^[11], chúng ta có thể chắc chắn -”

“Phu nhân sẽ làm điều này vì con bé à?”

Và rồi Verity chú ý. Dưới chiếc tạp dề trắng không tì vết, bàn tay Mrs Henty xoắn chặt vào nhau. Như thể đang cầu nguyện. Và đôi mắt nàng ngời lên. Quá rõ ràng rồi. “Bà Henty, liệu quyết định nghỉ việc của bà có liên quan đến tình trạng của Sarah không?”

Bà nuốt xuống và gật đầu. Giọng nói khàn khan, như thể sắp khóc. “Sarah là... cháu gái của tôi. Đứa con duy nhất của chị tôi. Chị ấy mất khi Sarah lên ba. Trong lúc sinh. Tôi đã hứa với chị ấy là sẽ chăm sóc Sarah. Khi con bé còn nhỏ tôi thuê nhà trọ trong làng cho nó. Mẹ ngài bá tước đã cho con bé ở đây khi nó đủ lớn.” Bà nuốt khó nhọc. “Nó chỉ mới 17 tuổi, thừa phu nhân.”

Verity gật đầu và vỗ nhẹ lên sofa bên cạnh nàng. “Ngồi xuống đi, bà Henty. Bà rõ ràng rất thất vọng. Đến đây nào.”

Cứng nhắc, người phụ nữ già ngồi xuống mép ghế sofa. “Cô thật nhân hậu, phu nhân.”

“Đừng bận tâm tới sự tử tế của tôi.” Verity nói. “Kể tôi nghe chuyện của Sarah nào. Ai là cha đứa trẻ? Có thể Đức ngài sẽ làm được gì đó... nếu người đàn ông cầu hôn và...?”

“Đó là Ted Granger, thừa phụ nhân.”

“Ted...? Oh.”

Ted Granger. Người con đã mất của quả phụ Granger. Toàn bộ thủy thủ đoàn đã thiệt mạng khi tàu của họ mắc cạn tại Goodwin Sands[12]. Gió mạnh nên không con tàu nào có thể cứu họ. Cả tàu và thủy thủ đoàn đều bị biển khơi nuốt chửng mà không để lại dấu vết nào.

“Con bé là một đứa ngoan hiền!” Bà Henty nức nở và nhắm mắt lại và nắm chặt tay nàng. “Con bé đi chơi với cậu ta mới dạo gần đây,” bà tiếp tục bằng chất giọng run rẩy. “Hai đứa vừa mới hỏi Mục sư để công bố đám cưới. Mọi người đều biết cậu ta đã hỏi cưới con bé. Khi cậu ta chết, con bé chẳng nói gì. Cứ mặc con bé, nó sẽ ổn thôi. Con bé chỉ mới kể với tôi về...về đứa bé tối qua. Vì thế tôi nghĩ nếu tôi nghỉ việc và nhận lương hưu, tôi có thể xây một tổ ấm cho con bé và đứa trẻ.”

Verity nhìn bà, thật sự nhìn bà, và mỉm cười. Thay vì thấy một người quản gia hay phản đối, nàng thấy một người phụ nữ quan tâm gia đình mình. Tại sao người phụ nữ này không phải dì *của nàng*?

“Bà sẽ lên chức bà ngoại[13]. Bà có nghĩ đến điều đó không?”

Mrs Henty chớp mắt. Nụ cười chậm chạp hé trên môi bà. “Không đúng lắm, thừa phụ nhân. Bà ngoại...” Bà chà mạnh thứ gì đó dính trên má bà “Tôi nghĩ còn tệ hơn ấy chứ.”

“Tệ hơn nhiều.” Verity cam đoan. “Bây giờ, tại sao chúng ta không nghĩ cách giúp Sarah? Bà không cần phải rời đi nếu bà không thật sự cảm thấy điều đó là tốt nhất cho gia đình bà.”

“Gia đình... của tôi...” Những giọt nước mắt dâng trào.

Mắt nàng cay cay và nàng không thể nói được. Sarah may mắn có được một người dì đáng tin cậy sẵn sàng hi sinh mình và đối mặt với sự tẩy chay của xã hội vì lợi ích của nàng. Bà sẵn sàng chuyển chỗ với Sarah chỉ để phát hiện ra tình yêu thương kiên định này.

Một lúc sau, Mrs Henty ngồi dậy và khụt khịt, chùi mắt. “Vâng. Tôi dám nói là mọi thứ đã được giải quyết xong.” Bà nhìn Verity chắc chắn. “Nếu phụ nhân muốn một lời khuyên. Tóc của nàng.”

Verity đỏ mặt. Tóc nàng trông kinh khủng. Cách duy nhất nàng có thể khiến nó nằm yên là vuốt ngược ra sau trong một búi thật chắc chắn. Nếu không nó sẽ cuộn lại quanh mặt nàng theo cách rất lộn xộn, rơi xuống khi nàng làm bất cứ việc gì. Nhưng búi tóc khiến khuôn mặt nàng trông như một cụ già xấu xí.

“Cô cần cắt ngắn hơn một chút. Để nó xoắn và ôm lấy khuôn mặt cô. Mềm mại hơn.”

“Cắt tóc?” Verity nhìn chằm chằm. Ai sẽ làm việc đó?

Và nàng có câu trả lời. “Tôi có thể cắt tóc cho cô, thừa phu nhân. Tôi là người hầu của lão phu nhân và mẹ ngài bá tước cho đến khi bà mất. Và tôi sẽ chỉ cho Sarah biết cách phục trang đẹp hơn. Mái tóc của phu nhân rất đẹp. Dày và xoăn.” Bà gật đầu quả quyết. “Hãy quyết định như thế. Tối nay chúng ta sẽ bắt đầu.”

Với Mrs Henty làm trợ thủ đắc lực những ngày của Verity trôi qua bận rộn và hạnh phúc hơn. Có vẻ như tất cả mọi thứ đều cần sự can thiệp cá nhân của nữ bá tước. Ví dụ như khu vườn.

“Thật đáng hổ thẹn, thừa phu nhân!” Mrs Henty nói thẳng. “Ngài bá tước và ngài Richard dành cả ngày cho sự sản và khu vườn thì sắp sụp đổ. Barnes sẽ bắt đầu sửa sang và nếu không ai thúc đẩy cậu ta sẽ không làm gì ngoài việc cắt cỏ, sửa hàng rào, trồng cây. Tại sao ư, nàng sẽ không tin mớ rắc rối tôi phải làm là tìm những bông hoa cho phòng khách của cô!”

Verity nuốt khó nhọc. Mrs Henty nghĩ Lady Blakehurst chỉ đưa ra yêu cầu và mọi thứ sẽ được thực hiện, nhưng làm thế nào Max thấy được? Sự can thiệp của nàng? Và Mrs Henty sẽ để rơi một vài thông tin với sự tình cờ... Nàng tránh xa việc ấy. Khu vườn thì dễ sửa sang hơn. Chắc chắn Max có thể thấy nàng đang cố gắng thực hiện trách nhiệm của mình như bà chủ của ngôi nhà này... nếu nàng khiến nó rõ ràng rằng nàng muốn sự chỉ dẫn của anh...

Nàng nhắc đến khu vườn vào bữa sáng tiếp theo.

“Thưa ngài, bà Henty đã nhắc em rằng ngôi vườn cần được chăm sóc.” Anh nhìn lên với cái cau mày khi nàng ngồi xuống với cái đĩa đầy thức ăn. “Không có gì nhiều đâu ạ.” Nàng nói vội, “nhưng em chỉ tự hỏi nếu anh có bất kỳ ý kiến nào, trồng những cây ngài đặc biệt thích... hay... hay không thích.”

Anh nhìn nàng chằm chằm lạnh lùng. “Ta không quan tâm khu vườn. Hãy làm như nàng muốn.” Anh biến mất sau tờ báo.

Nàng nghiêng rằng. “Rất tuyệt.” Nàng ngọt ngào. “Em nghĩ đến việc thay thế khu vườn mê cung bằng một vòi phun nước, tất nhiên không lớn như ở cung điện Versailles, nhưng -”

Tờ báo được hạ xuống. “Em đừng có nghĩ đến việc đó.” Anh nói.

Nàng trưng ra khuôn mặt ngây thơ với anh. “Oh, vậy anh cũng có chút hứng thú với nó à! Và anh không thích em làm gì?”

Mặt anh ửng đỏ, anh nói, “Ý ta là em có thể làm những gì mình muốn mà không cần lý do! Chỉ cần đừng đảo lộn nó là được.”

“Một cái vòi phun lộn ngược...” Verity suy tư. “Nó sẽ rất đặc biệt, anh có nghĩ vậy không, thưa ngài?”

Một âm thanh bị đè nén phía bên kia bàn khiến nàng chú ý. “Chú có muốn tôi rót thêm rượu

không? Hay chú thấy món nào khó nuốt?”

Richard trông bị sốc như thể một con chó săn đã cắn anh.

Verity mỉm cười kín đáo quay lại chồng mình. “Có một vài thứ cần được chú ý, một vài tấm thảm cần được thay, những bức tranh cần được phủi bụi, đèn chùm -”

“Ta xin em miễn cho ta những nhiệm vụ của em đấy, phu nhân!” Max nạt. “Ta muốn vợ mình sẽ chăm lo những việc này, ta không muốn phải mệt mỏi với chúng!”

Verity nao núng. Nàng mở miệng... và ngậm lại. Nàng *sẽ không* xin lỗi! Tại sao lại phải làm thế chứ? Và nỗi phiền muộn bùng lên. “Em rất tiếc, thưa ngài, nhưng em e là anh phải chịu đựng chúng một lúc, vì em muốn lời khuyên của anh trong một vài thứ.”

Max, người lại đang rúc mặt vào tờ *London Gazette*, hạ thấp tờ báo xuống và nhìn nàng chăm chăm. Nàng đáp lại cái nhìn của anh với vẻ bình tĩnh, cầu nguyện anh không thấy bàn tay run rẩy của nàng. Đã từ rất lâu khi nàng đối đầu bất cứ ai. Chỉ có Chúa mới biết điều gì khiến nàng can đảm như bây giờ.

“Lời khuyên của ta?” Giọng anh cắt vào nàng như một lưỡi dao lạnh giá. Và nàng phát hiện ra sự ngon miệng của nàng hoàn toàn biến mất. Thay vào đó nàng rót cho bản thân một tách trà, hai bàn tay không vững lắm khi cầm chiếc ấm bạc.

Anh lại nói. “Ta sẽ nhắc lại cho em rằng ta không liên quan gì đến bất kì nhiệm vụ cá nhân nào của một người vợ.”

Nỗi đau như bị cắt sâu hơn, nhưng nàng chờ cho vẻ ngoài của mình bình tĩnh. “Cám ơn vì đã nhắc nhở em,” nàng nói cẩn thận và đẩy ghế ra sau. Dĩa của nàng vẫn chưa được đựng tới, tách trà vẫn còn nguyên. Nàng cảm thấy như thể phát bệnh.

Giọng anh theo sau nàng. “Em còn chưa ăn sáng xong. Vì Chúa, Verity, em còn chưa đựng tới thức ăn! Em sẽ chết đói đấy!”

Nàng quay lại và nhìn anh trừng trừng, tông giọng thờ ơ. “Em nghĩ, thưa ngài, ở tuổi 20 em có thể nhận biết khi nào mình đã no.”

Cánh cửa lặng lẽ đóng lại phía sau nàng, để lại một khoảng lặng sững sờ.

Richard lên tiếng. “Anh biết đấy, Max, một hai tấm thảm *đã* sòn. Và em dám nói là nếu anh *muốn* tổ tiên chúng ta được nhìn rõ hơn, việc lau chùi những bức chân dung của họ là rất hợp lý.”

Còn hơn cả hợp lý, Max thừa nhận. Nàng biết chính xác mình nên làm gì. Xem xét kỹ lưỡng ngôi nhà. Sắp xếp mọi thứ đúng chỗ. Không phải đề nghị dùng một số tiền lớn như mẹ anh đã làm ở ngôi nhà ở Luân Đôn. Mẹ anh cũng đã đề nghị một vòi phun nước nhưng lúc ấy anh không biết ý bà là gì. Ít nhất với Verity anh biết nàng đang nói đùa, cố gắng xóa bỏ sự căng

thẳng giữa họ. Nàng đã cố gắng làm điều đó kể từ sau đám cưới của họ.

Em muốn thuộc về nơi nào đó lần nữa....

Chỉ là một điều ước đơn giản. Thứ duy nhất anh không thể ban cho nàng. Anh không dám để nàng đến gần mình. Nhưng anh không phải đã làm tổn thương nàng đấy chứ. Phải không?

Tiếng cười thầm của Richard làm anh yên lặng. “Phải nói rằng chị ấy đủ nhanh trí đấy. Vội phun lộn ngược! Em ước anh có thể thấy mặt mình lúc đó.”

Max tìm lại câu trả lời dửng dưng. Thật dễ dàng để đáp lại những đề nghị thân thiết của nàng, cười với nàng, cùng nhau làm bạn. Cơ thể anh siết chặt. Anh muốn nhiều hơn. Anh một lần nữa muốn làm người tình của nàng.

Anh nhìn Richard, hờ hững ngấu nghiến miếng thịt bò. Người em sinh đôi của anh. Chỉ sinh cách nhau nửa giờ để là người thừa kế và người dự phòng. Thật khốn kiếp nếu anh giữ khoảng cách với em trai mình.

Rời khỏi nhà, Verity vừa đi vừa chạy cho đến khi đến rừng sồi, lờ đi cú sốc hông. *Hèn nhất! Mi không thể làm gì khác ngoài bỏ chạy?* Run rẩy dưới cơn gió nhẹ, nàng buộc mình phải nghĩ về mẩu tin Mrs Henty đã chia sẻ. Tuần tới là sinh nhật của Max. Tất nhiên, cũng là của Richard, vì họ sinh đôi. Sinh đôi. Tình bạn và sự thân thiết giữa họ khiến nàng giật mình. Sẽ như thế nào nhỉ? Thân thiết với ai đó, biết rằng dù bạn có cãi nhau nhiều thế nào, vẫn luôn có một sợi dây buộc chặt hai người.

Sợi dây có thể đứt. Kể cả sợi dây máu mủ...Thoát khỏi suy nghĩ ấy, nàng nhớ có một lần đã nói với Max rằng nàng không có ai để tặng quà. Nào, bây giờ nàng đã có. Ngoài trừ ngày...ngày sinh nhật. Nàng căng thẳng. Và lắng nghe lương tri của mình. Sinh nhật của anh. Không phải của nàng. Chỉ vì nàng không bao giờ muốn ngày sinh nhật nào nữa không có nghĩa người khác cũng không thích nó.

Nàng không muốn mua quà. Nàng có thể có nhiều tiền nhưng, đến chừng mực mà nàng quan tâm, thì nó là của Max. Ý tưởng mua cho anh một món quà bằng tiền của anh gần như khiến nàng mất bình tĩnh. Nàng muốn thứ gì đó thật đặc biệt, thứ gì đó của nàng và chỉ có thể nghĩ tới một thứ duy nhất.

Đề cập ý tưởng của mình với Mrs Henty khiến bà mỉm cười thích thú.

“Oh, nhất trí. Ngài ấy nhất định sẽ thích nó. Nhưng phu nhân sẽ có thể hoặc không nhận được sự đồng ý của Cậu Richard! Việc đó lại có một câu chuyện khác. Chuyện từ cách đây vài năm. Cậu Richard không có bất kì tấm nào.”

Đứt khoát nàng tập trung vào bức phác họa. Đây sẽ là buổi ngồi làm mẫu cuối cùng. Richard lờ nàng đi như thông thường tập trung cho bất cứ thứ gì anh đang chạm khắc. Nàng hầu như có thể tin là nàng vô hình. Nàng cau mày khi cố gắng bắt lấy đường xoắn của cái bào gỗ. Giá như ý

tưởng này chưa bao giờ xuất hiện trong đầu nàng. Giá như nàng không cần nó để giành lấy người chồng lạnh nhạt của mình...Tầm nhìn của nàng mờ đi và nàng chớp mắt. Hạt bụi chết tiệt! Hay có thể những bông hoa trên bàn phía sau làm nàng chảy nước mắt.

Chỉ chừng nào Richard không nhận ra bản vẽ phác thảo thư viện của nàng là trò lừa bịp. Nàng mạo hiểm lướt nhìn qua chủ đề vô thức của bản phác thảo. Yêu cầu sự hợp tác của anh sẽ đơn giản hơn, nhưng can đảm của nàng biến mất ngay khi thấy cái nhìn khinh bỉ, đánh giá trên khuôn mặt anh khi nàng lần đầu tiên đến đây và cái nhìn chòng chọc sỉ nhục. Nó thật sự không tệ lắm. Anh không bao giờ nói chuyện với nàng ngoài lời cảm ơn ngắn ngủi khi nàng chúc anh một ngày tốt lành, hay gọi những con chó tránh xa nàng khi chúng đòi hỏi sự chú ý hay những cái vỗ nhẹ.

Liếc nhìn qua những con chó đang ngủ gật trong khoảnh ánh nắng mặt trời, nàng nhận ra tất cả những gì anh muốn là nàng kết thúc càng nhanh càng tốt và để anh lại một mình.

“Nói tôi biết, chị dâu - khi nào thì tôi bị con chị thế chỗ?”

Tập phác thảo của nàng rơi xuống sàn và những con chó nhìn lên tìm kiếm, giật mình. “Tôi...tôi...Xin lỗi?” Con sóc cuộn lên trong đầu nàng.

Nụ cười của anh có thể lột da cả một con voi. “Oh, rất tốt, chị dâu!” Và giọng anh khiến nàng bối rối. “Con chị. Chị biết là tôi có quyền được hưởng lợi tức khi chị kết hôn, đúng chứ? Tôi muốn biết khi nào chị định hoàn thành nghĩa vụ của mình.”

Cau mày, Verity tiếp tục công việc của nàng khi nhặt quyển phác thảo lên, cố hiểu điều anh muốn nói, né tránh con Gus tò mò. Rằng Richard là người thừa kế sau Max. Và nếu họ không có con, tất nhiên Richard sẽ vẫn là người thừa kế. nhưng nó nghe như thể anh nghĩ *nàng* có tiếng nói trong chuyện này.

Bối rối, nàng đáp lại cái nhìn của anh. “Tôi không hiểu lắm. Sao là lỗi của tôi nếu -?”

“Lạy Chúa!” anh nổi giận. “Chị bẫy anh tôi vào hôn nhân, và cự tuyệt việc anh ấy đến giường chị và bây giờ điềm tính hỏi tôi tại sao là lỗi của chị nếu anh ấy không có người thừa kế ư?”

Má Verity nóng ran khi nhận ra ý nghĩa sâu xa lời anh nói. Rằng anh có thể nói những thứ như vậy khiến nàng bàng hoàng. Và sự bất công ấy làm nàng điên tiết. Nàng cự tuyệt việc chia sẻ giường với chồng mình? Max đã nói với anh như vậy?

Và biểu cảm trên mặt anh. Khinh bỉ, mỉa mai.

Khả năng tự chủ của nàng vỡ tan từng mảnh. “Để tôi nói rõ mọi chuyện, *em chồng*. Blakehurst có thể chọn tin bất cứ điều gì, cuộc hôn nhân này không phải thứ tôi tìm kiếm, ngoài trừ việc bị ép buộc, tôi thừa nhận anh ấy có ý định tìm kiếm một người thừa kế. Anh ấy có thể làm bất cứ điều gì với lời thề nguyện *của anh ấy*, còn tôi có ý định sẽ tôn trọng những lời thề của tôi! Nếu anh ấy muốn sử dụng quyền lợi của mình bất cứ lúc nào...’ nàng ngừng lại và

cần môi ‘...anh ấy chỉ cần gõ cửa. Thật khó khăn để tôi từ chối anh ấy đến giường mình khi mà anh ấy không tỏ vẻ gì là muốn chia sẻ nó. Cho đến khi việc đó xảy ra, có rất ít cơ hội sinh ra một người thừa kế thay thế chú. Nên tôi nghĩ là chú không cần phải quan tâm!’”

Nàng tóm lấy quyển phác thảo, làm rơi vãi những cây bút chì màu trên sàn bằng hai bàn tay vụng về, run rẩy. Nàng bỏ lại chúng nằm đó, đau đớn bởi nhận thức Max đã thể hiện sự coi thường nàng với em trai anh và đổ lỗi cho nàng vì tình trạng của cuộc hôn nhân của họ. Chết tiệt! Max đã từ chối để ý những nỗi lo của nàng và khẳng định kết hôn. Và bây giờ anh đổ lỗi cho nàng!

Chiều muộn hôm đó nàng ngồi co tròn trên chiếc ghế trong vườn gần ao cá, những tia nắng ấm áp đổ xuống trên vai nàng khi nàng đang phác họa. Đã từ lâu rồi kể từ khi mẹ nàng dạy nàng... Nàng chớp mắt và vặn vẹo đôi vai cứng ngắt. Việc nhớ lại thật đau đớn, đặc biệt là bức họa nàng đã vẽ xong ngay khi mẹ nàng mất - bức họa cha nàng đã phá hủy vì đau buồn.

Nàng nhẹ nhàng thay đổi tư thế. Mặt trời chói chang trên giấy khiến nàng chảy nước mắt. Tập trung vào mẫu vật vữa mình, nàng thì thào lời cầu nguyện cảm ơn khi cuối cùng chúng cũng đứng yên. Cuộc dạo chơi ba tiếng của nàng với hai con chó sau khi rời khỏi thư viện đã khiến chúng kiệt sức và chúng đang ngủ thiếp đi dưới nắng.

Nàng vẽ liên tục. Nếu nàng hoàn thành trước khi chúng thức dậy, nàng có thể lấp đầy phần nền vào lúc rảnh rỗi. Miễn là nàng có thể giữ đầu óc tránh xa lý do nàng vẽ bức tranh đặc biệt này. Nàng nghiêng răng. Có thể nó sẽ bị xé, hay ít nhất bị đẩy vào sau một ngăn kéo nào đó, nhưng nó sẽ là một lời xin lỗi không lời với Richard...vì điều gì chứ? Sử dụng thư viện trong chính ngôi nhà của nàng à? Rõ ràng không ai chào đón sự có mặt của nàng kể từ khi nàng tìm thấy những cây bút chì màu, được phân loại và bỏ trong hộp ngăn nắp, trên bàn trang điểm của nàng khi nàng trở về sau chuyến đi bộ.

Nàng hoàn toàn tập trung, bằng cách nào đó nàng phải vẽ những con chó trông như đang ngủ, không phải chết. Mặc kệ bản thân, nàng mỉm cười với cách chúng cuộn tròn vào nhau. Mũi của Gus đặt trên lưng Taffy. Một con ong lớn vờn trên mũi nó, vo ve ầm ĩ. Gus mở một mắt, táp lười biếng và con ong bay vào bụi oải hương gần đấy.

Vai nàng nhức mỏi và nàng vặn vẹo lần nữa.

Chậm chạp, bình tĩnh, bức họa đang được hoàn thành và nàng có thể mái mê với nó, quên hết mọi thứ. Ngoài trừ nỗi đau âm ỉ trong tim nàng, nỗi đau thì thầm nàng đã thất bại, rằng Max không muốn nàng làm vợ, thậm chí anh còn không muốn nàng như một phụ nữ. Nàng gạt bỏ ý nghĩ đấy đi. Ít nhất nàng cũng có một mái nhà, một nơi nàng cảm thấy an toàn... Nàng nên mong đợi vào những điều tốt đẹp sẽ tới với mình. Cổ nàng nhức mỏi. Nàng vô tình vươn tay lên và xoa bóp nó, quay đầu sang một bên để giảm bớt những múi cơ đau nhức.

“Phu nhân?”

Giọng nói trầm, dịu dàng khiến nàng quay lại và nàng thét lên vì đau khi từng thớ cơ trên cổ

bị khóa chặt. Choáng váng, buồn nôn vì cơn đau đột ngột, nàng chiến đấu, mắt nhắm lại, để kiểm soát nó.

“Verity! Đây, để anh.” Hai bàn tay nhẹ nhàng chạm lên bờ vai nàng, kéo nàng gần hơn và tựa trán nàng vào bộ ngực rắn chắc. Những ngón tay tìm kiếm cẩn thận bắt đầu xoa bóp và làm dịu những múi cơ căng cứng, khiến nàng thư giãn.

Gần gũi. Quá gần. Anh đang giữ nàng. Dịu dàng, nhẹ nhàng. Ký ức tràn qua nàng như một cơn sóng cay đắng, vọng lại mả mai nàng. Nếu nàng không quá ngu ngốc, hay nếu anh không phát hiện ra nàng là ai.

Nàng ngơ ngậy, cố gắng thoát khỏi anh, nhưng anh dễ dàng giữ lấy nàng. “Làm ơn - thả em ra. Không cần phải...”

“Suyt.” Những ngón tay anh xoa bóp. “Dù sao thì em cũng đang xoa bóp cổ mình. Và cổ em căng như cái lò xo đồng hồ ấy. Chỉ cần thả lỏng. Để anh giúp em. Anh không nên làm em giật mình như vậy.”

Cầu nguyện trong im lặng, nàng triệu hồi những mảnh vụn kiểm soát, nhút nhát, tất cả những thứ nàng không có nơi anh quan tâm đến. Đặc biệt trên gương mặt đột ngột lo lắng của anh. Không. Không đột ngột chút nào. Kể cả khi anh hoàn toàn giận dữ với nàng, anh đã bảo vệ nàng.

Qua chiếc áo vải mút-xơ-lin mỏng nàng cảm nhận được những ngón tay dễ chịu của anh di chuyển đến vai nàng, chà xát và xoa bóp những cơ bắp cứng ngắt, làm dịu tình trạng căng cơ ở đó. Mạnh mẽ, nhưng nhẹ nhàng, dường như chúng có vẻ biết chỗ nào đau đớn, mọi cơn đau - đúng như chúng biết cơ thể nàng theo cách khác. Nàng rút lui khỏi suy nghĩ ấy, nhưng đã quá muộn. Ký ức bao vây nàng, táp lấy nàng, tước đi hàng rào phòng thủ của nàng và cuốn qua nàng.

Nàng thở sâu, sẵn sàng quên đi. Mùi gỗ đàn hương, mùi xạ, mùi mồ hôi, chính là Max, và mùi gì đó - mờ nhạt... mùi ngựa. Chính nó.

“Anh vừa mới cưỡi ngựa.” Nàng nói. Và bị sốc bởi chất giọng khàn của bản thân. Điều gì đó không ổn với phổi nàng.

Tay anh dừng lại. “Em đang nói với anh là anh có mùi như những con ngựa à?”

Nàng lắc đầu trong khi vẫn tựa vào ngực anh và rùng mình với sự vuốt ve của áo ghi-lê anh chạm vào má nàng. Tiếng khịt khịt và bàn chân cào cào khiến nàng nhìn xuống. Hai con chó đến xem con người đang mất trí với chuyện gì. Gus đứng đó, một bàn chân đặt trên đuôi Max, bàn chân còn lại đòi hỏi sự chú ý của nàng.

“Ồn mà, Gus,” nàng nói. “Tao ổn. Nằm xuống nào, anh bạn già.”

“Anh e là, nó không hiểu,” Max nói, giọng anh gượng gạo. “Bọn chúng rất cứng đầu.” Anh

tiếp tục xoa bóp vai nàng và Verity thư giãn, tình trạng mệt mỏi bao lấy nàng. Cho đến giờ nàng không nhận ra nàng được chạm vào gần gũi thế nào.

Max cũng không nhận ra. Tình trạng căng cơ của nàng khiến anh bị sốc. Căng như dây đàn, gần như đến điểm giới hạn. Nhắm mắt lại, anh nhận ra sự xuất hiện không được mong đợi của anh khiến nàng lâm vào tình cảnh khó khăn này.

Và bây giờ nàng thư giãn, mềm mại và dễ bảo trong vòng tay anh, như cái đêm anh vô tình cướp đi sự trong trắng của nàng. Ký ức ấy như một ngọn lửa cháy trong máu anh, ngọn lửa ấy liếm vào ranh giới tự chủ của anh. Anh nên thả nàng ra, bước lùi lại khỏi đường ranh ấy. Anh đã quyết định trước khi kết hôn.

Nàng nép mình lại gần hơn, má nàng tựa vào ngực anh. Qua làn vải áo khoác, áo ghi-lê và áo sơ mi vải lạnh, cái vuốt ve vô thức như thiêu đốt anh.

“Anh hi vọng cổ em bây giờ đã đỡ hơn, phu nhân.”

Nàng ngược nhìn anh và trong khoảnh khắc anh thấy cú sốc trên mặt nàng. “M...Max?” Không gì hơn một tiếng thì thầm, run rẩy, ngập ngừng. Một bàn tay nhỏ nhấc nâng lên.

Anh đứng dậy và bước lùi lại, cúi chào thật lịch sự.

Bàn tay rơi xuống trong lòng nàng và nàng quay đi, nhặt lại những cây bút chì màu.

“Ah, em đã tìm thấy bút của mình. Anh đã yêu cầu bà Henty để lại trong phòng em.”

“Oh. Vậy à? Cám ơn, thưa ngài. Em có thể làm gì cho anh không, hay em đang cản đường anh à?”

“Không hẳn,” anh nói. “Em không quấy rầy ai ngoài đây cả, nhưng anh nên nhắc lại rằng đây là nhà của Richard, cũng như của anh. Chú ấy không đánh giá cao việc cuộc sống riêng tư bị xâm phạm, cũng như anh. Có lẽ em có thể tìm đâu đó ngoài thư viện để vẽ.”

Anh đã nói rất từ tốn, nhưng hộp bút chì màu trượt khỏi tay nàng. Nàng tự động quỳ xuống nhặt lên. Anh đã nói gì nhỉ? *Xâm phạm cuộc sống riêng tư? Nhà của Richard, cũng như nhà của anh.* Nhà của Max và Richard. Không phải của nàng. Lần cuối cùng nàng có nhà là khi nào nhỉ? Không phải từ khi...từ khi mẹ nàng mất và nàng cảm thấy nàng có một ngôi nhà. Nơi nàng cảm thấy an toàn và được cần đến. Được yêu thương. Ngôi nhà còn hơn cả an toàn. Mi chỉ cảm thấy như một ngôi nhà khi được cần đến. Một phần của gia đình. Không phải là một trách nhiệm không mong muốn.

Hình như, thay vì nỗ lực tạo ra cuộc hôn nhân nàng đã xâm phạm sự riêng tư của Max. Thực tế, nàng đã quên mất vị trí của mình. Nỗi đau lan sâu trong nàng, xé toạc nàng bằng những móng vuốt. Nàng hít thở, tự hỏi nó có xé tan nàng ra không. Nàng mù quáng đáp lại cái nhìn của anh, tự hỏi bản thân nên nói gì. “Em thấy hạnh phúc hơn khi làm tình nhân của anh.”

Miệng anh trề ra. “Em... em nói gì thế?” anh cẩn thận hỏi lại.

Nàng gần như có thể cảm thấy cú sốc thoát khỏi anh. Quay đi, nàng bắt đầu lặp lại lời nhận xét. “Em cảm thấy hạnh phúc hơn khi làm -”

“Anh *nghe thấy* em nói gì!”

Lưỡi dao, xoay mạnh và đâm sâu vào trong, Verity đáp lại, “Thật sao? Đó có phải lời xin lỗi anh muốn nói? Ngạc nhiên làm sao.”

“*Xin lỗi?* Tại sao, em...’

Những lời nói dường như hạ gục Max, nên Verity buộc mình giúp anh nói ra. “Một con điểm? Con đĩ?” Nàng vẫn quay lưng lại với anh, với ý định xếp những cây bút màu vào hộp. Màu sắc mờ dần. Nàng chớp mắt khó nhọc.

“Anh không định nói những điều như thế.” Giọng Max càng gần hơn.

Nàng lao đi, những ngón tay nắm chặt cái hộp, và thấy anh đang tiến về phía mình, biểu hiện kì lạ trên mặt anh.

“Không, thưa ngài? Ngài không tin vào việc nói những gì mình nghĩ à?” Đó. Nàng đã nói điều đó. Thách đấu anh. Nàng chỉ ước những lời nói là từ bộ áo giáp trong tiền sảnh, và rằng nàng có thể ném nó vào anh.

Nàng có thể kiểm soát hơi thở của mình nếu không quan tâm đến. Nếu nàng tập trung vào từng nhịp thở, từng bước, nàng có thể xoay sở để thoát khỏi luồng nhiệt dưới mí mắt chuẩn bị chảy thành dòng. Trước khi nàng sụp đổ.

Nàng đã cố gắng. Và nàng lại thất bại. Bằng cách nào đó nàng buộc bản thân phải lên tiếng. “Xin lỗi, thưa ngài. Làm ơn hãy chuyển lời xin lỗi của em đến em trai anh và cam đoan với chú ấy rằng em sẽ không gây rắc rối cho chú ấy nữa đâu.” Nàng nâng cằm lên, bước ngang qua anh, răng nghiến chặt, mắt bóng rớt vì đau.

Không quan trọng. Nó không có ý nghĩa gì với nàng cả.

“Cảm giác thế nào khi làm người tình của ta?” anh gầm gừ. “Em đang có những gì em muốn - sự an toàn!”

Cơn thịnh nộ dâng tràn và nàng quay lại. “Anh muốn một tình nhân. Không phải một cô dâu. Anh muốn Selina. Không phải em. Em nên quay lại nhà Faringdon.”

“Verity!”

“Quý tha ma bắt anh đi!” Tự chủ của nàng vỡ ra, nàng chạy đi.

Max đứng đó nhìn chăm chăm theo nàng, run rẩy đến tận xương tủy. Nàng muốn hơn cả sự an toàn ư? Nàng muốn những gì anh muốn ư? Bất kể nó là gì.

Chương Chín

Max hiên ngang bước xuống ăn sáng vào ngày sinh nhật, hoàn toàn vì lòng khoan dung với những người còn lại. Cuối cùng anh gần như thuyết phục được vợ mình rằng cuộc sống của họ không nên dính líu gì đến nhau. Anh thậm chí không thấy nằng kể từ cuộc tranh cãi dữ dội trong vườn hôm đó. Anh nên cảm thấy nhẹ lòng, không lo lắng về bất cứ thứ gì hay việc nằng không ăn uống điều độ.

“Chúc mừng sinh nhật, Max,” Richard nói.

Anh mỉm cười yếu ớt. “Chú cũng vậy, Ricky, Er... quà của chú không để vừa ở đây. Ít nhất là vậy, vì Henny thề rằng bà ấy và những người hầu sẽ bỏ việc tập thể, thế nên anh đã để nó ngoài chuồng ngựa.”

“Henny?” Richard hỏi với nụ cười toe toét.

Max cười thầm. “Không, con non của Angelfire. Nó rất đẹp. Rất hợp với chú. Giống tốt nữa.”

Richard đỏ mặt. “Khốn kiếp, Max! Anh *không thể* cho em con ngựa cái đó được. Với tính hào thắng đó nó có thể là nhà quán quân đấy! Một Molly Longlegs[\[14\]](#) đấy. Hãy chọn một -”

“Oh, nhận đi, Ricky!” Max nói. “Nó là của chú.”

Richard rút lui, vẫn cầu nhàu về những tên ngốc rộng lượng. Lờ đi, Max cầm lên một trong những gói quà nằm trên bàn cạnh anh.

Anh liếc nhìn đầy tội lỗi đến chỗ ngồi của Verity. Nó vẫn sẽ trống thôi. Nhưng người hầu vẫn chuẩn bị bàn cho nằng. Chiếc ghế trống và bộ dao nĩa bạc mĩa mai anh. Và những lời nói của nằng ám ảnh anh - *Con điếm? Hay con đi?* Nằng thực sự muốn quay về với nhà Faringdon hơn là kết hôn với anh sao? Chết tiệt! Nằng muốn sự an toàn và che chở. Đủ để làm tình nhân của anh. Bây giờ nằng còn muốn gì nữa khi nằng đã có được nó chứ?

Anh ngược nhìn lên và thấy Richard đang nhìn mình chăm chăm.

“Không nhiều lắm,” Richard nói, đỏ mặt.

Trong một khoảnh khắc đầu anh trống rỗng. Và anh nhận ra anh vẫn đang giữ chặt gói quà. Mở nó ra, anh thấy bản khắc nhỏ hình hai con chó lông mượt cuộn tròn vào nhau. Anh bắn cái nhìn về phía lò sưởi nơi phiên bản gốc đang nằm lộn xộn giữa những cái chân và đôi tai cụp xuống. Anh cười thầm. Chỉ có Richard mới có thể tặng anh thứ này.

Những gì anh phải nói là, “Bây giờ thì anh đã biết tại sao em để lại một mớ lộn xộn trong thư viện khi rời đi.” Không cần thiết phải nói nhiều. Không phải với Richard.

Một gói quà đẹp và lớn hơn khác nằm cạnh anh. Cau mày, Max cầm lên. “Đây là gì thế?”

Richard nhún vai. “Mở ra đi và anh sẽ biết. Khi em đến nó đã ở đó. Có thể là của dì Almeria? Bà ấy hẳn đã gửi nó qua Henny.”

Max gạt đi ý tưởng đó bằng cái khịt mũi. “Thật vô lý!” Dì Almeria chỉ chú ý đến sinh nhật của ai đó nếu họ vô tình nói bà biết về nghĩa vụ và phép lịch sự.

Anh mở gói quà, bối rối. Khung ảnh đập vào mắt - một bức tranh. Anh nín thở... nhưng làm thế nào mà Richard không biết được chứ? Kể cả anh? Có vẻ như không phải anh khi chấp nhận một thứ thế này.

Max nhìn chăm chăm xuống bức chân dung em trai anh được vẽ bằng chì màu, cau mày tập trung vào thứ trong hai bàn tay anh. Nhìn gần hơn Max có thể thấy Richard đang khắc gỗ; người nghệ sĩ đang nắm chặt con dao bao nghiêng người trong ánh mặt trời. Anh lại nhìn và mỉm cười. Anh biết bức tranh được hoàn thành ở đâu. Cửa sổ nhô ra ở thư viện. Gần đây sàn nhà ở đó bừa bãi những thứ gỗ. Anh có thể không trao đi bất cứ thứ gì anh coi trọng. Nhưng ai đã vẽ nó? Bức phác thảo khiến anh không nói nên lời. Anh gần như có thể cảm thấy ánh mặt trời tràn vào...

Gạt bỏ những suy đoán, anh quay về phía em trai mình. “Cám ơn, Ricky,” anh nói đơn giản.

Richard liếc nhìn. “Vì điều gì?”

Max giơ bức tranh lên. “Cái này.”

Richard rướn người qua bàn. “Không liên quan gì đến em hết. Đó là gì vậy?”

Linh cảm khiến Max cảm thấy khó chịu. “Em chắc phải biết chứ. Ai đã vẽ thế?” Ngay khi hỏi, anh nhớ ra những cây bút chì màu và toàn bộ thế giới trong anh lộn nhào.

Richard đứng dậy một cách khó nhọc và đi vòng qua bàn. “Ai đã - Lạ chúa!” Anh nhìn chăm chăm vào bức họa không thể tin được. “Vậy ra đó là lý do chị ta cứ nhìn em chăm chăm! Cô gái - ” Anh kìm lại những lời định nói và chỉ vào góc phải bức tranh.

Max biết ai đã vẽ nó nhưng, kể cả như vậy, những sợi thép vẫn siết chặt tim anh khi anh thấy thứ mà Richard đang chỉ. Những chữ cái đầu hoa mỹ. Chữ V và S.

“Em không biết à?” anh hỏi, hoang mang. Chết tiệt là sao nàng biết được sinh nhật của anh? Và anh nguyên rửa tất cả - nàng đã ký tên thời con gái của nàng. Nỗi đau và sự xấu hổ dâng tràn trong anh.

Richard lắc đầu. “Không. Chị ta nói chị ta đang vẽ phối cảnh thư viện.” Anh đỏ mặt. “Em... em xin lỗi, Max. Chính xác thì em đã không hoan nghênh chị ta vào đó, anh biết đấy.” Anh nuốt khó nhọc. “Sự thật thì lần cuối cùng gặp nhau em còn tỏ ra thô lỗ với chị ấy.”

Max chỉ gật đầu. Lương tâm anh thấy cắn rứt. Verity đã rất cố gắng để chọc thủng bức tường anh dựng lên giữa họ và anh đã dứt khoát cự tuyệt mọi đề nghị nhút nhát ấy.

Anh lịch sự, xa cách, luôn luôn xưng hô với nàng một cách trang trọng với vẻ cực kì quan tâm. Kể cả khi anh lạnh nhạt với nàng. Nàng vẫn tiếp tục cố gắng. Cho đến lần gần đây trong vườn khi tâm trạng nàng bùng nổ. Nuốt khan, anh đối mặt với những gì mình đã làm: anh đã nói với nàng rằng nàng không được chào đón trong chính ngôi nhà của mình. Verity - người đã một lần nói với anh nàng muốn thuộc về một nơi nào đó, không bị chia cách. Anh đã không thấy nàng kể từ lần gặp trong vườn. Sự thật là vậy. Nàng ngừng tồn tại với tất cả những gì anh biết. Suy nghĩ ấy khiến anh tan nát. Nàng muốn được thuộc về. Ở bất cứ vị trí nào. Kể cả là tình nhân của anh.

Thái độ lạnh nhạt của anh. Sự sáng suốt của anh. Bằng bất cứ giá nào. Chỉ khi... anh chưa bao giờ nhận ra *nàng* phải chịu đựng cái giá đó.

Mrs Henty thông báo với anh rằng phu nhân của anh đã mang theo giỏ picnic và tản bộ ngay sau bữa sáng. Nàng đã dặn dò cách đây vài ngày rằng nàng sẽ ăn tối trong phòng cho đến khi có thêm thông báo.

Anh cau mày với mẫu thông tin ít ỏi ấy. Anh biết chính xác cái ngày mà nàng ra cái lệnh đó.

“Cám ơn, Henny,” anh nói. “Khi phu nhân về, có lẽ bà có thể hỏi nàng... ý tôi là, nói với nàng... er, gợi ý rằng nàng có thể dùng bữa tối với Richard và với tôi tối nay.” Lạy chúa lòng lành! Anh thậm chí còn không thể chuyển một lời nhắn đến vợ mình mà không lắp bắp sao?

“Chắc rồi, thưa ngài.”

Giọng điệu thiếu tự nhiên của bà quản gia cảnh báo anh. Anh nhìn bà đề phòng. “Có gì không đúng sao, Henny?”

Môi bà thậm chí còn mím chặt hơn. “Thưa, đây không phải việc mà tôi được nói, Cậu Max, nhưng...”

Max gồng mình. Khi Henny nhớ ra địa vị của bà và gọi anh là *Cậu Max*, những cơn bão nổi lên. Anh nhận ra những bất đồng giữa Henny và người phụ nữ của mình, nhưng anh nghĩ vấn đề đã được giải quyết... Tốt hơn nên để Verity xử lý.

“Sẽ tốt hơn nếu cậu tự hỏi phu nhân. Bảo cô ấy rằng tối nay cô ấy nên xuống đây, ngoài trừ việc cô ấy sẽ không quan tâm và ăn như một con chim sẻ ấy. Chỉ chọc chọc vào bữa tối. Như khi lần đầu tiên cô ấy đến đây. Nói rằng mình không đói...nhưng nếu cậu hỏi tôi, tôi sẽ nói cô ấy không thể ăn khi cô ấy buồn!”

Max chửi thề và Mrs Henty nhìn anh giận dữ. “Đừng có nói những lời như thế! Hay tôi sẽ

đun mờ cừu thành xà phòng để rửa sạch cái miệng cậu đấy! Rõ ràng phu nhân không cảm thấy nơi đây như ở nhà. Có thể cô ấy nhớ gia đình mình.”

Anh lúng túng với ý nghĩ Verity nhớ nhà Faringdon và anh thấy khó thở. *Mi có gì tốt hơn chứ?*

Henny vẫn tiếp tục. “... và tử tế và ngọt ngào với Sarah tội nghiệp, xem nào, tôi không biết phải cảm ơn cô ấy thế nào.” Người phụ nữ lớn tuổi quệt một bàn tay qua mắt. “Nên hãy thông cảm cho cô ấy. Phu nhân là một quý cô thật sự. Cô ấy không bao giờ đè nén ai. Và nói với tôi rằng tôi không cần phải rời đi... Ôi, sau cái cách mà tôi đối xử với phu nhân lần đầu gặp mặt, tôi sẽ không đổ lỗi cho cô ấy nếu cô ấy nắm lấy cơ hội đuổi tôi. Nhưng không. Phu nhân thật nhân hậu, và -”

Max ngắt lời. “Henny, bà đang nói cái quái gì vậy? Tại sao bà phải đi? Và có chuyện gì với Sarah? Ý bà là cháu gái bà ấy à? Không phải cô ấy đang hầu hạ Lady Blakehurst sao?”

Mrs Henty rút ra một chiếc khăn tay và xì mũi. “Vâng, thưa ngài. Phu nhân thật tốt bụng. Tôi đã nói với cô ấy tôi thông báo trước về Sarah, và con bé sẽ bị sa thải như thế nào, nhưng phu nhân không cho phép.”

Max cố gắng hiểu ý bà. “Henny, vấn đề của Sarah à? Tại sao bà phải thông báo trước?”

Bà há hốc miệng. “Ý cậu là, phu nhân chưa nói với cậu?”

Anh cố không nói với bà rằng những lời cuối cùng phu nhân của anh nói với anh là bảo anh cút đi. Thay vì vậy anh lắc đầu. “Nàng không nói gì với tôi cả.”

Mrs Henty nuốt khan. “VẬY... là, Sarah đã hẹn hò. Với Ted Granger.”

Max cắn môi. “Oh, chúa ơi, không. Thế sao? Tôi đã không biết. Cô ấy thế nào rồi?”

“Có thai,” Mrs Henty nói trắng ra. “Về việc công bố hôn phối, khi cậu ấy bị giết. Khi con bé nói với tôi... tôi... tôi không thể nghĩ được phải làm gì tiếp ngoài việc rời đi và hi vọng cậu cho tôi một ít lương hưu tử tế để tôi có thể chăm sóc con bé.” Bà lại xì mũi.

“Và?” Max thúc giục.

Mrs Henty hít một hơi. “Phu nhân nói hãy tìm một phụ nữ sống gần đây chăm sóc cho Sarah như khách trọ, cùng đứa bé. Có thể một góa phụ với đứa bé có thể được họ giúp đỡ và nàng ấy sẽ trả tiền trọ và bên cạnh đó Sarah có thể tiếp tục làm việc. Nàng ấy nói nàng ấy sẽ làm y như vậy kể cả khi tôi có báo trước về việc xây dựng một mái nhà cho Sarah. Tùy vào tôi, nhưng phu nhân sẽ giúp, dù chúng tôi có quyết định thế nào.”

“Tôi... hiểu rồi.” Max nói. Anh cố tưởng tượng ra cách những quý cô của tầng lớp quý tộc khác sẽ phản ứng thế nào với tin người hầu của mình có thai. Lady Arnsworth, có lẽ? Hay, dạ dày anh đông thành đá, Lady Faringdon?

Mrs Henty nhìn anh lo lắng. “Nếu cậu không chấp nhận...”

Anh lắc đầu. “Đừng như vậy chứ, Henny. Tôi... tôi chỉ ngạc nhiên thôi.” *Có bao nhiêu quý cô ở tầng lớp này làm điều đó chứ? Hầu hết sẽ ném cô gái ra ngoài không xu dính túi. Kể cả Mama cũng vậy.* Nhưng không phải Verity. Đối mặt với điều làm bản thân nàng sợ hãi, nàng sẽ không bao giờ bắt người khác phải gánh chịu. Không. Anh thật sự không ngạc nhiên chút nào.

“Vậy Sarah sẽ đi đâu?” anh hỏi.

Mrs Henty thật sự mỉm cười. “Sao, đến nhà Martha Granger. Phu nhân đã sắp xếp ổn thỏa. Nàng ấy dẫn tôi đến gặp Martha. Và ngay khi bà ấy vượt qua được cú sốc. Martha không thể đồng ý nhanh hơn. Số tiền Sarah nhận được thật là một phúc lành.” Bà dừng lại. “Nhưng không chỉ như vậy. Con bé nói nó không quan tâm liệu đứa bé có phải đứa...con hoang hay không. Đây chỉ là sự xúi quẩy và con bé có điều mà Ted để lại để yêu thương và thêm vào đó là một đứa con gái mới.”

Bà nhìn chăm chăm ngài bá tước. “Tôi không biết gia đình của phu nhân thế nào, nhưng thật tốt khi một quý cô nói với một người phụ nữ già như tôi rằng ngày nào đó cô ấy muốn tôi làm dì của cô ấy!” Bà bùng chồng khăn lên...và chờ đợi.

Một lần anh đã hỏi Verity muốn gì - *một gia đình... thuộc về nơi nào đó* - và anh đã đẩy nàng ra xa. Bảo với nàng rằng nàng không có chỗ trong ngôi nhà này.

Tin nàng không ăn lần nữa khiến anh khó chịu. Nàng chỉ mới tăng cân chút ít, gò má chỉ hơi hồng hào chút ít. Anh nhớ chuyến đi đến London từ nhà Faringdon. Nàng chỉ vừa mới ăn lại được. Nàng đã hoảng sợ? Một mình với người đàn ông hoàn toàn giận dữ với nàng? Nhận ra Henny vẫn đang ở đây, anh buộc bản thân tỉnh táo lại. “Bà có tình cò biết được nàng đi đâu không, Henny?” anh hỏi.

Bà mỉm cười. “Phu nhân thích vách đá nhô ra ngoài bờ biển. Thích khung cảnh và những con chim, tôi dám chắc như vậy. Sẽ không khó để tìm thấy nàng ấy đâu.”

Max cảm thấy từng giọt máu đông lại khi Henny quay đi. Verity... quá thất vọng để ăn cho đúng, đứng gần những vách đá chết tiệt đó. Dạ dày anh nhộn nhạo. Vách đá cao 600 feet. Nỗi sợ hãi dâng lên cổ họng anh, đắng nghét và vị như kim loại. Không. Nàng sẽ không. Anh không tin nàng sẽ chọn lối thoát ấy.

Nhưng nếu nàng rối loạn... nàng có thể không cẩn thận như bình thường. Và vách đá có thể không chắc. Nếu nàng đứng quá gần...

Đứng trên vách đá, Verity nhìn chăm chăm ra phía xa biển Măng-sơ. Đâu đó trong những đám mây xanh ở Pháp. Nàng quay lưng về phía gò đá, lời cảnh báo của Mrs Henty vẫn còn vang vọng trong tâm trí nàng. *Phu nhân nên cẩn thận. Vách đá rất gập ghềnh. Nàng có thể bị ngã bất cứ lúc nào. Và mặt đất thì trơn trượt.*

Gió biển đầy hơi muối tàn nhẫn quật mạnh vào nàng, thổi bay thất bại mà nàng gây ra. Ngẫm lại, nàng có thể thấy được sự ngu ngốc khi quyết định lừa dối Max và trở thành tình nhân của anh. Nếu nàng biết anh sẽ phát hiện...

Và giá như nàng không quá ngu ngốc để tin rằng mình có thể giành được lòng tin của anh, sự quan tâm của anh dành cho nàng được khích lệ nhiều hơn bởi lòng tôn trọng anh dành cho cha nàng, tình cảm dành cho Selina có thể bùng lên cho Verity. Nàng không nên cưới anh.

Những giấc mơ lừa dối, những bóng ma hi vọng lấp lánh biến thành hư không. Chỉ để lại trái tim nhức nhối cùng quá nhiều những bí mật cay đắng bị chôn vùi. Tốt hơn làm một con chim ưng. Nàng đơn. Không phụ thuộc vào bất cứ điều gì ngoài không khí bên dưới đôi cánh của nó. Ít nhất với một con chim ưng, không khí có thật hơn những giấc mơ tình yêu ngu ngốc của nàng.

Nàng còn chưa có được tự do. Tự do đến và đi như nàng muốn. Không ai đòi hỏi bất cứ thứ gì từ nàng. Nàng không được đặt quá nhiều hi vọng. Vì không ai quan tâm cả. Tự do là từ ngữ vô nghĩa như cơn gió. Nhịp điệu của móng guốc và tiếng hét làm nàng phải quay đầu lại.

Cưỡi một con ngựa xám cao lớn, Max đang phi về phía nàng. Anh ghìm cương cách đó vài yard và xuống ngựa. “Verity - lại đây.” Giọng nói khẩn khoản khiến nàng nhìn chằm chằm. Gương mặt anh hoàn toàn trắng bệch. Và anh đã gọi tên nàng.

Bối rối, nàng nói, “Em không định đi đâu cả. Thật đấy. Chỉ đi dạo thôi.” Nàng đỏ mặt. “Em tin là ngài đang nghĩ rằng em nên mang người hầu theo!”

Anh không trả lời trực tiếp. “Làm ơn, hãy tránh xa vách đá. Em - có biết gì về vách đá không? Chúng có thể rất -”

“Mrs Henty đã rất tử tế khi cảnh báo em rồi.”

“Oh. Vậy thì... vậy em đã không...”

Giọng anh yếu dần và cú sốc bắn xuyên qua người nàng khi nàng nắm lấy con ngựa đầm mồ hôi, con ngựa thở gấp và nhận ra anh đã nghĩ gì. Rằng nàng có thể... Tâm trí nàng run rẩy với ý nghĩ mình là nguyên nhân gây ra những nỗi phiền toái và đau khổ cho người khác.

“Không,” nàng thì thầm. “Anh không thể tin là em sẽ gây ra điều đó với anh... rằng em sẽ...” Giọng nàng yếu dần. Kể cả khi Max không quan tâm nàng, anh vẫn chịu trách nhiệm về nàng, đổ lỗi cho bản thân nếu có bất kỳ điều gì xảy ra cho nàng. Nàng biết tận đáy lòng nàng cảm giác tội lỗi ấy có thể gây ra thế nào.

Vẫn nhìn nàng, anh gật đầu. “Ta... phải. Ý ta là... không. Khốn kiếp! Ta lo lắng. Vách đá có thể đã mục.” Anh chìa tay ra. Mắt mở to, nàng bước về phía anh, tránh bàn tay vẫn đang đưa ra ra của anh. Nàng đã ngừng mơ tưởng. Tất nhiên, nàng sẽ ngừng đau đớn sớm thôi?

Sau một lúc anh buông tay xuống và cầm dây cương lên. “Bức họa đó...”

Nàng đỏ mặt và, quay đi, bắt đầu bước. Không nghi ngờ gì nó thật khủng khiếp, thứ cuối cùng nên tặng cho một người đàn ông mà những bức tường tổ tiên nhà anh ta treo đầy những kiệt tác, nhưng nàng không cần nghe. Và nàng không cần anh thấy gò mà nàng đầy nước mắt, kể cả khi chỉ là do cơn gió làm nàng chảy nước mắt. Sẽ không bao giờ nàng cố vươn tay về phía Max lần nào nữa. Nàng chỉ đặt bức họa lên bàn ăn sáng vì nàng không thể nghĩ được phải làm gì với nó.

Anh bắt kịp nàng. “Ta không nhận ra em đang làm gì,” anh nói, giọng cứng ngắt. “Nếu ta biết...”

“Em hoàn toàn nhận ra được rằng anh không muốn thứ gì từ em!” nàng vội nói. “Anh không cần lo lắng. Em sẽ không mơ đến việc làm những điều như vậy nữa đâu!”

“Ta xin lỗi.”

Mặc cho đôi mắt như đang bị thiêu đốt, nàng quay mặt về phía anh, run rẩy vì giận dữ. “Chỉ là anh hiểu sai lần này?”

Anh ửng đỏ. “Đó là một lời xin lỗi. Vì những gì ta đã nói ngày đó. Xin lỗi vì điều đó. Thành thật đấy. Ta không bao giờ định ngụ ý em không được ai cần đến. Ta xin lỗi. Em sẽ tha lỗi cho ta chứ?”

Lặng người, nàng lắc đầu. “Không. Không, không cần đâu. Anh không nợ em gì cả, ít nhất là lời xin lỗi vì nói ra sự thật. Chào buổi sáng, thưa ngài. Cảm ơn vì đã quan tâm, nhưng em thích ở một mình hơn. Anh không phải sợ em sẽ làm gì gây hại cho bản thân.”

Những giọt nước mắt nóng hổi ngân ngấn trong mắt nàng cảnh báo. Mò mẫm quay đi. Nàng có thể dùng bữa trưa trong rừng sồi. Nơi đầy che chở, an toàn, bảo vệ. Chỉ có vài thứ được tự do như con chim ưng có thể sống an toàn ngoài kia.

“Verity...”

Nàng vẫn bước đi. Giá như nàng có thể vẫn là Selina, Max quan tâm Selina, đủ để gọi nàng ấy là em yêu. Verity không hơn gì một nghĩa vụ của anh.

Nàng đang nửa đường bước vào nhà buổi chiều, ẩm ướt vì mưa phùn, và nghe thấy tiếng thúc giục của Mrs Henty bằng trái tim nhức nhối.

“Ngài ấy bảo tôi mời phu nhân xuống. Ngài ấy đã thu xếp mọi việc.”

Nàng buộc mình mỉm cười khi cởi chiếc áo choàng ẩm ướt ra. “Cảm ơn, Mrs Henty. Tôi biết rồi. Làm ơn bảo Sarah lên lầu với tôi?”

Anh thực sự không thể đã sắp xếp. Anh không nói gì với nàng khi họ ở ngoài vách đá.”

Mrs Henty gật đầu. “Tôi đã nói với cậu chủ về Sarah. Tôi... tôi không biết phu nhân chưa kể với ngài ấy.”

Verity giật mình trong khi cởi áo. “Ngài ấy đã nói gì? Ngài ấy có giận không?” Nỗi sợ hãi chộp lấy nàng. Nếu anh cố ngăn nàng giúp cô gái... nàng sẽ không chịu đựng nổi!

Mrs Henty mỉm cười. “Cậu Max à? Không. Cậu ấy không phản đối. Cậu ấy luôn rất tử tế và nghiêm túc như thể đó là trách nhiệm của mình.”

Verity quay đi móc chiếc áo lên lưng ghế cạnh lò sưởi. “Vâng. Rất tử tế.” nàng chiến đấu để ngăn không cho sự run rẩy thoát khỏi giọng mình. Một người đàn ông có thể không hài lòng về những nhiệm vụ của anh ta. Cực kỳ. Nhanh chóng chớp mắt, nàng đối mặt với Mrs Henty. “Bây giờ tôi không cần Sarah nữa. Tôi nghĩ mình sẽ chớp mắt một chút. Bảo cô ấy đánh thức tôi dậy để dùng bữa tối.”

Nụ cười lấp lánh xua đi những nếp nhăn trên khuôn mặt bà quản gia. “Vâng, phu nhân. Tôi sẽ tìm con bé và chúng tôi sẽ chọn một chiếc váy thật đẹp cho nàng.”

Tội lỗi làm phiền Veirity, nhưng nàng mỉm cười gượng gạo. “Cám ơn bà... Henny.”

Mrs Henty đỏ mặt. “Xem nào, chắc chắn đấy! Phu nhân nên nghỉ ngơi thật tốt. Làm gò má thêm hồng hào. Nàng không muốn để ngài bá tước thấy một khuôn mặt nhợt nhạt đâu.”

“Không,” Veirity nói. “Không hề.”

Max nhìn Mrs Henty chằm chằm ngạc nhiên. “Bà nghĩ nàng sẽ xuống chứ?”

Bữa tối được chuẩn bị trong phòng ăn tối nhỏ. Richard tựa vào bệ lò sưởi, lắng nghe, anh hơi cau mày.

Mrs Henty vặn vẹo hai bàn tay. “Tôi chắc là phu nhân muốn vậy! Cô ấy bảo tôi đánh thức trước bữa tối. Và tôi đã giúp cô ấy thay chiếc váy đẹp nhất. Màu xanh dương nhạt có điểm tuyết màu hồng. Phu nhân trông rất đáng yêu! Cô ấy, khá im lặng, nhưng không có gì lạ cả!”

Và bây giờ nàng đã biến mất. Lời an ủi duy nhất của Max là nàng đang ở đâu đó trong nhà, tránh anh. Anh không đổ lỗi cho nàng. Anh đã nói rất rõ ràng rằng anh muốn càng ít tiếp xúc với nàng càng tốt và nàng buộc bản thân phải rút lui. Nàng vẫn chưa đưa cho anh bức tranh của Richard, cẩn thận nắm lấy sợi dây quyền lực khi cần thiết. Nàng đã trao cho anh chính xác điều anh muốn. Xa mặt cách lòng.

Quý tha ma bắt nàng đi. Anh nên cảm ơn nàng về bức tranh khi họ ở ngoài vách đá, nói với nàng rằng anh muốn ăn tối với nàng. Nhưng anh đã hoàn toàn hoảng sợ khi nghĩ nàng có thể rơi khỏi vách đá... Chỉ nghĩ đến nó cũng khiến anh thấy phát bệnh. Và anh đã để nàng bước đi. Nàng đã nói nàng muốn được một mình.

Lương tâm anh nhắc nhở: *Có thể nàng nghĩ nàng không có lựa chọn nào khác?* “Tôi thấy lời

nhấn gọi thức ăn để lại trong phòng khách, thưa ngài,” Mrs Henty nói. “Phu nhân thường ăn trái cây và pho mát. Và một ít thịt nguội. Có vẻ như cô ấy sẽ ăn khi quay lại. Phu nhân mệt sau khi đi bộ. Cô ấy đã ngủ được vài giờ.”

Anh biết nàng đã ngủ. Anh đã ló đầu qua cánh cửa nối hai phòng và thấy nàng cuộn tròn người, say sưa. Nàng trông nhợt nhạt... Tim anh siết chặt. Giận dữ. Giận dữ vì cho phép bản thân quan tâm. Nhưng nếu nàng không bao giờ biết... liệu anh không thể chăm sóc cho nàng mà không để nàng nhận ra nàng đã tác động đến anh sâu sắc thế nào? Nếu anh chỉ đơn giản cố gắng dùng quyền lực của mình để bảo đảm nàng ăn uống hợp lý... bảo đảm nàng có mọi thứ nàng khao khát... một gia đình? Thuộc về nơi đâu?

“Còn gì nữa không, thưa ngài?” giọng điệu chê trách của Henny kéo anh quay lại với thực tế.

“Eh, không. Cám ơn, Henny. Tôi sẽ tự tìm phu nhân. Chúc ngủ ngon.”

Mrs Henty không thêm hạ cố đáp lại. Bà khịt mũi và bước ra ngoài, lưng bà thể hiện sự phẫn nộ. Cánh cửa đóng lại sau bà với tiếng cạch rõ rệt.

“Em phải nói là, *Cậu chủ Max*,” Richard nói, “rằng anh được yêu cầu giải thích cho sai lầm của bản thân và được cho là có thiếu sót đáng kể trong vài lĩnh vực.”

Max càu nhàu.

“Em cũng có vài thứ muốn cho anh xem.”

Max nhìn lên. Richard cầm lên một bức tranh nhỏ.

“Em tìm thấy nó trên bàn em trong thư viện. Có chúa mới biết chị ta đã khiến bọn chúng ngồi yên đủ lâu như thế nào.” Anh tiến lại gần và đưa nó cho Max.

Với cảm giác hoàn toàn chắc chắn, Max nhận ra anh biết đó là gì - bức tranh Verity đã vẽ trong vườn. Anh nhìn chằm chằm trong sự im lặng đến xấu hổ. Mất bao lâu để vẽ 2 bức tranh này, biết rằng tất cả đều sẽ bị khinh rẻ và không còn gì khác để tặng?

Richard nhìn xoáy vào anh. “Max - đã bao giờ anh mắc những sai lầm kiểu này chưa?”

Em muốn...thuộc về nơi nào đó. Là một phần trong cuộc sống của ai đó. Không bao giờ bị chia ly.

Anh đã đẩy nàng ra xa. Tội lỗi dâng lên như con sóng khiến anh ngạt thở. “Chú nên ăn tối trước đi. Anh phải đi tìm nàng.”

Mắt Richard nheo lại trong một nụ cười mờ nhạt. “Em có Madeira trong khi chờ.”

Max mở miệng để phản đối và, nhướng mày, sau đó ngậm lại. Anh đang nửa đường ra đến cửa khi Richard lại nói.

“Nếu anh không phiền với lời khuyên của em - hãy đưa Gus và Taffy theo. Một trong những lý do bức họa trông hơi bị lệch là do chúng nằm trên đùi chị ta trong khi em đang đọc sách. Em chỉ có thể phỏng đoán là chị ta đã chuốc thuốc ngủ cho bọn chúng để vẽ!”

Max đột ngột gật đầu và huýt sáo gọi hai con chó.

Anh tìm thấy nàng trong phòng để thức ăn.

Nàng không nhìn lên khi anh mở cửa và ló đầu vào. Tim anh đập thành thịch khi thấy nàng đang ngồi trong ánh sáng dịu nhẹ của ngọn đèn dầu, bị vây quanh bởi những chiếc bóng, với đầu đang cúi xuống, đang may vá. Những chiếc túi màu oải hương cho quần áo của nàng? Nhưng chất liệu trông hơi thô. Và mùi cay cay có vẻ không đúng lắm. Đó là gì nhỉ?

Anh quan sát nàng một lúc, đường cong nhọt nhọt, mảnh mai của gò má nàng, nếp nhăn nhẹ khi tập trung của lông mày nàng và chuyển động nhịp nhàng của đôi bàn tay nàng khi nàng may. Luôn luôn bận rộn. Mỗi khi anh thấy nàng, nàng đều đang làm việc gì đó. Những công việc nho nhỏ. Cắm hoa, may vá, đánh bóng đồ trong nhà. Và chưa bao giờ anh thấy nàng làm việc gì cho bản thân. Anh đau đớn nhận ra nàng từng rất bận rộn. Từng không có thời gian cho bản thân. Từng nàng đơn.

Và mùi đó bay về phía anh - mùi bạc hà. Nàng đang dùng thứ gì đó mùi bạc hà.

Trước khi anh có thể nói, hai con chó, mất dần kiên nhẫn, xô ngang qua anh và lao vào phòng, ném mình vào Verity với niềm vui được giải phóng. Mảnh vải và những cây thảo mộc rơi vãi khắp nơi khi nàng né chúng.

“Làm thế quái nào mà hai đứa ngốc nghếch các người lại vào được... oh!” Cách nàng lún sâu hơn vào ghế như một cái tát vào mặt Max. Nó còn tệ hơn việc lấy lại bình tĩnh tức thời. Cách nàng ngồi thẳng lưng và đối mặt với anh. Như thể nàng đối mặt với một tiểu đội hành quyết. Mắt nàng mở to.

“Xin... lỗi. Anh cần gì à?”

Anh lắc đầu. “Ta đến đây tìm em. Họ đang phục vụ bữa tối.” anh bước chậm chạp vào phòng, nhận ra mắt nàng chưa bao giờ thôi nhìn anh kể cả khi nàng quỳ xuống để vuốt ve những con chó. Như một con thú hoang, thận trọng, đề phòng, nàng quan sát từng cử động của anh.

“Em không định bắt anh phải đợi,” nàng nói thầm. “Em không đói lắm.”

Điều gì đó trong anh quặn lại. *Phu nhân không thể ăn khi nàng ấy buồn...* Anh có thể thấy gần đây nàng không ăn gì nhiều. Nàng bắt đầu sụt cân, ngoài trừ những chiếc váy thượng lưu lại bám chặt lấy cơ thể nàng. Nàng cần nhiều hơn là sự an toàn.

“Ta hiểu,” anh nói. Với nụ cười yếu ớt anh cúi xuống và bắt đầu nhặt lên những cây thảo

một rải rác trên sàn. Mùi hương the mát của bạc hà kéo anh quay lại với ký ức và giọng nói của bà vú già của anh trôi trong đầu anh. Như thể chỉ mới ngày hôm qua anh nhớ bà đã nhét một cành bạc hà vào khuyết áo của anh khi bà kể về một phong tục dân gian. Không nghĩ gì nữa anh nói, “Bạc hà có nghĩa là đức hạnh.” Anh nghe thấy giọng mình khi những lời nói buột ra.

Sự im lặng bùng lên giữa họ khi anh ngồi chồm hổm xuống và ngẩng mặt lên nhìn nàng, thấy được nỗi đau, nhân đôi và nhân đôi lên với từng hơi thở run rẩy. Tay nàng cong lại, run rẩy, trên đầu Taffy.

Sau đó mặt nàng trống rỗng, mọi biểu cảm biến mất khi hơi thở nàng đều đều và tay nàng tiếp tục vuốt ve. Nàng nói, giọng vô cảm khi mắt nàng chớp chớp. “Đây là, tuy nhiên, chỉ là cây bạc hà hăng. Đức hạnh của nó là chống lại những con bọ chết. Dành cho mấy cái giường của bọn chó thôi.” Chỉ cơn run rẩy nhẹ của bàn tay nàng phản bội lại nàng khi nàng gãi gãi tai Taffy, làm một con chó phải run rẩy kể cả khi nàng phủ nhận nỗi đau của bản thân.

Vì anh đã làm tổn thương nàng. Một lần nữa. Mất bao lâu để nàng tạo ra một chiếc mặt nạ hoàn hảo khác đây? Mất bao lâu để nàng nhận ra nàng cần một cái mặt nạ khác? Nàng bao nhiêu tuổi nhỉ? Mười lăm? Mười sáu? Không thể cứu vớt bản thân, anh vươn tay ra, đặt tay mình lên tay nàng. Sự căng thẳng trong nàng khiến anh bị sốc. Nàng trông bình tĩnh, bất động. Nhưng nàng căng như một dây cung u sầu.

“Ta xin lỗi,” anh nói không màu mè. “Ta không định xúc phạm em.” Anh nhẹ nhàng vuốt ngón cái lên lưng bàn tay nàng. Sự thô ráp của nó làm anh chú ý. Nâng tay nàng lên, anh nhìn vào nó. Và nhận ra nó vẫn còn đỏ ửng, bị phồng rộp ở những nơi phải làm công việc nặng nhọc. Một vài chỗ giữa hai ngón tay mảnh mai anh có thể thấy những vết nứt bắt đầu lành lại.

Nàng đột ngột rút tay lại. Anh giữ chặt, lờ đi nỗ lực của nàng cũng như cái mũi quấy rầy của con Taffy. “Vẫn còn đau chứ?” anh vuốt ve nhẹ nhàng một vết nứt đang lành lại bằng ngón trỏ và cảm thấy nàng rung mình.

Nàng lắc đầu. “Không, thưa ngài. Mrs Henty đã làm một ít thuốc dán Palermo. Và bà ấy tìm thấy đôi găng tay da gà để em mang khi ngủ. Em cảm thấy khá hơn.”

“Tốt lắm.” Ít nhất nàng đã tìm thấy một vài thứ được chữa lành dưới mái nhà của anh. Nhưng việc nàng đáp lại một cách lịch sự đã buộc tội anh. *Thưa ngài*. Cứ như là nàng thấp kém hơn anh. Anh đã khiến nàng nghĩ vậy. Cầm lấy bàn tay còn lại của nàng, anh từ từ duỗi thẳng nó ra, kéo nàng theo cùng anh cho đến khi họ đứng dậy, tay đan vào nhau. Anh nhìn xuống nàng và thấy nàng đang ngược nhìn mình. Họ đứng trong hồ ánh sáng dịu nhẹ. Những chiếc bóng lướt qua khuôn mặt nàng, làm đậm thêm những quầng thâm dưới mắt nàng.

Chắc chắn là anh không nhận ra mình sắp sửa làm gì, hai bàn tay anh trượt lên cánh tay nàng, vuốt ve làn da mịn như lụa, lần theo lên cổ họng nàng, nơi nhịp đập bất ngờ thay đổi dưới bàn tay dịu dàng của anh. Đến gò má nàng. Ngón cái nhẹ nhàng chải qua xương gò má nhọt nhọt, như thể bằng cách đó anh có thể xóa đi quầng thâm và đem màu sắc quay trở lại nó.

“Thưa ngài ư?” anh hỏi, tiếp tục vuốt ve má nàng bằng lưng bàn tay, ngạc nhiên vì sự mềm mại của chúng. Anh đã quên mất nàng dễ bảo thế nào. Nàng thở không đều và, từ từ, một bàn tay nhỏ nhắn, chần chừ đưa về phía mặt anh. Những ngón tay run rẩy lần dọc theo miệng anh, kích thích từng sợi thần kinh. Anh đã quên rằng nó quá... không, đó là nói dối. Anh đã cố quên, mà hoàn toàn không thành công chút nào.

Sau đó, như thể nàng nhận ra không thể, “M...Max?”

Trước đây chưa bao giờ môi người phụ nữ nào thốt ra tên anh một cách ngọt ngào đến thế và anh cúi xuống hôn chúng.

Đầu Verity quay cuồng khi nàng cảm nhận được ép lực dịu dàng của môi anh, thì thào chất giọng khàn nam tính của anh và nếm được sự khao khát khi lưỡi anh lướt một đường đầy cảm dỗ quanh môi nàng. Trong phút chốc nàng do dự, từ chối nhịp đập chờ mong của con tim. Từ phần khích đến đầu hàng, cho phép bản thân hi vọng nhanh chóng quay lại bằng tất cả những nghi ngờ và đau đớn. Cơ thể nàng đã phản bội lại nàng, tan chảy trong khao khát khi anh kéo nhẹ môi dưới nàng và giật giật bằng âm mưu thật tinh tế. Tiếng thở gấp xé toạc nàng ra và ngay lập tức nụ hôn của anh trở nên sâu hơn khi lưỡi anh trượt trên lưỡi nàng, vuốt ve, mơn trớn. Đây sở hữu.

Vòng tay anh siết chặt như vòng thép, giúp nàng đứng vững khi nàng tan ra như mật ngọt và đầu gối nàng oằn xuống. Ngực nàng ép vào ngực anh, sừng phồng lên, nhức nhối vì thứ nhu cầu lan nhanh.

Anh không thể có đủ nàng. Hay sự ngọt ngào của nàng, cái miệng mỏng manh, tiếng rên rỉ mềm mại khi tay anh chạm vào một bên ngực đã sẵn sàng và anh cảm thấy nhịp đập của núm vú cứng ngắt đâm vào lòng bàn tay anh qua chiếc áo lót lụa. Chỗ thắt lưng anh đập rộn ràng khi anh kéo nàng lại gần hơn, di chuyển áp vào eo nàng trong sự nhịp nhàng vốn có. Nhưng nó còn hơn cả khao khát, hơn cả nhu cầu cơ thể. Điều gì đó sâu bên trong thét to lên, đau đớn vì sự trống rỗng của nó. Điều gì đó anh không dám đối mặt.

Và anh muốn nàng. Lạy chúa, anh muốn nàng thật nhiều. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình anh bị khuấy động một cách điên cuồng như vậy chỉ bởi một nụ hôn đơn giản. Chưa bao giờ trước đây anh chỉ muốn... đơn giản là bế nàng đến chiếc bàn gần nhất và chiếm lấy nàng.

Nó đâm vào anh một cú trời giáng khi anh nhận ra điều anh định làm: bế vợ mình đến chiếc bàn trong phòng để thức ăn, đẩy váy nàng lên tận eo và chiếm đoạt nàng. Anh đã để nàng nằm xuống trên bàn. Bằng cách nào đó anh đã giải thoát miệng nàng và hơi bước lùi lại, giữ chặt vai nàng để che giấu hai bàn tay đang run rẩy của mình. Nỗ lực bỏ tay ra khỏi nàng khiến anh cảm thấy trống rỗng, như thể một phần cơ thể anh bị xé toạc.

Hơi thở rời rạc, anh buộc mình phải lên tiếng. Buộc bản thân phải bình tĩnh. “Chúng ta tốt hơn nên xuống ăn tối. Richard đang chờ.”

Tất cả những thứ giữ cho Verity đứng vững là mép bàn nàng đang tựa vào. Nàng nhận ra vật

chống đỡ mình trong kinh ngạc. Làm thế quái nào mà đứng đây? Nàng kiềm giữ hơi thở khi những ngón tay run rẩy tìm thấy cạnh bàn, thả lỏng cơ thể. Chân nàng vẫn đang hoạt động.

Bữa tối. Anh muốn nàng xuống ăn tối. Và anh đã hôn nàng. Oh, anh đã hôn nàng! Anh đã tha thứ cho nàng? Hi vọng bùng lên khi nàng nhìn lên anh. Và mờ dần. Khuôn mặt anh không thay đổi, cứng ngắt. Như thể anh tức giận điều gì đó. Nỗi sợ hãi trượt qua nàng. Nàng lại làm anh chán ghét lần nữa sao? “Thưa - thưa ngài?”

Khuôn mặt anh dịu lại. “Không có đức ngài nào ở đây cả, chỉ có Max mà thôi.” Anh chìa cánh tay ra cho nàng.

Tim nàng nhảy lên hưởng ứng. “Max.” nàng thì thầm, không thể dập tắt hi vọng cắt qua nàng. Trước đây nàng chưa bao giờ nhận ra hi vọng có thể là một con dao hai lưỡi. *Chỉ Max thôi. Mà không phải là tình yêu của anh.*

Chương Mười

Richard mỉm cười khi hai người bước đến salon cùng nhau. “Đến giờ rồi,” anh quan sát. “Nhanh lên. Sấm panh đang nhạt bớt khi chúng ta nói chuyện đấy.”

Verity nhận lấy chiếc ly trong cái nhìn hoàn toàn sửng sốt. Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Tại sao bỗng dưng hai người họ lại thay đổi như vậy? Dù có là gì thì nàng cũng thấy bản thân đã ngồi xuống, sấm banh sủi xèo xèo trong ly và những món ăn được dọn sẵn trước mặt nàng. Và, điều kì diệu trong những điều kì diệu, khẩu vị thêm ăn của nàng đã quay lại. Nàng lắng nghe khi Max và Richard trò chuyện về những tin tức trong ngày. Sửa lại ngôi nhà tranh ở điền trang, một cái cây cần phải đốn.

Sau một lúc Max quay về phía nàng và nói, “Em khá yên lặng. Chuyển đi bộ làm em mệt à?”

“Một chút thôi, nhưng em đã ngủ chiều nay rồi.” Gần đây nàng hay ngủ chiều. Quá nhiều thay đổi. Quá nhiều lộn xộn. Nàng thường phải nghỉ ngơi sau khi ăn trưa kể cả khi nàng không đi dạo.

Anh tiếp tục. “Em đã hỏi xin ta vài lời khuyên về những đồ đạc trong nhà sáng hôm trước...”

Nàng nao núng, nhớ lại lời cự tuyệt của anh. “Em...vâng. Chúng cũng không -.”

“Chúng ta xây một cái vòi phun lộn ngược sẽ không giúp ta tiêu khiển. Còn gì nữa trong

danh sách của em không?”

Miệng nàng gần như trề ra với vẻ trêu chọc trong giọng nói của anh. Niềm vui giản dị, thuần khiết chiếu qua nàng, khiến nàng nghẹn ngào. “Có vài bức tranh, những bức chân dung treo ở đầu cầu thang, khá bụi bặm. Anh có biết ai có thể làm sạch chúng một cách an toàn không? Thật đáng tiếc khi không thấy mặt tổ tiên anh -”

Tiếng cười đột ngột của Richard làm nàng giật mình. “Chị sẽ không nói thế nếu chị biết bất kỳ ai trong số họ đâu! Một đám cướp biển và những kẻ phá hoại, chiếm đa số,” anh bảo đảm với nàng. “Tôi xin lỗi phải làm chị vỡ mộng cái di sản quý tộc của chúng tôi, phu nhân, nhưng ngài Bá tước đầu tiên đã gây dựng nên cơ đồ của chúng tôi bằng sự phá hủy suốt dọc bờ biển này. Thu trục những con tàu bị hư hại khi chạy qua vùng Goodwins và cả những nơi khác. Không hẳn là một nhân vật để khai trí đâu.”

“Oh!” Verity nói yếu ớt. *Cướp biển? Phá hoại?* “Vậy anh thích bỏ chúng như thế hơn sao, thưa ngài?”

Max cố không cười. “Richard đang phóng đại lên đấy,” anh nói. “Chỉ có Bá tước đầu tiên là khá giống côn đồ thôi. Những người còn lại đều hoàn toàn, ah, đáng kính.”

Richard gần như bị bóp cổ. “Đáng kính? *Đáng kính* sao?”

Max mỉm cười cởi mở. “Ngài Frederick rất đáng kính,” anh chỉ ra.

Richard khịt mũi. “Và là một kẻ cò kè bớt một thêm hai hàng đầu!” Anh liếc nhìn Verity. “Anh trai của chúng tôi,” anh thêm vào. “Anh ta chết trong một tai nạn săn bắn cách đây ba năm.”

Nàng chớp mắt, cảm giác thật kì lạ lướt qua nàng, vì được tính vào, là một phần trong cuộc trò chuyện của họ. Một phần trong trò đùa của họ. Một phần trong mối quan hệ của họ.

“Papa thì sao?” Max gợi ý.

“Rõ ràng rồi,” Richard đồng ý. “Mama sẽ không bao giờ cưới ông ấy nếu khác đi được. Nhưng suốt cuộc đời bà...” Anh nháy mắt với Verity. “Mẹ của chúng tôi rất đáng kính.”

Verity nhột nhạt. Rõ ràng nữ bá tước hiện tại là một trò đùa. “Oh. Tôi...tôi hiểu.” Cổ họng nàng thắt chặt.

Max nhanh chóng ngược nhìn lên. “Mama sao? Đáng kính? Thưa ngài, vâng. Quá đáng kính đến nỗi không thể nói với dì bà một lời nói dối nào để bảo vệ người hầu khỏi việc bị sa thải, để một người hầu đang bụng mang dạ chửa không nơi nương tựa.”

Miệng nàng há hốc. Anh đang nói anh thích nàng hơn người mẹ quý tộc của mình?

Max mỉm cười và tìm đến tay nàng. “Bà ấy không thích bức chân dung của Bá tước đời đầu

lắm. Bà muốn dẹp bức tranh ấy lên gác mái, nhưng cha anh đã phản đối. Anh phần nào thích ông ấy hơn. Dù sao, ông ấy đã tạo ra gia sản ngày hôm nay! Một ý nghĩ truyền cảm hứng.”

“Em hiểu.” Verity nói, bắn khoản hơi thở nàng đã biến đi đâu mất. Tại sao chỉ một cái xiết tay nhẹ nhàng cũng có thể rút sạch không khí khỏi người nàng? Liệu anh có biết mình tác động sâu sắc đến nàng thế nào không? Điều đó có làm anh bị sốc không? Tuyệt vọng nàng cố gắng bình tĩnh lại. “Vây... vậy em sẽ cho lau chùi bức chân dung của vị tổ tiên tai tiếng để truyền cảm hứng cho anh rồi.”

“Chị sẽ làm vậy,” Richard nói. “Một chút cảm hứng sẽ làm cho thế giới anh ấy tốt hơn. Nhắc đến đó, chị không thể tìm thấy chủ đề nào truyền cảm hứng hơn thân thể tội nghiệp của tôi để làm quà à?”

Má nàng ửng đỏ. “Tôi biết nó không hay, nhưng -”

Chất giọng điềm tĩnh của Max cắt lời nàng. “Rất chính xác, dù ta phải nói là Richard nhận được cái giá tốt hơn với bức chân dung của hai con chó!” nụ cười của anh sưởi ấm nàng. “Cám ơn.” Anh tiếp tục. “Ta định nói vài điều sáng nay và khi ta tìm thấy em, nhưng ta... chúng ta đã... bị sao lãng và...” Giọng anh lặng dần và Verity nóng khắp người khi nhớ lại những gì đã thu hút họ trong phòng để thức ăn, và thấy quái hàm anh cứng lại khi mắt họ gặp nhau.

Anh tiếp tục. “Nó nhắc ta, em phải nói ta biết ngày sinh nhật của em.”

Sinh nhật nàng. Dao và nĩa trên tay nàng rơi loảng xoảng xuống đĩa. “Em... không. Không. Em không có sinh nhật.”

Sự ngạc nhiên trống rỗng trên gương mặt anh sẽ rất buồn cười nếu không vì nỗi đau cắt sâu vào nàng. “Nào, tất nhiên là em có chứ. Mọi người đều -”

“Không!” Nàng chiến đấu để ngăn giọng mình không run rẩy. “Làm ơn. Em ghét phải làm mọi thứ rối tinh lên. Em... làm ơn, Max!”

“Nhưng...”

“Verity, tôi biết cha chị là đại tá của Max,” Richard nói.

Nhẹ lòng, Verity gật đầu. Sẽ tốt hơn nếu giải thích cho Max biết tại sao nàng không còn ngày sinh nhật nữa.

“Ông ấy chắc phải là một người bạn đồng hành để giữ Max đi đúng hướng. Max luôn nói rằng ông ấy là một sĩ quan tốt. Tôi rất tiếc vì chưa bao giờ gặp ông ấy. Không nhắc đến việc ông ấy đã cứu cuộc đời Max -”

“Im đi, Ricky.” Tiếng gầm của Max đủ khiến Verity đông cứng, chậm chạp từ trong ra ngoài khi miệng vết thương rộng hơn, cơn lạnh... tội lỗi... giận dữ... và nỗi xấu hổ nhục nhã, cắt nàng ra thành từng mảnh bằng lưỡi dao sắc lạnh.

Cha nàng đã cứu Max. Và nàng đã phá hủy anh. Vì ngày sinh nhật của nàng. Bằng cách nào đó nàng quay lại câu trả lời - sao chứ, nàng không biết nữa. Thật khó để giữ giọng mình bình tĩnh, vô cảm, cũng như không nghe thấy những gì nàng nói. Xấu hổ vì sự thô lỗ của mình khiến nàng nóng bừng hai má.

Richard tiếp tục như thể anh không hề biết, “Và Max luôn nói rằng cha chị có thể hạ gục anh ấy trên bàn cờ. Kể tôi nghe xem nào, ông ấy đã dạy chị à?”

Run rẩy tận bên trong, Verity gật đầu.

“Thật tuyệt,” Richard tán thưởng. “Thỉnh thoảng chị có thể chơi với tôi vài ván, kể từ giờ chứ.”

“Tôi... tôi... vâng, tất... tất nhiên rồi.”

Rõ ràng nàng có thể chơi cờ mà không nhớ đến cha nàng? Không nhớ đến những trò chơi khủng khiếp sau khi ông trở lại, khi ông vẫn nỗ lực kiềm chế bản thân, khi ông vẫn có thể chịu đựng được việc nhìn thấy nàng. Trước khi ông bỗng nhiên ra đi.

Nàng nắm chặt tay để giữ chúng khỏi run rẩy. Richard đang cười nói vui vẻ về ván cờ; dần dần nàng bình tĩnh lại và ngược nhìn.

Đôi mắt sáng tỏ của Max chiếu thẳng vào nàng, anh cau mày. Miệng anh mím chặt như thể nàng lại làm anh giận dữ. Lưỡi dao lạnh lẽo tàn nhẫn xoắn lấy nàng. Nếu anh biết những gì nàng đã làm, cơn giận sẽ trở nên hoàn toàn khủng khiếp. Nàng có thể sống với anh bao lâu mà không thú nhận sự thật? Nàng nhìn tránh đi, gò má ngập tràn nỗi xấu hổ.

Ba giờ sau khi kết thúc bữa tối Max vẫn đang giả vờ đọc sách trên giường. Anh đã ngừng cố gắng nhớ tựa quyển sách cũng được một lúc rồi. Chữ nghĩa nhảy múa trước mắt khi anh cuối cùng cũng nhận ra sai lầm của mình. Lẽ ra anh không bao giờ nên hôn nàng lần nữa. Không phải trong phòng để thức ăn và chắc chắn là không phải trong phòng ngủ của nàng cách đây ba giờ. Đồng hồ trên bộ lò sưởi điểm liên tục.

Được rồi! Cách đây ba giờ mười lăm phút! Ai vẫn đang đếm chứ?

Là anh. Từng phút đau đớn, khao khát trôi qua như thể một bản án chung thân đầy vô vọng.

Tội lỗi cũng chẳng giúp được gì. Khốn kiếp là anh biết rõ rằng nàng đã hiểu và đáp lại khao khát của anh. Nàng có mọi lý do trên đời để đợi anh bước qua cánh cửa đáng nguyên rửa đó và làm tình với nàng. Ngay bây giờ, mặc cho ham muốn sục sôi khiến anh không ngủ, anh muốn lay nàng dậy.

Tối nay anh cuối cùng cũng thấy một Verity thật. Cười với những điều vô nghĩa. Thương thức bữa ăn chứ không phải nỗ lực nhét đầy miệng. Với nỗi day dứt anh nhận ra mình chưa bao giờ thấy nàng hoàn toàn hạnh phúc trước đây, mà không có những bóng u ám trong mắt nàng.

Những cái bóng đã ráo riết trở lại khi nhắc đến cha nàng. Nàng thấy xấu hổ. Scott không xứng đáng với điều đó. Ông xứng đáng được con gái mình nhớ đến với niềm kiêu hãnh, không phải xấu hổ. Bằng cách nào đó anh phải giúp nàng thấy được điều đó. Anh sẽ nói chuyện với nàng sáng mai, khiến nàng hiểu, nhắc nàng nhớ cha nàng là người đàn ông thế nào. Ngày mai.

Vậy anh đang làm gì với cánh cửa nối hai phòng họ với bàn tay đặt trên tay nắm?

Nàng ngồi viết ở chiếc rương cũ của cha mình. Anh mỉm cười khi nhớ đến vô số lần anh báo cáo cho Đại tá Scott và thấy ông kê nó làm bàn để viết. Chiếc rương của một sĩ quan, nó hơi chúi xuống phía trên trông như một chiếc bàn nhỏ. Bị mòn, những mép rương bọc đồng đã xỉn màu, một chiếc rương gỗ thông không hề thích hợp với một căn phòng sang trọng thế này.

“Verity?”

Nàng quay lại trong cú sốc không thể nào nhầm lẫn được và giật mình đứng dậy, thả rơi cây bút lông ngỗng. “Thưa... Max?”

Giọng nàng thốt ra, sự dịu dàng khao khát tàn nhẫn đâm vào anh. Cùng với hai gò má đột nhiên đỏ ửng và cái miệng run rẩy. Oh, chết tiệt! Bây giờ thì anh định nói gì đây?

Những bức tường anh dựng nên rung lắc, anh vấp vấp. “Ông ấy từng nói về em. Em có biết điều đó không?”

“Xin... xin lỗi?”

Anh tiếp tục không nao núng. Bằng cách nào đó anh phải làm nàng hiểu. “Về việc em xinh đẹp thế nào. Thông minh thế nào. Ông ấy rất tự hào về em. Ông ấy thỉnh thoảng lại đọc những lá thư em viết. Ông ấy nói em đáng yêu giống mẹ. Điều đó chắc phải là một niềm an ủi với ông sau khi bà qua đời. Liệu bây giờ ông có xứng đáng được nhận nhiều tình cảm hơn từ em không?”

Verity quay mặt đi, mặt trắng bệch. “Ý anh là gì?”

“Em sử dụng chiếc rương của ông. Em không nghĩ ông xứng đáng hơn sự xấu hổ của em à?”

Chậm chậm nàng đối mặt với anh. “Anh nghĩ em xấu hổ vì *ông*?” Sự đau đớn trong giọng nói của nàng khiến anh tan vỡ. “Anh có nghĩ em sẽ dùng chiếc rương ấy nếu em thấy xấu hổ không? Đó là thứ duy nhất của ông em còn. Em đã đánh cắp nó.”

Lần đầu tiên anh nghe thấy sự cay đắng trong giọng nói của nàng, chất độc từ vết thương đã bị chôn sâu.

“Đánh cắp? Nhưng chắc chắn -”

Nàng ngắt lời. “Khi luật lệ nói “mọi thứ” thì chính là: *mọi thứ*.” Nhận thức ấy cào xé anh và

anh thấy nàng rùng mình, đôi mắt nàng long lanh với những giọt lệ chực trào ra.

Bằng giọng nói mệt mỏi, nàng tiếp tục. “Em thậm chí còn không biết luật lệ là gì. Nếu em biết... em hẳn đã nghĩ đến việc giấu mọi thứ trước khi chạy đi tìm sự giúp đỡ. Nhưng em không thể tin được là ông đã chết...” Hơi thở nghẹn ngào của nàng cắt anh ra thành từng mảnh. “Chúa ơi - em thật là một đứa ngu ngốc...sao em có thể *không* tin... Anh có biết nó là gì không? Ông đã đặt họng súng vào miệng... Khi bọn họ đến... họ nói ông tự sát và lấy đi mọi thứ... ông vẫn đang đeo chiếc nhẫn cưới của Mama.”

“Verity,” anh thì thầm, lại thấy một đứa trẻ hoảng sợ đang nhিম chằm chằm với đôi mắt ám ảnh. Anh biết chính xác việc một khẩu súng bắn xuyên qua miệng là thế nào. Và nàng đã chứng kiến cảnh đó... Ruột gan anh khuấy động, để lại vị kim loại chua ngoét trong miệng. Những từ ngữ bị bóp nghẹt trong cổ họng anh và anh vói tay về phía nàng.

Nàng tránh đi và hai tay anh buông xuống hai bên. Giọng nói vô lực tiếp tục vang lên, khiến anh run rẩy đến tận xương tủy. “Em cầu xin họ để lại chiếc nhẫn... hãy để em giữ nó, nhưng họ nói mọi thứ là... bồi thường... mọi thứ. Vì thế em đã chạy lên lầu và nhét mọi thứ em có thể vào chiếc rương... những quyển sách của ông... thanh kiếm... những chiếc huy chương. Sau đó kéo nó vào phòng ngủ của em và dùng thanh kiếm cào đi chữ “W”. Khi họ lên đến... em... em đã nói dối, nói rằng nó là của em. Em đã để quần áo của mình lên trên...” Nàng rùng mình. “Họ không tin em và họ bắt đầu kéo nó ra, nhưng ngài thẩm phán, Sir John, đã đến. Và ngài mục sư. Em không nghĩ họ tin em, nhưng ít nhất họ đã khiến những người đàn ông đó để lại chiếc rương và quyển nhật ký cho em. Mọi thứ khác đều bị tước đi...”

“Oh, lạy chúa. Verity...” Anh dừng lại. Đôi mắt nàng trống rỗng, chỉ thấy một quá khứ khủng khiếp. Anh không biết phải nói gì. Nàng đã từng kể với ai trước đây chưa? Anh cố hình dung ra việc nàng kể với nhà Faringdon. Và cảm thấy phát bệnh.

“Em đã rất giận dữ,” nàng thì thầm. “Vì những gì ông đã làm. Và em ghét bản thân vì... vì đã giận dữ. Nhưng tất cả những gì em có thể nghĩ là cuối cùng ông đã bỏ rơi em, rằng ông không hề yêu em. Em muốn ghét ông. Nhưng nó đau đớn quá. Và dù thế nào thì tất cả đều là lỗi của em... vì em...” Nàng rùng mình. “Em cố không nghĩ đến ông vì em thấy tức giận và sau đó... em ghét bản thân mình. Đó là lý do tại sao, khi em trai ngài hỏi...” Nàng vờ vụn và nói đều đều. “Nó không còn quan trọng nữa.”

Điều đó đâm thẳng vào mặt anh. Giọng nàng như thể nàng không còn quan tâm nữa. Anh vói đến nàng, vượt qua cái giạt lại phòng thủ theo bản năng của nàng, và kéo nàng vào vòng tay mình. Anh chỉ muốn che chở nàng, đảm bảo với nàng rằng nàng an toàn.

Anh không quan tâm những đường cong mềm mại của cơ thể nàng, cũng không quan tâm những tĩnh mạch như thiêu đốt của bản thân. Giây phút anh cảm nhận được nàng, cơ thể run rẩy tựa vào anh, quyết tâm của anh bị thiêu đốt. Nhu cầu bùng lên trong anh và anh tìm kiếm miệng nàng, chiếm lấy nó trong niềm sở hữu dâng tràn. Chỉ còn lại một suy nghĩ, quấy nhiễu trong đầu anh với từng nhịp đập tim dồn dập: *Anh không được chiếm lấy nàng. Anh có thể*

thường thức nàng, làm nàng vui lòng, an ủi nàng bằng cơ thể anh. Nhưng anh không dám giải thoát bản thân trong cơ thể nàng.

Hi vọng, thứ đã chết thành đồng tro tàn cháy âm ỉ cách đây 3 tiếng lại bùng lên bao lấy Verity, nhấn chìm những hàng rào nàng đã dựng lên trong đau đớn. Nàng do dự, cố gắng kiểm soát phản ứng của mình. Nhưng hai cánh tay nàng đã trượt quang eo anh, bàn tay nàng cảm nhận được luồng nhiệt của cơ bắp rắn chắc bên dưới chiếc áo ngủ và những bức tường bao quanh trái tim nàng nứt ra. Miệng anh thì thào trên miệng nàng, phá hủy hàng rào của nàng và dựng lại tất cả những giấc mơ của nàng. Trong khoảnh khắc nàng tiếp tục chống lại, run rẩy phía sau hàng rào đã vỡ vụn, nhưng nó đã cháy rực quanh nàng, để lại nàng trần trụi và không được bảo vệ.

Với tiếng rên nhẹ nàng vòng tay quanh cổ anh và bám chặt, cảm giác anh đang kéo nàng lại gần hơn, cảm giác những ngón tay anh đang vuốt ve, mơn trớn, tìm kiếm. Mọi do dự tan chảy khi vòng tay anh siết chặt lại để nâng nàng lên dễ dàng. Chỉ một phút sau đó nàng đã nằm trên giường, hai bàn tay anh dịu dàng cởi hết quần áo của nàng với tốc độ kinh ngạc. Một phần tâm trí nàng nhớ đến lời cảnh báo của Lady Arnsworth. Nàng phải nằm yên. Bàn tay dịu dàng và những nụ hôn lần xuống cổ họng nàng, gây ra một cuộc nổi dậy dưới da nàng. Hơi nóng tỏa đầy khắp bụng nàng, giữa hai đùi nàng, ẩm ướt, sức nóng run rẩy đau đớn vì sự trống rỗng.

Nằm yên. Im lặng. Tiết hạnh.

Lưỡi anh chạm vào một bên núm vú căng ra, liếm láp nó. Hơi thở dồn dập bắt lấy nàng. Cơ thể nàng giật mình mất kiểm soát, đẩy ngực về phía miệng anh. Với tiếng rên rỉ hài lòng anh chấp nhận món quà của nàng, mút lấy da thịt nàng vào luồng nhiệt ẩm ướt.

Nàng kêu lên khi anh mút vào, dữ dội, đóng dấu nàng là của anh, và mọi kiểm chế đều bị thiêu đốt khi cơ thể nàng tan chảy đầu hàng. Anh chuyển sự chú ý sang bên kia, cho đến khi nàng lơ mơ nhận ra tiếng rên rỉ và nước nở phát ra từ cổ họng mình, vì những ngón tay anh trêu chọc trên bụng nàng, trên những đường cong phía thấp hơn. Khi bàn tay anh đẩy vào giữa hai đùi nàng, nàng tự nguyện mở ra, khao khát, phát điên vì cái chạm của anh.

Nàng cong người áp vào anh, cố gắng đến gần hơn, cảm nhận được sức nặng của anh ép vào mình trong khúc dạo đầu cho đến lần sở hữu cuối cùng. Cơ thể anh trượt xuống thấp hơn và miệng anh bỏ rơi ngực nàng, trôi dạt trong sự quyến rũ nóng bỏng trên những đường cong dịu dàng đến bụng nàng nơi anh đang mơn trớn nhẹ nhàng.

Kể cả khi lưỡi anh vẽ vòng tròn và thăm dò rốn nàng, những ngón tay anh vẫn lặp lại hành trình tìm kiếm, đâm vào giữa hai đùi nàng đến khi nàng nước nở, bất lực và nài nỉ bên dưới anh. Nàng chỉ đủ tỉnh táo để nhận ra tiếng thét và thút thít của bản thân mỗi khi anh vuốt ve nàng. Cơ thể anh di chuyển và nàng theo bản năng thả lỏng hai đùi mình, hi vọng sức mạnh cơ thể anh sẽ đặt vào giữa, mong đợi sự tràn đầy tới mức khao khát của anh.

Nàng đông cứng vì sốc khi cảm thấy anh chuyển động xuống thấp hơn, cảm thấy vai anh tách đùi nàng ra rộng hơn và cái chạm nồng bỏng đầu tiên của môi và lưỡi anh trên làn da

mềm mại của đùi nàng nơi những ngón tay anh vẽ nên đam mê bỏng cháy. Nhận thức ngạc nhiên ấy xuyên qua nàng - nơi những ngón tay anh dẫn dắt, miệng anh theo sau... và nơi anh vuốt ve nàng lúc này... Hơi thở nàng biến mất khi một ngón tay dài vuốt ve nàng sâu hơn... không, không nghi ngờ gì anh đang định... không thể nào...

Cố gắng thở, nàng hỗn hển, “Max...anh định...ooohhh!” Tiếng phản đối của nàng kết thúc bằng tiếng hít thở khó nhọc khi anh hôn nàng bằng sự thân mật gần như xé toạc nàng. Khoái lạc như có cánh xuyên qua nàng với sự vuốt ve mềm mại, nóng bỏng thiêu đốt nàng, khiến nàng run rẩy trên một đám mây nhu cầu bùng cháy.

Max nắm lấy sự tự chủ khi nàng nức nở và quặn quại trong cái ôm ghì của anh, khi đam mê ngọt ngào của nàng cuộn quanh anh. Dịu dàng, tàn nhẫn, anh yêu nàng, theo cách duy nhất anh có thể cho phép bản thân. Cảm giác chiến thắng trong phản ứng đề mê bị chối bỏ của nàng, anh nhắm nháp từng tiếng thút thít, nức nở.

Chầm chậm anh đưa nàng đến bờ vực và giữ nàng ở đó cho đến khi tiếng thét của nàng trở nên tuyệt vọng, gần như là hoảng sợ cùng nguồn khoái cảm tuôn trào qua nàng. Anh có thể cảm thấy nhu cầu của nàng thay đổi điên cuồng giữa hai tay anh, trong sức mạnh của những ngón tay túm lấy tóc anh. Và trong dòng nhiệt mượt mà, nóng bỏng của cơ thể nàng.

Anh chiến đấu với nhu cầu hoang dại, với dục vọng điên cuồng được tuôn trào trong trong cơ thể nàng và chiếm lấy nàng, cảm nhận cơ thể nàng ôm trọn lấy anh. Anh không thể, không dám... nếu nàng hấp thụ hạt giống của anh...

Tự chủ của anh nứt ra, anh đẩy nàng vào vực sâu và nghe thấy tiếng thét ngọt ngào đau đớn vì sung sướng khi nàng vỡ ra, lung linh, co giật trong vòng tay anh. Không cả dám thở, anh thả lỏng cơ thể rút lui khỏi cơ thể nàng và kéo nàng vào vòng tay anh, cố lờ đi cơn đau mãnh liệt của mình. Anh khao khát được nằm trên nàng và chìm vào cơ thể mềm mại đam mê của nàng, lấp đầy nàng lần nữa. Anh không được phép làm thế. Anh thậm chí không dám để nàng thấy cách xoa dịu nhu cầu đau đớn của anh. Bờ vực kiểm soát của anh đang tan thành mây khói.

Anh nên rời đi. Ngay bây giờ. Trước khi mất kiểm soát. Trước khi anh phá vỡ lời hứa của mình. Anh hít thở với cảm giác như một chiếc ly đã vỡ và thấy căng thẳng, sẵn sàng rời đi. Nàng dịch chuyển trong vòng tay anh, nép mình tựa vào anh trong sự tin cậy đến choáng váng, xích gần má nàng đến đường cong của vai anh, hơi thở anh rối loạn khi cái vuốt ve chạm vào làn da nóng như lửa của mình. Và còn nữa... Anh nhắc một bàn tay ngạc nhiên đến má nàng. Trái tim anh nảy lên trong ngực khi anh nhận ra những giọt nước mắt.

Lạy Chúa... “Verity - em ổn chứ? Anh không làm đau em chứ?” Giọng anh khàn đi với suy nghĩ ấy. Anh đã làm nàng sợ hay... bị sốc? Nàng vẫn còn rất ngây thơ... nàng không thể mong đợi những gì anh đã làm.

Nàng vặn vẹo nhích lại gần hơn và anh cảm thấy má nàng tựa vào vai anh. “Không...oh, không. Em... oh, Max làm ơn hãy ôm em...”

Anh nhắm mắt lại trong tuyệt vọng. Sự thân mật đến nhức nhối tâm hồn anh đã tìm thấy cùng nàng trước đây tràn ngập trong anh. Anh nên rời đi ngay bây giờ. Những nụ hôn ẩm ướt, mềm mại run rẩy đặt trên xương đòn của anh và nung nóng trái tim anh. Anh không thể rời đi. Chưa. Chưa cho đến khi nàng ngủ. Anh nghiêng rằng chịu đựng.

Nàng tỉnh giấc trong bóng tối, với tay tìm anh. Và chỉ thấy trống rỗng. Đầu nàng tràn ngập cảm giác buồn ngủ, nàng ngồi dậy. Nàng đã mơ... không. Cơ thể nàng tan chảy cảm giác mãnh liệt rõ ràng. Nàng không thể nào mơ... những gì anh đã làm với nàng... cách anh yêu nàng. Đầu nàng quay cuồng. Nàng chưa bao giờ tưởng tượng việc gì như vậy. Nhưng anh đã đi. Mà không... Hai má nàng nóng bừng trong bóng tối, khi nàng tìm thấy đúng từ ngữ. Anh đã không... không chiếm lấy nàng.

Điều cuối cùng nàng có thể nhớ là tình trạng căng thẳng ở cơ thể anh khi anh ôm nàng và nhẹ nhàng vuốt ve nàng khi nàng lâng lâng... Anh có vẻ lo lắng... nghĩ đến việc anh đã làm nàng đau và nàng đã nài xin anh ôm nàng, yêu sự thân mật, sự dịu dàng trong vòng tay anh. Mong chờ bất kỳ giây phút nào anh muốn nàng. Tìm kiếm niềm vui thích của riêng anh. Nàng đã khao khát nó, khao khát việc dâng hiến hoàn toàn bản thân mình.

Nàng chắc đã ngủ thiếp đi trong vòng tay anh. Và anh đã rất chu đáo khi không đánh thức nàng. Nàng mỉm cười trong bóng tối, niềm vui xuyên qua nàng, mặc cho ý muốn anh chìm sâu trong nàng đến đau đớn. Anh đã đến với nàng, đã làm tình với nàng với niềm đam mê hoang dã.

Không có gì phải lo lắng. Nàng không thể, không tin rằng nàng chán ghét anh. Tại sao anh lại làm tình với nàng *như thế*, khuyến khích nàng đáp lại, nếu điều đó làm anh chán ghét? Nàng mỉm cười trong bóng tối và ngọ nguậy chìm sâu hơn vào chiếc giường lông mềm mại. Ngày mai - không, chút xíu nữa thôi, nàng sẽ ăn sáng cùng anh.

Một tuần sau Max đang đứng nhìn chằm chằm vào cánh cửa dẫn đến phòng ngủ của vợ anh. Một tuần kể từ khi anh lần đầu quay lại phòng nàng. Một tuần trôi qua trong ánh mặt trời và niềm vui thanh bình khiến Verity nở hoa và thay đổi trước mắt anh.

Anh cảm thấy như thể đang bị kéo căng ra đến điểm cực hạn. Và đó là sai lầm ngu ngốc của anh. Anh đã dành nhiều ngày đêm cùng nàng. Nàng được anh hộ tống trên những chuyến đi với hàng trăm câu hỏi về sự sản, tá điền. Anh buộc phải dứt nàng ăn nếu anh nghĩ nàng ăn không đủ, cho đến khi nàng phàn nàn rằng nàng cảm thấy mình giống một con ngỗng đang bị vỗ béo trước khi giết thịt.

Nàng hạnh phúc. Hạnh phúc, chết tiệt! Và anh đang lừa dối nàng. Oh, không phải trực tiếp. Mà là với tất cả những gì anh không nói. Bởi tất cả những gì anh làm. Mỗi đêm anh đến giường nàng, thổi tắt đèn và làm nàng hài lòng bằng tất cả kĩ năng và sự dịu dàng anh có thể tập trung, phủ nhận niềm vui riêng của bản thân. Kể cả niềm vui của *việc tìm kiếm* sự đáp lại của nàng cho màn yêu đương của anh. Anh đã không dám.

Anh không dám kể cả cho phép nàng ngủ thiếp đi trong vòng tay anh. Cấm dỗ để chiếm lấy

nàng cháy trong quyết tâm của anh. Bất kỳ người phụ nữ nào khác anh sẽ cho thấy cách làm dịu anh, cách đáp lại khoái lạc. Với nàng, anh không dám.

Ngon đèn cầy nhảy múa và lung linh, ánh đèn mỏng manh như kiểm soát của anh. Chỉ cần một tiếng thì thầm là có thể hủy hoại nó. Chỉ một cái chạm nhẹ có thể đẩy anh ra khỏi bờ vực kiểm soát. Anh nên quay lại giường mình. Nàng quá đáng yêu, quá hấp dẫn. Mỗi đêm qua đi càng trở nên khó khăn hơn để rời xa nàng. Nàng không nói gì, nhưng đêm qua sự khao khát trong giọng nói của nàng khi chúc anh ngủ ngon để lại anh một sự trống rỗng đau đớn.

Giận dữ, hoàn toàn giận dữ. Bàn tay anh với đến tay nắm cửa khi anh thối tắt đèn cầy và đặt chúng lên chiếc bàn cạnh cửa.

Verity chờ đợi, ngồi tựa vào gối. Chắc nàng đã làm sai điều gì đó. Anh đến với nàng mỗi đêm và làm tình với nàng trong bóng tối.

Luôn luôn trong bóng tối. Với một tiếng thở dài nàng chồm người và vặn nhỏ đèn ngủ. Max luôn làm điều này trước khi lên giường để làm nàng hài lòng cho đến khi nàng thét lên và cầu xin anh giải thoát cho mình. Nàng rung mình khi nghĩ đến sự thân mật nhẹ nhàng của hai bàn tay anh, cái mơn trớn nóng bỏng, mượt như lụa của môi và lưỡi anh, yêu nàng cho đến khi bóng tối phủ lấy ngọn đèn.

Anh chưa bao giờ tìm lấy niềm vui riêng cho bản thân, chưa bao giờ cơ thể anh bị nàng ám ảnh. Anh để lại nàng một mình mỗi đêm. Và mỗi tối nàng có thể cảm thấy sự thất vọng cuộn lên trong anh, cảm thấy tình trạng căng thẳng dâng lên. Chắc nàng phải làm điều gì đó sai lầm. Nhưng đó là gì? Phản ứng của nàng? Nhưng tại sao anh làm tất cả mọi thứ để khiến nàng đáp lại như vậy? Nàng chỉ có thể nghĩ đến một điều.

Một lần anh đã nói với nàng rằng anh biết anh đã làm nàng đau cái đêm anh lấy đi sự trong trắng của nàng. Điều đó không bao giờ xảy ra nữa. Có lẽ anh muốn chắc chắn nàng muốn anh... nàng đỏ mặt... bên trong nàng, trước khi anh lại chiếm lấy nàng. Có lẽ... sự bối rối đã đốt cháy hai má nàng... có lẽ nàng cần nói với anh, thẳng thắn, rằng nàng muốn anh, trước khi anh hoàn toàn sở hữu nàng.

Vậy thì tối nay. Tối nay nàng sẽ nói với anh. Nói với anh rằng nàng yêu anh, rằng nàng muốn anh, khao khát được mang thai con anh. Anh đã rất dịu dàng với nàng tuần vừa qua. Bằng cách nào đó mọi giận dữ đã biến mất, rời bỏ Max, người tình của nàng. Anh chưa bao giờ nói đến tình yêu, nhưng nàng không thể nghi ngờ việc anh ít nhất cũng quan tâm nàng một chút. Anh đã rất thoải mái với tình yêu của nàng kể cả khi anh không bao giờ đáp trả lại nó.

Tối nay sẽ khác. Tối nay nàng cuối cùng sẽ trở thành vợ anh. Sự thật lẫn trên danh nghĩa.

Cánh cửa bật mở. Sau đó là một giọng nói dịu dàng. “Verity - em ngủ rồi à?”

“Ch...chưa.”

Nàng nghe thấy tiếng bước chân anh, tiếng thì thầm khi áo choàng anh rơi trên sàn và cảm thấy cơ thể anh ấm áp, rắn chắc bên cạnh nàng.

Hai cánh tay dịu dàng kéo nàng lại gần, môi anh lần một vết dài nhưc nhối, đầy sở hữu đến ngực nàng. Bàn tay anh hiểu rõ nàng, đòi hỏi từng phản ứng hoang dã của cơ thể nàng và dỗ dành để đòi hỏi nàng nhiều hơn. Những nụ hôn nóng bỏng lấp đầy miệng nàng với hương vị của đam mê và trượt thấp hơn xuống cơ thể đang run rẩy của nàng để nhấm nháp nàng trong sự thân mật ngọt ngào và sừng sốt nhất. Cho đến khi nàng thét lên, vươn đến cái miệng âu yếm, điên cuồng, đang bùng cháy với nhu cầu đang cuộn lên bên trong nàng. Nhu cầu bị đốt cháy thành niềm khoái cảm rực sáng, xuyên đến tận sâu trong tâm hồn nàng khi nàng rơi xuống, run rẩy vì áp lực được giải thoát. Bị giữ chặt với tình yêu của nàng.

Ôm lấy nàng thật nhẹ nhàng khi nàng bình tĩnh lại, Max chiến đấu với ham muốn của bản thân. Để sở hữu hoàn toàn bản thân nàng. Để được bao bọc khi nàng vỡ tan trong trạng thái sung sướng... Anh nên rời đi. Ngay lập tức.

Miệng nàng lướt qua anh, vòng tay mềm mại quấn chặt quanh cổ anh, kéo anh lại gần hơn. “Làm ơn, Max. Hãy ở lại. Đừng bỏ em.”

Nỗi đau bùng lên bên trong anh với lời cầu xin không hề che đậy, với giọng nàng vỡ ra như thể nàng gần như không thở. Một bàn tay run rẩy trượt xuống cơ thể anh, lần theo cơ bắp thít chặt của đùi anh, với đến xa hơn và tìm thấy miền da thịt đau đớn, cứng ngắt của anh. Sự kiềm chế bị thiêu đốt khi những ngón tay gây thương, đòi hỏi của nàng tìm anh. Choáng váng, anh nhận ra mình đã ở bên dưới nàng, anh đã đẩy hai đùi nàng ra...

“Max! Em yêu anh rất nhiều. Em... em muốn anh... bên trong em. Nhé?”

Một chân anh chen vào giữa hai đùi nàng và nàng cong người áp vào anh, nâng chân lên vòng quanh cơ thể anh. Ngọn lửa bùng bùng khi luồng nhiệt ẩm ướt, mềm mại của nàng vuốt ve anh. Một lần. Chỉ lần này thôi. Chắc chắn chỉ một lần thôi... Anh đẩy đùi nàng rộng ra, chen mình vào giữa. Anh với một tay vào giữa hai cơ thể họ, âu yếm nàng, hé mở nàng. Nàng thật mềm mại, ẩm ướt, chào đón... và là của anh, tất cả của anh. Một lần. Chỉ một lần.

“Một đứa con,” nàng thì thầm, miệng nàng run run áp vào miệng anh khi anh nhấn người vào nàng, “Làm ơn, Max.”

Máu anh bùng lên. Nàng muốn con anh. Nàng sẽ là của anh theo cách đơn giản nhất có thể, sinh ra con của họ. Từng cơ bắp cứng lại khi anh đẩy vào cơ thể mềm dẻo bao bọc quanh anh. Một đứa con. Anh đông cứng, từng lý do anh không nên chìm vào nơi mềm mại của nàng, với một tiếng chửi thề hung dữ anh rút người ra, lặn khỏi nàng và nằm run rẩy vì nhu cầu.

“M...Max?” Bàn tay nhỏ nhắn, ngập ngừng chạm vào cánh tay anh.

“Không!” Hành động khước từ bùng lên trong anh khi anh giật người khỏi bàn tay run rẩy của nàng và chạm chân xuống sàn.

Sự im lặng đáng sợ treo lơ lửng trong bóng tối khi anh rời đi. Tiếng cánh cửa đóng sầm khiến trái tim nàng run rẩy. Một mình trong bóng đêm để nàng đối mặt với những gì nàng đã làm.

Nàng đã cầu xin anh ở lại. Những giọt nước mắt lăn dài trên má nàng. Nàng đã nói với anh rằng nàng muốn anh bên trong nàng. Sự xấu hổ châm vào gò má nàng. Anh có thể nghĩ nàng là một người đàn bà phóng đãng. Tệ hơn, nàng còn nói với anh rằng nàng yêu anh, nàng muốn mang thai con anh. Và anh đã bỏ đi. Nỗi đau như một chiếc móc gai, đâm sâu vào trong. Nàng đã đề nghị anh. Và dù chỉ là một chút, anh cũng không muốn.

Nàng cảm thấy như những sinh vật biển nhỏ bị kéo ra khỏi lớp vỏ ngoài bảo vệ nó, không che đậy và dễ bị tổn thương trên bãi biển. Nàng liệu lĩnh mơ đến nó tuần trước. Một tuần với những ngày tuyệt vời khi Max đồng hành cùng nàng, dẫn nàng đến những nơi anh yêu thích và giúp nàng lên kế hoạch cho ý tưởng với khu vườn. Khi anh giải thích cách điền trang hoạt động và nhận được sự giúp đỡ từ nàng. Những ngày mà giấc mơ của nàng không còn bị chia cách nữa có vẻ như trong tầm tay của nàng. Những ngày nàng liệu lĩnh mơ đến việc anh yêu nàng. Giấc mơ của nàng đã bị biến thành thế này. Một giấc mơ, trò đùa không thực mà nàng khao khát. Nàng đã phá hủy nó bằng việc đòi hỏi quá nhiều.

Max nhìn chăm chăm một cách mù quáng vào những báo cáo sự sản mà Richard đã đưa anh cách đây hai giờ. Chúng chẳng có ý nghĩa gì hơn như vốn phải thế. Verity đã ở đâu sáng nay? Nàng ở nhà hay lại đi dạo trong vườn? Nàng thường đến gặp anh sau bữa sáng. Anh đã không có mặt ở phòng ăn sáng nay. Anh đã ăn một ít bánh mì và pho mát lúc sớm và đi dạo - để tránh mặt nàng.

Anh cau mày - sản lượng cây ăn quả tăng lên. Hmm. Có thể anh nên ghé thăm chúng. Verity có thể đến. Anh cần phải tìm một con ngựa cho nàng. Một con ngựa cái nhỏ đáng yêu. Thứ gì đó nhẹ nhàng... Anh kéo tâm trí quay lại vấn đề đang nằm trên tay.

Lợi nhuận tăng thêm. Rất tốt. Anh chú ý đến lợi nhuận tăng thêm trên mảnh giấy trong tay. Một vài ngôi nhà ở nông thôn cần được sửa chữa trước khi những cơn bão mùa đông bắt đầu. Và thêm một ít tiền nữa để giúp đỡ Martha Granger trong một năm hoặc hơn? Tất nhiên, bà đã có tiền ăn hàng tháng của Sarah, nhưng thêm chút nữa thì vẫn tốt hơn. Họ có thể qua đêm ở nhà Martha. Verity nghĩ thế nào đến việc giúp bà bằng một người khách trọ... và cháu bà... Oh, thật khốn kiếp! Chết tiệt làm sao khi một người phụ nữ bé nhỏ lại có thể len vào cuộc sống của anh mà không cần chút nỗ lực nào, cho đến khi anh không tưởng tượng được việc sống mà không có nàng? Kể cả bây giờ, anh thấy bản thân mình mong chờ nàng đến khi nàng thường xuyên hỏi những câu hỏi về điền trang và làm tăng thêm lợi nhuận của anh.

Anh biết tại sao nàng không đến sáng nay. Anh rên rỉ và đẩy ghế ra sau bàn. Tội lỗi mắng mỏ anh. Tối qua... Anh nên giải thích với nàng... tại sao anh không bao giờ để nàng có con... Và ý nghĩ nàng mang thai con anh thiêu cháy tâm hồn anh. Nàng có tất cả nhưng vẫn cầu xin anh.

Anh bước xuống vài bậc thang cùng lúc. Anh định làm điều khốn kiếp gì đây? Tất cả những

năm làm người thay thế. Sự khác nhau không nói ra được tạo ra giữa Frederick, người thừa kế, và người em trai sinh đôi của anh, người thay thế. Khoảng cách giữa họ được tạo ra ngày càng lớn. Và Freddy đã chết, để lại Max hàng tiếp theo thừa kế địa vị bá tước và Richard là người thay thế còn lại. Sinh cách nhau nửa giờ. Nửa giờ tạo ra sự khác biệt giữa người thừa kế và kẻ thay thế.

Anh đã thề với bản thân rằng sự khác nhau sẽ không bao giờ trở thành sự thật. Anh có thể giải quyết nó. Nhưng lời hứa với mẹ anh vẫn còn đó... Anh phải kết hôn với Verity.

Ban đầu anh đã giận dữ một cách chết tiệt với nàng điều chưa bao giờ xảy ra với anh rằng anh khao khát nàng quá mãnh liệt. Anh vẫn giữ ý định giận dữ và giữ nàng an toàn ở một khoảng cách nhất định. Anh muốn kiểm một tình nhân để giải quyết nhu cầu sinh lý. Nàng đã có mọi thứ mình yêu cầu - một ngôi nhà, sự an toàn, nhiều tiền - nhưng anh không thể giận dữ với nàng.

Đêm qua... Cơ thể anh nhức nhối với ký ức những chuyển động rụt rè của nàng, những nụ hôn ngần ngại, hai bàn tay run rẩy, cơ thể uốn cong, nài xin anh chiếm hữu. Anh muốn chìm đắm trong nàng để họ không bao giờ bị tách rời lần nữa, để cảm nhận sự ngọt ngào của nàng trở thành một phần của anh.

Anh phải nói với nàng sự thật - tại sao anh không bao giờ định kết hôn và tại sao anh không bao giờ để nàng có thai. Bây giờ, khi nàng quan tâm anh, yêu anh, tin tưởng anh. Anh nuốt khan. Nàng đã nói với anh rằng nàng yêu anh, hơi thở nàng đứt quãng khi nàng cầu xin anh làm nàng có thai, hơi thở nàng vuốt ve môi anh... Thật khốn kiếp anh phải nói với nàng thế nào để nàng hiểu anh không thể cho nàng một đứa con?

Oh, lạy Chúa! Sẽ dễ dàng hơn nếu anh có thể kiềm chế cơn giận của bản thân. Nếu nàng không ngọt ngào và đáng tin cậy một cách chết tiệt. Nếu như đó chỉ là nhu cầu sinh lý, không phải thứ tình cảm sâu sắc muốn sở hữu nàng bằng mọi cách này. Cơ thể, suy nghĩ và tâm hồn.

Cây bút lông ngỗng xoàn xoạt trên những trang giấy đầy những con số. Anh lăm bằm nguyên rửa và vớ đến dụng cụ gọt bút. Lần nữa. Sáng nay anh không thể hoàn thành cái nhiệm vụ đơn giản nhất, như là gọt cây viết, mà không làm rối tung lên. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là Verity. Trở lại trong vòng tay anh, nài xin anh chiếm lấy nàng. Dâng hiến tình yêu của nàng.

Sao anh có thể chấp nhận điều đó và không thể đáp lại nàng, ít nhất là với đứa con nàng mong mỏi? Lương tâm anh dâng lên tận cổ họng. *Mi đã không chấp nhận. Mi đã ném thẳng nó lại vào mặt nàng.*

Nguyên rửa, anh đẩy chiếc ghế ra khỏi bàn. Điều tốt nhất anh có thể làm là xuống trại ngựa, thả yên và dạo một vòng. Một ngày dài chết tiệt. Nếu yên ngựa không thoải mái, anh chỉ có thể buộc bản thân phải chịu trách nhiệm vì điều đó. Ngoài ra, cơn nhức nhối trong tim anh là cảnh tượng còn tệ hơn thế.

Chương Mười Một

“Chiếu tướng.”

Giọng nói đặc thẳng của Richard xuyên qua tâm trạng hoang mang mệt mỏi bao phủ đầu óc Verity. Chớp mắt, nàng cau mày với bàn cờ và buộc bản thân phải suy nghĩ. Mặt trời ngập trên vai nàng khi nàng muộn màng nhận ra cái bẫy, trò mà Papa đã dùng. Đáng lẽ nàng nên thấy trước mới phải.

Cũng đúng lúc nàng nhận ra Max không muốn nàng. Nhận thức muộn màng đấy mới tuyệt vời làm sao. Bây giờ thì nhìn xem nàng đã kết thúc ở đâu, nàng hiểu chính xác cách Richard *dẫn dắt nàng đến chỗ không có lối thoát*, chỉ một nước đi nữa nàng sẽ tự dâng vua cho anh.

Bây giờ nàng mới nhận ra việc Max hoàn toàn tránh thân mật với nàng là một dấu hiệu cảnh báo, khao khát của riêng nàng đã dẫn nàng vào cái bẫy hi vọng - tệ hơn, là tin vào việc anh có quan tâm chút ít đến nàng. Nàng đã nói với anh nàng yêu anh. Lạy Chúa, sao nàng có thể ngây thơ một cách ngu ngốc như vậy?

“Có điều gì làm chị phiền lòng sao, Verity?”

“Không,” nàng nói dối. Và nàng đi nước cuối. Nước cờ duy nhất. Đi thẳng vào bẫy.

“Chiếu hết.”

Con vua của nàng đã phải trả giá cho mỗi bận tâm của nàng.

Richard nhìn nàng chăm chú và bắt đầu bày lại bàn cờ mới. “Chị thường chơi tốt hơn thế này. Cha chị dạy chị chơi sao?”

Nàng gượng cười. “Vâng. Chúng tôi đã chơi rất nhiều. Chân chú cảm thấy thế nào?”

“Nhức chết đi được. Trời có thể mưa đấy. Và đừng có đánh trống lảng. Chị không bao giờ nói về cha mình. Chị im thin thít bất cứ khi nào nhắc đến ông ấy. Và tôi là một cậu em chồng thọc mạch, hay xen vào chuyện người khác. Tất cả những gì tôi biết về cha chị là ông có thể diệt Max trên bàn cờ - một thành công lớn, tôi có thể nói là - ông ấy đã mất cánh tay để cứu Max ở trận Waterloo và mất hai năm sau.” Anh cau mày. “Max nói ông ấy tự sát. Tôi rất tiếc, Verity. Điều đó chắc phải rất khủng khiếp với chị.”

“Vâng.”

Mặc cho ánh mặt trời ấm áp trên sân hiên, nàng không nén được cơn rùng mình. Nàng bắt

đầu giúp Richard sắp lại bàn cờ, buộc bản thân tập trung vào việc sắp xếp chúng. Nàng chưa bao giờ dám hỏi cha nàng về cánh tay của ông. Ông đã cứu Max. Ít nhất nàng hiểu được tại sao Max cảm thấy có trách nhiệm, vì cha nàng, vì nàng. Nàng đưa bàn tay run rẩy đặt con hậu của Richard lại chỗ cũ. Lạy Chúa. Nếu nàng biết, chỉ cần nàng biết... nàng sẽ không bao giờ mạo hiểm đi về phía Max.

Bàn tay Richard đặt trên tay nàng. “Verity?”

Nàng bắt gặp ánh mắt anh. “Xin lỗi. Tôi thật vụng về.”

“Cha chị chưa bao giờ kể chị nghe về việc ông ấy mất cánh tay như thế nào à?”

“Chưa.” Nàng không thể để nỗi đau thoát ra khỏi giọng mình khi cố gắng rút tay lại.

Richard cau mày, nhưng anh vẫn nắm chặt tay nàng. “Tôi rất tiếc, Verity. Nếu chị không biết...”

Bỗng nhiên nàng biết anh đang nghĩ gì. “Richard, không. Tôi không đổ lỗi cho Max. Sao tôi có thể làm vậy chứ?” Nàng rung mình. Nhớ lại những gì nàng đã thấy khi còn là một đứa trẻ, khi nàng và mẹ đi theo tiếng trống. Nàng ngửa tay và nắm chặt lấy những ngón tay anh. “Thật dễ dàng để là một lý do khác. Anh có đổ lỗi cho cha mình không?”

Anh lắc đầu với nụ cười tiếc nuối. “Không. Nhưng hoàn cảnh của chị lại khác. Ông ấy mất cánh tay và sau đó hủy hoại bản thân vì nó.”

“Max đã kể với chú à?”

Anh nhìn chằm chằm. “Nó không phải sự thật sao?”

Nàng hít một hơi. “Không hẳn. Thật ra... thật ra...” Nàng ngập ngừng với ký ức cào xé nàng. *Có những điều khác mà Max không hề biết.* Khi cha nàng trở về từ Waterloo. Thương tật. Cái ngày sau đám tang mẹ nàng và đưa con trai nhỏ. Con thịnh nộ không tin được của ông. Và cả nỗi tuyệt vọng. Đặc biệt khi ông nhìn đứa con gái của mình...

“Không hẳn,” nàng thì thầm. Con nhúc nhích đầu và tình trạng buồn nôn nàng lơ đi đe dọa nhấn chìm nàng. Nàng mò mẫm đứng lên và thấy sân hiên quay vòng vòng. Một bước ngập ngừng... nàng tóm lấy chiếc ghế.

“Verity!” Giọng Richard như phát ra từ đâu đó, nhưng thật ngạc nhiên anh đã ở đó, giữ lấy nàng, giữ nàng tựa vào vai anh. “Từ từ thôi. Chị cảm thấy không khỏe? Đến đây. Đừng tránh xa ánh nắng ra.”

Nàng cảm thấy cánh tay anh trượt quanh eo nàng, đỡ lấy nàng. Hít thở sâu, nàng thấy buồn nôn. Sân hiên đã đứng yên. “Tôi... Ồn. Cảm ơn. Tôi chỉ cảm thấy hơi choáng.” Nàng từ từ quay lại và đẩy nhẹ vào ngực anh. “Tôi sẽ -”

“Thật xúc động làm sao.” Giọng nói cay đắng cắt ngang nàng.

Nàng nghệt thở khi xoay người lại, vẫn đứng trong vòng tay Richard, và thấy Max đang ở cuối sân. Anh trông vẫn ấn tượng như thường, đôi chân dài mạnh mẽ được bao lấy trong chiếc quần ống túm bằng da hoẵng và đôi ủng cao đến gối, chiếc áo choàng mắc cầu thả một bên cánh tay. Nàng có thể thấy là anh đang rất nóng. Chiếc áo sơ mi ướt đầm mồ hôi bám trên đôi vai rộng.

Đôi mắt màu hổ phách nổi bật chiếu thẳng vào nàng. Anh đang điên tiết. Anh sai bước về phía họ, gương mặt tỏ vẻ khinh bỉ. “Định lừa một kẻ gốc khác nữa sao, phu nhân của ta?”

Nàng chùn bước như thể anh đánh nàng.

Cánh tay Richard siết chặt hơn. “Vì Chúa, Max!” anh nạt. “Nghe anh nói kìa! Tôi có thể không có danh tiếng của anh để mà phá tan, nhưng ít nhất hãy công nhận rằng tôi đủ *khôn* để chạy theo quyến rũ cô dâu của anh ở nơi nào đó ít công khai thôi chứ!” Cơn thịnh nộ làm giọng anh thô ráp, anh nói thêm, “Nghĩa là, nếu anh không thể tin tôi giữ lễ nghi mà không cố làm việc đó!”

“Không, Ricky. Tôi không nghĩ chú sẽ như vậy.” Nụ cười cay đắng chạm vào môi anh. “Tôi biết chú sẽ không. Nhưng cô ta lại là chuyện khác.”

Cái nhìn dữ tợn của anh bám theo nàng, đâm xuyên nàng. “Nói ta nghe xem nào, phu nhân - em có thật sự nghĩ đến việc quyến rũ em trai ta không? Em có nghĩ đến việc thuyết phục nó cho em thứ điều mà ta không thể không?”

Nàng chiến đấu với cảm giác rối loạn đang lớn dần lên trong dạ dày mình, cơn choáng váng khi sự chán ghét của anh lộ trần nàng. Anh đang nói gì thế? Nàng đã làm gì? Nàng hít một hơi thật sâu, cố gọi tên anh, nhưng chỉ có một tiếng ho khàn thoát ra.

Môi anh cong lên. “Ta nghĩ Drury Lane[\[15\]](#) có thể là là nơi tốt nhất xứng với tài năng đa dạng của em đấy, Lady Blakehurst. Còn ở đây thì không đúng chỗ đâu. Miễn cho bọn ta vai diễn ngây thơ đi. Ta đã bị lừa hai lần. Ba lần là quá nhiều đấy.”

Nhận thức ấy đánh tan nàng ra thành những con sóng lạnh lẽo khi nàng nhận ra những gì anh đang nghĩ. Và việc anh khinh miệt nàng nhiều đến thế nào, anh thiếu niềm tin ở nàng thế nào. Run rẩy, nàng giật người khỏi Richard. Nàng có thể phủ nhận. Chắc chắn anh sẽ tin nàng... hay, nếu không phải là nàng, Richard.

Anh tiếp tục, tàn nhẫn xé toạc nàng ra. “Em tính toán kỹ nhỉ, phu nhân, em nghĩ khoái lạc tình dục của ta với em làm ta rối trí à. Cũng như việc ta quan tâm đến cuộc hôn nhân của chúng ta. Ta có thể nhận ra một vài điều khi chúng ta chung giường đấy.”

Tình trạng buồn nôn khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo. “Anh... ý anh là...” Lời nói trôi vào im lặng.

“Rằng sau này ta sẽ tìm niềm vui cho riêng mình ở nơi khác.”

Việc ít thở sâu cũng đe dọa xé toạc nàng. *Niềm vui của riêng anh. Nơi khác.* Sự thật của tuần trước khiến nàng cảm thấy xấu hổ. Nàng đã nghĩ anh quan tâm mình như một người vợ. Thay vì vậy anh chỉ đang *tìm kiếm niềm vui* trên giường nàng. Anh đã sử dụng nàng như một con điểm. Anh ghét nàng nhiều đến vậy sao?

Khuôn mặt cứng như đá granite và nắm tay siết chặt của anh đã cho nàng câu trả lời.

“Anh không thích trẻ con?” Khoảnh khắc câu hỏi vụt ra, nàng thấy hối hận.

Anh bật cười đầy khinh bỉ. “Điều cuối cùng ta muốn ở em, thừa phụ nhân, là một người thừa kế. Richard sẽ là người thừa kế tiếp theo của ta. Ta chưa bao giờ có ý định khác.”

Những lời nói lạnh lùng của anh đánh thẳng vào nàng với một sức mạnh tàn bạo. Nàng làm anh cảm thấy chán ghét đến nỗi anh chỉ muốn trao địa vị bá tước cho em trai mình hơn là đứa con của anh. Nàng đã nghĩ anh xuất hiện để chăm sóc nàng, an ủi nàng với suy nghĩ ít nhất anh cũng muốn những đứa trẻ, những đứa con trai. Có thể là một hoặc hai đứa con gái. Một gia đình nàng có thể yêu thương. Một gia đình có thể yêu nàng dù chỉ là một chút. Bây giờ thì giấc mơ đã bị cướp đi khỏi nàng. Anh chưa bao giờ định cho nàng một đứa con. Thật ra thì nàng chẳng có gì để mất.

Anh đã chứng tỏ nàng sai. “Tất nhiên em có thể nghĩ đây chỉ là một chuyện vặt, phụ nhân.”

Màu vàng nâu lấp lánh của đôi mắt anh xoáy sâu vào nàng. “Trong khi ta, tất nhiên, tự do theo đuổi thú vui riêng của ta như ta muốn, còn em thì không thể.” Anh tiếp tục. “Trong những hoàn cảnh nhất định một quý ông có thể bỏ qua sự không chung thủy của người vợ. Hãy kiếm cho mình một tình nhân, phụ nhân, nhưng hãy chắc chắn, nếu em gây ra vụ một bê bối công khai thì em sẽ phải hối tiếc đấy.”

“Max! Dừng lại!” Richard chen vào giữa hai người họ. “Nghe tôi nói này, anh thật ngu ngốc!”

Nỗi sợ hãi thúc vào nàng. Nàng không thể chịu đựng được thêm nữa. “Không, Richard! Dừng xen vào.” Và cơn giận, thiêu cháy cả nỗi sợ. Mỗi hơi thở như xé tan nàng, nàng đối mặt với Max, ngẩng mặt lên. “Không nghi ngờ gì việc anh sẽ li dị tôi nếu tôi từ chối việc tuân theo lời anh.” Nàng cảm thấy như vỡ ra giống giọng nói của mình, như thể nàng có thể vỡ tan nếu ai đó chạm vào mình.

“Việc ly thân cá nhân sẽ miễn cho bất kỳ ai trong chúng ta khỏi việc nhắc đến người kia điều sẽ gây ra cho ta vụ ngoại tình tai tiếng của em. Trường hợp duy nhất khiến ta bắt đầu ly dị là việc ta phát hiện em đang mang thai.”

Nàng không thể nói nên lời, những lời phản đối run rẩy bị bóp nghẹt trong cổ họng khi nàng buộc những giọt nước mắt không được rơi xuống. Anh nghĩ nàng thấp kém *như vậy*. Và anh đang chờ, chờ nghe phản ứng của nàng. Nếu nàng mở miệng lần nữa nàng sẽ bệnh mất. Việc hít

thở càng khiến nàng đau đớn hơn, như bị thủy tinh cửa vào, nhưng chính nó đã ngăn cơn buồn nôn của nàng lại.

Nếu bây giờ không rời đi... thật cẩn thận nàng bước đi. Mọi thứ có vẻ như mờ ảo, không rõ ràng. Đầu gối nàng run rẩy, nhưng sẽ *thật khốn kiếp* nếu nàng bám vào ghế để đứng vững. Mùi quáng, nàng quay đi. Bước từng bước. Bước đầu tiên, và sau đó là bước thứ hai... giá như những phiến đá lát đường ngừng di chuyển một cách kỳ quặc như vậy. Ngu ngốc nàng buộc mắt mình tập trung, lờ đi cơn đau đang xé nàng thành hai mảnh với từng nhịp thở. Nàng đã tự mắc bẫy của chính mình. Và bây giờ bị mắc kẹt trong đó. Không có lý do gì để giải thích hay phủ nhận sai lầm của anh. Cuối cùng, anh đã tin rằng chính hành vi của nàng càng làm điều đó đáng tin hơn.

“Verity...” Giọng anh thật lạ lùng, xa cách.

Nàng tiếp tục bước đi. Một bước và... một bước nữa...

“Verity!” Anh nắm lấy cổ tay nàng. Với một tiếng thét tuyệt vọng nàng quay ngoắt lại và giật người khỏi anh.

“Đừng có chạm vào tôi!”

Cái chạm của anh làm nàng bỏng rát. Khiến nàng thấy xấu hổ. Khi nghĩ đến việc mình đã cư xử thế nào, thái độ sổ sàng nàng gần như không được phép làm thế, nhưng đã rất thích thú... nài xin... Và bây giờ nàng đã hiểu. Anh chưa bao giờ muốn nàng mang thai con anh. Thay vào đó anh đã lợi dụng nàng.

“Đừng bao giờ chạm vào tôi lần nữa,” nàng thì thầm. “Anh đã nói anh sẽ tìm kiếm *niềm vui* cho bản thân ở nơi khác. Tôi... tôi... thích việc đó hơn việc... làm một con điểm của anh.” Dạ dày nàng trào lên mất kiểm soát và nàng điên cuồng quay đi tìm hàng chắn song. Bằng cách nào đó nàng với được đến nó và bám vào, cảm thấy muốn bệnh khi bước vào vườn.

Trong một khoảnh khắc thương cảm Max không thể di chuyển khi hành động tàn nhẫn anh gây ra giọng mạnh vào anh. Anh là kẻ phản bội. Không phải nàng. “Lạy Chúa” anh thì thầm khi đi về phía nàng. *Mi đã làm gì thế này?*

Anh không thể làm bất cứ điều gì ngoài trừ đỡ lấy nàng khi nàng nôn, một cánh tay choàng qua vai nàng khi cơn bộc phát hành hạ thân hình mảnh mai của nàng. Anh liếc nhìn lên khi Richard đi về phía bên kia của nàng và nhìn anh chăm chăm.

“Anh thật ngu ngốc, Max! Anh mù à? Chị ấy có thể phản bội anh bằng cách nhảy xuống biển Măng-xơ đấy!” Môi anh mím chặt. “Chị ấy thấy mệt và em giữ lấy chị ấy! Chỉ vậy thôi!”

Bây giờ thì anh đã biết. Anh luôn luôn biết điều đó. Cái gì đã ám ảnh anh thế này? Anh đã tuyệt vọng thả lỏng lương tâm hay căn nhắc của bản thân? Anh vuốt ve vai nàng bằng hai bàn tay run rẩy, giữ chặt nàng. Anh nên cắt lưỡi mình đi.

Cuối cùng cũng kết thúc. Nàng bấu mình rũ rượi và run rẩy vào chấn song. Anh dò dẫm tìm khăn tay và vụng về lau miệng nàng. Nàng hất tay anh ra cùng với một tiếng thét căm ghét, đặt hai nắm tay lên ngực anh và đẩy anh ra bằng tất cả sức lực của nàng. Anh bước lùi lại và đối mặt với nàng, chuẩn bị cho lời kết tội, cơn thịnh nộ.

Mặt nàng xám ngắt và trống rỗng, đôi mắt nhắm lại, như thể nỗi đau chưa bao giờ tồn tại. “Làm ơn, thưa ngài.”

Hơi thở rút sạch khỏi anh khi nghe những lời nói vô cảm, yên ả. “Verity...” anh thì thầm. Gia đình nàng mất 5 năm để cố làm nàng suy sụp. Anh gần như thành công chỉ trong vài phút.

“Ngài đã nói rất rõ rồi, thưa ngài. Không... không cần phải nói thêm gì nữa đâu.”

“Verity... nghe ta nói này. Ta đã sai... chỉ là hiểu lầm... hãy tha thứ cho ta.” Vẻ xanh xao như tượng sáp trên khuôn mặt nàng làm anh hoảng sợ. “Tình yêu...”

Nàng lùi bước, nhắm mắt lại và quay đi. Theo bản năng anh vội đến nàng, níu lấy vai nàng. Cơn rung mình của nàng xé toạc anh. Cảm thấy muốn bệnh, anh thả nàng ra và buộc bản thân phải thả lỏng hai bên. *Đừng chạm vào tôi.* Anh đã có tất cả ngoài trừ việc phá hủy nàng. Và bây giờ anh là người cuối cùng trên thế giới này có thể giúp nàng. Anh lặng yên quan sát khi nàng bước tránh xa anh và xuống bậc thang dẫn vào khu vườn.

“Vì Chúa, Max, chạy theo chị ấy đi!”

Tiếng ho dè dặt cắt ngang họ.

Chửi thề, Max quay lại và thấy Harding đang lảng vảng ngay cửa vào thư viện. “Chuyện gì thế, Harding?”

“Xin thứ lỗi, thưa ngài, nhưng luật sư của ngài, Mr Covell, đang ở đây cùng với một đồng nghiệp của ông ấy.”

Max chớp mắt. “Gì chứ? Ta không mời ông ấy... Ricky?”

Richard lắc đầu. “Không. Có thể có sự hiểu lầm ở đây. Em sẽ gặp ông ta. Anh nên đuổi theo Verity.” Anh cau mày với vẻ lạnh lùng trong giọng nói của em mình.

Người đàn ông đứng ngay cửa, Harding, vẫn khẳng khái. “Thưa ngài, Mr Richard, nhưng theo tôi được biết Mr Covell đã tự đến đây. Và ông ấy chắc chắn là ông ấy phải gặp được Đức ngài.”

Max trao đổi cái nhìn trống rỗng với Richard. Anh nên làm cái quái quỷ gì đây? Anh nhìn theo thân hình mỏng manh gần như đang chạy về phía khu rừng. Nàng cần gì? Không phải anh. Bất cứ thứ gì ngoài trừ anh. Anh phải thừa nhận anh cảm thấy kinh tởm hành động độc ác của mình. “Ricky, anh sẽ gặp Covell. Chú...” Gần như lặng người vì xấu hổ, anh hạ thấp giọng xuống. “Nếu em tìm thấy nàng, hay dìu nàng trở về và gọi Henny. Anh không định nhần tâm. Người

cuối cùng nàng muốn ở gần là anh.”

Miệng Riachard mím chặt. “Tốt lắm.”

Não anh vẫn còn bị tê liệt, Max quay trở vào thư viện và chờ đợi. Mặc cho hơi ẩm của ngày, anh cảm thấy lạnh đến tận xương vì sợ hãi. Khuôn mặt bị tàn phá của Verity ám ảnh anh. Giọng nói lạnh lẽ của cha anh sau tai nạn của Richard - ‘*Nếu mày phải bắn súng...*’ Anh đã nhắm rất chính xác.

Bức họa vẽ Richard với vẻ tổ cáo nằm đó trên bàn anh. Những chữ cái hoa mỹ mờ đi trước mặt anh. Liệu anh chưa bao giờ biết được hậu quả của những lời nói thiếu suy nghĩ sao? Anh là nguyên nhân gây ra tai nạn của Richard vì lời thách thức ngu ngốc đó. Còn bây giờ cơn thịnh nộ thiếu suy xét của anh đã xé toạc Verity.

“Thưa ngài?”

Anh nhìn lên và buộc mình nói lời chào với hai luật sư. “Xin chào, Covell. Và, er...?”

Covell đỏ mặt. “Thưa ngài, đây là cộng sự của tôi, Mr Wimbourne.”

Max gật đầu. “Mời ngồi.” Anh chỉ chiếc ghế và ngồi xuống vị trí cạnh bàn.

Covell hắng giọng. “Thưa ngài, tôi thấy rằng việc này không đúng quy tắc lắm, nhưng khi Mr Wimbourne thăm dò ý kiến của tôi - vâng, vấn đề khiến tôi đau đầu này khá nghiêm trọng điều mà tôi cho là nên được sắp xếp trước.”

Max gật đầu tán thành. “Được rồi. Ông nói đi.”

Khiến anh ngạc nhiên Mr Wimbourne nói thẳng. “Tôi tin rằng gần đây ngài đã kết hôn?”

Nghi ngờ bùng lên. “Nếu ông thay mặt cho Lord Faringdon -”

Anh bị ngắt lời. “Tôi không định đi xa hơn mục đích của mình, nhưng vì ngài đã đề cập đến Lord Faringdon, tôi phải thừa nhận rằng ngài đã kết hôn với Miss Verity Scott, con gái của đại tá William Scott quá cố?”

“Đúng.” Quyển rũ nàng, kết hôn với nàng, sỉ nhục nàng. *Làm trái tim nàng tan vỡ?* Nàng đã nói nàng yêu anh...

Miệng Wimbourne mím lại. “VẬY nàng ấy chưa chết.”

“Tất nhiên nàng - Gì chứ?” Anh rướn người qua bàn và nói, rất nhẹ nhàng, “Hãy giải thích rõ ràng nào, Mr Wimbourne.”

Người đàn ông nhỏ con gật đầu. “Tôi rất vinh dự khi được thay mặt cho người bà quá cố của tiểu thư Scott, Lady Hillsden - ngài có nhận ra mối liên hệ chưa ạ?”

Max gật đầu. Anh biết Scott là con trai thứ của tử tước Hillsden đời trước và đã có một vài bất hòa khi ông kết hôn với mẹ Verity.

Wimbourne tiếp tục. “Đại tá Scott rõ ràng đã kết hôn mặc cho lời đe dọa sẽ bị tước quyền thừa kế của mẹ ông. Hình như đó là một cô gái người Ai-len, thay vì nữ thừa kế mà bà đã chọn cho ông. Lệnh bà chưa bao giờ tha thứ cho ông - cho đến khi bà nghe tin về cái chết của ông.”

Ông ta nuốt khó nhọc. “Thưa ngài, xin hãy hiểu là tôi *đã* rất thân thuộc với lệnh bà. Tôi nghĩ lệnh bà luôn mong chờ Đại tá sẽ trở về và cầu xin sự tha thứ. Nhưng ông ấy đã không. Thời điểm ngài Scott mất, tài sản còn lại của lệnh bà được chia đều cho hai người cháu khác của lệnh bà, tiểu thư Celia và...”

“Mr Godfrey Faringdon,” Max nói giúp. “Tiếp tục đi.”

Wimbourne nghiêng đầu “Lady Hillsden đã gửi cho tôi...” Anh do dự. “Bà đã bị tác động rất nhiều bởi hoàn cảnh cái chết của con trai bà và muốn thay đổi di chúc.”

“Bà ấy đã làm vậy thật sao?”

Wimbourne gật đầu. “Theo chỉ thị của lệnh bà, tôi đã thảo một bản di chúc, để lại toàn bộ tài sản cho tiểu thư Verity Scott, sau đó bà đã ký tên. Vài tuần sau, tôi nhận được một bức thư từ nàng ấy bảo với tôi rằng việc thay đổi di chúc sẽ không thực hiện được vì tiểu thư Scott đã mất.”

“*Cái gì?*”

“Đúng vậy, thưa ngài,” Covell chen vào. “Đây là lý do tại sao Mr Wimbourne đến đây.”

Wimbourne tiếp tục. “Lệnh bà thông báo với tôi rằng Lord Faringdon đã viết thư báo cho bà về cái chết của Miss Scott. Ông ấy nói... er... *ngụ ý* rằng nàng ấy gần như bị đảo lộn sau cái chết của cha và nàng ấy, vâng, rằng nàng ấy đã...”

“Tự sát.” Max cảm thấy muốn bệnh. Sự tàn nhẫn của anh gần đây nhất là một sự phản bội.

Wimbourne gật đầu. “Vì thế tôi đã thảo một di chúc khác và -”

“Ngài tốt hơn nên nói với Lady Hillsden rằng cháu gái bà ấy vẫn còn sống,” Max đề nghị.

Wimbourne trông nghiêm trọng. “Ngài đang nói đến trọng tâm của vấn đề đấy, thưa ngài. Lady Hillsden vừa mất. Chúng tôi đang sắp xếp lại tài sản và xin một bản sao di chúc có chứng thực khi tôi thấy thông báo về đám cưới của ngài trên báo.”

Max nheo mắt nhìn ông. “Rõ ràng là sẽ dễ dàng hơn nếu ông giữ im lặng.” Và nhận ra cách ngắt nhịp của ông không lịch sự lắm.

Ngực Mr Wimbourne căng lên. “Về phương diện pháp lý thì dễ dàng hơn, tôi đồng ý với

ngài, thừa ngài. Nhưng tôi nhớ nỗi buồn của Lady Hillsden khi bà viết thư cho tôi nói về cái chết của Miss Scott. Bà đổ lỗi cho bản thân vì đã không gửi thư cho đứa trẻ, vì chưa bao giờ cố hàn gắn mối bất hòa giữa bà và con trai. Lương tâm tôi sẽ cảm thấy không ổn nếu tôi không thông báo cho ngài.”

“Xin thứ lỗi, Wimbourne” Max nói trong lặng lẽ. “Tôi không định xúc phạm ông. Ông đề nghị tôi nên làm gì? Có thể đảo ngược di chúc không?”

“Ngài có cần tiền không?”

Anh cười. “Không, Mr Wimbourne, tôi không cần. Nhưng giống như ngài, tôi miễn cưỡng thừa nhận rằng Lord Faringdon phải biến mất cùng sự dối trá của ông ta. Tôi cho rằng ít nhất đó là động cơ của ngài khi mang sự thật ra trước mắt tôi.”

Giọng nói ngắt quãng của Verity vang vọng trong trái tim anh: *Nó là của em... tất cả những gì của ông... Em không có gì cả.*

Ít nhất anh có thể bảo vệ quyền thừa kế cho nàng không? Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cho nàng, để có thứ gì đó là của nàng, và nỗi nàng đơn của nàng? Không phụ thuộc vào tài sản của anh? *Và nếu mi làm vậy, sẽ không kỳ lạ khi nàng bỏ mi đi sau những gì mi đã vừa làm với nàng?*

Anh nhắm mắt chống lại làn sóng đau đớn. Verity, trao cho nàng sự độc lập, có thể để lại anh một mình. Cẩn thận anh sắp xếp lại giấy tờ trước mặt. Đó là quyết định của anh. Là vợ anh, Verity không có tiếng nói trong chuyện này. Anh có thể cảm ơn Wimbourne vì sự chính trực của ông và nói rằng anh không cần tiền. Về phương diện pháp lý, nếu đồng tiền đó đến với Verity mà không bị trói buộc trong sự tín nhiệm, là của anh. Anh sẽ không vượt quá quyền hạn của mình mà không phải theo đuổi vấn đề này hay giữ tiền thừa kế. Luật quy định vậy.

Ngay khi luật pháp cho rằng Celia và Godfrey Faringdon được quyền làm gì đó với quyền thừa kế của Verity. Ngay khi luật pháp về hành động tự tử đã đẩy Verity vào cảnh nghèo khó, phụ thuộc vào ý thích của ông chú nàng, người đã đánh cắp mọi thứ từ nàng, bao gồm tên tuổi nàng. Kẻ đã bán rẻ nàng để giấu diếm sự bất lương của lão ta.

“Sẽ thế nào nếu ai đó phản đối một bản di chúc, Mr Wimbourne?”

Wimboune lắc đầu, “Oh, than ôi, không. Thứ cuối cùng Đức ngài muốn là đưa ra một thách thức trực diện như thế! Chúng ta phải tính toán hơn thừa ngài. Tôi biết được từ Mr Covell rằng ngài đã từng đi lính? Một chiến thuật nho nhỏ là điều chúng ta cần bây giờ. Vâng, chiến thuật. Và có lẽ là việc sẵn sàng chấp nhận hậu quả?”

Ý nghĩ về việc gánh chịu hậu quả với nhà Faringdon gần như làm Max ghen lòi, nhưng nếu điều quan trọng là trao cho Verity thứ gì đó thuộc về nàng, vậy thì lòng tự trọng đáng nguyên rủa của anh có thể bị bôi xấu chút ít.

“Tiếp đi. Nói sơ về chiến thuật của ngài nào.”

“Ngài có biết gì về tòa án không?”

Max cau mày. “Không nhiều lắm. Ngoài trừ việc giữ cho luật pháp luôn bận rộn.”

Nụ cười của Mr Wimbourne mang vẻ giấu cợt. “Và sự giàu có, thưa ngài. Ngài nên hiểu rằng, một khi phản đối được đưa ra tài sản sẽ bị đóng băng. Không ai có thể đụng đến trừ khi thanh toán chi phí pháp lý. Trong nhiều năm.”

“Nhiều năm?” Max hỏi đầy nghi ngờ.

Nụ cười thanh thản. “Nhiều năm, thưa ngài. Thậm chí là vài chục năm. Tại sao, chúng tôi có 1 trường hợp phải trả phí từ năm 1798. Tôi đánh bạo đề nghị rằng con cái ngài có thể không sống để thấy vụ của nhà Jennings xử xong.”

“Điền trang của Lady Hillsden rộng bao nhiêu?”

Wimbourne nhún vai. “Khá lớn, nhưng không đủ để **trang trải**. Khoảng 25.000 bảg.”

Max chửi thề. “Vô dụng. Nếu tôi phản đối di chúc, toàn bộ tài sản có thể bị ngốn bởi chi phí luật pháp!”

“Chính xác. Và Faringdon cũng biết điều đó. Kể cả khi ngài không cần tiền, ông ta vẫn cần.” Nụ cười của Mr Wimbourne ngây thơ hiền hậu. “Sau cùng thì ông ta có hơn hai đứa con gái phải chu cấp, và gia tài của ông ta quan trọng hơn vẻ ngoài...”

Miệng Max trễ ra với nhận thức về luật pháp. “Vậy chúng ta... tuyên bố đó sẽ bị đe dọa...?”

Wimbourne gật đầu. “Đúng vậy, thưa ngài. Ngài đe dọa một vụ kiện ở Tòa án nếu Faringdon không đồng ý dàn xếp. Với, xem nào... 10.000 bảg? Để lại 15.000 cho Miss Scott - Ý tôi là, Lady Blakehurst. Và trang sức tất nhiên. Ngài nên khẳng khẳng việc Lady Blakehurst chọn nữ trang trước, vì nó được để lại hoàn toàn là cho nàng ấy. Ngài, tất nhiên, rất rộng lượng trong việc đề nghị 10.000 bảg - ngài có thể gián tiếp gợi ý một vụ kiện dân sự cho kẻ lừa gạt. Và, vì Faringdon là, thông qua vợ của ông ta, người giám hộ hợp pháp của Miss Scott, đây là trình tự các bước. Một người giám hộ được cho là người phải bảo vệ quyền lợi của người được giám hộ.”

Max từ từ đứng dậy. Anh rướn người qua bàn và chìa tay ra. “Mr Wimbourne, thật là một vinh dự khi được biết ông.”

Mr Wimbourne đưa tay ra và cúi đầu. “Xin cảm ơn, thưa ngài. Đó chỉ là vấn đề biết đặt sức ép vào đâu.”

Max biết chính xác nơi anh muốn đặt sức ép là toàn bộ gia đình Faringdon. Tay anh nắm chặt. Ngay bây giờ anh sẵn lòng bóp chết nhiều người trong số chúng bằng chính hầu bao của chúng. Sau đó anh sẽ bóp chết bản thân.

Richard nghe mà không thể tin được khi Max giới thiệu Mr Wimbourne và giải thích về sự hiện diện của ông. “Con chuột Faringdon đã *lừa gạt* chị ấy à? Khốn kiếp thật, Max! Anh không được để ông ta thoát tội!”

Max nhìn anh đồng ý. “Mặc cho nỗ lực của anh, anh cũng điên tiết, Ricky. Tất nhiên anh sẽ không để hắn thoát đâu!” Sau đó anh hạ giọng xuống và hỏi anh vồn vập. “Verity đang ở... ở đâu?”

Họ định chờ đến bữa tối, Max do dự trong việc để hai luật sư dùng bữa tối với họ và ở lại suốt đêm.

“Trong phòng,” Richard trả lời. “Em bắt gặp chị ấy đang trên đường đến khu rừng. Henny đi với chị ấy. Anh định nói với chị ấy việc này à?”

Giật mình, Max nghĩ về điều đó. Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc kể với nàng, nhưng có thể... có thể sẽ tốt hơn chỉ mình anh biết việc này. Chỉ đến khi anh biết phải làm gì với Faringdon.

Cuối cùng anh lắc đầu. “Chưa. Anh... anh không muốn nàng thêm thất vọng...” Anh có thể tưởng tượng ra được nàng sẽ cảm thấy thế nào khi biết được toàn bộ trò lừa độc ác đã gây ra cho nàng. Anh không thể chịu được việc phải thấy nỗi đau trên khuôn mặt nàng nữa. Anh sẽ chờ. Xem liệu có gì xảy ra. Nếu không, anh sẽ giữ im lặng. Anh đã bắt gặp sự quan tâm khó hiểu của Richard.

“Nói em nghe xem nào, anh trai - anh định làm gì với đồng tiền này? Có vẻ như không phải anh cần đến nó. Nó chỉ đơn thuần là trả thù?”

“Không. Anh không cần.” Max đồng ý. “Anh sẽ giải quyết giúp Verity. Để chắc chắn nó là của nàng. Dù có chuyện gì xảy ra.”

“Dù có chuyện gì xảy ra,” Tiếng Richard vọng lại. Anh cau mày. “Vậy anh đang cân nhắc khả năng chị ấy có thể rời -”

“Đúng.” Max nói khắc nghiệt, buộc những từ ngữ phải thoát ra khỏi cổ họng đau đớn của anh. Lắng nghe nỗi sợ hãi tồi tệ nhất được nói ra sẽ thành sự thật. Ý nghĩ ấy làm tê liệt trái tim anh.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng kéo Verity ra khỏi giấc ngủ lơ mơ, trạng thái tỉnh táo không mong muốn. Nàng cảm thấy nặng nề, mờ mịt, kết quả của một đêm khóc thầm. Không nghi ngờ gì Henny đang mang bữa sáng đến. Dạ dày nàng réo ùng ục. Trúng... ugh.

“Mời vào.” Nàng cuộn người và nhìn về phía cánh cửa dẫn đến phòng khách. Nó vẫn đóng kín.

Giọng nói dịu dàng phía sau nàng vang lên, “Anh mang bữa sáng cho em.”

Giật mình, nàng xoay người và kéo tấm trải về phía mình. Anh đã ăn mặc chỉnh tề, còn nàng

thì đang thoải mái hết sức, nhưng... “Từ khi nào mà một Bá tước lại mang bữa sáng cho... vợ anh ta vậy?” Nàng buộc giọng mình nghe thật bình thường, lãnh đạm. Kể cả khi nàng nhìn trả lại anh, dù nàng phải cắn vào má trong để kìm lại những giọt nước mắt. Tại sao anh không thể để nàng một mình? Nàng đã quyết định đêm trước và họ sẽ dễ dàng diễn tròn vai hơn nếu Max chỉ việc đóng tròn vai anh đã chọn.

“Vì hẳn ta đã cư xử như một kẻ thô lỗ và làm vợ mình thất vọng đến nỗi nàng ấy không ăn tối.”

Mắt nàng mở to khi anh tiến về phía nàng và tay nàng nắm chặt tấm trải. Nhìn sự hiện diện của anh trong phòng nhắc nàng nhớ đến những đêm anh đến và làm tình với nàng... Không. Không phải *làm tình*. Anh *tìm những trò giải trí cho bản thân*. Nàng phải ghi nhớ điều đó. Anh đã sử dụng cơ thể nàng. Cám dỗ, không phải âu yếm. Nàng cũng phải nhớ điều đó. Nàng với đến chiếc chăn và khăn phủ giường cũng như tấm trải.

Luồng nhiệt đốt cháy má nàng khi cơ thể nàng run rẩy với ký ức của nỗi khao khát và xấu hổ, nhớ lại cách nàng quấn mình và nức nở, nài xin anh nhiều hơn, nói với anh rằng nàng muốn anh ở bên trong nàng... Nỗi đau nhắc nhở nàng khi nàng nhớ lại cách anh cuộn người tránh xa nàng. Bây giờ thì nàng đã biết tại sao. Không có gì ngạc nhiên khi anh không đáp lại lời tuyên bố của nàng về tình yêu. Một người đàn ông muốn những lời lẽ yêu đương từ một con điếm để làm gì chứ?

Sự căng thẳng túm chặt lấy nàng khi anh đặt chiếc khay lên đầu gối nàng. “Cá...cám ơn, thưa ngài.” Nàng nhìn chiếc khay. Trái cây. Bánh nướng. Bơ và mứt. Một ấm trà. Không có trứng. Dạ dày nàng dễ dàng bị khuấy động. Nhưng nàng không thể ngăn được cơn rung mình với sự gần gũi của anh.

“Em có muốn mặc áo choàng vào không?”

Giọng nói dè dặt làm nàng chú ý. Nàng nhìn lên và thấy anh đang quan sát nàng gần như...gần như đau đớn. Không chờ nàng trả lời, anh quay đi và tìm chiếc áo choàng. Nàng cầm lấy bằng hai bàn tay run rẩy và choàng nó quanh người.

Anh ngồi xuống mép giường và nàng giật người lại với tiếng hỗn hển giật mình.

“Làm ơn...”

Giọng anh nghe thật căng thẳng. “Verity, anh chỉ muốn rót cho em một tách trà thôi.”

Nàng vẫn còn bối rối. Tại sao anh lại làm như vậy với nàng? Anh đã nói rõ những gì anh nghĩ về nàng. Anh cảm thấy tội lỗi vì lần nay anh sai lầm sao? Sự thật vẫn còn đó khi anh có thể tin. Dễ dàng. Nàng nhận lấy chiếc tách và tìm thấy một cái bánh nướng trên chiếc đĩa nhỏ dưới cái tách. Nàng ngập ngừng cắn một miếng. Dạ dày nàng cảm giác thật lạ, nhưng khi nàng ăn chiếc bánh bắt đầu phát huy tác dụng.

Một chiếc bánh nướng khác xuất hiện trên đĩa trước khi Max lại bắt đầu nói. “Verity, anh... xin lỗi... về chuyện ngày hôm qua. Anh... đã phạm sai lầm. Em có thể tha thứ cho anh không?”

Nàng nhìn chăm chăm một cách mù quáng vào chiếc tách sứ trắng xanh mỏng manh, hơi ẩm của nó đặt trong bàn tay lạnh cóng của nàng. *Một sai lầm.* Sai lầm mà anh không thể làm gì ngoài sự chịu đựng của nàng. Anh thừa nhận rằng lần này anh sai, chứ không phải anh tin nàng. Anh sẽ nghĩ lại.

Nàng gật đầu mà không nhìn anh. Nếu nàng nhìn anh, nàng sẽ tan vỡ mất. Cứ để anh nghĩ nàng thờ ơ. Anh đã không tin cũng như không muốn biết sự thật. Nàng đã quyết định. Tất cả những gì nàng phải làm là thực hiện nó. Bản thân anh đã trao cho nàng vũ khí nàng cần.

Cần đến những mẫu can đảm để giữ cho giọng mình nhẹ nhàng. “Không sao, thưa ngài. Ít nhất sẽ không còn sự hiểu lầm nào giữa chúng ta nữa. Đừng -” họng nàng siết chặt, nhưng nàng tiếp tục “- đừng làm nó thêm phần tế nhị, thưa ngài. Không cần thiết chút nào.”

“Anh... hiểu.”

Tách trà của nàng kêu lách cách khi nàng đặt nó trở lại đĩa, bị giật mình bởi sự thô ráp trong giọng nói của anh. Nàng ngược cầm kiêu hãnh và ngồi thẳng lưng. “Vậy thưa ngài, kế hoạch của ngài cho ngày hôm nay là gì?”

Trong một giây nàng đã nghĩ anh lưỡng lự, nhưng anh nói tiếp. “Sự thật là anh phải đi London một tuần hoặc hơn. Anh có vài việc cá nhân phải làm.”

Cơn choáng váng lướt qua nàng và, tình trạng buồn nôn khi những lời nói độc ác của anh xé tan nàng lần nữa... *Sau này ta thích tìm kiếm thú vui của mình ở nơi khác hơn.* Anh sẽ đi London để làm điều đó. Công việc. Thứ anh sẽ trả tiền để có được. Và nhiệm vụ của nàng là phải nhắm mắt cho qua.

Lady Arnsworth đã nói rất rõ ràng. *Những quý ông như Blackhurst thích tìm kiếm niềm vui bên ngoài chiếc giường hôn nhân hơn. Đối với những người vợ thì họ yêu cầu phải đứng đắn... Một quý cô sẽ không quan tâm những điều đó...* Nàng nên biết ơn vì anh không muốn sử dụng nàng cho khoái lạc của mình, rằng nàng không biết cách làm hài lòng anh.

Cần đến từng gam sức mạnh dự trữ, nàng nặn ra một nụ cười rạng rỡ. “Khi nào chúng ta đi, thưa ngài?” London sẽ đáp ứng mục đích của nàng một cách hoàn hảo.

Nửa giờ sau ngồi một mình trong thư viện, Max suy ngẫm về cuộc hôn nhân thất bại của mình. Anh đã làm nàng chán ghét, gần như khiến nàng thấy kinh tởm. Tệ hơn, anh đã làm tổn thương nàng đến mức không thể tha thứ. Nàng lùi lại trước cái chạm của anh, trước sự hiện diện của anh. Vậy thì quái quỷ tại sao nàng lại chọn đến London? Chắc chắn không phải vì lợi ích làm người đồng hành của Lord Blakehurst. Anh không đổ lỗi cho nàng. Anh cũng không thích ở trong căn phòng giống thế với tư cách là Lord Blakehurst ngay bây giờ, **cảm thấy nàng độc trong cùng cái vỏ bọc.**

Điều tốt nhất anh có thể làm cho Verity là sắp xếp để giới thiệu nàng với vai trò là Lady Blakehurst. London phồn hoa, đô hội. Là một nữ công tước, nàng sẽ được chấp nhận nếu được dì Almeria hỗ trợ. Những hoàn cảnh khác thường về đám cưới của nàng sẽ sớm bị quên lãng.

Anh buộc bản thân rà soát lại tất cả những khả năng có thể. Nàng có thể tìm một tình nhân. Cổ hòng anh thít lại. Anh đáng bị thế nếu nàng có làm vậy. Nàng đã dâng hiến bản thân và tình yêu cho anh. Và anh đã ném trả lại vào mặt nàng, cùng với niềm tin của nàng.

Anh biết, cảm nhận sự tan vỡ, rằng anh sẽ không bao giờ có thể làm như anh đã đe dọa và phủ nhận đứa trẻ. Sự ngu ngốc và ghen tuông mù quáng của chính anh đã tạo ra tình trạng này. Anh sẽ phải sống và bảo vệ nàng khỏi hậu quả. Và trong lúc chờ đợi anh sẽ cố gắng để giành lại nàng. Như là vợ anh.

Anh rên rỉ. Ở một vài khía cạnh anh sẽ phải kể với nàng sự thật - tại sao anh không bao giờ định có con. Hợp pháp. Oh, khốn kiếp! Sẽ dễ dàng hơn nếu nàng là Selina, tình nhân của anh. Anh có thể có được điều anh muốn và... Suy nghĩ kì lạ xuất hiện trong đầu anh. Anh gần như biết người được cho là Selina Dering. Chuyện gì xảy ra khi anh biết nàng? Khi anh phát hiện ra người phụ nữ anh biết? Anh sẽ cảm thấy thoải mái để nàng sinh ra đứa con hoang của anh? Kể cả khi nàng không biến thành Verity Scott?

Ý nghĩ về việc Verity bị kích thích với hạt giống của anh khiến anh run rẩy vì đam mê bất ngờ. Của anh. Bằng mọi cách có thể. Không gì ít hơn có thể làm anh hài lòng. Và khi anh nhận ra, sự thật anh đã đánh vào anh như một tia sét đột ngột - anh đã kết hôn với nàng ngay giây phút anh thấy **nàng đang mang thai**. Anh chưa bao giờ muốn ai thật sâu sắc như anh muốn nàng và anh chưa bao giờ muốn bảo vệ người phụ nữ nào trước đây. Khỏi mọi thứ, kể cả khỏi anh nếu cần thiết.

Nàng yêu anh. Tại sao nàng lại cố gắng vất vả để chọc thủng bức tường lạnh lùng giữa họ? Nàng yêu anh. Anh đã vứt bỏ nó. Nàng đã tặng anh món quà bằng sự ngây thơ của nàng. Và anh đã đối xử với nàng như một con đỉm. Cuối cùng và tệ nhất, nàng đã tin anh. Anh đã chiếm được niềm tin của nàng và giẫm đạp lên nó.

Chỉ có một cách duy nhất để giành lại nó. Anh sẽ trao cho nàng niềm tin của anh. Anh nhìn chăm chăm mù quáng vào những ngón tay đan vào nhau. Niềm tin *của anh*. Điều đó dễ hơn một chút. Vẫn còn một vấn đề nhỏ về sự ngây thơ và tình yêu của nàng. Đáp lại điều này anh sẽ phải trao đi bản thân anh. Và tình yêu của anh.

Anh đã đối mặt với sự thật rằng anh không dám thừa nhận. Anh yêu nàng. Và để Verity chấp nhận tình yêu của anh, nàng sẽ phải tin anh đủ để mạo hiểm trái tim nàng lần nữa. Niềm tin. Tất cả đều đến từ niềm tin.

Chương Mười Hai

“Tỉnh dậy, Verity. Chúng ta gần đến rồi.”

Giọng nói trầm ấm, dịu dàng len vào giấc mơ ấm áp và an toàn của Verity. Và ưa thích. Nó ôm lấy nàng ấm áp, mùi hương của da thuộc, gỗ đàn hương và thứ gì đó như xạ hương và nàng thở dài thỏa mãn và rúc lại gần hơn, chà má mình vào sức mạnh đang ôm lấy nàng. Tiếng động tiến sâu hơn vào giấc mơ của nàng. Tiếng bánh xe lách cách và tiếng vó ngựa lóc cóc. Tiếng roi ngựa thỉnh thoảng vang lên.

Vòng tay ôm lấy nàng di chuyển, siết chặt và giọng nói thì thầm. “Chỉ ngủ thêm một chút nữa thôi đấy.” Theo sau là áp lực nhẹ nhàng trên đầu nàng và cái chạm nhẹ phớt qua của đôi môi trên thái dương nàng.

Max đã từng giữ nàng như thế này trước đây. Nhẹ nhàng vuốt ve nàng trôi vào giấc ngủ sau khi làm tình, giữ nàng tránh xa nỗi sợ hãi và tội lỗi của nàng bằng sức mạnh và sự ấm áp của anh. Nàng đã dám mơ đến nhiều hơn, rằng một ngày nào đó anh sẽ yêu nàng như cách nàng yêu anh. Nàng dám thì thầm lời yêu thương, giấc mơ cảm giác rất thật. Kể cả bây giờ, nàng nghĩ, giấc mơ của nàng là thật... rất thật.

Chiếc xe dừng lại cùng với giấc mơ của Verity. Nàng bất ngờ nhận thức được cánh tay đang ôm lấy nàng rất thực, nàng được ôm gần trên ngực Max với cảm anh nghỉ ngơi trên tóc nàng. Rằng nàng được bao bọc thật an toàn trong chiếc mền du lịch Max khẳng khẳng bắt nàng mang theo. Từng tế bào của nàng, cơ thể và tâm hồn, khao khát ở lại chính xác nơi nàng đang ở, để giấc mơ được tiếp tục. Từng sợi thần kinh kéo căng ra, đe dọa ý chí để tránh ra xa, thoát khỏi hàng rào phòng thủ của nàng.

Anh lại bắt đầu, bằng chất giọng điềm tĩnh, bình thản. “Chúng ta đến rồi, Verity.” Hai bàn tay nhẹ nhàng nâng nàng dậy và đẩy nàng ngồi thẳng lên. Nàng nhanh chóng nhắm mắt lại, chống lại thôi thúc vặn vẹo trong vòng tay anh và cầu xin anh ôm lấy nàng. Không bao giờ nàng để anh lại đến gần nàng. Bị đẩy ra xa khiến nàng tan nát cõi lòng.

Thở chậm rãi, Max quan sát nàng. Nàng trông ngon lành một cách bù xù, những lọn xoắn xoắn bất lực trên vai nàng. Thật ngạc nhiên vì anh không thể chống lại sự quyến rũ khi nàng tháo những cái kẹp xuống và làm rối bù bím tóc mượt như lụa của nàng.

Nhu cầu kéo nàng vào vòng tay anh và hôn nàng đến bất tỉnh dội thành thạch trong máu anh. Anh không được phép làm vậy. Cơ thể nàng đột ngột cứng lại khi nàng tỉnh dậy nung nóng anh. *Đừng bao giờ chạm vào em lần nữa.* Nàng không muốn anh đến gần nàng, hưởng chỉ là hôn

nàng.

Cửa xe mở ra và thang gấp được thả xuống. Anh bước ra và quay lại, chuẩn bị giúp Verity xuống.

“Em tự xuống được, thưa ngài.”

Lời nói cắt vào tim anh. Cái đụng chạm của anh khiến nàng phát bệnh. Kể cả cử chỉ lịch sự đơn giản nhất. Từng bản năng gào thét đòi anh nâng nàng lên trong vòng tay mình, giữ nàng gần hơn. Anh nhanh chóng quay đi và gật đầu với người hầu giúp nàng.

Anh quan sát nàng đi về phía ngôi nhà, đầu nàng ngẩng cao, lưng thẳng. Cô gái dễ tổn thương, dịu dàng đã từng tin anh. Bây giờ đôi mắt xám ấy nhìn anh như hai lưỡi gươm. Chính anh đã mài lưỡi gươm ấy.

Anh nhớ ra mình có một món quà cho nàng khi đang ở tiền sảnh. Thứ gì đó anh nên trao cho nàng trước khi kết hôn. “Khi em thay đồ cho bữa tối, anh sẽ rất vui nếu em cùng ăn trong phòng ăn.”

Trái tim anh đau đớn khi nhìn thấy nét mệt mỏi trên mặt nàng khi nàng nhìn anh. “Tất nhiên, thưa ngài.”

Verity nhìn chằm chằm hình ảnh của mình trong gương. Chúa ơi! Những nốt tàn nhang gần như nổi bật trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng. Nàng nhéo hai má mình. Nó còn tệ hơn. Bây giờ nàng trông như bị sốt.

“Còn gì nữa không, phu nhân?”

“Hmm?” Verity chớp mắt nhìn người hầu với vẻ ngoài nghiêm nghị. Hình như Max đã báo cho Lady Arnsworth tìm một người hầu thích hợp. Bất cứ điều gì được cho phép trong phạm vi của Kent, một người hầu gái mang thai sẽ gây ra tranh cãi ở London. Ý tưởng ấy kích thích Verity, nhưng nàng cũng không thể lợi dụng Sarah như vậy. “Không. Không cần gì nữa đâu...ah, Cooper. Cảm ơn. Như vậy là được rồi.”

“Còn trang sức của phu nhân?” Cooper hơi đỏ mặt.

Tôi chẳng có món nào hết, nhưng nàng chỉ đơn giản lắc đầu và nói. “Không, cảm ơn, Cooper. Tôi sẽ rung chuông gọi chị sau.”

Cooper khẽ nhún gối chào và quay đi, bỏ lại Verity đang cau mày với hình ảnh của mình. Chiếc áo nàng đang mặc trông đủ ổn. Nàng thấy bản thân rất thích lớp lụa trên da nàng. Nó khiến nàng rùng mình. Nhắc nàng nhớ đến... Không! Nàng không được phép nghĩ đến những nụ hôn và cái vuốt ve dịu dàng của Max. Nó không có ý nghĩa gì với anh hết. Nó hẳn cũng vô nghĩa với nàng.

Verity nhìn vào hình ảnh thượng lưu với cái nhìn nhắc nhở nàng phải xuống phòng khách và giả vờ thờ ơ với chồng mình. Sau cùng thì nàng phải lờ đi phản ứng của bản thân mỗi khi anh chạm vào nàng. Nàng không thể tránh. Những khi anh chạm vào nàng. Dẫn nàng đến bàn ăn tối. Anh có thể nhảy với nàng và nàng sẽ phải cư xử như thể xương nàng không tan thành mật và phổi nàng vẫn còn hoạt động.

Nàng đau đớn nhận ra mặc dù nàng có thể làm được, chỉ là có thể, có thể kiểm soát phản ứng của bản thân với Max, trái tim nàng hoàn toàn là một vấn đề khác. Nàng không thể kiểm soát trái tim mình, nhưng nàng chắc chắn anh không bao giờ thấy được.

Verity dễ dàng tìm được đường đến phòng khách, nhưng nàng lưỡng lự bên ngoài cửa phòng. Chuyển thăm ngẩn ngui trước đây, nàng chỉ có thể đến được tiền sảnh và thư viện. Nàng chưa bao giờ mong được sống ở đây. Khi nàng mở cửa, nàng nhận ra lần cuối cùng mình ở trong ngôi nhà này là lúc nàng đính hôn.

Max đứng nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, nhưng anh ngược lên và mỉm cười khi nàng bước vào. Nụ cười ngắn gọn, gượng ép. “Mệt à?” Anh trông cau có khi nhìn nàng.

“Oh, không,” nàng nói dối. Chết tiệt anh. Nàng không muốn anh quan tâm, hay sự tử tế của anh. Mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nếu nàng có thể ghét anh. Nhưng nàng không thể. Và nàng không thể để anh lại gần nữa.

“Anh có một thứ cho em.” Anh lục trong túi áo khoác. “Sổ trang sức còn lại anh đã cho người mang lên phòng em, nhưng anh muốn trao vật này cho em bây giờ. Lẽ ra anh nên trao nó cho em khi chúng ta đính hôn, nhưng anh... quên mất.”

Anh bước về phía nàng và nàng chiến đấu để đứng yên. *Vô cảm. Lạnh lùng. Nghĩ về băng giá hay...*

Anh cầm lấy tay nàng và băng đá tan chảy. Run rẩy trước ngọn lửa chảy qua nàng, nàng cố rút tay lại, che giấu khao khát của bản thân, nhưng anh giữ lấy nàng. Chiếc nhẫn trượt vào ngón tay nàng và anh thả nàng ra.

“Oh.” Cú sốc cướp đi tiếng nói của nàng khi nàng nhìn nó chăm chăm. Ngọn lửa đỏ rực nhấp nháy phía sau nàng, nhảy múa và di chuyển.

“Kiểu dáng hơi cũ. Nó là của gia đình truyền qua nhiều thế hệ.”

“Nhưng... không.” Nàng không thể đeo nó. Một phần của gia đình. Không. Run rẩy, nàng cúi ra. “Em có thể làm thất lạc, hay -”

Những ngón tay phủ lên tay nàng. “Hãy để yên đấy. Nó hoàn toàn là của em. Làm thất lạc

hay giữ nó là quyền của em. Đây là nhẫn đính hôn của em.”

“Đây là đá gì thế?”

Miệng anh xoắn lại. “Ruby. Còn gì khác nữa?”

Còn gì khác nữa thực thế. Vì nàng không phải là một phụ nữ tiết hạnh. Nếu phải, nàng đã không kết hôn với anh.

Max quan sát nàng rời khỏi phòng khách khi lớp mặt nạ đã được tháo xuống, anh có thể thưởng thức rượu một mình. Anh muốn theo sau nàng, kéo nàng vào vòng tay anh và mang nàng lên lầu đến giường anh. Anh không nhận ra tình trạng căng thẳng bám theo mình sẽ tác động đến nàng, hướng chi việc phải chạm vào anh. Chiếc nhẫn rực rỡ trên ngón tay nàng với vẻ chế nhạo lộ liễu suốt bữa tối. Nàng căng thẳng khi anh đeo nhẫn cho nàng đến mức anh tự hỏi liệu nàng có vỡ tan ra.

Ruby. Còn gì khác nữa? Lời nói ám ảnh anh. Nàng đã nghĩ việc chọn chiếc nhẫn của anh như một lời lăng mạ thâm thúy? Rằng nàng *không* hơn cái giá của ruby? Rằng anh tin rằng anh có thể mua nàng bằng một món quà trang sức như... như bất kỳ nhân tình cũ nào của anh. Anh không có ý như vậy. Nhưng nếu anh đi về phía nàng và cố gắng giải thích...

Nàng cần thời gian. Khoảng cách. Nếu anh đuổi theo nàng bây giờ. Nàng sẽ cảm thấy bị săn đuổi. Và anh không chắc chắn khả năng kiểm soát của bản thân. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cho phép nàng đi theo con đường nàng chọn trong một chốc và tìm ra chỗ đứng trong xã hội. Almeria sẽ để mắt đến nàng. Nàng không thể bị tổn hại dưới sự bảo trợ đúng mực của Almeria.

Verity đọc lại lời nhắn từ Lord Selkirk và đặt lại trên bàn trang điểm với điệu bộ nhăn nhó. Tất nhiên, chuyến đi thứ 3 với Selkirk trong vòng mười ngày lại là chuyện khác. Mọi người sẽ bàn tán rất ác ý. Đặc biệt nếu nàng nhảy với anh ta hai lần đêm nay. Lần nữa. Nàng run rẩy. Việc nhảy với anh ta thật khủng khiếp. Điều gì đó về anh ta thật... nhớp nháp. Và anh ta tắm rửa không sạch sẽ lắm. Dưới lớp nước hoa hồng ngọt ngào ẩn giấu một mùi chua loét của brandy cũ và mùi cơ thể hôi rình đã lâu ngày không tắm.

Hoàn toàn khác với Max... Không. Nàng sẽ không nghĩ đến anh. Cái đó gọi là gì nhỉ? Xa mặt cách lòng à? Nếu thế nàng nên học cách quên sự tồn tại của anh đi. Ngoài trừ viên ruby tuyệt đẹp trên bàn tay trái nàng.

Almeria đã nhận ra nó. *Lạy chúa! Ta hi vọng cháu ta đã cảnh báo nàng giá trị của chiếc nhẫn! Chị gái ta đã không bao giờ dám đeo nó.*

Verity đẩy suy nghĩ kì lạ ấy đi rằng Max đã giao di sản của gia đình anh cho nàng. Anh đã gửi

phần trang sức còn lại đến phòng nàng ngày hôm sau. Mỗi lần nàng đeo chúng, nó lại nhắc nàng nhớ đến việc nàng quan tâm anh có trao di sản của gia đình anh cho nàng. Anh sẽ không cho phép nàng mang thai đứa con hợp pháp của anh. Những đứa con hoang của anh lại là chuyện khác.

Selkirk. Nàng phải nhảy với anh ta tối nay. Nhưng nàng không thể chịu đựng được việc đi chung xe với anh ta sáng nay. Việc lắc lư trên chiếc xe ngựa bốn bánh, cùng với mùi hôi rình và hai bàn tay lang thang...Ugh! Nàng không chịu được. Không kể cả để làm xuất hiện thêm nhiều lời đàm tiếu.

Nàng có thể làm gì khác sáng nay đây? Mua sắm? Lady Arnsworth nghĩ nàng nên tiêu nhiều tiền để mua sắm hơn, nhưng điều đó có vẻ như thật vô nghĩa. Tại sao phải mua nhiều đồ hơn khi tủ đồ đã đầy quần áo đến mức mình không biết phải làm gì? Lady Arnsworth dường như không thấy được việc bất kỳ người phụ nữ nào được chu cấp bao nhiêu áo dài mặc sáng, chiều, đi dạo trong một tuần, cộng thêm giày, găng tay đi kèm, miễn là hợp với nàng.

“Đừng có lỗ bịch như vậy, cô gái,” bà đã nói. “Chồng chị đã cho chị được dùng tiền bất cứ khi nào nàng thích. Hầu hết phụ nữ sẽ cười toe toét trước *sự hào phóng* như thế đấy!”

Việc được tự do dùng tiền xé toạc vẻ ngoài của Verity. Max rải tiền ra cho đến khi nàng ngộp thở vì nó. Theo những gì nàng biết Lord Blakehurst nổi tiếng vì sự rộng rãi của mình với tình nhân của anh. Nàng không muốn một xu nào từ anh. Đặc biệt từ khi nàng đã quyên góp gần như toàn bộ số tiền tiêu vật tháng này cho một tổ chức từ thiện dành cho những gái điếm làm lại cuộc đời.

Nàng còn định làm gì nữa chứ? Khi nàng nỗ lực trả cho người may áo quần, nàng phát hiện ra việc Lord Blakehurst đã ra chỉ thị rằng mọi hóa đơn sẽ được gửi thẳng đến anh! Không nghi ngờ gì việc anh đang kiểm tra xem cô dâu của anh tạo ra ấn tượng tốt trong giới thời trang.

Nàng nhìn chăm chăm hình ảnh của mình trong gương. Sau đó là cái nhìn giận dữ. Nàng hoàn toàn biến thành một cái thùng tưới. Kiểu sinh vật yếu đuối, hay rên rỉ mà nàng khinh thường. Nàng đến London với một kế hoạch. Và đang bị xét đoán bởi những phản ứng của mọi thành phần trong xã hội với Lady Blakehurst mới đầy tai tiếng, nàng không nên gây ra những khó khăn dù là nhỏ nhất trong việc thực hiện nó. Nàng kết thúc trong tiếng thốn thức.

Hình ảnh phản chiếu nhìn trả lại nàng, được che phủ trong chiếc áo choàng tắm và váy lót dài. Nàng còn chưa quyết định mình sẽ mặc gì. Và nàng sẽ làm gì. Nàng có thể, tất nhiên, đơn giản rút lui về phòng khách và đọc sách. Một hai người có thể gọi, nhưng nàng gần như có thể chắc rằng nếu không thì nàng sẽ mất một ngày yên bình. Ngoài trừ... điều gì đó khuấy động tâm trí nàng. Oh, chết tiệt! Bữa trưa khủng khiếp Almeria muốn nàng tham dự. **Bị theo đuôi bởi một người ở nhà[16].**

Dì Almeria nhất định sẽ gọi nàng. Verity cân nhắc. Nàng có thể gửi một lời nhắn, nói rằng nàng khó ở. Không. Dì Almeria sẽ lờ đi lời nhắn ấy. Và bà sẽ xông thẳng qua Clipstone nếu ông ta từ chối bà.

Nàng có thể đến Green Park, một nơi mộc mạc và không sang trọng. Không khí có mùi như nước cải bắp và mặc dù những con bò không phải là người bạn hay tán gẫu, ít nhất vẫn có thể chấp nhận được. Và chúng làm những việc có ích, hơn hầu hết những quý cô London nàng đã gặp.

“Một chiếc váy đi dạo, làm ơn, Cooper,” nàng nói với người giữ trang phục nghiêm nghị của mình.

“Vâng, thưa phu nhân. Cô thích chiếc nào?”

Nó có quan trọng không? Gần như có. Chiếc nào nàng đã không mặc trong vài ngày? “Chiếc màu xanh có viền ren đi.”

Mười lăm phút sau nàng bước vào phòng khách. “Richard!” Nàng nhìn chằm chằm không tin được vào người em chồng đang ngồi cạnh cửa sổ, đôi chân duỗi dài trước mặt. “Chú đang làm gì ở đây thế? Tôi nghĩ chú ghét London.”

Anh nhìn lên với nụ cười trên môi. “Chào buổi sáng, chị Verity. Tôi đang không biết khi nào chị mới xuống. Chị thế nào rồi? Đang làm chấn động cả London rồi phải không?”

Buộc bản thân mỉm cười, nàng hỏi, “Chú đến đây khi nào? Ma... đức ng - anh trai chú có biết chú đang ở đây không?”

Anh nghiêng đầu qua một bên. “Tôi đến tối qua. Max bảo tôi đến. Tôi đã gặp anh ấy sáng nay. Anh ấy không nói với chị à?”

Nàng bước vào phòng. “Oh. Thế à, thật vui khi gặp chú. Chú sẽ ở đây lâu chứ?”

“Max không nói gì sao?”

Nàng từ bỏ cố gắng tránh chủ đề đó. “Tôi chỉ gặp Ma - anh của chú một lúc ở phố Bond hôm qua và, không, anh ấy không nói gì cả. Chú đang làm gì thế? Khắc sao?”

Anh gật đầu và ngồi tựa vào ghế, chọn lấy một khúc gỗ và một con dao sắc nhỏ. “Đó là một trong những sở thích của tôi,” anh nói. “Tôi đã học chúng sau tai nạn. Nó khiến bàn tay tôi có nhiều việc để làm.”

Verity gật đầu khi nàng ngồi xuống chiếc bàn viết và mở nó ra. Nàng có thể hiểu tại sao. “Lúc đó chú bao nhiêu tuổi?”

“Mười hai. Họ nghĩ tôi có thể sẽ không bao giờ đi lại được nữa, nhưng Max đã chứng minh họ sai. Tôi đã có thể như vậy nếu không có sự giúp đỡ của anh ấy.”

Bất ngờ, Verity đặt bút xuống và quay sang nhìn anh. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Mười hai tuổi. Và chú ấy đã nghĩ hẳn bản thân sẽ không bao giờ đi lại được nữa.

Anh nhún vai. “Tôi rơi khỏi một trong những con ngựa sắt của cha tôi. Thật ra, nói chính xác hơn thì tôi không rơi khỏi chúng. Đó chính là vấn đề. Nó ngã đè lên tôi. Tôi rất may mắn khi không mất chân.” Anh mỉm cười khi thấy khuôn mặt bị sốc của nàng. “Chị Verity, nó xảy ra cách đây rất lâu rồi. Và nó hoàn toàn là lỗi của tôi. Chúng tôi đã bị cấm cưới những con ngựa sắt của Papa kể từ khi Max ngã khỏi chúng.” Anh cười toe toét. “Chúng tôi đã bị cấm trước khi việc đó xảy ra. Mọi thứ đã thay đổi là khi chúng tôi bị phát hiện. Nhưng chị biết những đứa con trai thì như thế nào mà. Bất trị. Nó không thể xảy ra với tôi. Đừng lãng phí lòng thương cảm với tôi. Tôi đã có đủ nó từ mẹ mình rồi.”

“Tôi rất tiếc.” Giọng nàng cứng nhắc. “Tôi không có ý làm chú khó chịu.”

“Không đâu.” Anh bảo đảm với nàng. “Mama chưa bao giờ bỏ qua chủ đề đó, hay ngừng đổ lỗi cho Max tội nghiệp. **Thỉnh thoảng tôi nghĩ gã ngốc đó đã ước bản thân chính là kẻ bị khắp khiếm một chân.** Tôi đã nhận được sự thương hại. Còn anh ấy thì bị đổ lỗi.” Anh thay đổi chủ đề. “Taff và Gus ngốc nghếch đâu rồi? Chúng ra ngoài với ông anh sinh đôi khờ khạo của tôi rồi à?”

“Chúng không ngốc nghếch!” Verity bật nói nóng nảy, lờ đi việc nhắc đến chồng nàng. “Chú thích chúng!”

Anh mỉm cười. “Tất nhiên tôi thích chúng. Không lờ đi sự thật rằng chúng là một lũ ngốc. Cả hai chúng nó đều nhát cáy và nghĩ những đôi giày mềm là bữa ăn. Sáng nay chị có bận không?”

Nàng lưỡng lự. “Có. Tôi vừa định gửi lời nhắn cho Lady Arnsworth và ra ngoài.” Trái tim nàng khao khát có ai đó để trò chuyện. Ai đó để thư giãn cùng. Nhưng nếu nàng ở lại đây và Max quay về... Tốt hơn bây giờ nên đi. Ngoài ra nàng không muốn Almeria cho gọi và tìm thấy nàng ở đây.

Richard nghiêng đầu. “Không có thời gian cho kẻ tàn tật tội nghiệp này sao?”

“Tôi...tôi...oh!” bật cười, nàng cầm lên một cây bút. “Richard, điều đó thật kinh khủng! Tôi suýt đã tin chú thật sự vậy đấy!”

“Không kinh khủng đến thế đâu,” anh nói thoải mái. “Không nếu nó khiến chị cười.”

Liếc nhìn đồng hồ, nàng nói, “Tôi có thể ở lại một chút.”

Max ngừng lại bên ngoài phòng khách khi anh nghe thấy tiếng cười. Lạy chúa. Nghe như giọng Richard. Nhưng chú ấy đang làm gì ở đây và đang nói chuyện với ai? Nghe như thể ai đó đang kể cho chú ấy câu chuyện tục tĩu sau bữa tối. Gus và Taffy nhảy về phía cửa, cào cào một cách hung hăng.

Anh mở cửa, mong tìm thấy một trong những người bạn không thể cải tạo được của bọn họ với em trai anh. Richard ngồi trên một chiếc ghế cạnh cửa sổ, và bên phía còn lại là Verity. Nhưng không phải Verity của hai tuần trước. Tim anh nhảy lên khi lại thấy vẻ duyên dáng, tươi

cười của tuần ở Blakeney, trước khi anh phá nát mọi thứ.

Richard đang nằm tựa lưng vào ghế, gần như chảy nước mắt vì cười nhiều. Lau mắt, anh thở hổn hển, “Oh, lạy Chúa, Verity! Chị chắc hẳn phải đang ở cạnh cô ta! Cô ta đã nói gì?”

Nhưng Verity không trả lời. Như thể bằng việc mở cửa Max một lần nữa phá vỡ câu thần chú. Mọi tiếng cười và sự hào hứng biến mất khỏi khuôn mặt đầy sức sống của nàng, để lại nét tái nhợt và tê nhát ngay khi nàng thấy anh. Trái tim anh muốn bệnh và thôi thúc được lao về phía nàng, kéo nàng ra khỏi ghế và cuốn nàng vào vòng tay anh.

Và nếu anh làm vậy? Anh đau đớn nhắc nhở bản thân rằng nàng chắc chắn không thể chịu đựng được việc ở chung một căn phòng với anh. Rằng nàng miễn cưỡng với sự có mặt của anh. Và nàng có quyền làm vậy.

“Oh, chào, Max” Cái cau mày của Richard lộ ra được phản ứng bất đắc dĩ của anh. “Verity chỉ đang kể em nghe về nàng nàng Celia-không-thể-chịu-được đã làm phiền chị ấy thế nào, chị ấy thật sự đã cắt một lọn tóc của cô ả! Đi ra nào, chó!” Anh đuổi con Gus, kẻ đã nhảy khỏi lòng anh mà không có vẻ gì là bị xúc phạm. Thay vì vậy nó nhảy lên lòng Verity.

Max chớp mắt. Lạy Chúa! Liệu đó có phải là tiếng ồn ảo hỗn độn xảy ra đêm đó ở nhà Faringdon?

“Em đã cắt tóc cô ta?” anh hỏi, mỉm cười. “Đó là lý do tại sao cô ta không xuất hiện ở bữa ăn tối đó?”

Verity gật đầu.

Max nín thở. Nàng đã...?

Nụ cười thoáng qua trên môi nàng. Hướng về Richard. “Tôi sẽ rời đi bây giờ. Chắc hai người sẽ muốn nói chuyện. Buổi sáng tốt lành, thưa ngài.” Nàng bước đi và tất cả những gì Max có thể làm là mở cửa và để nàng đi.

Không có gì thay đổi. Verity vẫn giữ khoảng cách với anh, bên kia bức tường băng đá. Không gì gây tổn thương đến vậy. Vì bây giờ anh biết cô gái hay cười anh đã phải lòng vẫn ở đó, trốn tránh anh để phòng trường hợp anh lại làm tổn thương nàng.

Anh quay về phía em trai mình và nói, “Wimbourne đã gửi một lời nhắn. Cuộc họp với Faringdon được sắp xếp vào chiều nay ở khách sạn Lincoln.”

Nếu không còn gì nữa, ít nhất anh có thể nỗ lực khôi phục lại phần thừa kế của nàng.

Verity giữ đầu ngẩng cao khi nàng rời khỏi phòng khách; đây chắc chắn là lúc để đến Green Park. **Lady Arnsworth hẳn nghĩ nàng nên dành thời gian đi thăm hỏi, nhưng Verity thấy rằng nếu không có Lady Arnsworth đồng hành với nàng, mọi người dường như chẳng bao giờ có ở nhà.** Biết bao nhiêu quân gia đã nịnh bợ nàng bằng nụ cười giả dối trong khi thông báo với

nàng, “Tôi rất tiếc là phu nhân không có nhà”, câu nói nàng luôn nghe thấy trong những giấc mơ của mình.

Cũng chẳng sao nếu họ khinh thường nàng. Những chuyện ngồi lê đôi mách rồi sẽ đến tai Max sớm hay muộn, thế cũng tốt. Nàng tự nhủ thế khi khoác chiếc áo lông và cầm theo quyển sách. Rồi đi xuống tiền sảnh.

Ngay khi nàng mở cửa trước, một giọng nói bất ngờ phát ra từ phía sau nàng. “Em định đến nơi quái quỷ nào thế?”

Một cách tự vệ, nàng quay lại đối mặt với chồng mình. “Đi dạo,” nàng nói, “ở Green Park.” Có lẽ anh sẽ nghĩ nàng có một cuộc hẹn bí mật.

Anh chớp mắt. “Green Park? Tại sao lại là ở đó? Nó không dành cho giới thượng lưu.”

“Không,” nàng đồng ý. “Không, nhưng những con bò ở đó thì đẹp hơn nhiều,” Không chờ anh đồng ý, nàng trượt ra ngoài và đóng cửa lại.

Max nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã đóng gần cả phút, không thể tin được nàng định ám chỉ những gì anh định nói bằng một nhận xét như vậy. *Những con bò ở đó thì đẹp hơn nhiều...cái gì?* Anh cười toe toét. Những con bò ở Hyde Park sao? Những con bò duy nhất ở Hyde Park chỉ có túi và dù che nắng thay cho sừng và đuôi. Và nàng *không thể* có ý như vậy! Hay là có đây?

Anh cau mày. Nàng nên đi cùng người hầu, nhưng anh ghét phải ép buộc nàng. Nàng không thể bị tổn hại ở Green Park. Những con bò nguy hiểm duy nhất ở London sẽ không bị thấy trong tình trạng đã chết ở Green Park.

Quay lại thư viện, anh tránh hai con chó và ngồi xuống bàn và nhìn chằm chằm bất lực những bản sao tất cả tài liệu Wimbourne đã cung cấp để chuẩn bị cho cuộc gặp của họ. Cái nhìn trong đôi mắt xám tối tăm ám ảnh anh, và tiếng thét vỡ ra. *Đừng chạm vào em!* Nếu anh giành lại được quyền thừa kế cho nàng, liệu anh có hoàn toàn mất nàng? Liệu anh có thể đánh mất nàng còn hơn những gì anh đã đánh mất?

Ngay khi đến Green Park Verity biết nàng phải đẩy nhanh việc thực hiện kế hoạch của mình, trước khi sự dửng dưng của Max chôn vùi quyết tâm của nàng. Ngồi dưới bóng cây, nàng cân nhắc phải thực hiện nó như thế nào. Làm thế nào một phụ nữ tạo ra xì-căng-đan đủ tệ để chồng họ cắt đứt quan hệ, mà không thực sự...?

Nàng đánh rơi quyển sách và hơi rùng mình. Tất cả những người đàn ông nàng đã gặp kể từ khi đến London, nàng nghĩ Lord Braybrook có thể là lựa chọn thích hợp nhất với yêu cầu của nàng. Danh tiếng của anh ta thật kinh khủng, nhưng khi họ khiêu vũ với nhau anh ta đã cư xử như một quý ông. Điều nàng cho rằng còn hơn những gì nàng có thể nói về những người đã nhảy với nàng. Bàn tay của họ dường như không thể đặt tại vị trí ban đầu trong suốt lúc khiêu vũ.

Braybrook không làm gì khiếm nhã như mơn trớn nàng suốt lúc khiêu vũ, nhưng nàng đã thấy cái nhướn mày và nụ cười hiểu biết khi Braybrook nhảy với nàng suốt tối qua. Lady Arnsworth đã ca thán liên tục về nó trong chuyến đi sau đó. Sẽ mất bao lâu trước khi nàng để tin tức đến tai Max?

Và nàng sẽ phải làm thế nào để thuyết phục Max là những câu chuyện của Almeria là sự thật? Cảm giác là một chuyện. Tất cả những gì nàng cần là Max *tin* rằng nàng đang ngoại tình. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu Braybrook bắt bài nàng?

Đầu nàng quay cuồng và nàng nhặt quyển sách lên. Nàng nên cẩn thận - “Oof!” Thứ gì đó đập mạnh vào cơ hoành của nàng. Thả rơi quyển sách, nàng gập người, thở hổn hển.

“Oh, cô ổn chứ, thưa phu nhân? George! Anh thật ngu ngốc! Anh đã đá trúng cô ấy?”

Một cậu bé khác chạy đến để tham gia với cậu nhóc mặt đầy tàn nhang đang cúi xuống nàng.

“Không phải lỗi của anh! Em là người phải chặn nó lại. Tại sao em không bắt lấy nó?” Thận trọng George cúi xuống và lấy quả bóng cri-kê ra khỏi lòng nàng. “Cháu có thể mang nó tránh khỏi đường đi của cô không?”

Không thể nói được lời nào, Verity vui khi tìm ra cách để nói mặc cho cơn đau. Nàng yếu ớt vẫy một bàn tay đồng ý.

“Cô có muốn uống một ít nước chanh không thưa cô?” một cậu bé hỏi trong lo lắng. “Chúng cháu có nhiều lắm ạ. Và bánh mận và táo.”

Đâu đó nơi cơ hoành đang bị bầm tím của nàng sức nóng ấm áp lan tỏa. “Chị rất thích, nếu bọn em có đủ,” nàng vừa nói vừa mỉm cười. “Và chị là Verity, Verity... Blakehurst, không phải cô.” Bánh mận và táo nghe như một bữa tiệc sau bữa ăn trưa với bánh mì khô, điều mà nàng có thể chịu đựng trong suốt những buổi sáng.

Hai cậu bé cười toe toét với nàng. George nói to. “Em là George Cranmore và đây là em trai của em, Ben. Em thành thực xin lỗi vì đã đánh trúng chị. Chị chắc là mình ổn chứ?”

“Hoàn toàn khỏe mạnh.” Verity nói, chống lại thôi thúc muốn xoa dịu ngay nơi không nghi ngờ gì sẽ là một vết bầm tím.

“Có hơi phiền phức khi chỉ có hai đứa em chơi với nhau.” Ben kể. “Một người lăn và một người đánh, nên không có ai chặn bóng lại cả. Và đó là một cú đánh tuyệt vời của George. Ngoài trừ việc nó đập vào bụng chị. Dù vậy, em phải nói là như thế tốt hơn trúng vào răng hay mũi.”

“Tốt hơn nhiều.” Verity nhanh nhẩu đồng ý. Kể cả Max hay những người khác cũng sẽ không tin việc Braybrook ngoại tình với một phụ nữ không có răng cửa.

“Đừng liến thoắng nữa, Ben, và đem nước chanh đến đây,” George ra lệnh. “Và mang giỏ đến

đây luôn nữa. Anh đói rồi nên chúng ta có thể ăn nhẹ bây giờ.”

Ngay khi nước chanh ngon tuyệt mang đến cùng bánh mặn và táo, thứ mà bọn trẻ khẳng khẳng phải chia đều, cũng là lúc Verity biết cha chúng là bác sĩ ở Harley Street, rằng chúng còn một cậu em nhỏ và người trông trẻ và mẹ chúng đuổi chúng ra ngoài sáng nay với ‘...đủ thức ăn cho cả quân đội, chị có dùng thêm bánh...’ và dặn dò là không được quay lại cho đến khi chúng thấy đói và mệt đến mức chỉ muốn đi ngủ. “Bọn em sẽ đánh thức em bé, chị thấy đấy. Chơi cri-két trên hành lang. Và vì vậy làm Mama bực mình.”

Thích thú với sự cởi mở đầy thân thiện của chúng, Verity tình nguyện chặn bóng cho chúng. Chúng nhìn nàng chăm chăm.

George nuốt nhanh. “Chị... chắc chứ? Ý em là, bọn con gái thường không chơi cri-két...”

“Mama có chơi,” Ben cãi lại. “Cho đến khi em bé xuất hiện. Sau đó mẹ bảo không muốn bóng trúng vào bụng. Papa đã cấm.” Cậu quay về phía Verity. “Chị không có em bé phải không?” sự lo lắng ngay thơ trong giọng điệu cậu cướp đi câu hỏi làm nàng bực mình.

Anh trai cậu đỏ mặt. “**Ngốc quá, nhóc con vô ý vô tứ này!** Em không được hỏi các quý cô những chuyện như thế!” Cậu quay về phía Verity. “Em thành thật xin lỗi. Nó chỉ mới tám tuổi, chị biết đấy. Er...chị không có đúng không ạ?”

Verity phủ nhận, đẩy nỗi buồn qua một bên khi nhận ra nàng không bao giờ biết được niềm vui và tự hào mà phu nhân Cranmore nàng chưa biết mặt cảm thấy.

“Oh, tốt rồi. Em dám nói là mọi việc sẽ tốt thôi,” George nói. “Và chị có thể chơi ở vị trí đánh bóng hoặc lăn bóng, nếu có thể.”

Hai giờ sau Verity rời khỏi nhà Cranmores, hứa sẽ quay lại vào một ngày đẹp trời và tìm một chiếc váy khác.

“Chiếc váy đó ổn mà,” Ben nói, cau mày với đường viền bị rách của chiếc váy, “nhưng chị ấy sẽ chạy nhanh hơn nếu không phải lúc nào cũng bị vấp vào nó.”

Chương Mười Ba

“Họ đến muộn rồi,” Max cầu nhàu, đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Mr Wimbourne lấy chiếc đồng hồ của ông ra và rồi nhìn anh đầy ủng hộ. “Thưa ngài, liệu tôi có nên mạo hiểm khuyên ngài một lời...”

Max thở dài. “Tôi hiểu. Không được cho Faringdon nghĩ rằng tôi đang lo lắng dù thế nào.”

Vị luật sư thấp bé gật đầu. “Chính xác, thưa ngài. Faringdon không hề biết rằng ngài sẽ ở đây. Tất cả những gì ông ta biết là một lá *đơn khiếu nại* đã được gửi tới về vấn đề sản sự. Điều đó đem lại lợi thế cho ngài. Và trong khi tôi đồng cảm với sự tức giận của ngài về cái cách Lady Blakehurst bị đối xử, nó sẽ tốt hơn nhiều nếu ngài không để cảm xúc lấn át lý trí của ngài.”

Cái đó thì trúng póc luôn rồi. Anh chẳng làm gì khác kể từ khi anh gặp Verity.

Richard nghiêng người tới trước. “Liệu Mr Godfrey Faringdon có ở đây không?”

Wimbourne nhún vai. “Không nghi ngờ gì, Mr Blakehurst. Anh ta, sau cùng, là một người thụ hưởng đủ tuổi. Lord Faringdon rất cẩn thận chỉ nhận là người ủy thác cho con gái của ông ta.”

Sự huyên não bên ngoài căn phòng cảnh báo họ.

“Hãy nhớ, thưa ngài - kiểm soát bản thân,” Wimbourne nhắc nhở khi ông ta đứng dậy.

“Ah, buổi chiều tốt lành, thưa ngài.” Ông ta cúi thật thấp chào Lord Faringdon. “Mr Faringdon.” Ông ta khẽ nghiêng đầu với Godfrey.

Faringdon không quan tâm tới mấy thứ xã giao ấy. “Cái quái quỷ gì thế này, ông Wimbourne? Tôi nhận được tin về một *đơn khiếu nại* - ” Hai mắt ông ta trợn trừng khi Max quay ra từ chỗ ngồi và đứng lên. “*Anh ta* đang làm gì ở đây thế? Tôi tưởng đây là một... một cuộc gặp mặt riêng tư giữa các bên thụ hưởng!”

“Khá chính xác, Faringdon,” Max nói, tự nhắc mình không được xiết cổ gã khốn đó. “Ta là một bên liên quan. Rất liên quan.”

“Trễ mất một chút rồi, không phải sao?” Godfrey cười ngớ ngẩn.

Một gọng kìm chộp lấy cánh tay Max đã ngăn anh lại trước khi anh làm nhiều hơn là nhúc nhích trọng lượng của mình. Con thịnh nộ thiêu đốt anh. Thở ra chậm chậm, anh nhìn Richard, người đang kiểm chặt cánh tay anh. Anh gật đầu ra dấu và ngồi trở lại.

Faringdon và Godfrey cũng ngồi xuống ghế mà Wimbourne chỉ cho họ. Sau khi liếc nhìn Max nhắc nhở, vị luật sư đã xếp đặt những chiếc ghế ở một khoảng cách nhất định. Đủ xa, Max nhận thấy, vì Richard sẽ giữ được anh trong trường hợp anh lại mất kiểm soát lần nữa.

“Có lẽ ông sẽ quan tâm tới việc xem xét những giấy tờ này, Lord Faringdon, Mr Faringdon?”

Max biết những giấy tờ đó - những bản sao có chứng thực của bản gốc để lại mọi thứ cho

Verity.

Faringdon thấy chúng trở lại bàn sau khi liếc nhìn qua. “Chẳng có nghĩa gì cả. Di chúc chỉ định con trai và con gái của tôi như những người thụ hưởng. Lady Hillsden đã thay đổi ý của bà.”

Nụ cười của Mr Wimbourne nhắc Max liên tưởng tới một con mèo đang vờn một con chuột. “Tôi xin phép có ý kiến khác, thưa ngài. Những chỉ thị của Lady Hillsden cho tôi đã luôn rất rõ ràng và bà luôn giải thích lý do. Khi tôi thảo bản di chúc cuối cùng của bà, tên của Mr Faringdon và Miss Faringdon, bà đã nói với tôi rằng bà sẽ thay đổi lại bởi vì Miss Verity Scott đã chết.”

Faringdon nhồm dậy không dễ dàng cho lắm. “Ông hẳn là đã nghe nhầm... cô gái vừa mới kết hôn với Blakehurst.”

Lại lần nữa Mr Wimbourne mỉm cười. “Những chỉ thị đã được viết lại. Có lẽ ông nên đọc lại cẩn thận chúc thư của bà...” Ông đưa những bản sao chứng thực cho hai cha con Faringdon.

Văn bản này đã được đọc còn hơn cả kỹ càng.

Cuối cùng Godfrey Faringdon phá vỡ sự im lặng. “Hẳn là lú lẫn rồi. Chính là như thế. Bà ấy bị lú lẫn và đã mắc sai...”

“Giữ mồm giữ miệng, thưa ngài!” cha hắn rống lên.

Godfrey liếc sang. “Không hiểu sao tôi nên làm thế. Đây là chuyện liên quan đến tôi còn hơn cả cha. Bà già đã lú lẫn gần đất xa trời, và -”

“Lập một di chúc trong khi bà ấy không có đủ đầu óc minh mẫn chẳng?” Max ngây thơ gợi ý.

Cổ họng Godfrey run lên bần bật khi hắn nhận ra những tai họa của việc phát ngôn bừa bãi. “Tôi... tôi... bà ấy...”

“Cũng đau buồn nhiều như đối với tôi phải làm việc cùng với cha anh, Mr Faringdon,” Max nói, “sao anh không giữ mồm giữ miệng vậy nhỉ?”

“Nội dung của chúc thư khá rõ ràng rằng ngài, Lord Faringdon, đã báo tin cho bà ấy về cái chết được cho là của Miss Scott. Rằng ngài đã ngầm ám chỉ cô gái đã tự hủy hoại bản thân,” Wimbourne nói.

“Nhảm nhí!” Faringdon quát. “Tôi -”

“Đã gửi cho bà một lá thư nói chính xác về điều đó,” Max cắt ngang. “Có lẽ ông cần được nhắc cho nhớ lại. Cho họ xem những bản sao của lá thư đó, ông Wimbourne.”

Cả hai cha con Faringdon ngồi xuống và đọc, khuôn mặt họ trắng bệch đi sau phút chốc.

Cuối cùng Lord Faringdon ngược lên và nói, “Ông chẳng thể chứng minh được gì hết. Bà ấy đã chết và được chôn cất. Không ai có thể nói về những gì bà ấy đã làm... bà ấy đã thay đổi di chúc cũng thường xuyên như là thay xe ngựa vậy, thế nên -”

“Đó cũng là một vấn đề về sự sao nhãng có tính chất tội phạm của ông đấy, Faringdon,” Max nói, đánh người lại trên ghế ngồi của anh.

Khuôn mặt Faringdon trở nên méo xệch. “Tội phạm...” Trong khoảnh khắc ông ta như thể ngất xỉu tới nơi, rồi ông ta hồi lại. “Vớ vẩn. Hoàn toàn vô lý...” Sự phản kháng của ông ta nhanh chóng tàn héo trước cái nhìn rực lửa của Max.

“Đó là chuyện của pháp luật, Faringdon,” Max gầm gừ. Hai vai anh căng cứng với nỗ lực giữ cho giọng mình bình tĩnh. “Luật pháp đã chỉ rõ ràng về những trách nhiệm của một người bảo vệ đối với người được giám hộ của ông ta. Như là bảo vệ quyền thụ hưởng của nàng ấy. Như là bảo vệ *nàng ấy!*”

“Max!” Richard nhắc nhở anh cùng lúc ấy.

Max nghiêng chặt răng để ngăn bản thân không bóp cổ cả hai cha con nhà Faringdon.

Mr Wimbourne đứng ra. “Lord Blakehurst đã có một đề nghị rất hào phóng. Rất hào phóng đối với những trường hợp như thế này. Ngài ấy đã chuẩn bị để nhận lại mười lăm ngàn bảng và số nữ trang. Đổi lại mười ngàn bảng để chia cho Miss Far-”

“*Cái gì?*” Faringdon rít lên với vị luật sư. “Chết tiệt nếu chúng tôi đồng ý điều đó! Không có đề nghị gì hết nếu anh ta nghĩ nó sẽ có hiệu lực pháp lý! Tiền là của chúng tôi! Tòa án sẽ -”

Mr Wimbourne tiếp tục bình thản. “Hoặc một khoản để theo hầu Tòa Thượng thẩm[17].”

Faringdon rũ xuống. “T... thượng thẩm ư?”

“Chính xác, thưa ngài.” Mr Wimbourne gật đầu. “Sẽ phải mất hàng năm trời. Như vụ Jennings ấy - bắt đầu từ năm 1798. Giờ vẫn đang xét xử. Và có khi còn kéo dài tới sau khi chúng ta đều chết hết rồi ấy chứ. Chắc chắn là sẽ chẳng còn lại gì cho tới khi kết thúc chuyện này.” Ông nhún vai. “Nhưng đó là lựa chọn của ngài, thưa ngài.”

Faringdon lén lút nhìn Max. “Cần tiền à, phải không, Blakehurst? Cưới một nàng vợ không có hồi môn là một khoản đắt đỏ kha khá, nhỉ?”

“Ông đã đề nghị cho ta một đường thoát, đúng không, Faringdon?” Max gầm gừ. “Nói ta nghe, khi ông đề nghị bán người được giám hộ cho ta như một ả điểm, liệu ông có bận tâm rằng điều này sẽ xảy ra nếu chúng ta kết hôn? Liệu có một người tới nói rằng nàng đã chết lại thấy tên nàng trên những giấy tờ? Dễ dàng hơn nhiều nếu nàng trở thành nhân tình của ta! Rồi ông có thể tuyên bố rằng ông đã nói là nàng đã chết để phủ nhận một vụ bê bối. Có phải thế không? Có phải ông đã hy vọng chuyện này sẽ cứu được ông nếu như con trai của ông đã hủy hoại nàng? Hay ông đã hy vọng rằng sự đối xử của ông đối với nàng sẽ một ngày nào đó trở

thành cái cớ để biến lời dối trá thành sự thật?” Anh hít một hơi. “Không, Faringdon. Ta không cần khoản tiền đó. Nhưng ta sẽ bị nguyên rửa nếu ta để cho ông cướp trắng của nàng! Cứ gọi đó là sự báo thù đi, *các quý ngài!* Ông có thể chấp nhận lời đề nghị của ta, hoặc ta sẽ chính thức phản đối bản di chúc và xem ông trắng tay.”

Mr Wimbourne cắt ngang gay gắt. “Lord Faringdon, ngài sẽ hẳn nhiên là muốn có sự tư vấn của các vị luật sư của ngài. Chúng ta sẽ gặp lại chứ? Sau hai tuần nữa cũng vào thời gian này? Đó là khoảng thời gian để ngài tìm kiếm lời khuyên.”

Ngồi lún vào trong ghế của mình, Max buộc bản thân phải nhớ rằng đồn Faringdon vào chân tường, nơi gã sẽ chiến đấu đến chết để cứu vãn thể diện, sẽ không có lợi lộc gì cho Verity cả. Và điều đó thì có ý nghĩ gì chứ. Đem lại cho Verity thứ gì đó là của nàng.

Richard lên tiếng. “Hoàn toàn chấp nhận được, Mr Wimbourne. Chúng tôi chúc ông một ngày tốt lành. Giờ thì, nếu Lord Faringdon còn có bất kỳ thắc mắc nào, ông ấy có thể liên lạc với ông và ông có thể thông báo cho chúng tôi. Trong trường hợp này, tốt hơn hết là nhà Faringdon nên hạn chế tiếp xúc trực tiếp với nhà Blakehurst. Tôi có thể phải rời London và chẳng có gì để nói chuyện này sẽ ra sao nếu họ tình cờ gặp nhau một mình!”

Ngay lúc về đến nhà và hỏi về vợ mình, Max được thông báo là phu nhân vẫn chưa trở về cùng với lũ chó.

“Tốt rồi, có chuyện này,” Richard quan sát, khi Clipstone rời khỏi thư viện. “Ít nhất anh cũng biết là nếu ai đó định hộ tống chị ấy thì sẽ bị liếm cho đến chết!”

“Ồ, thôi đi!” Max nói.

Năm phút sau cánh cửa lại mở ra và Clipstone bước vào. “Lady Arnsworth muốn biết liệu ngài có -”

Lady Arnsworth bước vào. “Thực ra thì, Max, ta phải đòi hỏi cháu nói chuyện với vợ mình! Nếu ta tiếp tục làm mẹ đỡ đầu của cô ta...”

“Cám ơn, Clipstone,” Max quát. Anh nhìn bà dì của mình, người đang hài lòng rơi vào im lặng cho tới khi cánh cửa đóng lại. Rồi bà bắt đầu khai hỏa.

“Phải để Clipstone thực tế là từ chối cô ta gặp ta! Không Có Ở Nhà, thế thôi!”

“Um, dì Almeria -”

“Đó mới chỉ là một việc, còn -”

“Dì Almeria!”

Bà nhìn anh. “Sao thế, Max?”

“Verity không có ở nhà.”

Cái nhìn sắc lẹm hơn. “Ta không phải kẻ ngốc, Blakehurst. Clipstone đã từ chối giúp cô ta. Ta biết nó không có Ở Nhà. Ta không yêu cầu rằng cháu rước cô ta xuống. Mặc dù ta phải nói rằng -”

“Almeria, nàng ấy không chỉ không Ở Nhà, nàng ấy dọn ra ngoài,” Max nói, tránh gương mặt ngây ra của Richard.

“Ra ngoài?” Lady Arnsworth nói từ đó nghe như thể một miếng gà ôi.

Max gật đầu.

“Nhưng... cô ta không thể! Tại sao, ta đã chạy lòng vòng khắp nơi để lấy được cho cô ta một lời mời tới tiệc trưa của Lady Torbury! Cô ta đã gửi một lời nhắn nói là cô ta không tử tư cách. Và cô ta sẽ đi cùng Lady Gwdyr và ta sau rốt. Tất cả những nữ chủ nhân danh tiếng đều ở đó! Và sau đó là ở Công viên. Để ta nói cháu nghe, sự vắng mặt của cô ta bị chú ý!”

Đối mặt với sự xếp đặt kinh khủng này, Max hoàn toàn đánh giá cao sự ưa thích của Verity đối với đám bò ở Green Park.

Lắc đầu trước một hành động rõ ràng là không được đứng đắn, Lady Arnsworth tiếp. “Và hành vi của cô ta tối hôm qua nữa chứ! Cô ta nhảy nhót với tất cả những kẻ trác táng ở cái London này! Rõ ràng là còn tỏ ra khuyến khích họ!”

Max thấy rằng cơn thịnh nộ của anh đang như chỉ mảnh treo chuông và hít một hơi thật sâu. “Almeria, chắc chắn là dì phải để đôi lời lọt được vào tai Verity chứ,” anh phỏng đoán. “Sau tất cả, nàng ấy chưa từng đến London trước đây. Nếu dì không cảnh báo nàng ấy loại quý ông nào nàng ấy nên từ chối khiêu vũ, thì -”

“Ồ, cô ta hầu như chẳng thêm để lọt tai lấy một lời ta nói!” Lady Arnsworth cắt ngang. “Ta thề, mọi người đang đánh giá chuyện này. Đặc biệt là sự ve vãn của cô ta đối với Braybrook!” Bà rùng mình. “Tại sao ư, mọi người đều *biết* danh tiếng của hấn! Và *hấn* cũng không có mặt ở Công viên chiều nay. *Chuyện này* cũng bị chú ý!”

Lời gợi ý khéo đó ngay lập tức khiến Max choáng váng. Verity ư? Và Braybrook ư?

Đánh trúng đích, Lady Arnsworth bồi thêm. “Và còn nữa -”

Max cắt ngang. “Cháu sẽ nói chuyện với Verity, Dì ạ. Không cần dì phải nói thêm gì nữa đâu.”

Bà khịt mũi. “Còn hơn cả thế ấy chứ! Ta đã nói chuyện với cô ta *rất rành rẽ* đêm qua trong xe rằng ta đã cảm thấy sốc thế nào, thấy xấu hổ ra sao về hành vi của cô ta, nhưng tất cả những gì cô ta làm là nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Kể cả khi ta cảnh báo cô ta về tai tiếng của Braybrook. Rằng hấn là một kẻ chuyên đi quyến rũ vợ của người khác! Nhưng cô ta cũng chẳng

nói năng gì. Không một lời nào!”

Điều đó, gọi Max nhớ lại, với dì Almeria là sự lẩn trốn hoàn toàn, lại quá giống lần ấy. Ký ức tràn về - Verity ngồi bên cạnh anh trên chiếc xe song mã, khóc mà thậm chí anh không hề hay biết. Phải đau khổ biết chừng nào đến mức khóc trong im lặng đây?

Giọng Richard thích thú xen vào. “Ôi, cũng nên công bằng đối với thằng cha đáng thương ấy chứ, dì Almeria! Hẳn chẳng có một bà vợ của riêng mình - nên tất nhiên là hẳn phải đi quyến rũ vợ của kẻ khác rồi. Không phải Max cũng từng làm thế sao. Cùng lý do thôi. Như thế, Braybrook cùng hội với Max rồi. Không nghi ngờ gì là hẳn ta chỉ đang cố lấy lòng người đẹp. Không cần thiết phải nói quá lên như vậy.”

Cái nhìn trừng trừng của dì Almeria chắc phải vỡ cả kính mắt thôi. “Cháu cứ cười đi, Richard! Ta chỉ đang nghĩ tới bà mẹ đáng thương của cháu thôi. Mọi hy vọng của bà ấy! Bị hủy hoại bởi cuộc hôn nhân thảm họa này!” Bà quay sang Max. “Để Richard bị thế chỗ theo cách này! Chúa nhân từ! Từ tất cả những gì Caroline Faringdon đã nói với ta, cháu thậm chí chẳng có gì để đảm bảo rằng đứa trẻ là của cháu!”

“*Cái gì cơ?*” Mất một lúc Max nghĩ rằng cả căn phòng vang vọng cái tiếng hỏi ấy. Thế rồi anh nhận ra rằng Richard đang tiến tới trước.

Almeria hếch cằm lên. “Tốt rồi, thật thế chứ, Max. Nó chẳng thể nào gây ngạc nhiên cho cháu chứ, sau cái cách mà cháu đã bị bắt. Rõ ràng là cô ả xấu xa đã giở trò với cậu Godfrey đáng thương, một người chỉ có thể trông đợi -”

“Nếu cháu còn nghe thấy điều lại điều đó, dì Almeria, là từ dì hay bất cứ ai khác, họ sẽ ước là đã bị cắt mất lưỡi trước khi cháu xử lý với họ đấy,” Max nói chết chóc.

“Amen!” Richard càu nhàu.

“Tốt thôi!” Mặt bà trở nên tím tái, Almeria sải bước về phía cửa. “Ta hy vọng là mình biết khi nào lời khuyên của ta không được hoan nghênh!”

Max nghiêng đầu. “Cháu cũng thế, dì Almeria. Nhưng không nhiều như cháu hy vọng dì biết khi nào nên đưa ra lời khuyên. Cháu sẽ tự mình hộ tống Verity tối nay. Chúc dì một ngày tốt lành.”

Cánh cửa sập lại cái rầm.

Không thể nào giữ được sự điềm tĩnh, Max bước loanh quanh trong phòng, chửi thề.

Ghé ngồi trên mép bàn, Richard từ tốn nói, “Bao lâu.”

“Cho cái gì?” Max nạt.

“Để anh nhận ra rằng Verity cần nhiều hơn là sự bảo vệ bởi cái tên của anh.”

Max hít một hơi thật sâu. “Braybrook,” anh nói thận trọng. “Chú có cho rằng Verity đang khuyến khích mấy lời tán tỉnh của hần không?”

Richard cau mày. “Đừng lại bắt đầu thế chứ, Max. Làm thế quái nào mà em biết được? Em mới tới đây tối qua. Nếu chị ấy làm thế, anh biết ai để mà cảm ơn rồi. Thành thực mà nói, em nghi ngờ điều đó. Nhưng vì Braybrook còn hơn cả thông minh để mà đối xử thô bạo đối với một quý cô ở nơi công cộng, vì những cách xử sự của hần là không thể chê vào đâu được và hần là một kẻ hoàn toàn tao nhã, bỏ qua cái thực tế là hần lên giường với mọi bà vợ bất mãn và buồn chán ở London, thì em nghĩ điều đó cũng có khả năng là Verity thậm chí không nhận ra sự nguy hiểm cho tới khi thiệt hại xảy ra.”

Max hít một hơi thật sâu. Braybrook? Quyển rũ Verity ư? Anh nuốt xuống.

“Chết tiệt, Ricky! Braybrook là bạn của anh! Không phải sao?”

“Max,” Richard kiên nhẫn nói, “dùng trí não của anh đi. Nguy hiểm không phải là Julian sẽ quyến rũ Verity. Nguy hiểm là những kẻ ngồi lê đôi mách sẽ nói rằng anh ta đã làm thế. Với dì Almeria, em dám cá là đứng đầu trong số đó. Nếu đó là những gì dì ấy vừa với anh, hãy tưởng tượng xem dì ấy nhẹ dạ cả tin đến thế nào.”

Giọng của bà dì Almeria vang vọng trong đầu Max: *Cô ta nhảy nhót với tất cả những kẻ trác táng ở London.* Anh đã không tin, không thể nào tin được, rằng nàng có thể khuyến khích bất cứ ai trong số đó một cách chủ tâm.

Chỉ có một biện pháp duy nhất. Richard nói đúng. Buộc Verity phải chấp nhận sự bảo vệ dưới cái tên của anh là chưa đủ. Nó giải thoát nàng khỏi sự giám hộ của ông chú nàng, nhưng không bảo vệ nàng khỏi những gì xã hội có thể đối xử với nàng nếu anh không bước thêm một bước và công khai triệt để rằng nàng được hưởng toàn bộ sự bảo vệ của anh. Điều này gọi lại việc Verity đáp trả quyết định của anh ra sao.

Anh quay sang Richard. “Chú nói đúng. Anh sẽ phải hộ tống nàng tới mấy bữa tiệc tối quan trọng và cảnh báo cho tất cả lũ sói ấy biết.”

Richard nhướn một bên mày. “Thật khó khăn làm sao. Em có vượt quá ranh giới không khi hỏi tại sao anh không làm gì cả ngay từ lúc đầu tiên?”

Max chăm chăm nhìn vào ngọn lửa. “Verity không muốn gì từ anh cả. Nàng thậm chí không thể chịu đựng nổi khi ở cùng phòng với anh. Chú đã thấy cách nàng bỏ chạy sáng nay rồi đấy.”

Miệng Richard mím lại. “Phải. Em đã trông thấy. Nhưng...”

“Anh đã không muốn cưỡng ép nàng bất cứ điều gì,” Max thận trọng nói. “Anh đã nghĩ nếu anh cho nàng thời gian, một khoảng cách để thở, nàng hần sẽ trở lại với anh lần nữa.” Giờ thì anh đã biết nó chẳng có tác dụng gì hết.

“Chuyện nhỏ thôi mà,” Richard nhận định. “Anh cần thuyết phục nàng rằng anh muốn nàng. Khó khăn đấy nếu anh không giành thời gian bên nàng.”

Anh mở cánh cửa giữa hai phòng của họ thật khẽ. Verity đang ngồi trước bàn trang điểm, cánh tay mảnh khảnh đưa lên khi nàng gài móc chuỗi ngọc trai Blakehurst quanh cổ. Anh cảm thấy miệng mình khô khốc với ký ức cánh tay đó quấn quanh cổ anh, ký ức về mạch đập run rẩy trên cổ nàng nơi chuỗi ngọc sáng lấp lánh.

Và chiếc áo dài. Tấm áo lụa xanh thắm màu trời thật kín đáo, giản dị, với một đường viền trang trí màu hồng. Cũng là chiếc áo mà nàng đã mặc hôm sinh nhật anh ở Blakeney. Nàng trông... thật đáng yêu. Và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là làm thế nào để hôn nàng lúc này. Rồi sẽ làm tình với nàng sau đó.

Anh hít một hơi thật sâu. Và thêm một hơi nữa. Chỉ để chắc rằng giọng mình không run rẩy. “Thêm đôi bông tai nữa cho đủ bộ, Verity.”

Verity quay ngoắt lại, đôi mắt nàng mở to. “*Anh đang làm gì ở đây vậy?*”

“Chúng rất hợp với chuỗi hạt.” Anh lờ đi câu hỏi của nàng và nhịp thở sắc nhọn của nàng khi anh tiến lại gần.

Đôi bông tai nằm trên bàn trang điểm.

“Cho phép anh,” anh khàn khàn khi cầm chúng lên.

“Kh...không. Chỉ là... em có thể -”

Những phản kháng của nàng nhanh chóng tắt ngấm khi anh cẩn thận đeo bông tai thứ nhất. Những bông linh lan thơm ngát vẩn vít lấy anh ngây thơ quyến rũ. Hơi thở anh nín lại cũng như hơi thở nàng dứt quãng khi những ngón tay anh khẽ lướt trên chiếc cổ mịn màng ấy. Khao khát đến đau đớn khi anh đeo chiếc bông tai thứ hai. Kết thúc, anh đặt hai tay lên vai nàng và kéo nàng về phía anh.

“Không...” Một tiếng thì thầm, không chắc chắn, dễ tổn thương. Nhưng không sợ hãi. Anh biết điều đó cũng chắc chắn như anh biết anh muốn nàng. Dù nàng có cảm thấy thế nào về anh, thì nàng cũng không sợ anh. Lúc này đây, thế là đủ và còn hơn cả anh xứng đáng được thế.

“Vâng chứ,” anh lẩm nhẩm và hôn nàng. Dịu dàng, êm ái, bùng lên ngọn lửa đam mê bị kìm nén. Đôi môi nàng mềm đi và anh nếm hương vị ngọt ngào của nàng. Và rồi anh thả nàng ra. Trước khi nàng có thể cự lại. Trước khi anh để cho nàng có một lý do để làm thế.

Mở to mắt, nàng lùi lại. “Em... không. Xin anh - đừng thế nữa... Lady Arnsworth - bà ấy sẽ ở đây ngay thôi!”

Nỗi đau đớn xuyên thấu. Anh nghiêng đầu. “Theo ý em, em yêu quý. Nhưng anh là người hộ tống em tối nay. Chúng ta sẽ gặp dì Almeria ở đó.”

Miệng nàng há hốc. “Anh... anh hộ tống em ư? Nhưng - tại sao chứ?”

Để do thám em? Để bảo vệ em? “Vì sự dễ chịu khi được đồng hành cùng em, em yêu quý,” anh nói dối. Chúa giúp anh, thế còn giống tra tấn hơn.

Verity mỉm cười và tự động đưa một bàn tay ra cho hai vị chủ nhân của bữa tiệc. Chuyển đi xe ngắn ngủi và khoảng thời gian đi vào sảnh lớn chẳng giúp nàng bớt bối rối. Từ sự im lặng của Max lúc trong xe nàng đã có ấn tượng rằng anh đang lo lắng về một điều gì đó. Anh đổi hướng nhìn liên tục và anh cũng tránh ánh mắt nàng.

Vẫn quay cuồng với cú sốc trước sự dịu dàng bất ngờ của anh, nàng trao đổi những cái gật đầu và cúi chào, tự hỏi liệu có bao nhiêu người sẽ lãng tránh sự tham dự của nàng đêm nay. Khiến nàng thất vọng, trong vòng tay của Max, nàng được chào đón bởi tất cả mọi người còn hơn cả mong đợi. Bởi các quý bà cũng như các quý ông. Thế là đủ để nâng tầm cho nàng. Đây chính xác là điều nàng cần - Max trong cùng một phòng vũ hội, và mọi người hành xử như thể nàng là mệnh phụ phu nhân được trọng vọng kiểu mẫu.

Ngoại trừ Công tước xứ Calverston, người đã tận dụng lúc Max đi chào hỏi một người bạn để nâng bàn tay của Verity lên chạm môi anh ta và cùng lúc liếc mắt đưa đẩy thân áo trên của nàng. Nàng sờn hết gai ốc trước cái chạm của anh ta thậm chí là đã qua một lớp găng tay. So sánh với những bộ áo dài của vài quý cô đang trưng diện, chiếc áo này quả thực giản dị, nhưng nàng thấy mình đang ước gì đã quàng thêm một chiếc khăn[18]. Chỉ trong trường hợp Max để ý, nàng nặn ra một nụ cười với ngài Công tước, lờ đi một cơn đau buốt nơi thái dương nàng.

“Nàng mới đáng yêu làm sao, Lady Blakehurst.” Nụ cười của Calverston khiến nàng cảm thấy bị ô uế. “Ta tin là nàng đã hứa nhảy với ta một điệu waltz đêm nay.” Anh ta bóp bàn tay nàng và nàng kiềm chế để không giật phắt lại. Khi anh ta biến mất vào đám đông nàng lén chùi bàn tay lên váy.

“Thực thế sao, cháu gái,” Lady Arnsworth rít lên từ phía sau nàng. “Chị hẳn là khuyến khích mọi gã đàn ông liếc mắt đưa tình với chị đấy phải không? Mọi người đã bị sốc trước hành xử của chị tối qua đấy! Ta cảm thấy mình có trách nhiệm phải thông báo cho Max!”

Verity quên mất vai diễn của nàng trong cơn giận bùng nổ khi nàng xoay ngoắt lại. “Buổi tối tốt lành, thưa dì. Vâng, thật sốc phải không ạ?” nàng điền đạm nói. “Cứ nghĩ mà xem, cháu chỉ đứng đó trong khi cháu nên đá cho hẳn một cái, hoặc nói anh ta mang cái mũi hau háu tránh xa khỏi thân áo trên của cháu và ngừng nhò dãi trên găng tay cháu đi.”

“Cô gái!” Lady Arnsworth nạt. “Nhớ rằng chị đang ở đâu đấy!”

“Cháu nhớ ạ,” nàng từ tốn đáp. “Đó là tại sao cháu đã không đá hẳn ta.”

Một giọng trầm trầm vang lên, “Buổi tối tốt lành, dì Almeria. Xin lỗi, Verity. Anh đã sao nhãng em.”

Vertiy cảm thấy máurút hết khỏi mặt nàng và hai thái dương nàng nện thình thịch khi nàng ngược lên nhìn chồng. Anh đã nghe thấy rồi chẳng? Cảm anh trông như thể nó kêu lên rằng rắc dưới sự căng thẳng. Tâm trí nàng quay cuồng. Dì Almeria chết tiệt với mấy chuyện ngồi lê đôi mách của dì ấy. Mà không. Đợi đã. Nàng *đã muốn* Max biết. Ôi! Sao nàng chẳng thể nghĩ nổi gì sau nụ hôn đó thế này? Kể cả khi biết rằng anh chỉ hộ tống nàng tối nay với hy vọng sẽ bắt quả tang nàng trong một tình cảnh bẽ mặt.

Thấy rằng Max đã đưa cánh tay cho nàng, sẵn sàng hộ tống nàng trở lại, nàng đặt bàn tay đeo găng rất nhẹ lên tay áo anh. Chỉ thế. Không run rẩy. Không háo hức. Chỉ là một cái tay áo bình thường thôi mà. Với một cánh tay hoàn hảo bên dưới nó. Những thứ khác chỉ là tưởng tượng đơn thuần. Bao gồm cả sự dịu dàng của nụ hôn đó nữa.

Không cảnh báo, bàn tay anh lướt đến và cuốn tay nàng vào trong cánh tay anh. Mọi dây thần kinh trở nên chao đảo. Đó không chỉ là tưởng tượng, bàn tay anh đang thiêu đốt nàng qua làn vải găng tay. Nàng đang run rẩy, đặc biệt là khi một ngón tay dài đang dịu dàng mơn trớn cổ tay nàng. Nàng căng cứng cả người, những rung động của sự êm ái đến với nàng bởi sự đụng chạm của anh. Cũng giống hết như khi anh hôn nàng.

Anh không nhìn nàng, mà gật đầu với dì của anh. “Buổi tối tốt lành, dì Almeria. Cho chúng cháu xin phép.” Anh dẫn nàng đi. “Verity, nếu Calverston hay bất cứ kẻ nào khác cùng một giuộc với gã tiếp cận nàng -”

Nàng khựng lại và kéo tay nàng ra. “Vậy ra anh ở đây là để chơi trò giám sát! Một kẻ theo dõi!” nàng rít lên. “Nếu anh nghĩ chỉ một chút thôi - ” Nhắc mình nhớ lại kế hoạch, nàng thay đổi chiến thuật. Đá lông nheo với anh mà nàng hy vọng là một màn biểu diễn hoàn toàn thô thiển, nàng à ơi, “Sao thế, Blakehurst, anh tới để đảm bảo rằng em đang cư xử thế nào sao? Thật quyến rũ làm sao!”

Hai mày của anh nhíu lại. “Nàng đang dẫn lại điều ta đã nói với nàng ở Blakeney đấy à?”

Lạnh buốt trong bụng khiến nàng phát buồn nôn. “Ở Blakeney ư, phu quân? Anh đã nói một thỏa thuận rất tuyệt ở Blakeney, về chuyện này hay chuyện khác.” Nàng ép đôi môi tạo thành một nụ cười sáng chói. “Ôi. Em nhớ ra rồi! Ý anh là lúc ở chỗ bậc thềm à?”

Hàm anh rắn đánh lại như đá tảng. “Chính xác,” anh gằn giọng. “Ta muốn báo cho em -”

“Không cần đâu, phu quân,” nàng nói. “Trí nhớ của em không sai, và em cũng không phải kẻ ngu dốt nhất. Em sẽ truyền đạt lại những lời của anh một cách hoàn hảo. A, Lord Selkirk kìa.” Nàng ráng nén lại một cái rùng mình và cơn đau đầu như búa bổ. “Em tin rằng em đã hứa khiêu vũ với ngài ấy điệu này. Buổi tối tốt lành, Lord Selkirk!”

Max buộc phải đứng lùi lại và nhìn Selkirk, kẻ không ngần ngại tỏ ra là một gã cục súc bợ đỡ, đang nịnh nọt vợ anh. Nắm tay của anh xiết lại. Verity đang chơi trò quái quỷ gì vậy, khuyến khích Selkirk ư? Nếu hấn cúi thấp thêm chút nào nữa trong điệu nhảy thì mắt chắc dán hấn mắt xuống tầm ngực áo của nàng. Khốn kiếp! Chỉ nhìn nàng thôi! Tán tỉnh đằng sau cái quạt

của nàng khi nàng đưa tay ra! Cái điệu cười hình híc ghê tởm, cao vút, chói tai. Nhưng tại sao nàng không thích Calverston? Selkirk cũng là một gã tẻ như thế mà.

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh anh. “Chúc mừng. Anh chắc chắn biết cách đón ép một phụ nữ tới bước đường cùng của họ.”

Anh quay sang và trừng mắt với Richard. “Ôi, chú im đi! Nàng đang chơi trò quái quỷ gì thế không biết?” Anh hất đầu về phía Verity, giờ đang tung tẩy trong điệu nhảy quê mùa tầm thường.

“Anh đã xúc phạm chị ấy và giờ chị ấy đang cho anh thấy chính xác những gì mà anh đã trông đợi chẳng?” Richard ôn tồn gợi ý. Anh lấy cho mình một ly champagne từ khay trên tay một người hầu vừa đi ngang qua và đưa tận tay Max. “Này, anh uống đi. Nó sẽ giúp anh bớt giận chút ít đấy.” Anh liếc mắt quan tâm tới Max. “Thậm chí còn giúp anh mát hơn ấy chứ.”

Nhấp champagne của mình, anh ngấm nhìn bà chị dâu. “Không thể nào nghĩ là anh lại cho rằng chị ấy nên thử tài năng của mình tại Drury Lane đấy, Max.” Anh lắc lắc đầu. “Chị ấy là một diễn viên tẻ kinh khủng! Thậm chí em giả vờ là đang thích thú với cuộc vui còn giỏi hơn chị ấy nhiều.”

Những lời nói diêm tĩnh đó khiến Max đứng chết chân. *Giả vờ ư?*

Richard tiếp. “Bí quyết là phải nghĩ về chuyện gì đó khác vào lúc ấy. Một chuyện gì đó vui vẻ. Rồi thêm một nụ cười ngơ ngẩn nữa là trông như thật à.”

Run rẩy, Max chăm chú nhìn gương mặt Verity hơn là gặm nhấm nỗi ghen tuông của bản thân. Nụ cười vụng về của nàng trông như thể đau đớn. Và cái nhìn trống rỗng trong đôi mắt nàng khiến anh giật mình. Anh đã từng thấy nó trước kia - khi mà nàng đang giấu diếm điều gì đó. Sợ hãi, hay là tổn thương đây.

Nàng đang muốn thể hiện gì chứ? Chắc chắn là nàng sẽ không toan tính mạo hiểm để khiến anh ghen tuông đấy chứ? Nàng đã không muốn bất cứ việc gì liên quan đến anh mà. Một khả năng khác cồn cào trong anh. Báo thù. Anh bỏ qua nó. Verity chẳng có tính thù hằn trong con người nàng.

Trí nhớ của em không sai, và em cũng không phải kẻ ngu dốt nhất... nàng biết chính xác mình đang làm gì. Anh chỉ ước mình cũng thế. Nhưng nếu nàng nghĩ anh cho phép dù chỉ là kẻ nào đó nhảy điệu waltz với nàng, nàng sẽ phải thất vọng vì điều đó thôi.

Anh đợi cho tới khi khoảnh khắc cuối cùng để tuyên bố điệu waltz với nàng, cho tới khi tay nàng vừa mới đưa ra và Calverston đón lấy để dẫn nàng ra sàn nhảy. “Xin lỗi, Calverston. Lướt này là của tôi, tôi tin là thế.”

Đức ngài há hốc miệng kinh ngạc, nhìn người vừa mới xen ngang, rồi nhanh chóng ngậm miệng lại.

Verity đã không mấy phản ứng lại. “Em đã được mời điệu này rồi, thưa ngài.”

Max theo dõi, với một vẻ thích thú đau nhói, biểu cảm bị tổn thương của nàng khi Đức ngài hấp tấp rút lui tới chỗ dàn nhạc violin.

Đôi mày anh nhướn lên. “Có lẽ nàng vẫn chưa nhận ra, phu nhân của tôi ời - vì là chồng của nàng, quyền lợi *của tôi* là được ưu tiên đấy.” Thế rồi anh thấy cái nhìn lạnh lùng thoáng qua gương mặt nàng, và đã đánh thẳng vào anh. Và trông nàng như xanh xao hơn cả hồi đầu buổi tối vậy?

“Quyền lợi của ngài ư, thưa ngài?” Những đám mây đông vùn vũ trong đôi mắt đen của nàng. “Em có cảm tưởng rằng ngài đã từ bỏ quyền lợi của ngài rồi cơ mà. Hay phải nói là không thừa nhận mới đúng đây?”

Anh chiếm lấy bàn tay nàng và cúi xuống, mơn man đặt một nụ hôn lên làn da trần nơi cổ tay trong của nàng. Cơn run rẩy khe khẽ của nàng dội thẳng vào anh. “Anh xin lỗi, Verity,” anh lặng lẽ nói. “Anh không định thế. Đi nào. Khiêu vũ với anh đi. Hãy tin anh, nhảy waltz với Calverston sẽ còn tồi tệ hơn nhiều là nhảy điệu Roger de Coverley[19] với Selkirk. Ít nhất em cũng có thể tin tưởng là anh sẽ giữ tay mình ở đúng nơi đúng chốn trong suốt điệu nhảy.”

Đôi mắt nàng nheo nheo. “Vâng. Tốt thôi.”

Anh dẫn nàng vào trong vũ điệu, nhận thức một cách hoang dại về vòng eo mềm mại bên dưới bàn tay anh, đôi hông tròn trịa chỉ ngay bên dưới. Ham muốn thôi thúc tay anh trượt xuống, vuốt ve nàng, kéo nàng lại gần hơn... nếu anh làm thế, anh sẽ lạc lối mất.

Nói chuyện. Người ta phải nói chuyện với bạn nhảy của mình. Mấy câu tán dóc xã giao, nhẹ nhàng có thể giúp một gã xao lãng khỏi mùi hương hoa hồng và hoa linh lan đang quẩn lấy hắn và ham muốn đập dồn dập trong mạch máu của hắn. Anh muốn nói chuyện với nàng về tình yêu, về việc anh muốn âu yếm nàng trong vòng tay anh biết bao nhiêu... Anh gầm lên trong thâm tâm. Anh đã từng làm thế. Nàng đã ở trong vòng tay anh. Và điều đó đang giết chết anh. Anh muốn đưa nàng ra khỏi căn phòng và... anh muốn hôn nàng. Ân ái với nàng. Khiến nàng tin tưởng, và hiểu rằng nàng là của anh. Rằng anh là một gã ngốc. Và anh không thể nói bất cứ điều gì trong số đó, cứ để nó *xáy ra* đi, ngay giữa phòng khiêu vũ đầy người này.

Nàng trượt chân khi anh xoay nàng trong điệu vũ. Vòng tay anh thật chặt, kéo nàng lại gần, nâng đỡ nàng cho tới khi nàng lấy lại được thăng bằng. Anh liên tục lờ đi những tác động của nàng để kéo nàng lại gần một khoảng cách còn hơn là đúng đắn.

“Max - mọi người đang nhìn kìa. Anh không nghĩ...?”

“Quá nhiều,” anh càu nhàu. Nếu mọi người đang nhìn, và anh thấy chẳng có lý do gì để nghi ngờ cả, thì một điệu waltz như thế này sẽ gửi đi một thông điệp cảnh cáo rất rõ ràng. Ra tay nếu mi muốn cảnh báo. Chính xác là những gì anh muốn.

“Em là vợ anh. Nhớ không? Không ai có thể đồn thổi một vụ tai tiếng về một anh chồng khiêu vũ với vợ của chính mình được.” Không trừ khi anh chồng đó quên tiệt mọi điều xung quanh và làm chính xác điều mà anh ta muốn làm. Anh phần nào đã nghĩ rằng nó hẳn sẽ gây ra vụ tai tiếng kéo dài hàng thập kỷ cũng nên. Mọi múi cơ căng cứng với sự kiềm chế, anh tập trung vào khiêu vũ, lơ đi mùi hương ngan ngát của những đóa hồng và linh lan và đường cong mềm mại của chiếc eo thanh mảnh dưới lớp lụa mịn màng bên dưới tay anh.

Richard đề nghị Verity đi dạo ngay sau khi điệu vũ kết thúc và Max nhìn nàng rời đi, cau có. Nàng đủ an toàn với Richard, nhưng nàng *định sao đây?*

Trí nhớ của em không sai, và em cũng không phải kẻ ngu dốt nhất.

Anh mỉm cười xã giao với những người quen biết và đáp lời một số người. Chết tiệt. Ai cũng nghĩ nàng đang *cố gắng* tạo ra một vụ ì xèo - Những suy nghĩ rối bời của anh bám vào điều đó, tập trung và nhìn rõ sự thật. Khốn khiếp! Đó chính xác là những gì nàng đang cố gắng làm! Anh đã nói là anh sẽ quăng nàng đi nếu nàng tạo ra một vụ tai tiếng công khai. Mồ hôi lạnh rịn ướt người anh khi anh nhận ra nàng sẽ đi xa đến chừng nào để giành lại tự do của nàng. Anh đã rên ra cái vũ khí đó và nàng có ý định là sẽ dùng nó. Chống lại chính nàng.

Verity mỉm cười và trả lời lịch thiệp khi nàng đi dạo với Richard và chào hỏi hết người này đến người khác. Cơn đau đầu của nàng càng lúc càng dữ dội. Nàng còn phải giam chân vì mấy điệu nhảy nhót này bao lâu nữa đây? Nàng đã có thể kết thúc và rời đi với buổi tối hôm nay được chưa?

Một giọng nói nhẹ nhàng, quyến rũ chào hỏi nàng. “Buổi tối tốt lành, Lady Blakehurst. Hullo, Ricky. Đang chơi trò canh chừng tối nay đấy à?”

Verity ngược nhìn lên đôi mắt xanh biếc lấp lánh như đang cười của Lord Braybrook.

Anh ta cúi xuống tay nàng và nói, “Tôi tin là chúng ta đã hẹn cùng nhảy điệu này, thưa phu nhân.”

“Phải... vâng,” nàng nói, cố nặn ra một nụ cười, mặc cho cơn đau dồn dập bên thái dương.

“Max có ở đây tối nay đấy, Julian,” Richard nhấn mạnh.

Braybrook liếc nhìn anh. “Phải. Tôi thấy rồi. Ngay từ lúc đầu cơ. Thế chúng ta nhảy được chưa, phu nhân thân mến?”

Với một nụ cười hoàn toàn không thật nữa, Verity đưa tay nàng ra và khẽ nhún gối chào.

Cơn đau đầu của nàng càng trở nên tệ hơn khi nàng khiêu vũ, cho tới khi nàng cảm thấy phát bệnh với nó và cơn đau nhức của đôi mắt nàng thậm chí là với tiếng rền rĩ của dàn nhạc violins và cả những tiếng ồn ã chuyện trò đập thành thịch trong đầu nàng. Giá nàng có thể trốn vào một góc tối, yên tĩnh nào đó... nhắm mắt lại...

Braybrook xoay nàng trong điệu nhảy và nàng trượt chân, choáng váng và chóng mặt. Thậm chí khi họ đã kết thúc khúc xoay rồi mà căn phòng vẫn đang quay cuồng.

“Thưa ngài... xin phép. Chúng ta có thể dừng lại không?”

Anh ta cau mày nhìn nàng. “Tôi nghĩ chúng ta tốt hơn thế chứ.” Anh ta dẫn nàng ra khỏi điệu vũ tới gần một cánh cửa dẫn ra sân hiên. “Hmm. Hít bằng mũi và thở bằng miệng nào. Thế sẽ giúp nàng cảm thấy đỡ hơn đấy.”

Nàng nhắm mắt lại và làm theo lời anh ta. Đỡ hơn thật. Mở mắt ra, nàng mỉm cười yếu ớt. “Cám ơn ngài,” nàng nói. “Nếu ngài thứ lỗi, tôi nghĩ tôi phải ở ngoài này một lát.”

Anh gật đầu. “Tất nhiên rồi. Một chút không khí trong lành rất có ích mà.”

Nhận ra rằng anh ta hiểu, Verity bước một bước, rồi lại một bước nữa, chậm chậm. Giờ nàng không còn bị xung quanh quay vòng vòng, nàng cảm thấy bớt chóng mặt, nhưng cơn đau đầu nhức buốt vẫn còn đó. Nàng phải về nhà thôi, nhưng ngay lúc này nàng ngờ rằng nàng có thể băng qua được căn phòng dạ vũ ấy mà không bị ngắt xủ.

Hân hoan nàng hít lấy không khí mát lạnh nơi sân hiên. So với cái không khí bức bối, hầm hập của phòng dạ vũ ấy thì nơi này quả giống thiên đường. Thành lan can của cái sân đủ rộng để có thể ngồi lên đó một cách an toàn. Ánh sáng tràn qua từ những khung cửa sổ, nhưng nàng có thể nhìn thấy một góc tối nơi nàng có thể nghỉ ngơi cho đôi mắt.

Ngạc nhiên nàng thấy rằng Lord Braybrook đã theo chân nàng. “Ngài thật tử tế, thưa ngài, nhưng tôi sẽ khá hơn ngay lập tức thôi. Tôi chỉ cần ngồi yên tĩnh một lát thôi, ngài biết đấy,” nàng nói với anh ta.

“Không có gì, thưa phu nhân,” anh ta cam đoan với nàng. “Vui mà. Phòng khiêu vũ quả là có hơi ngọt ngào chút xíu.”

Anh ngồi xuống bên cạnh nàng. Và Verity đột nhiên nhận ra điều nàng vừa mới làm. Nàng đã một mình ở sân hiên với một trong những kẻ trác táng có tiếng tại London.

Chương Mười Bốn

Max thấy họ đi ra và chửi thề dưới hơi thở. Nào Julian hẳn là bị ung rồi mới đưa nàng ra đó! Ngu ngốc! Điều cuối cùng anh cần là phải đi đến quận Paddington^[20] và đối mặt với Braybrook bằng súng lục chỉ để giữ thể diện. Anh chẳng một cái liếc lo lắng ra xung quanh. Liệu có ai khác nhìn thấy không nhỉ?

Bên kia căn phòng dạ vũ, dì Almeria trông như một con chim săn mồi vậy. Khốn thật và khốn gấp đôi luôn! Bà ấy sẽ làm gì không biết nữa. Thế nào đó mà anh không nghĩ là mình có thể trông chờ vào hành xử của dì Almeria. Tuyệt đối kinh hoàng, anh đã thấy nàng tựa người vào bàn nhảy, mấy sợi lông vũ trên cái mũ của nàng đung đưa. Hai nắm tay xiết lại. Nếu anh không làm gì đó... nhưng làm gì bây giờ? Dì Almeria sẽ đang đảm bảo rằng nhiều người nhất có thể chứng kiến cánh cửa đó khi Verity trở lại.

Anh phải đảm bảo họ không nhìn thấy thứ mà bọn họ đang trông đợi nhìn thấy.

“Một buổi tối đáng yêu làm sao, Lady Blakehurst,” Braybrook nhấn nhá.

“V...vâng. Tôi cũng thấy thế,” nàng đáp ứng. Nàng nên làm thế quái nào bây giờ? Nếu Max mà trông thấy họ... Con đau đầu của nàng cồn lên dồn dập khi nàng nhớ lại cái điều mà định lên kế hoạch kỹ lưỡng đến thế nào. Phần nào đó. Để Max tin rằng... tin rằng... ngoại trừ nàng định để ai đó khác tung cái tin ấy tới Max rằng nàng đang có một chuyện ong bướm. Và nàng chắc chắn là không định nấn ná ở một sân hiên tối tăm với một kẻ trác táng mà danh tiếng của anh ta chỉ có thể sánh ngang với đức ông chồng của nàng. Nàng ôm lấy cái túi nhỏ của mình trong đôi tay run rẩy.

“Và sự nghỉ ngơi thật là tuyệt hảo,” anh ta tiếp.

Thậm chí xuyên qua cơn mờ mịt của sự chóng mặt và cơn đau đầu, Verity cũng nhận thức được rằng đây là một lần ranh riêng biệt của cuộc đối thoại để một người đàn ông cúi đầu trước sự quyến rũ. Không phải nàng có nhiều kinh nghiệm về việc đàn ông đầu hàng sự quyến rũ, nhưng anh ta thậm chí còn không chạm vào nàng.

Ngay khi nàng đang bắn khoả, một bàn tay to lớn của anh ta phủ lên đôi tay nàng, làm lạnh đi cơn run rẩy. Nàng giật phắt lại với một tiếng thở gấp.

“Nàng biết đấy, Lady Blakehurst, dù cho mấy lời bịa đặt mà Lady Arnsworth và Ricky Blakehurst có thể đã nói với nàng thế nào đi nữa, tôi hoàn toàn vô hại.”

Có tiếng bước chân, và một giọng nói trầm tĩnh. “Buổi tối tốt lành, Julian. Verity.”

Max đứng trên bậc tam cấp dẫn tới khu vườn, khuôn mặt anh chẳng đọc được. Thế giới như thu nhỏ lại. Giờ sẽ xảy ra vụ cãi cọ mà nàng đã dự tính, đã lên kế hoạch. Nàng gồng mình chuẩn bị cho những lời lẽ cay nghiệt.

Braybrook hân hoan chào đón Max. “Ah, cậu đây rồi, Blakehurst. Mình đang tự hỏi phải mất bao lâu nữa cậu mới tìm ra tụi mình. Vợ cậu đây. Cậu nên đưa nàng về nhà đi, ông bạn già. Mình thấy là nàng bị đau đầu đấy.”

Cái gì?

Chồng nàng nhìn nàng chăm chú mất một lúc. Rồi cái nhìn của anh chuyển sang Braybrook. “Cám ơn, Julian, vì đã trông nom nàng. Mình rất biết ơn. Cậu có thể làm giúp mình thêm một việc và biến mất theo lối mà mình đã đến không? Cậu sẽ thấy cửa sổ thư viện mở. Mình tin là mọi chuyện sẽ tốt nhất nếu *mình* đưa Verity trở lại bên trong.”

Biết ơn ư?

“Bọn mình bị trông thấy à?” Braybrook hỏi. “Mấy mụ già ngồi lê đôi mách đáng nguyên rủa! Một gã không thể nào dù là cư xử với một tinh thần hiệp sỹ vô tư lự mà không bị bọn họ chờ mong điều tồi tệ nhất! Bọn họ sẽ nghĩ ra cái quỷ quái gì thế khi mình đưa nàng ra ngoài cùng với cậu lúc này? Mình đến chết mất thôi! Kẻ tội tó của nàng, Lady Blakehurst. Tôi sẽ rời đi đây. Chào, Max.”

Tâm trí Verity quay mòng mòng cố gắng để hiểu xem bọn họ đang làm gì. *Biết ơn ư?* Max sẽ nổi cơn lôi đình chứ, phải không nhỉ? Bị đe dọa vì ly dị nàng sẽ tạo ra một vụ tai tiếng chẳng? Thay vào đó anh lại cảm ơn Lord Braybrook và giờ thì lại ngồi bên cạnh nàng nơi cái lan can này, cánh tay anh ôm lấy vai nàng và bàn tay kia đang xoa xoa thái dương cho nàng.

Nàng từ bỏ việc nghĩ ngợi và ngả trán nàng vào ngực anh, trong khi anh nhẹ nhàng xoa bóp. Nàng có thể cảm thấy sự căng thẳng đang từ từ rút xuống như sóng triều, dần rời khỏi cơ thể nàng, chỉ còn lại sự yên bình. Anh đã không tin vào điều đó. Anh đã tin tưởng nàng. Liệu nàng có dám tin tưởng anh lần nữa?

“Tốt hơn rồi chứ?” Giọng anh mềm mại vang lên lãnh đạm.

“Rất nhiều. Cảm ơn anh.”

“Tốt. Anh sẽ đưa em về nhà sớm.” Cái giọng khàn khàn vuốt ve nàng. Bàn tay vừa mới xoa dịu cơn đau đầu của nàng mơn man trên gò má, nhưng ngón tay dài trượt xuống cằm nàng, kéo nó cho tới khi nàng ngược lên nhìn vào khuôn mặt khuất bóng của anh. Khao khát khiến nàng tan chảy, gỡ bỏ sự phòng thủ của nàng. Anh gần quá, thật gần. Nàng có thể cảm nhận được hơi ấm của anh, nhìn thấy mạch đập nơi cổ anh.

Từ một khoảng cách rất xa những tiếng ồn ào của phòng dạ vũ vang vọng, nhưng nàng chỉ nghe thấy nó lơ mơ trước tiếng đập thịch thịch của trái tim nàng. Đôi tay dịu dàng ôm lấy nàng, tung ra một lời thần chú bảo vệ, dịu dàng: *Thần chú sẽ hết hiệu lực khi bình minh đến.*

Nàng không quan tâm. Sự dịu dàng trong nụ cười của chàng, trong đôi mắt chàng, đã phá vỡ mọi rào cản.

Câu thần chú vỡ tan bởi một giọng kịch tính. “Ôi chao! Thế đấy! Tội nghiệp cháu trai của tôi! Mi không biết xấu hổ sao, con ranh?”

Max đông cứng trước cái giọng đứng đắn của dì Almeria.

“Nếu mi nghĩ rằng Blakehursts sẽ cho phép...”

Vòng tay anh chặt hơn đầy bảo vệ khi anh từ từ quay lại đối mặt với bà dì.

Chiến thắng trôi tuột khỏi khuôn mặt bà. “*Blakehurst ư?* Nhưng làm thế nào mà... ta... ta định...” Một bàn tay của bà ôm lấy cổ họng.

Max ước bà sẽ tự tay bóp cổ chính bà. Anh biết chắc chắn chuyện gì đã xảy ra. Braybrook có cùng chiều cao với anh, cũng có mái tóc đen. Từ sau lưng, trong bóng tối, nó hẳn trông như thể mọi lá chủ bài của dì Almeria đều đã lật ngửa. Con thịnh nộ dâng lên khi anh trông thấy không biết bao nhiêu là kẻ gièm pha mà bà đã mang theo. Bọn chúng tụ tập ngay phía sau bà, chuẩn bị tung cú đòn quyết định.

Anh chiến đấu để giữ giọng mình không đổi sắc. “Dì biết không, dì tuyệt đối là *người thừa*. Và cháu hoàn toàn không thể nào thấy được là tại sao cháu nên bị thương hại. Bị bắt gặp đang ở sân hiên với vợ *của chính* mình là chuyện bình thường, chứ không phải là một tội phạm. Cháu chắc chắn sẽ không gọi bản thân như thế. Có lẽ dì sẽ đủ tốt để thứ lỗi cho chúng cháu. Vợ cháu bị đau đầu và cháu sẽ đưa nàng về nhà.”

Họ nói chuyện với nhau rất ít lúc mới lên xe. Max dẫn nàng vào trong xe, khoác cho nàng chiếc áo choàng của anh quanh vai nàng, rồi chiếc áo choàng tối của nàng và một cái thảm anh kéo từ dưới ghế ngồi. Rồi, lờ đi tiếng phản đối yếu ớt của nàng, anh kéo nàng vào lòng và ôm lấy nàng.

Nàng bỏ cuộc và ngả đầu lên vai anh. Dù lý do của anh có là gì đi nữa, nàng cũng không thể nào chiến đấu với sự dịu dàng của anh, sự quan tâm của anh.

Cỗ xe đã tiến vào trong Berkeley Square trước khi Max cất lời.

“Ta muốn một chuyện rõ ràng, Verity. Dù bất cứ loại tai tiếng nào mà em khơi lên, kinh khủng thế nào, công khai ra sao, cũng sẽ không khiến ta rời bỏ em đâu. Em hiểu ta chứ?” Giọng nói danh thép, thật trái ngược với những ngón tay dịu dàng đang xoa bóp thái dương cho nàng, làm nàng ớn lạnh.

Bối rối, nàng nói, “Nhưng... em đã nghĩ là anh muốn rời bỏ em, rằng anh muốn có lại sự tự do của bản thân?”

Vòng tay anh cứng ngắt. “Em sẽ không đạt được sự tự do của em - ” Anh ngưng bật. Sự im lặng ngớ ngàng thiêu đốt họ. “Em vừa mới nói sự tự do *của ta* ư?” Những ngón tay giận dữ ghì chặt lấy đôi vai nàng, khẳng khẳng kéo nàng đối mặt với anh. “Chết tiệt, Verity! Em đang cố gắng khơi lên một vụ tai tiếng để rời bỏ *ta*? Em đã làm thế phải không?”

Nhìn cơn thịnh nộ bùng bùng trên gương mặt anh, nàng chỉ có thể gật đầu.

“Ôi trời đất ơi! [\[21\]](#) Em cho rằng ta là loại cục súc vũ phu nào thế hả?”

Sự đau đớn phát điên trong giọng anh bóp nghẹt nàng. “Anh... anh đã nói...”

“Em là đồ ngốc nghếch! Ta đã giận dữ! Em *không thể* nào lại tin rằng ta định...” Giọng anh lịm xuống. “Ôi, Chúa tôi. Em đã tin thế, đúng không? Rằng ta sẽ tận dụng cơ hội để từ bỏ em?”

Nàng gật đầu, hai vai cựa quậy một lúc trong cái gọng kìm thép của anh. Nó nhanh chóng được nói lỏng ra.

Lòng anh nặng trĩu. Thế rồi - nàng đã nghĩ là anh sẽ đơn giản là đá nàng ra đường tay trắng ư? Để mặc nàng chết đói ư? Và nàng đã ra tay trước sao?

Anh nhắm mắt lại và nghiêng chặt răng kiềm lại thôi thúc muốn lắc nàng một trận. Đầu tiên anh phải bảo vệ nàng đã. Thậm chí bảo vệ nàng khỏi chính bản thân nàng. Rồi anh xiết chặt gọng kìm của mình lần nữa và hồi hả nói. “Nghe anh này, Verity. Không có chuyện gì khiến anh ly dị em đâu. Và anh sẽ giữ lời hứa của em rằng em sẽ *không bao giờ* cố giải phóng bản thân em, hay là anh, theo cách này nữa nhé.”

“Nhưng -”

“Lời hứa của em!”

“Em sẽ không chung giường với anh đâu!” nàng vặc lại. “Nếu anh muốn chuyện đó, đi mà mua một người đàn bà khác ấy!”

Nỗi đau đớn xoáy sâu trong anh. “Cứ thế đi,” anh đồng ý. “Lời hứa của em, Verity.”

“Tốt thôi. Anh có lời hứa của em.”

Anh thở hắt ra run run. Nàng an toàn. Anh có thể tin tưởng lời hứa của nàng.

Khiến Verity bị sốc, anh đề nghị hộ tống nàng lên gác. Cơn đau đầu của nàng đã trở lại gấp mười lần và nàng chỉ có thể biết hơn bàn tay mạnh mẽ bên dưới khuỷu tay nàng. Những bước đi trở nên choáng váng. Nàng trượt chân và thấy bản thân được bế bổng trong vòng tay anh. Mặc cơn đau đầu, nàng vẫn phản đối. “Không! Em đã nói em sẽ không -”

Anh ngắt lời nàng. “Verity, anh không định kéo lê một phụ nữ không sẵn sàng lên giường anh đâu. Hãy để anh giúp em. Xin em đấy.”

Nàng không hiểu làm thế nào mà anh mở được cửa phòng nàng mà không đặt nàng xuống hay thả rơi nàng, nhưng anh đã làm được. Anh bế nàng tới đặt lên giường. Chóng mặt, nàng ngồi xuống với khuôn mặt úp vào hai tay, lắng nghe anh di chuyển quanh phòng. Có tiếng lách

cách khi anh kéo cái màn trướng. Nàng ngược nhìn lên thì thấy anh đã kéo hết cả ba bên rồi và anh đang tiến về phía nàng, một cái ào dài ngủ[22] của nàng vắt trên cánh tay anh.

“Em tự thay đồ được không hay anh nên cho gọi nữ hầu của em lên?” anh hỏi, đặt chiếc áo ngủ bên cạnh nàng.

“Em có thể tự lo được, nếu... nếu anh mở móc khóa giùm em.”

Chẳng có gì anh muốn hơn thế. Không nói lời nào anh trượt vòng tay quanh nàng, chạm tới phần lưng áo dài của nàng. Một chút do dự khi anh cảm thấy nàng cứng người lại. Anh dừng lại, chờ đợi. Và cảm thấy nàng mềm ra, cơ thể nàng thả lỏng. Sau sự trong trắng của nàng, đây là món quà quý giá nhất mà anh từng được trao tặng. Anh thậm chí còn không xứng đáng với nó.

Đầu tiên anh cởi dây thắt lưng màu hồng mềm mại và rồi đưa những ngón tay run rẩy của anh tới những cái móc, chiến đấu lại sự thôi thúc lần theo nơi trũng sâu mờ ảo của lưng nàng bên dưới chiếc áo sơ mi, cúi người tới trước và cắn chặt răng trước những đường cong nuột nà của cổ và vai nàng.

Chiếc váy đã được gỡ móc, hai tay anh đặt nhẹ nhàng trên đôi vai của nàng. “Xong rồi,” anh nói.

Nàng vẫn trong vòng tay anh. Và trái tim anh thắt lại. Một cách dứt khoát anh nhắc nhở bản thân rằng nàng không được khỏe, rằng anh không được lạm dụng sự tin tưởng của nàng. Anh ngồi nhích lại, thả nàng ra. “Anh sẽ để lại một ngọn đèn trên bàn cho em nhé, không sợ chói mắt đâu,” anh dịu dàng. “Em thấy được chứ?”

“Vâng ạ.”

“Tốt. Hãy thay đồ lúc anh rời đi. Anh cần kiểm vài thứ cho em.” Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn lên tóc nàng. “Anh sẽ không đi lâu đâu.”

Trước sự ngạc nhiên của mình, bước vào phòng riêng của em trai, anh thấy Richard đang cởi áo khoác.

Richard ngược nhìn anh với một nụ cười toe toét. “Hullo. Tìm gì thế ông anh? Em về sớm. Braybrook cũng chuẩn mất tiêu. Chưa bao giờ thấy dì Almeria trong một vụ lộn xộn như vậy.”

“Ricky, em có ít cần thuốc phiện nào không?”

Những ngón tay của Richard ngừng lại trên cái cà vạt của anh. “Cần thuốc phiện ư? Cho Verity à?” Miệng anh mím lại. “Thế chưa chắc đã là một ý hay cho chị ấy đâu. Con đau đầu của chị ấy tệ lắm à?”

“Làm sao em...?” Max mỉm cười nhăn nhó. “Julian.”

Richard nhún vai. “Cậu ta đi bộ trở lại đây trên đường đến câu lạc bộ White’s[23]. Nghe này,

Max - cần thuốc phiện là thứ phải cân nhắc. Phải có hiểu biết nếu không dễ gây hậu quả lắm. Bản thân em, em thích đau đầu hơn. Mama đã từng đưa cho em sau vụ tai nạn. Nó đã mang cả những ác mộng theo cùng luôn. Rốt cục là em đã phải đổ nó đi và nói với bà là em đã dùng rồi.”

Max tròn mắt. “Em? Ác mộng à? Em chưa bao giờ kể cho anh nghe.”

“Khi mà em tỉnh táo,” Richard nói chắc nịch. “Đó là sau khi anh trở lại trường.” Anh bước tới cái tủ com mốt cao và lấy ra một chai. “Đây. Em sẽ chia liều lượng cho anh. Chị ấy không nên dùng nhiều.” Dưới cái nhìn chăm chú của Max, anh nhỏ hai giọt vào một cốc nước lớn.

“Hai giọt thôi à?” Max thắc mắc.

Richard kiên định. “Tin em đi - thế là đủ rồi. Phải hết cách rồi mới dùng đến thứ này. Thằng cha em biết ở Oxford - ” anh nói dứt khoát “- gã gần như phát điên vì đau đớn nếu như không có thuốc. Thật kinh khủng. Đầu óc thì sáng láng đấy, nhưng vô dụng - không có sức lực để hoàn thành bất cứ việc gì hết. Ác mộng cũng đến với gã nữa. Gã có hồi bút đấy. Toàn là răn độc và những tổn thương tồi tệ.”

Max nhìn chăm chú vào cái cốc Richard vừa đưa cho anh, hai giọt thuốc hơi nâu đã tan màu cùng với nước uống. Cha của Verity cũng đã dùng cần thuốc phiện. “Ricky - nó có khiến một người đàn ông tự tử không?”

Anh nhún vai. “Có thể. Nếu ông ta không dùng đúng liều. Nếu ông ta quen với liều cao.”

Max đặt cốc nước xuống một cách thận trọng. “Cám ơn. Xin lỗi vì anh đã làm phiền chú. Anh sẽ để nó lại.”

Anh trở lại phòng Verity và thấy nàng đang say ngủ. Nhẹ nhàng anh đi tới giường và ngắm nghía nàng. Nàng trông quá mong manh và dễ tổn thương, gần như biến mất trong bóng tối của những tấm màn trướng nặng trĩu. Đôi mi dày rợp bóng. Anh cúi xuống để kéo tấm chăn đắp cẩn thận lên tận vai nàng.

“Max à?” Đôi mi đen nhánh khẽ rung rinh khi nàng lơ mơ nhìn lên anh.

Tiếng lẩm bẩm ngái ngủ mơ màng đó khiến anh ngỡ ngàng. Anh ngồi xuống giường và vuốt ve những lọn tóc xoắn rối bời. “Ừ. Anh quay lại rồi đây.”

“Anh đã đi đâu thế?”

“Không có gì hết. Cơn đau đầu của em có còn tệ không?”

“Một chút thôi.”

Anh mơn man những ngón tay trên gò má mịn màng như satin của nàng. “Anh xoa bóp đầu cho em nhé?”

Một chút ngập ngừng. “Anh không thấy phiền chứ?”

“Không. Không hề.” Cẩn thận, anh xoay tư thế ngồi áp lưng vào đầu giường và đỡ nàng trong vòng tay anh, lơ đi sự ngọt ngào của những đường con bên dưới chiếc áo ngủ. Đặt nàng an toàn tựa lên ngực mình, anh khum trán nàng trong bàn tay và bắt đầu - chậm chậm, xoay những vòng tròn dịu nhẹ bằng những ngón tay. Hơi thở thư giãn của nàng phả vào cổ tay anh và anh cảm thấy cơ thể mình thất lại. Anh giật mạnh sợi cương kiềm tỏa bản thân.

“Max? Cảm ơn anh vì đã tin tưởng em.” Tiếng thì thầm ngái ngủ xoáy sâu vào anh.

Một giờ sau nàng đã nằm ngủ ngon lành trong vòng tay anh, hơi thở nàng đều đặn và cái cau mày vì đau đã biến mất.

Anh nên đặt nàng xuống và rời đi, trước khi anh bị cám dỗ trượt vào giường nằm cạnh nàng. Kỷ luật bản thân của anh đang mấp mé bên bờ vực mong manh. Phải làm gì đó với vòng tay mảnh mai đang ôm lấy eo anh, không nghi ngờ gì. Và mùi hương ngan ngát của hoa hồng và linh lan đang vương tràn lấy anh.

Nuốt xuống một tiếng rên, anh đặt nàng xuống, chỉ để cảm thấy vòng tay chặt hơn và nghe thấy sự phản đối của nàng khi nàng nửa thức dậy. Anh bất động. Chết tiệt. Một gã nên làm thế nào trong trường hợp này?

Trả lời: hành động theo những lời giáo huấn về tinh thần hiệp sỹ cao thượng. Anh không thể đặt nàng xuống mà không khiến nàng thức giấc. Thế nên anh sẽ phải ôm nàng. Ít nhất cho tới khi lựa chọn giữa việc đánh thức nàng bởi việc đặt nàng nằm xuống và đánh thức nàng bằng cách còn xa mới tới được cao thượng, liệu có thỏa đáng hơn chăng.

Thế nào đó anh cần làm xao lãng tâm trí khỏi sự cám dỗ bởi bầu ngực mềm mại đang nép vào anh, khỏi làn tóc mây bông bồng bênh đang xoa tung trên ngực anh. Anh chăm chú vào một cuốn sách bìa da đặt trên bàn bên cạnh. Anh cầm nó lên bằng tay kia. Có gì tuyệt hơn việc nằm ở đây, nghĩ về việc quyến rũ nàng nhỉ.

Mở cuốn sách ra, anh đỏ mặt và nhanh chóng đặt nó xuống. Là chữ viết tay. Chết tiệt. Anh không thể đọc nhật ký riêng tư của nàng được. Thế rồi, bất chấp bản thân, một cái tên đã đập vào mắt anh. Hai cái tên. Của chính anh và - *Slender Billy*? Tại sao Verity lại viết về Hoàng tử Cam[24]... trừ khi - hơi thở anh khựng lại - trừ khi đó không phải là nhật ký của Verity.

Slender Billy phật ý. Câu trẻ Max B. gốc ghêch đã táo bạo đến tuyệt vời, trước sự hiện diện của Điện hạ! khi Lão Hookey sẽ buộc nó trở lại từ Vienna[25].

Max nén một tiếng cười. Chúa lòng lành. Anh đã quên mất chuyện đó. Slender tưởng tượng rằng ông ta có thể chỉ huy Liên quân trên chiến trường chống lại Napoleon trong khi Wellington[26] vắng mặt! Tất nhiên mọi người ở Brussels đã bị kinh hãi rằng Boney[27] sẽ vượt phòng tuyến trong khi Hoàng tử Cam đang trên yên ngựa. Mọi người ngoại trừ Hoàng tử, thật thế.

Anh đã đọc nó. Anh đã chẳng hề nhận ra là William Scott giữ một cuốn hồi ký riêng tư. Đôi mắt anh mở to. Một cuốn hồi ký rất riêng tư, anh hy vọng thế. Thế quái nào mà Scott lại biết về

cuộc tình đó? Hai má anh ủng hộ đó khi nhận ra rằng vị Đại tá của anh đã biết khá nhiều chuyện về anh. Anh lướt nhanh những trang giấy. Chúa tội! Thậm chí cả mối liên hệ gần gũi với Lady Gainfort cũng không thoát khỏi sự ghi chép của ông ấy!

Điều anh chợt nhận ra thậm chí còn khiến hai má anh nóng bừng hơn. Verity đã đọc nó ư? *Và mi đã trốn tránh để phản đối quyết định của nàng, trong tuyệt vọng, là trở thành tình nhân của mi.*

Anh băn khoăn sao nàng đã không nhồi cuốn hồi ký này vào trong miệng anh và bắt anh phải ăn nó. Anh đọc tiếp, hồi tưởng lại toàn bộ trận chiến Waterloo, không khí hân hoan của Brussels khi họ chờ đợi suốt mùa xuân đó cho tới cuộc tấn công vào sáng ngày mười lăm tháng Sáu. Điểm chính trong tâm trí Scott sáng hôm đó là về buổi dạ vũ của Nữ Công tước Richmond tối hôm đó. Và trộn lẫn với sự tiếc nuối của ông về người vợ đang mang thai của mình đã quyết định trở lại nước Anh.

Cũng tốt khi họ đã không ở đây. Mình không thể tin được rằng Wellington sẽ bị đánh bại, nhưng nếu, Chúa đã không cho phép, điều tồi tệ nhất có thể xảy ra, mình không thể nào chịu đựng nổi khi nghĩ Mary và Verity bé bỏng sẽ bị cuốn vào nỗi kinh hoàng của một cuộc chiến.

Max nhìn xuống những lọn tóc xoắn sẫm màu đang tràn trên vai anh. *Verity bé bỏng.* Giờ đang nằm trong vòng tay anh. Vợ của anh. Scott sẽ nghĩ gì về anh con rể của ông ấy nhỉ?

Anh lật trang giấy. Và thấy một người đàn ông khác hẳn. Ban đầu là sự bùng nổ của cơn thịnh nộ và nỗi tuyệt vọng đã không làm anh ngạc nhiên. Trở lại với một cánh tay đã mất để khám phá ra rằng vợ và con trai của chính mình đã chết và được chôn cất - Max rùng mình. Nỗi đau khổ của Scott đã khóc lên những lời cay đắng. Trang tiếp theo, anh cau mày. Lời lẽ nghe gần như... điên loạn ư? Lan man. Đoạn này và đoạn kia nghe như thể những cơn ác mộng đã được ghi xuống.

Anh lật trang liên tục. Có lẽ anh không nên đọc - một cái tên khác giữ anh lại: *Verity*.

Rắn độc. Đôi mắt của nàng ấy chứa đầy chúng, rít lên và trườn đi Nhạo báng[28]. Nàng ấy sẽ không nằm trong mồ... nhìn tôi. Tôi không thể nhìn nàng ấy. nói nàng ấy là Verity tôi không thể nhìn nàng ấy. Những con rắn ám ảnh tôi. Nàng ấy sẽ không đi đâu. Tôi hét lên đuổi nàng ấy đi nhưng nàng ấy sẽ không đi[29].

Max đóng cuốn hồi ký lại với một cái rùng mình bất giác. Chúa nhân từ. Chả trách Verity đã không kể gì về cha nàng. Chả trách nàng đã nao núng khi anh nói là nàng giống mẹ nàng. Ờn Chúa là anh đã không cho nàng uống cồn thuốc phiện.

Richard đã nói cái gì về gã bạn Oxford của chú ấy nhỉ? *Gã gần như phát điên vì đau đớn nếu như không có thuốc. Thật kinh khủng. Đầu óc thì sáng láng đấy, nhưng vô dụng - không có sức lực để hoàn thành bất cứ việc gì hết. Ác mộng cũng đến với gã nữa. Gã có hồi bút đấy. Toàn là rắn độc và những tổn thương tồi tệ.*

Nỗi đau đớn cào xé bên trong anh khi anh hiểu những gì Verity đã trải qua. Không. Anh không thể nào hiểu được. Không ai có thể, nếu người đó chưa trải qua một biến cố như thế. Nhưng ít nhất giờ anh đã biết chuyện gì đã xảy ra. Sau đó, vụ tự vẫn của cha nàng hẳn nhiên là thảm kịch cuối cùng.

Rồi lại tới lượt nhà Faringdon. Những kẻ đã đánh cắp danh tính và quyền thừa kế của nàng. Những kẻ đã dồn ép nàng tới mức trở thành tình nhân của anh chỉ để trốn thoát... hay là như thế? *Em muốn... có nơi chốn. Trở thành một phần trong cuộc sống của mọi người.*

Ký ức về mong ước ngây thơ của nàng cào xé anh. Nàng muốn *có nơi chốn*. Mọi người đã từ chối nàng điều đó, thậm chí cả chính cha ruột của nàng cũng không bận tâm khi tự hủy hoại bản thân. Dù thế nàng vẫn yêu thương ông. Nàng vẫn đi theo để cố gắng tỏ lòng thành kính cho việc chôn cất ông.

Không làm xáo động người thiếu phụ đang say ngủ trong vòng tay mình, anh đặt lại cuốn hồi ký về chỗ cũ. Đó vẫn là một cuốn hồi ký riêng tư. Có lẽ anh không nên đọc nó, nhưng anh cũng không hối hận. Anh cần biết trong đó có gì. Nhưng thế không có nghĩa là Verity cần biết là anh đã đọc nó. Nàng đã không chọn việc chia sẻ nó với anh. Ít nhất anh có thể tôn trọng mong muốn giữ bí mật của nàng.

Thật nhẹ nhàng anh đặt nàng nằm xuống giường và rời khỏi nàng. Nàng đã nhấn mạnh một mong muốn khác vào tối nay - là không chung giường với anh nữa. Một cách dứt khoát anh đối mặt với những gì đã làm với nàng. Anh đã lấy nàng và hứa bảo vệ nàng, đòi hỏi sự tin tưởng của nàng. Nàng đã trao tất cả. Một cách hoàn toàn. Thế rồi anh lại đẩy nàng ra. Anh đã gọi nàng lại. Nàng trở lại. Một cách do dự, nhưng nàng đã đến và lạ trao sự tin tưởng của nàng lần nữa. Vả anh lại phá vỡ niềm tin đó lần nữa, choáng váng về những gì anh đã được trao quá hào phóng.

Đêm nay có gì đó đã thay đổi. Nàng đã bắt đầu tin tưởng trở lại. Có lẽ cuối cùng cũng có hy vọng. Nếu anh cẩn thận để không hỏi quá nhiều, quá sớm.

Trong cả tuần tiếp theo Verity thấy Max tận tụy bên cạnh nàng. Anh đưa nàng tới những phòng khiêu vũ, hộp mặt, dạ tiệc và nhà hát. Sự hiện diện đơn thuần của anh đã dập tắt mọi tin đồn tệ hại và những lời gièm pha độc ác. Anh đối xử với nàng bằng sự quan tâm tận tụy, một sự dịu dàng đã gỡ tan tàch sự phòng thủ của nàng thành mảnh vụn.

Nàng không thể nào giữ lạnh lùng nữa. Nó đã tan chảy trong sự âu yếm nồng ấm bởi nụ cười của anh. Nàng không thể giữ sự đề phòng. Nó biến mất vì dường như chẳng có gì phải thế. *Chàng sẽ không làm tổn thương mi. Mi biết thế.*

Vì anh đã không làm gì để thuyết phục nàng lên giường anh. Nàng đã thức dậy một mình vào buổi sáng hôm sau đêm dạ vũ của nhà Torringtons và anh đã không đến với nàng kể từ lúc đó. Anh đã không muốn nàng, dầu cho con tim nàng gào thét biết bao rằng nàng muốn anh. Có lẽ tất cả những gì đã xảy ra khiến anh quyết định chấp nhận tình huống này với một sự khoan dung cao cả. Thế lại tốt nhất. Anh sẽ không mong ước biết rằng nàng vợ ngốc nghếch của anh

vẫn che giấu giấc mộng lâm ly thống thiết về tình yêu.

Thế nên nàng chấp nhận sự hộ tống và sự hiện diện của anh. Và vào các buổi chiều khi anh thường đi tới câu lạc bộ, nàng lên ra ngoài Green Park với lũ chó.

Max theo dõi từ cửa sổ phòng khách khi Verity xuất hiện ở bậc thềm bên dưới, bị kèm sát sao bởi Taffy và Gus. Lũ chó rối rít xung quanh nàng khiến dây buộc rối beng và vấy vấy đôi tai, nàng lên đường.

Cảm thấy như là một kẻ do thám, anh cho nàng thời gian để đến đích trước khi anh rời khỏi chỗ nấu mình. Anh biết nàng đi đâu. Hay ít nhất nàng cũng đã nói với nữ hầu của mình nàng sẽ đi. Chiều hôm đó anh sẽ tìm ra kẻ nàng gặp gỡ ở Green Park.

Nàng chỉ vừa mới hứa là sẽ không gây ra vụ tai tiếng. Một cơn run rẩy tràn qua anh. Nàng đã gặp ai đó. Nàng trở lại sau cuộc dạo chơi một mình đầy phấn khởi, có cái gì đó lấp lánh trong đôi mắt và bước chân nàng nhún nhảy. Và nó khiến anh choáng váng. Không phải nàng trông sung sướng như tuần ở Blakeney, mà chỉ là ít bất hạnh hơn.

Và nàng thường xuyên về nhà trong tình trạng đói ngấu. Nó thường là kết cục sau một cuộc yêu đương điên cuồng. Ngoại trừ những con chó luôn luôn về nhà trong tình trạng kiệt sức tới mức nằm bẹp một xó trong thư viện tận tới khi tiếng “bữa tối” len lỏi vào trong những giấc mơ đầy thịt thỏ của chúng. Và anh đơn giản là không thể nào tin được.

Ý tưởng theo dõi nàng xem chừng thật kinh tởm, nhưng anh lừa nó đi. Anh phải làm thế. Nếu nàng đã đang gặp gỡ kẻ nào đó một cách trong sáng, anh cần phải biết kẻ đó là ai. Nghĩ rằng nàng có thể dựa dẫm bản thân vào lòng nhân ái của một kẻ nào đó mà lẽ như sẽ không ngần ngại lợi dụng sự non nớt của nàng... Anh tiến ra sảnh trước và túm lấy cái áo khoác.

Nàng đã đi trước một đoạn khá xa nên anh không cần sợ lũ chó sẽ nhận ra anh. Điều cuối cùng anh muốn là để Verity nghĩ rằng anh không tin tưởng nàng. Anh vừa mới lấy lại được một chút ít sự tin tưởng của nàng. Anh không thể nào chịu nổi lại mất nó lần nữa.

Anh đến Green Park và tản bộ qua những cánh cổng. Thời gian như co lại, bắt anh trở về quá khứ hai mươi năm hoặc hơn thế. Những ký ức tràn ngập trong anh - chơi cricket ở đây trong những kỳ nghỉ cùng với Richard và Frederick. Những con chó mà họ đã có trước Gus và Taff. Và xa hơn nữa, họ đã tới đây lúc mới chỉ là mấy cậu nhóc tỳ đi cùng bà vú. Và bị lôi cổ về nhà không thương tiếc vào một dịp đáng nhớ nào đó sau một vụ nghịch ngợm liên quan đến phân bò. Anh băn khoăn không biết Richard có còn nhớ không.

Anh nên tìm kiếm Verity. Thận trọng, từ chỗ khuất của một cái cây ở góc thuận lợi, anh bao quát được công viên. Lũ bò đang thủng thẳng gặm cỏ bên hồ. Nàng chẳng khó tìm lắm... không hề với cái áo choàng lông đỏ nổi bật đến thế. Hai cậu nhóc đang chơi cricket khiến anh mỉm cười. Bọn nhóc thật giống Richard và chính anh hồi còn nhỏ... Một cậu đang chạy hộc tốc[30], trong khi cậu kia nhảy tung tung, hét lên tình thế khó khăn của trái bóng với một nàng chị gái cứ theo về bên ngoài thì thế[31]... cái nhìn tìm kiếm của anh lướt nhanh. Và rồi nhanh

chống trở lại khi Gus và Taff phóng nhào tới mấy cậu bé, sửa nhặng xị. Nơi nào có bọn chó, chắc chắn là... và rồi anh nhận ra nàng, đã cởi chiếc áo choàng, những lọn tóc quăn tung bay khi nàng ném trái bóng với tất cả sức mình và trúng đích.

Chiếc áo dài là thứ cuối cùng anh có thể dự kiến bên dưới cái áo choàng mà nàng đã mặc đó. Đây hẳn là một trong những chiếc áo cũ của nàng. Không người may đồ nữ London nào lại thiết kế được *cái thứ* lỗi mốt đó nhưng, anh cũng phải công nhận, nó rất tuyệt vời cho môn bóng cricket.

Choáng váng, anh dõi theo. Mất vài phút anh mới thuyết phục được bản thân rằng Verity là người được bọn nhóc vô cùng yêu thích và rằng sự yêu thích của nàng cũng rõ ràng tới mức nàng tới chơi với chúng. Một cậu nhóc đưa cây gậy đánh bóng cho nàng đầy sốt sắng và chỉnh tư thế cho nàng với sự tự tin của một chuyên gia.

Và Max công nhận rằng quả bóng bay tới chỗ cậu nhóc lớn tuổi hơn không đáng kể gì như những quả bóng trực diện của cậu em. Bỏ tinh thần hiệp sỹ sang một bên mà nó hẳn là một lỗi nghiêm trọng, anh thừa nhận, khi tính lạnh chanh của anh đối với vợ chẳng khác gì một cậu nhóc sáu tuổi ở bất kỳ trường học công lập nào ở Anh quốc.

Anh theo dõi Verity chạy lên xuống quanh cột gôn, nhận ra một cơn đau kỳ lạ trong tim mình, một cơn đau mà anh khó lòng thừa nhận, vì như thế sẽ bật nắp tất cả những gì anh nghĩ đã chôn vùi. Niềm khao khát của anh đối với Verity đã đủ tồi tệ rồi khi anh vẫn còn có thể giả vờ nó chỉ là sự thèm khát nhục dục, một thứ nhục cảm thuần túy đối với một người phụ nữ xinh đẹp. Nó trở nên tệ hơn nhiều khi anh nhận ra rằng anh muốn tất cả của nàng, tiếng cười mà anh đã hủy diệt, niềm kiêu hãnh và lòng tự trọng vô thức mà anh đã chà đạp, và sự đam mê trong sáng, ngọt ngào mà anh đã khiến nàng xấu hổ.

Giờ nó đã xé toạc anh ra khi nhìn thấy nàng như thế này và biết rằng đó là vì sự thiếu tinh thần trách nhiệm của chính anh và những hậu quả của nó, anh có thể nhìn thấy rõ ràng trong tương lai. Tương lai của chính anh. Và của nàng. Vì tất cả những gì anh có thể nắm thì đó là trò tàn của quá khứ.

Anh không nhận ra mình đã đứng đó bao lâu rồi cho tới khi trò chơi kết thúc và họ ngồi dưới bóng cây cùng nhau ăn một bữa ra trò. Miệng anh ứa nước miếng khi nhìn thấy những món mà anh nghĩ đó *chắc hẳn* là bánh nho khô, được phết mứt chanh.

Sâm panh và chả tôm hùm chưa bao giờ lại ngon đến thế.

Anh nên đi thôi. Verity không thể nào gặp rắc rối với sự đồng hành này, luôn luôn loại trừ một đường bóng cricket kỳ quặc, nhưng thế nào mà anh vẫn đứng đó. Ngắm nghía, ngâm nga niềm vui như một kẻ trộm. Dẫu biết rằng như thế chỉ làm nổi đau thêm tệ. Như thế đó là điều anh muốn. Và liệu có thể không - trừ khi anh phá vỡ lời thề chết tiệt đó. Một lời thề anh đã nhanh chóng nhận ra rằng anh sẽ chẳng bao giờ có thể thực hiện được. Một lời thề lẽ ra không bao giờ nên yêu cầu anh. Nhưng thực tế là anh đã làm thế. Nếu không tự nguyện, thì ít nhất anh cũng nhận thức đầy đủ được chuyện đang làm... không, không hẳn nhận thức đầy đủ. Anh lúc đó

- bao nhiêu tuổi nhỉ? Hai mươi bảy ư? Anh đã không thực sự hiểu hết về tầm cỡ, trách nhiệm khi tiếp nhận một cách không mong đợi tước hiệu. Anh đã quyết tâm rằng sẽ không bao giờ để Richard thấy bản thân là “dự phòng của Max.”

Lúc đó anh chẳng hề nghĩ tới mình có bao giờ lại muốn có gia đình riêng của chính mình. Không chỉ là một người thừa kế, mà là những đứa trẻ, con trai - và con gái - chúng sẽ cùng nghỉ hè và chơi những trận cricket trẻ con và ăn bánh nho khô trong Green Park trong khi chúng thả vài miếng bánh to cho lũ chó tham ăn.

Lần đầu tiên ý nghĩ ấy xuất hiện với anh rằng anh đã không giờ thực sự quan tâm tới Freddy như một người thừa kế. Anh chỉ không thích cứ mỗi chút lại nhìn lại phía sau. Anh cần nói chuyện với Richard. Giải thích về quyết định của anh... Quyết định của anh ư? Choáng váng nhận ra rằng anh vừa mới đưa ra sự lựa chọn của mình. Chỉ ngay khi nhìn thấy Verity và hai cậu nhóc ấy. Nàng là của anh. Nàng đã tin tưởng anh, yêu anh. Và anh cũng đã yêu nàng quá nhiều đến mức đề nghị nàng trở thành vợ anh - người yêu của anh - nhưng không bao giờ sinh con cho anh. Anh không thể làm thế với nàng.

Anh chớp mắt khi anh đi vòng qua chỗ góc, ngôi nhà ngay trong tầm mắt. Xe ngựa của Richard đang đứng sẵn và một người hầu đang nặng nề sắp xếp hành lý vào trong thùng xe. Chết tiệt! Chú ấy định đi đâu vậy, ngay lúc đang cần đến chú ấy chứ?

Anh sai bước thật dài và tới chân cầu thang thì Richard tập tễnh bước ra khỏi cửa, đang nhún vai mặc chiếc áo khoác đi đường của mình.

“Chú định đi -”

Richard ngắt lời. “Blakeney. Em chán London rồi.” Anh gật đầu với người hầu. “Cám ơn, Charles. Thế được rồi.”

“Vâng thưa ngài.”

Người giữ ngựa nhìn Richard đợi lệnh.

“Ah, Payne. Trông chừng chúng một chút nhé.” Anh quay sang Max.

“Anh cần nói chuyện với chú,” Max nói. Trên phố không phải là lựa chọn của anh, nhưng nếu cần thì phải thế thôi.

“Mmm. Em thấy rồi,” Richard nói. “Điều đầu tiên là em về Blakey bởi vì em nghĩ anh và Verity cần có thời gian *riêng tư* để thu xếp cho cuộc hôn nhân của hai người. Xin lỗi vì nếu em có làm kỳ đà, ông anh già cả ạ, chỉ thế thôi.”

“Chỉ là...” Max giật mạnh cái cà vạt của mình “...um, chú nghĩ cần làm gì để thu xếp đây?”

Richard làu bàu. “Từ bỏ đi, Max! Hay anh cần phải đánh vắn ra đấy? Em muốn trở thành một ông chú! Thế đã rõ chưa?”

Max há hốc miệng. “Một ông chú ư?”

Richard cười toe toét ngượng ngùng. “Tất nhiên rồi. Và là cha đỡ đầu nữa. Thực ra là em sẽ xử lý đẹp anh đấy nếu anh hỏi một người khác!”

“Không... không phải một bá tước.” Khoảnh khắc những lời đó rời khỏi môi mình, Max biết mình đã phạm sai lầm.

“Một bá tước ư? Làm thế quái nào mà anh...?” Richard nhìn chăm chăm, đôi mắt nheo lại đầy nghi ngờ. “Chết tiệt, Max! Có phải đó là tất cả vấn đề không? Có phải Mama đã...?” Anh chửi thề dữ dội. “Bà ấy đã làm thế! Anh đang đẩy Verity và bản thân vào địa ngục chỉ vì mấy thứ được cho là sự trông chờ của tôi ư? Anh là đồ *ngu*! Vì cho rằng tôi thêm trở thành người thừa kế *của anh*!”

Anh ngừng lại để lấy hơi. “Nghe này, Max - nếu Mama đã bắt anh hứa điều gì đó lúc lâm chung thì quên nó đi. Chẳng có nghĩa lý gì hết! Bà ấy không có quyền! Bà ấy đã nói điều gì đó về hàng thừa kế của em, nhưng bà ta chỉ làm nhảm thôi. Em không cho đó chuyện nghiêm túc! Em không bao giờ trông đợi anh anh lại sống độc thân vì *em*. Em đã nghĩ là anh *thích* thế.” Anh cười toe toét. “Sau tất cả, mấy cô tình nhân của anh đều là những nàng đẹp nhất London còn gì.”

Anh cào tay vào tóc. “Chuyện tốt trong toàn bộ chuyện này đó là nó đã ngăn anh kết hôn mấy năm trước khỏi làm chuyện ngu ngốc về nghĩa vụ đối với cái tước hiệu đáng nguyên rủa này! Ít nhất thì nó cũng đã giúp anh tự do để dành cho Verity.”

Max nhắm mắt, nhớ lại những lời của mẹ. Anh đã tới ngồi bên bà, nói lời từ biệt, và cố gắng mang sự thanh thản tới cho bà. Nhưng tất cả những gì bà có thể nghĩ tới lúc đó là tương lai của Richard. Cuộc đời của em trai anh - đã bị hủy hoại, khi bà chỉ ra điều đó, do bản tính liều lĩnh của mình, anh đã để Richard cưới con ngựa chết tiệt đó.

“Max...” Giọng của Richard thật khê khàng “... bà ấy sai rồi. Sai vì đã đổ lỗi cho anh. Sai vì đã đòi hỏi điều đó từ anh. Chúa nhân từ, em dễ dàng có thể bị thương hay bị giết ngoài chiến trường Peninsula hơn ấy chứ nếu như em gia nhập quân đội! Em không bao giờ bị thế nhờ may mắn của anh. Em đã cưới con ngựa đáng nguyên rủa đó bởi vì em muốn thế. Lựa chọn *của em*. Quyết định *của em*. Tất cả những gì anh nợ em là một đám nhóc giống anh. Hay, tốt hơn thì, giống Verity. Chị ấy xinh hơn nhiều.”

Max thở mạnh. “Anh đã tự quyết định như thế. Đó là những gì anh cần nói với chú.”

Miệng Richard hơi mím. “Em hiểu rồi. Tốt rồi, tuy em đã không nói lúc đó, nhưng giờ em sẽ nói - chúc mừng cuộc hôn nhân của anh, anh trai. Em sẽ rời đi.” Sự cáu giận từ lâu trong đôi mắt anh giờ đã tan biến trong cái nháy mắt phóng đảng và anh nói thêm, “Tận hưởng kỳ trăng mật của anh đi.”

Nhìn Richard đi mất, Max nghe văng vẳng bên tai lời dự báo vui tươi của anh: *Tận hưởng kỳ trăng mật của anh đi*. Trước tiên anh phải thuyết phục cô dâu đã. Và trước khi anh làm thế anh phải nói chuyện với nàng về quyền thừa kế của nàng. Sự độc lập của nàng. Để thực sự giành chiến thắng, anh trước hết phải trao cho nàng nắm bắt được mọi điều.

Chương Mười Lăm

“Tại sao anh đã không nói với em?” Verity cố gắng để hiểu điều Max vừa nói với nàng. Bà nội của nàng đã thay đổi di chúc của bà. Hai lần. Bà đã hủy thừa kế vì những lời dối trá của nhà Faringdon. Giờ tất cả đều hợp lý. Chả trách sao bọn họ đã không muốn để nàng đi và buộc nàng phải thay đổi họ tên của mình. Bọn họ đã đánh cắp mọi thứ.

Lảo đảo trước hồi ức đến phát bệnh, nàng nghe thấy ông chú nàng, đề nghị bán nàng cho Max thành một ả điểm của anh. Có lẽ anh đã hối hận vì không chấp nhận lời đề nghị. Một giọng nói nhỏ vô cùng hèn hạ gợi ý một thứ khác - một người đàn ông không có quyền đối với tương lai riêng tư của nhân tình của hắn.

“Tại sao anh đã không nói với em sớm hơn?” nàng hỏi lại đầy đau đớn. Không phải vì nó sẽ tạo ra bất kỳ sự khác biệt nào.

Anh nuốt xuống. “Các luật sư đến tìm anh tại Blakeney. Em đã không trông thấy họ. Đó là sau khi chúng ta -”

“Em hiểu rồi,” nàng nói. Sau rốt, anh đã không cần nói với nàng. Nàng đã không nói gì về chuyện với số tiền, không có những quyền vượt quá những gì mà chồng nàng cho phép.

“Không. Em không hiểu đâu!” anh sáng giọng. “Em lúc đó đang quá suy sụp sau những gì đã xảy ra giữa hai ta. Anh đã không hề có chút xú ý tưởng gì về bản di chúc và anh quyết định sẽ tìm hiểu nó trước khi nói với em!” Sự nhấn giọng cứng ngắt, căng thẳng của anh đã đánh thẳng vào nàng. Không nghi ngờ gì là anh không hề muốn giải quyết thêm cả nước mắt đàn bà.

Nén khóc, nàng gật đầu. “Và anh đã tìm ra được gì, thưa ngài?” Nàng nghĩ anh đã cứng người lại.

Giọng anh thậm chí còn căng thẳng hơn. “Anh đã gặp chú và anh họ của em. Anh đã đề nghị thu xếp với mười lăm ngàn bảng và đồ trang sức.”

Rất cẩn thận, nàng đặt tách trà xuống bàn. “M... mười lăm ngàn ư, thưa ngài?”

“Và trang sức. Bất cứ thứ nào em không thích, em có thể gửi lại cho Miss Faringdon.”

“Và trang sức,” nàng lặp lại nghiêm nghị. Rồi, “Tại sao chứ?”

“Tại sao ư?” Đôi mắt hổ phách nheo lại.

“Vâng. Tại sao? Anh đâu cần tiền chứ, thưa ngài? Đó có phải là để bồi thường một phần cho cuộc hôn nhân không mong muốn không?” Trong một thoáng nàng nghĩ có thứ gì đó bên trong anh suýt chút nữa đã thoát ra khỏi sợi xích của nó.

Thế rồi, với tông giọng hoàn toàn kiểm soát. “Không, Verity. Anh không cần tiền. Nhưng em cần nó. Anh muốn em có thứ gì đó chắc chắn là của em. Không phải của anh.”

Không phải của anh.

Chán nản, nàng hoàn toàn chìm đắm vào điều đó. Hiểu rằng anh đã chớp ngay lấy cơ hội chu cấp cho nàng vợ không mong muốn của mình mà không phải tiêu tốn từ khối tài sản riêng. Theo một cách khó chịu thì anh đã đúng. Nàng chắc chắn cảm thấy thoải mái hơn về nó. Chỉ còn cần biết là khi nào thì anh dự kiến việc dọn đi của nàng.

Tốt hơn là nên biết ngay đi thôi. Vết dao phẫu thuật tốt hơn là một sự tra tấn kéo dài. “Sau đó, ngài sẽ thu xếp với các luật sư về - điều khoản là gì? Một chứng thư về phân chia tài sản à?”

Một khoảnh khắc im lặng lạnh giá lơ lửng giữa hai người. Thứ chuyển động duy nhất là quả lắc của chiếc đồng hồ đặt trên kệ lò sưởi vẫn không ngừng dao động, như đang nói với Max rằng đã quá muộn[\[32\]](#) rồi.

Anh nghiêng đầu. “Đúng thế, phu nhân.”

“Cám ơn ngài. Tôi rất cảm kích. Khi... khi nào thì ngài muốn tôi rời đi, thưa ngài?”

“Không.”

“Tôi... tôi xin ngài nhắc lại?”

Giọng anh đờ ra, anh nói, “Anh sẽ không buông em ra đâu.”

“Nhưng -”

“*Không!*” Cơn giận bùng lên trong anh. “Chết tiệt, Verity! Em đã nói với anh là em yêu anh! Em nghĩ là anh sẽ chỉ để em rời đi thôi sao?” Anh sải bước tới bên nàng, định cuốn nàng vào trong vòng tay mình.

“Một sai lầm,” nàng lặng lẽ nói.

Anh chết đứng, sợ hãi bóp nghẹt anh. “Một... một sai lầm ư?”

“Vâng. Tôi... tôi đã phạm sai lầm.” *Sai lầm. Sai lầm đã tin tưởng anh với cả trái tim nàng.*

Anh đã hủy diệt tình yêu của nàng dành cho anh. Vô cùng thận trọng, anh nói, “Anh hiểu rồi. Điều đó thay đổi mọi thứ.” Anh phải nghĩ. Nhanh lên. Anh có thể ép buộc chẳng gì hết từ nàng, nhưng anh không thể để nàng đi. Anh không thể!

“Chúng ta sẽ thảo luận việc này sau,” anh tiếp. “Anh có một... trách nhiệm với em. Nó rất rõ ràng đối với anh rằng em hoàn toàn chắc chắn. Nếu, trong sáu tháng, em vẫn muốn thế, ta sẽ gặp các luật sư. Thu xếp để giải quyết việc thuê một ngôi nhà cho em.”

Nàng co rúm người. “Không... tôi thà -”

“Em vẫn sẽ là vợ ta,” anh đánh giọng. “Như vậy em vẫn sẽ sống trong cùng một nhà với ta và ít nhất vẫn trên danh nghĩa có sự bảo vệ của ta. Và ta sẽ không đồng ý việc ly thân trong sáu tháng này. Đó là điều kiện của ta, phu nhân. Em có thể đồng ý hoặc bỏ qua.”

Đôi mắt nàng dò hỏi trên gương mặt anh. “Max - xin anh -”

“Sáu tháng,” anh quả quyết.

“Thôi được rồi,” nàng thì thào.

Anh cúi chào và bước ra ngoài. Sáu tháng. Anh đã giành được sáu tháng để nhen nhóm lại tình yêu của nàng.

Verity giữ bản thân tỏ ra bình tĩnh cho tới khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh. Tới tận khi nàng nghe tiếng đóng cánh cửa trước và biết rằng anh đã đi. Rồi nàng khóc. Nàng khóc cho tới khi chẳng còn nước mắt nữa và dù có thêm nữa thì nàng cũng chẳng còn hơi sức đâu mà khóc tiếp nữa.

Những từ ngữ trên trang giấy nhảy múa như trên người... Dấu hiệu chủ yếu nhất của thai nghén là, lúc ban đầu thì cảm thấy ghê tởm miếng thịt... hoặc thèm ăn kinh khủng và nôn mửa... thèm thường những thứ kỳ lạ và vô lý...

Trong ba ngày kể từ lúc Max nói với nàng về di chúc của bà nội nàng và đồng ý việc ly thân nàng đã sợ hãi rời khỏi nhà, từ chối gặp gỡ tất cả khách khứa. Max rút lui về câu lạc bộ của mình, về nhà vào lúc sáng sớm tinh mơ. Khi họ gặp nhau, anh đối xử với nàng dịu dàng tới mức khiến nàng tê tái cõi lòng vì đau đớn, đặc biệt là một nhận thức kinh khủng đang len lỏi trong nàng. Đã có nhiều thời gian để nàng nhận ra sự thật - rằng cơn mệt mỏi và buồn nôn liên tục của nàng có ý nghĩa là gì.

Tập trung một cách khó khăn, nàng đọc... Những dấu hiệu mang thai - Núm vú trông đỏ hơn bình thường... Ngực bắt đầu sưng lên và cương cứng, kèm theo đau nhức. Những mạch máu trên ngực nhìn thấy rõ ràng hơn...

Cộng với tất cả những điều đó, nàng đã không thấy kỳ kinh của mình kể từ trước khi nàng rời nhà Faringdons. Nàng rung mình. Sao nàng lại ngu ngốc tới mức không nhận ra sớm hơn chứ? Với những ngón tay run rẩy nàng đóng cuốn sách *Hướng dẫn cho Nữ hộ sinh* của Culpeper[33] mà nàng tìm thấy trong thư viện của Max. Nàng chẳng cố tự dối mình với hy vọng rằng nàng có thể nhầm lẫn.

Nàng đưa một tay đặt cẩn thận lên bầu ngực nhạy cảm của mình. Không tự hỏi sao nàng cảm thấy chiếc áo sơ mi dường như quá chật mấy ngày nay rồi. Và không băn khoăn về việc kỳ kinh của nàng quá trễ nữa. Không hẳn là chu kỳ của nàng luôn đều đặn, nhưng lần này thực sự không phải là bị chậm nữa rồi. Thực sự là dứt kinh rồi.

Cuốn sách đã cũ, nhưng nàng có thể nhớ mẹ nàng đã nôn mửa suốt thế nào trong thời kỳ đầu khi bà mang thai. Nàng không thể nào lờ đi lâu hơn nữa những dấu hiệu của cơ thể mình đang ngày càng rõ rệt.

Giọng của Clipstone vang vọng tới tâm trí nàng. “Lady Arnsworth tới, thưa phu nhân.”

Kinh hoàng, Verity mở miệng định từ chối - thì Lady Arnsworth lướt vào. Nàng chỉ ngạc nhiên rằng vị mệnh phụ lại trao cho Clipstone tội nghiệp đủ thời gian để mà thông báo với nàng.

“Buổi chiều tốt lành, thưa dì,” nàng lịch sự, nhét cuốn sách dưới đệm.

Đôi mắt sắc lẹm của Lady Arnsworth tỏ vẻ chán nản. “Ta chắc rằng đó không phải mối quan tâm của ta nếu chị lựa chọn những thứ tiếp tục gây ô nhiễm cho đầu óc của mình như là mấy cuốn tiểu thuyết không ra làm sao. Cần phải nhắc Max kiểm soát chị. Ta đến đây chỉ để thăm nom sức khỏe của chị thôi.”

Verity nghiêng chặt răng ngăn lại mong muốn nói với vị phu nhân là hãy cút xuống địa ngục đi cho rồi. “Cám ơn dì.” Nàng chỉ nói thế. Lady Arnsworth sẽ biết sự thật sớm thôi.

“Chị đang mang thai đúng không? Đó là lý do cho sự khó ở của chị?”

Câu hỏi không được mong đợi này khiến Verity bối rối. “Cháu... cháu...” *Chết tiệt!* “Cháu không thấy điều đó lại có thể khiến dì bận tâm, thưa dì!” nàng cáu kỉnh.”

Lady Arnsworth dường như sùng sãi. “Không liên quan tới ta ư? Chị thật to gan lắm! Khi ta nhớ lại những cơn đau đớn mà em gái ta phải chịu đựng sau khi đứa con trai cả bị chết! Biết rằng lãnh địa bá tước sẽ thuộc về Max, thì con bé đã không thấy được những nghĩa vụ của nó!”

“Xin lỗi?” Verity nhìn chăm chú vào gương mặt lổm đổm.

“Max! Nó chưa bao giờ là đứa vô trách nhiệm cả!” Lady Arnsworth cay đắng nói. “Chỉ là thiếu suy nghĩ! Richard đã không bao giờ cưới con ngựa đó nếu như Max không thách đố thằng bé! Và rồi nó bị ngã. Em gái của ta đã gục ngã.”

“Cháu xin lỗi?” Chuyện này chẳng đi đến đâu cả. Max là người đàn ông trách nhiệm nhất mà nàng từng gặp. Anh sẽ không bỏ mặc nghĩa vụ của mình. Không thậm chí với một nàng vợ không mong muốn.

Những lời tiếp theo của Lady Arnsworth giải thích mọi chuyện. “Vì Max đã nhận được bài học của nó, hay ít nhất là thế. Nó đã đồng ý sẽ sống độc thân, để Richard sẽ là người thừa kế. Không nghi ngờ gì là nó đã tận hưởng quãng thời gian tự do với một đám nhân tình hết ả này đến ả khác. Cho tới khi nó cưới *chị!*”

Nỗi sợ tằm tối nứt toác phía trước nàng. “Anh ấy đã hứa với mẹ của họ là Richard sẽ hưởng thừa kế ư?”

“Trước lúc lâm chung của con bé.” Bà tiếp tục tàn nhẫn thẳng thừng. “Giờ thì chị sẽ tự do mà hưởng thụ cái *mối quan hệ* với Braybrook mà không sợ hậu quả nữa rồi.”

Braybrook ư? Verity nhìn bà chăm chăm. “Cháu xin dì nói lại ạ?”

“Ồ, đừng có chơi trò ngây thơ với ta, cô gái! Với đứa trẻ của nó an toàn trong bụng chị, Max sẽ chẳng quan tâm xem liệu chị chiêu trò gì nó hay không nếu chị cẩn thận. Giả như mà nếu cái thứ đó *là* con của nó thật! Một cô vợ mang bầu rõ ràng là một mục tiêu an toàn hạng nhất cho một kẻ trắng hoa như Braybrook rồi. Hầu hết các ông chồng sẽ nhắm mắt làm ngơ trước một cuộc tình vụng trộm. Không nghi ngờ gì là Max cũng sẽ tiếp bước đến Torringtons để giữ thể diện của nó thôi.”

Verity nghe được rất ít sau đó. Mơ hồ nàng nhận thức rằng Lady Arnsworth đã rời đi. Và nàng lại được ở một mình.

Một cách kiên quyết nàng đối mặt với thực tế kinh khủng trong tình trạng của mình. Nàng đang mang thai. Đứa trẻ mà chồng nàng tuyệt đối là không hề mong muốn. Mắt nàng nhòa đi. Nàng đã khiến anh phá vỡ một lời hứa với mẹ của mình dù anh hẳn đã coi đó là bất khả xâm phạm. Anh sẽ dẫn vật chính bản thân mình như một kẻ tội đồ. Bội tín.

Max đã đồng ý ly thân. Và nàng đang mang thai. Đêm nay. Nàng phải nói với anh đêm nay. Tay nàng ghì chặt lấy ghế. Chỉ đêm nay thôi. Sinh nhật của nàng cũng đủ tệ khi không có chuyện này để nói với anh rồi. Năm nào nàng cũng trải qua ác mộng vào đêm này một mình. Tiếng súng. Phát hiện ra xác cha mình. Và tội lỗi. Đã chẳng có ai ôm nàng. Nói với nàng rằng đó không phải là lỗi của nàng.

Chiếc đồng hồ trên lò sưởi điểm ba tiếng. Max vừa trở về một giờ trước, nhưng anh vẫn chưa lên phòng. Run rẩy, nàng co rúm lại trong ghế, nhìn chiếc đồng hồ, tất cả các giác quan của nàng căng ra. Cánh cửa mở hé thành một cái khe đen ngòm trong tầm nhìn của nàng, trên người nàng.

Trước đây chưa bao giờ nàng lại cần một cách tuyệt vọng để được ôm, để được vỗ về an ủi đến thế. Tại sao lại là bây giờ? Nàng đã luôn luôn chắc chắn rằng không một ai nhận ra được

cái ngày kỷ niệm này đã dày vò nàng đến thế nào. Nàng đã không cần bất cứ ai. Nàng đã luôn luôn xoay sở được một mình.

Một cơn rung mình thít chặt lấy nàng khi nàng nhận ra rằng nàng đã sống sót qua chừng ấy năm bởi ký ức về Max và sự chăm sóc dịu dàng của anh dành cho nàng bên nắm mồ khủng khiếp đó. Nhưng giờ đây nàng cần *anh*. Vòng tay của anh, giọng nói trầm sâu của anh. Chỉ để được nghe những lời ấy thôi... *Đó không phải là lỗi của em.*

Nàng hẳn nhiên là chưa bao giờ tin tưởng thế, nhưng nó sẽ an ủi hơn khi nghĩ rằng có một ai đó khác sẽ làm thế. Đó là sự an ủi mà nàng không thể nào có được. Nàng phải nói với anh về việc mang thai của nàng và nàng không thể giấu lâu hơn nữa đằng sau sự giả vờ rằng nàng chỉ đang chờ đợi anh lên phòng nàng. Nỗi sợ hãi thít lấy nàng. Nàng đã sợ hãi phải thú nhận và để thấy sự khinh ghét và tức giận trong đôi mắt anh.

Run rẩy, nàng chỉnh lại chiếc áo dài, cầm một cây nến và bước vào khu hành lang tĩnh lặng, mờ tối. Clipstone đã tắt nến tường từ lâu và đi nghỉ. Khi tới thư viện, nàng đặt cây nến của mình xuống một cái bàn và mở cửa thật khẽ khàng để bước vào.

Thời gian xoáy cuộn trở lại, trong một cơn ác mộng mà nàng chưa bao giờ có thể thoát ra. Dáng hình lặng lẽ quen thuộc đang ngồi đó chỉ mặc mỗi áo sơ mi trong ánh lửa bập bùng, một ly rượu đầy ngay cạnh khuỷu tay anh với một chai gần như đã trống rỗng. Một tiếng thét tan vỡ thoát ra khi quá khứ ào tới cuộc sống địa ngục này. *Không phải Max. Cũng không phải là ông ấy.*

Khi nghe tiếng động anh quay lại và nàng nén một tiếng khóc khác khi nàng trông thấy gương mặt anh. Giận dữ, cay đắng, đôi mắt hàng ngày tinh anh giờ trở nên mờ đục. Chiếc cà vạt của anh xộc xệch và vạt áo xổ hết ra ngoài.

“Max?” nàng thì thầm. Anh chưa bao giờ làm chuyện này trước đây, phải không? Tại sao bây giờ lại thế? Tại sao lại là đêm *nay*?

Anh chớp mắt cái kình. “Verity à?”

Nỗi đau đớn của chính nàng nhân lên gấp đôi và càng nhân lên gấp đôi với mỗi nhịp đập trái tim khi nàng nhìn anh, lắng nghe tiếng rạn vỡ trong giọng nói của anh. Nàng nhớ lại tình cảm của anh dành cho cha nàng, niềm tin của anh rằng anh phải chịu một phần trách nhiệm. Không suy nghĩ thêm nữa nàng băng qua căn phòng và quỳ xuống bên cạnh anh, len mình vào trong vòng tay anh. “Ôi, Max. Em xin lỗi. Em chưa bao giờ nhận ra cảm giác tồi tệ mà anh phải trải qua. Xin anh. Xin anh đừng tự đổ lỗi cho bản thân.” Mùi rượu brandy xộc vào nàng khi vòng tay anh ôm lấy nàng, kéo nàng vào gần hơn nữa. Nàng cảm thấy anh đang ấn những nụ hôn vụng về lên tóc nàng, trán nàng, thái dương nàng, bất cứ nơi nào mà anh có thể chạm đến. Chăm sóc không gì ngoại trừ nhu cầu mong muốn được an ủi anh, nàng ngẩng mặt lên và thở hổn hển bất ngờ khi miệng anh rót trên miệng nàng, đầy sở hữu với một sự cấp bách cuồng cuồng.

Một cách tuyệt vọng nàng đáp lại nụ hôn của anh, cảm nhận được nhu cầu của anh và run

rấy với nhu cầu của chính mình. Nhu cầu được an ủi, cảm nhận nơi chốn mình thuộc về. Vòng tay của anh giam giữ nàng khi anh hôn nàng, đắm đuối với miệng nàng cho tới khi nàng chỉ còn biết níu lấy, bất lực trong cơn mê đắm nồng nàn của hai người. Ngạc nhiên, nàng hầu như chẳng nhận ra được anh đã trượt khỏi ghế và đỡ nàng nằm xuống sàn nhà. Miệng anh khóa lấy miệng nàng, đôi tay anh đang bỏng cháy trên bầu ngực nàng.

Nàng gần như không thể thở nổi khi anh thả miệng nàng ra, nhưng nàng thì thầm, “Em đã nghĩ về anh hàng năm trời, anh đã giúp em trồng những hạt cây hoa chuông xanh thế nào... Đó không phải là lỗi của anh vì ông đã tự bắn mình. Xin anh đấy, Max. Anh phải tin như thế. Đó là lỗi của em...”

Nụ hôn của anh khiến nàng im lặng khi anh hiểu điều nàng đang nói, lý do nàng nghĩ rằng anh đã uống say. Anh không nên làm chuyện này. Đâu đó trên cả nỗi đau đớn và rượu brandy Max biết thế, và anh không thêm quan tâm. Anh không thêm quan tâm việc nàng đã hiểu lầm về nỗi đau khổ của anh. Nàng là của anh. Và anh đã để mất nàng. Nàng không đến để nói với anh rằng nàng đã thay đổi ý định. Nhưng hai sẽ có được điều này, một đêm cuối cùng. Sự hưởng ứng của nàng đã thiêu cháy anh tới tận tâm can. Nàng khao khát điều này cũng nhiều như anh vậy. Chỉ một đêm thôi anh muốn có được nàng. Ngày mai sẽ có đủ thời gian để mà căm ghét anh vì đã lợi dụng sự yếu đuối của nàng.

Nhu cầu cào cấu anh. Anh nên chậm lại, đem tới cho nàng sự dịu dàng. Nhưng những ngón tay của ông đang giật tung sợi ruy băng trên áo ngủ của nàng, đẩy chiếc áo choàng tuột khỏi vai nàng. Vạt áo xoắn tung khi anh kéo nó xuống để lộ bầu ngực nàng. Anh cúi đầu xuống, kéo miền da thịt ngọt ngào tươi trẻ ấy vào sâu trong miệng, và mút cho tới khi anh cảm thấy cơ thể nàng cong lên, nghe thấy tiếng thút thít đầy khoái cảm của nàng. Nó thôi thúc ham muốn của chính anh, thiêu đốt tự chủ của anh. Anh không thể nào chậm lại. Anh muốn nàng. Ngay giây phút này.

Verity cảm nhận nhịp điệu nóng bỏng của miệng anh trên ngực nàng, cảm nhận được sự khẩn cấp lan truyền sang nàng, thiêu đốt cơ thể nàng mỗi lúc một cồn cào, quặn thắt hơn. Nàng muốn anh. Tất cả của anh. Nhưng niềm hoan lạc lúc này đây là không đủ. Nó chưa bao giờ đủ. Nàng muốn được trao đi, được trao đi bản thân nàng mà không hề do dự.

Nàng không thể chịu đựng nó nữa. Không thể nào nữa. Ngay khi nàng cảm thấy tay anh đang đẩy chiếc áo ngủ lên qua đùi nàng, nàng hét lên ngăn cản. “Max...” Giọng nàng đứt ngoãng khi anh nhắm nháp miền da thịt mịn màng bằng răng mình, thiêu đốt nàng. “Xin anh... không... hãy dừng lại...”

Anh cứng người. Miệng anh thả ngực nàng ra và anh nhìn chăm chú xuống nàng. “Dừng lại ư?” Giọng của anh khào khạo, thật khó mà nhận ra được.

“Vâng,” nàng thì thầm. “Xin anh... em không thể...”

Với một câu nguyên rủa cáu kỉnh anh nâng người lên và lăn khỏi nàng. Anh ngồi dậy và chửi thề lần nữa. “Không thể thế này,” anh nói nghèn nghẹt. “Rõ ràng là ta không tệ đại như ta đã

ngiht. Hay là ta uống vẫn chưa đủ.”

Nghen ngào, nàng hỏi, “Anh uống say để làm gì?”

“Uống đủ say để nhìn em mà không bị cám dỗ là muốn chiếm đoạt em.” Anh cười một tiếng chán nản trước tiếng thở hắt ra của nàng. “Phải. Em thấy rồi đấy, đó là cách duy nhất anh nghĩ có thể kiểm soát được bản thân - bằng cách uống say mềm tới mức nếu anh có không chịu nổi thì anh sẽ không có khả năng làm điều gì đáng nguyên rủa. Anh đã nghĩ mình có thể điều khiển được bản thân. Nhưng anh không thể. Mỗi khi anh nhìn thấy em. Anh lại muốn em nhiều hơn, thế nên... Anh xin lỗi. Anh đã không có ý làm thế đâu.” Anh lại chộp lấy ly brandy.

Anh đã không muốn nàng nữa. Hay đúng hơn là anh đã không muốn phải muốn nàng nữa. Chuyện đó còn tồi tệ hơn. Anh đã lên ý định chuốc say cho bản thân tới mức quên đi hết thấy mọi ham muốn của bản thân.

Anh sáng giọng. “Em tốt nhất là đi đi. Nếu nhìn thấy em lâu hơn nữa thì anh sẽ quên chính mình.”

Nàng không thể ngăn được - khi nàng nhìn anh, nhìn thấy cái mím môi cay đắng trên miệng anh - một giọt lệ ứa ra và nóng hổi lăn trên má nàng. Verity rùng mình khi quá khứ vây bủa quanh nàng và nàng thấy một người đàn ông khác, người thà hủy hoại bản thân còn hơn là phải trông thấy mặt nàng. Mỗi nhịp đập của trái tim nàng là một tiếng búa nện không thương xót khi nàng đối diện với hình ảnh người đàn ông nọ đang chìm sâu vào sự hủy hoại bởi vì nàng. Lần này là tới người đàn ông mà nàng yêu. Chồng nàng.

Nàng hoảng loạn khi anh uống cạn ly rượu của anh. Một giọt lệ nữa ứa ra. Max sẽ thà hủy hoại bản thân anh còn hơn là phải yêu cầu nàng rời đi ngay lập tức. Sáu tháng. Nàng không thể nào đứng nhìn anh làm thế với bản thân.

Khi xưa nàng còn quá nhỏ để có thể hiểu được nỗi tuyệt vọng của cha nàng. Giờ nàng đã hiểu cảm giác mất đi mọi thứ mà mình quan tâm là như thế nào. Nàng đã hiểu cảm giác ấy như một con dao xoáy sâu vào tận tâm can cho tới khi nỗi đau đớn trở thành một phần của mình. Và nàng không hề định gây ra nỗi đau đớn đó cho bất kỳ ai. Chứ đừng nói là thêm một lần nữa.

Đôi tay nàng tê dại, túm chặt lấy chiếc áo ngủ đã bị hỏng và chộp lấy chiếc áo chùng, chặt vật để xỏ tay áo. Thế nào đó mà nàng cũng đứng dậy được. Max không hề di chuyển khi nàng ngã dúi vào cánh cửa, đôi chân nàng vẫn chưa hồi lại do hậu quả của cơn mê đắm.

Tại ngưỡng cửa nàng nhìn lại, tìm kiếm anh trong sự mơ hồ. Anh ngồi đó đăm đăm nhìn vào ngọn lửa. Cái nhìn nhòa nhạt của nàng thu nhận lại mọi điều: tấm lưng rộng của anh, đôi vai to lớn, mái tóc hơi quăn sẫm màu. Nàng ghi nhớ đám tóc thô mượt như lụa ấy cảm giác ra sao trong những ngón tay nàng, cơ thể anh kề sát, ôm ấp, và sâu bên trong nàng nữa. “Tạm biệt, Max,” nàng thì thầm.

“Đi rồi ư?” Max nhả mặt khi Harding kéo chiếc rèm giường lại, và ước gì đầu anh ngừng nhức nhối. Thế quý nào mà anh lại đi uống nhiều brandy thế không biết? “Và ông để nàng đi à? Nàng đi đâu được chứ?”

Miệng Harding mím lại khi ông kéo cái rèm thu lại một tiếng rẹt chói tai. “Không dễ gì mà ngăn phu nhân được, thưa ngài. Tôi đã đề nghị là phu nhân hãy đợi cho tới khi ngài thức dậy, nhưng...”

Ông ta đỏ mặt và quay sự chú ý của mình sang việc mở những cái ngăn kéo với ý đồ mà Max có thể thấy rành rành là ác ý.

“Nhưng, cái gì?” Max ra lệnh.

Harding ngần ngừ, rồi ông thẳng vai lên và nói, “Vâng, thưa ngài, tôi thấy được ý định là rời đi trước khi ngài thức dậy chính là lý do mà phu nhân đã rời đi từ rất sớm. Chỉ khoảng năm giờ khi cỗ xe hai bánh độc mã sẵn sàng ở trước cửa.”

Hoảng hốt, Max nhìn đồng hồ. Đã hơn hai giờ rồi. Nàng có thể ở chỗ nào lúc này chứ! “Harding, nàng ấy đã đi đâu...?”

“Blakeney, thưa ngài. Tôi... tôi tin là phu nhân đã để lại lời nhắn cho ngài. Trong thư viện.”

Một ít khuây khỏa khiến Max có thể thở lại được chút xíu khi anh sai bước tới thư viện. Blakeney. Là ở đó. Nàng đã không rời bỏ anh. Vẫn chưa. Sau đêm qua... Anh thăm rên rỉ. Anh hầu như không thể nào nhớ nổi những điều đã nói - nàng đã đến với anh. Và anh đã suýt nữa thì buộc nàng phải quy phục.

Anh dễ dàng thấy ngay tờ giấy nhắn, được đặt tựa lên một cái bình đặt trên kệ lò sưởi. Tới bên chiếc bàn, anh tìm con dao rọc thư và bóc dấu niêm phong.

Max thân yêu,

Xin đừng tức giận với Harding vì đã để em đi. Ông ấy đã cố hết sức để ngăn em lại.

Em sẽ đến Blakeney bởi vì sau đêm qua em nghĩ thế là tốt nhất để chúng ta không phải gặp lại nhau nữa. Xin hãy tin rằng em không đến với anh với ý định đùa giỡn hay quyến rũ anh. Em biết là anh không muốn em như vợ của anh. Và em không thể nào chịu đựng nổi việc trở thành nguyên nhân của nỗi đau đớn của anh. Dì Almeria đã giải thích cho em chiều hôm qua về điều mà anh đã hứa với mẹ của anh. Em hoàn toàn hiểu, Max. Nếu em biết việc này sớm hơn em sẽ không bao giờ cho phép việc anh kết hôn với em xảy ra.

Nếu anh không muốn chính thức hủy hôn nhân của chúng ta, có lẽ anh sẽ vui lòng cho em biết nơi sản sự nào nhỏ thôi của anh mà anh sẽ thu xếp cho em tới cư ngụ chứ. Em không mong muốn sống ở London, hay ở bất cứ nơi nào mà chúng ta có thể chạm mặt nhau.

Run rẩy, anh đặt lá thư xuống bàn và nhìn chăm chăm vô định ra ngoài cửa sổ. Lá thư đã xoáy sâu vào tâm can anh. Mỗi quan tâm đầu tiên của nàng là để đảm bảo không một ai phải gánh chịu những hành động của mình - kể cả những người hầu. Anh phải đuổi theo nàng. Giải thích rằng đó không phải lỗi của nàng... mà đó là lỗi của anh. Nếu nàng không gặp anh...

Nàng đã nghĩ anh không muốn nàng. Đêm qua là một tổn thương, một sự xúc phạm quá lớn, thậm chí là dù anh không hề có ý như thế. Nhận thức rằng nàng đã rời bỏ anh đã đánh thẳng vào não anh. Tất cả những gì anh có thể nhìn thấy là đôi mắt đau khổ của Verity, tổn thương mà anh đã bắt nàng gánh chịu hiển hiện trong đôi mắt ấy, đang đau đáu nhìn anh, khi một giọt nước mắt ứa ra trong sự im lặng đau đớn tận tâm can. Anh giờ đã biết đến nỗi đau đớn của việc khóc thầm, mọi nỗi khổ đau khủng khiếp bị cất giấu bên trong.

Giọng của Verity... *Max, em xin lỗi... em chưa bao giờ nhận ra cảm giác tồi tệ mà anh phải trải qua... và còn nữa... em đã nghĩ về anh hàng năm trời, anh đã giúp em trồng những hạt cây hoa chuông xanh thế nào...*

Sự quan trọng của ngày hôm đó đâm vào anh như lưỡi lê. Anh nhắm nghiền mắt trong đau đớn khi anh hiểu tại sao nàng đã đến bên anh. Nàng đã đến với anh để được an ủi, vì không thể chịu đựng được nỗi đau một mình thêm nữa. Và anh, kiêu căng ngu ngốc như mọi khi, đã nghĩ rằng mình vừa đoạt được những gì mình muốn, những gì mình cần.

Nhận thức điều đó đã khiến anh tan nát tận tâm can, xé toạc anh thành từng mảnh. Suốt thời gian anh đã nghĩ nàng không muốn anh, nàng đã tin rằng *anh* không muốn *nàng*. Đêm qua nhu cầu cần sự an ủi của nàng cuối cùng cũng đã mang nàng tới bên anh. Và rồi mặc cho nỗi đau của chính nàng, nàng đã đề nghị anh an ủi nàng. Chỉ đơn giản là bị từ chối. Một lần nữa. Một lần là quá nhiều.

Có một điều mà não anh suy nghĩ được mạch lạc lúc này. Anh phải đuổi theo nàng. Anh chẳng biết là sẽ nói gì với nàng, nhưng anh phải nói điều đó dù thế nào đi nữa. Bất cứ điều gì sẽ dừng lại việc nàng sẽ rời bỏ anh.

Em không thể nào chịu đựng nổi việc trở thành nguyên nhân của nỗi đau đớn của anh. Liệu nàng có tin rằng việc mất nàng mới là nỗi đau khổ nhất trong tất cả không?

Anh phải đi thẳng tới đó... Anh rung chuông và đợi, nhìn chăm chăm vào bức thư, mỗi từ đều nhòe đi như tiếng khóc của nỗi khổ đau.

“Thưa ngài, Lady Arnsworth...”

“Không phải bây giờ, Clipstone!”

Almeria hiện ngang đi vào, mặt bà tái tái, và Clipstone, ước chừng cơn bốc hỏa với một cái liếc hoảng hồn, nhanh chóng rút lui.

“Max! Dì phải yêu cầu rằng anh chấm dứt ngay sự đàn áp vô lý này với nhà Faringdon!”

Caroline tội nghiệp quần trí mất rồi! Không nghi ngờ gì là cái con ranh gian xảo ấy đã nói với anh vài điều xuyên tạc, và anh -

“Đủ rồi!” anh quát. “Verity chẳng hề nói gì với cháu cả. “Luật sư của bà nội nàng ấy đã tới gặp cháu. Bất cứ điều gì mà nhà Faringdons đã thống thiết với dì chỉ là một mớ đối trá thôi!”

Phần nổi bưng bưng, Almeria tuyên bố, “Dì sẽ đích thân tới gặp cô vợ của anh và nói cho cô ta biết chính xác thì xã hội sẽ nhìn nhận ra sao...”

“Quý tha ma bắt nếu dì làm thế,” Max lạnh lẽo nói, “dù cho nàng có ở đây. Vì nàng đã tới Blakeney vài ngày rồi và cháu cũng sẽ đến đó. Nếu như khi chúng cháu trở lại thành phố mà cháu vẫn còn nghe thấy mong manh bất cứ lời nào nói xấu nàng, nhà Faringdons sẽ phải hối tiếc cái ngày mà bọn chúng quyết định lừa gạt nàng. Cháu sẽ không do dự mà công khai chính xác những gì bọn chúng đã làm và để xem xem Lord Faringdon vật lộn chốn công đường vì tội lừa đảo và bỏ mặc người được lão giám hộ.”

Almeria sững sủa. “Vậy thì, buổi họp chiều nay với các luật sư - anh sẽ được xác nhận lại yêu cầu vô lý của anh ư?”

“Cháu sẽ nhấn mạnh lại tuyên bố hoàn toàn công minh của mình, đúng thế,” anh nghiêng rằng. Buổi họp à? Ôi, *khốn thật!* Anh liếc nhìn đồng hồ, sai bước và nôn nóng giật sợi dây chuông. “Clipstone sẽ dẫn dì ra.”

Almeria chẳng thêm đợi. Bà ào ào ra khỏi phòng, suýt chút nữa thì va phải Clipstone ở hành lang.

“Clipstone!” Max gào lên.

“Thưa ngài?”

“Chuẩn bị xe ngựa. Và khi ta quay lại ta muốn cỗ xe của ta và những con ngựa xám ở trước cửa chỉ trong vòng mười phút. Rõ chưa.”

Mỗi thớ cơ, mỗi dây thần kinh đều gào thét anh mau chóng đuổi theo Verity ngay bây giờ, nhưng anh không thể. Ông Chúa là dì Almeria đã nhắc nhở anh về cuộc họp. Anh biết năng lực của Wimbourne. Quyền thừa kế của Verity đã được an toàn. Nhưng vẫn còn đó, một thôi thúc tàn bạo gặp gỡ cá nhân với nhà Faringdons còn lên trong anh. Và anh phải đảm bảo bọn chúng sẽ hiểu được hậu quả của bất cứ tin đồn nào chúng muốn gây ra cho Verity.

Âm thanh hối hả của đôi giày nện xuống sàn khu sân thượng khiến Verity giật mình ngược khỏi cuốn sách và nàng quay ngoắt lại khi Richard sai bước vào trong thư viện qua cánh cửa sổ Pháp.

“Hullo, chị Verity,” anh nói với một nụ cười tươi rói. “Đến để đá đít em đi à? Bà Henny nói là chị vừa mới tới. Chị hẳn là đã rời London từ sáng sớm. Khi nào thì anh Max đến nơi vậy?”

Verity nhắm mắt trong đau khổ. “Anh ấy sẽ không đến đây. Chú Richard này -”

“Không ư? Chị có ý quỷ quái gì thế?”

Nếu không phải vì nỗi đau trong trái tim nàng, Verity hẳn sẽ cười vào sự tức giận đang rành rành trên gương mặt anh.

Một cái cau mày hiện trên trán anh. “Chị Verity, chị có chắc về điều này không?”

Anh bước đến chỗ nàng và nàng cố cười. “Tôi thấy ổn cả, cảm ơn chú.”

“Ôi trời, chị trông không thể đâu,” anh chỉ ra. “Chị trông như thể mất ngủ cả đêm rồi.” Verity đỏ mặt rồi biến sắc tái mét.

“Chú Richard này - Max và tôi đã thỏa thuận... ly thân.”

“Cái gì cơ?”

Anh đứng chết chân bên cạnh nàng. “Thế quái quỷ nào mà hai người -?” Anh ngừng lại, bị phân tâm, và nhìn chăm chăm vào cuốn sách để trong lòng nàng. “Culpeper... *Hướng dẫn cho nữ hộ sinh* ư?” Miệng anh há hốc. “Um, Verity, đây có phải điều mà chị... chị có... oh, quỷ thật!”

Anh quay đi. “Xin chị thứ lỗi,” anh nói một cách cứng nhắc. “Tôi không có quyền, tôi không định...”

“Ổn mà, chú Richard,” nàng thì thầm. “Tôi xin lỗi. Tôi chưa bao giờ định để chuyện này xảy ra. Tôi đã không nhận ra rằng chú... rằng Max đã...” Giọng nói nàng nhọt nhọt dần, vì nàng nghĩ tới việc sẽ nói sao với Max, tưởng tượng ra phản ứng của anh. Nếu không phải đêm qua, thì rồi vì chuyện này nàng cũng phải đi thôi. Nhưng đôi mắt nàng ngập nước khi nàng tìm kiếm lời để nói.

Đôi mắt nâu choáng váng chòng chọc nhìn nàng. “Không nhận ra điều gì vậy?” Giọng anh lạnh ngắt.

Hơi thở nàng rách toạc, nàng nói, “Rằng Max đã hứa trao lãnh địa bá tước cho chú, rằng anh ấy luôn luôn muốn chú làm người thừa kế.”

“Chị không biết ư?” Giọng anh nghe kỳ lạ. “Và chị chưa bao giờ định có... Ý tôi là, chị chưa bao giờ có ý định...” Giọng anh nhỏ dần rồi lặng ngắt như tờ.

Nàng cắn môi. “Tôi xin lỗi, chú Richard. Nó... nó có thể là con gái.” Nó lẽ ra không bao giờ nên xảy ra, nhưng nàng không thể kìm lại ý nghĩ đó, ước chừng sinh linh bé nhỏ này không được trông mong. Nàng muốn sinh linh bé bỏng này đến tuyệt vọng. Bởi vì đây là đứa trẻ duy nhất Max có thể trao cho nàng.

Trong một lúc, nàng nghĩ, Richard hẳn nổi giận. “Nói cho tôi nghe,” anh nói với một tông

giọng rõ ràng là đang hết sức kiềm chế, “có phải ông anh trai yêu quý của tôi biết chuyện này khi hai người thỏa thuận ly thân?”

Nàng lắc đầu. Ôi, Chúa. Con thịnh nộ lạnh buốt trong đôi mắt anh tấn công nàng.

“Anh ấy không biết. Tôi định nói với anh ấy đêm qua, nhưng... ôi trời... chúng tôi... chúng tôi đã không nói được gì nhiều,” nàng thì thầm.

“Tôi thấy rồi,” anh nói, bằng một giọng là lạ. Một lúc sau, anh nói về đầy hợp lý, “Tôi nghĩ mình phải giết anh ta. Xin thứ lỗi, chị Verity. Tôi tốt nhất là phải trở lại thành phố ngay lập tức đây.”

Anh *không thể* nào nghiêm túc. Phải thế không? “Richard, xin chú, đó không phải lỗi của anh ấy! Chúng tôi không thể -”

“Thế ư!” Anh ngắt ngang, nhìn nàng chằm chằm không tin tưởng. Nàng nuốt xuống và nín thinh.

Giọng anh vang lên phá vỡ sự im lặng. “Tin tôi đi, anh Max sẽ may mắn đáng nguyên rửa nếu như tôi bỏ qua cho anh ta vì một nàng hầu rửa bát được dùng như một món ăn chính!” Anh quay ngoắt đi và xăm xập bỏ đi theo lối anh vừa đến.

Nàng vẫn đang khóc khi Mrs Henty đến mười phút sau. Mrs Henty không gặng hỏi han gì. Bà chỉ ôm lấy Verity trong vòng tay, vỗ về vai nàng và lau nước mắt cho nàng.

“Nào, giờ thì ngừng khóc đi, cô gái yêu quý. Chủ nhân sẽ tới đây sớm thôi, tôi dám nói thế. Chỉ là do đứa trẻ khiến cô thất thường chút thôi. Kỳ cục là phụ nữ lại rất mau nước mắt khi họ mang bầu. Đừng lo lắng gì. Và Cậu chủ Richard đại lười biếng cũng nháy chồm chồm lên như con bò điên ấy! Tôi sẽ có đôi lời với cả hai bọn họ, nhất định thế.”

Sự thật thấm vào Verity. Nàng ngược gương mặt đầm đìa nước mắt lên từ vai Mrs Henty. “Bà *biết* rồi ư?”

Nụ cười của Mrs Henty rạng rỡ một cách tự mãn. “Tất nhiên rồi, phu nhân yêu quý của tôi ơi, rõ là thế mà. Với tất cả những biểu hiện ồm nghén của cô. Và thêm cả chuyện của chủ nhân nữa.” Bà kín đáo đằng hắng và khéo léo thay đổi chủ đề. “Không biết ngài ấy đang nghĩ gì nữa, lại cho phép cô đi loanh quanh vùng nông thôn mà không có người hộ tống thế này! Dù sao thì ngài ấy cũng sẽ tới đây sớm thôi.”

Những lời chắc chắn một cách tuyệt đối đó gần như phá vỡ kiểm soát của Verity. “Tất nhiên rồi, bà Henny. Bà muốn nói chuyện gì với tôi vậy?”

Mrs Henty mỉm cười. “Chỉ là vấn đề thời gian thôi và hơn nữa Sarah đã tới chỗ của bà Martha rồi. Tôi nghĩ sẽ gửi con bé đi bằng xe ngựa chiều nay.”

Verity nín thở và nghĩ về điều đó. Những gì bà Henny nói chẳng tốt đẹp hơn sự thật được

đâu. Rằng Max sẽ không đến, không đến trong khi nàng vẫn đang ở đây. Thế nên - nếu để một trong những người hầu chở Sarah... Không. Tuyệt đối không được.

“Không, Henny. Tôi sẽ đưa em ấy đi. Tốt nhất là phải cho dân làng thấy rằng em ấy không hề bị coi là ô nhục. Hãy để họ thấy em ấy được sự ủng hộ của chúng ta. Nhấn xuống chuồng ngựa chuẩn bị xe.”

Mrs Henty cau mày. “Ôi, tôi không muốn từ chối hảo ý này. Nhưng không phải hôm nay. Ngày mai đi, khi cô đã được nghỉ ngơi. Tôi sẽ gửi lời nhắn đến bà Martha về mong muốn của cô.”

“Nhưng...”

Mrs Henty nghiêm nghị nhìn nàng. “Không có nhưng gì hết, phu nhân của tôi. Cô sẽ làm như tôi yêu cầu và tất cả sẽ như thế.”

Verity nhoẻn cười trước sự đảo ngược tình thế như vậy. “Rõ rồi, thưa bà.”

Chương Mười Sáu

Trong trường hợp Max không thể trở về từ cuộc họp cho tới sau năm giờ. Nhà Faringdons đã ký tá đàng hoàng mà không dám lăm bắm một lời, sổ trang sức được trao tận tay và Max đã chuyển số tiền sang tên Verity. Tất cả là của nàng. Hoàn toàn. Mr vWimbourne phẩn khởi mở một chai cognac.

Max hớp ly rượu, đáp lại lời chúc của Wimbourne một cách máy móc, che giấu sự nôn nóng muốn rời đi của anh. Và nỗi sợ của anh rằng có thể anh sẽ đến quá trễ mất thôi.

Năm giờ ba mươi trước khi anh cuối cùng cũng bước chân ra khỏi bậc thềm, sẵn sàng cho chuyến đi tới Blakeney. Ngay khi anh vừa mới nhảy vào trong cỗ xe theo sau mấy con chó thì có tiếng vó ngựa vội vã và một cỗ xe khác đang tiến thẳng vào góc sân.

Sự hoài nghi náu anh lại khi Richard ghì cương con ngựa hạt dẻ ước dẫm mồ hôi, nỗi sợ hãi lạnh buốt dọc xương sống của anh. Richard không bao giờ cho ngựa chạy mệt như vậy.

Verity. Có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Chuyện gì - ”

“Anh là thằng ngu!” Tiếng gầm của cơn thịnh nộ mang đôi mắt xám của Max[\[34\]](#) rít lên và

vang lên trên đầu bọn họ.

Max sống lại khi Richard tự mình khỏi xe ngựa và đang khập khiễng tiến về phía anh. Anh cau mày. “Chuyện gì xảy ra với chân của chú vậy?” Richard đã không khập khiễng tẹt đến thế nhiều năm nay rồi. Và anh không thể nhớ là đã khi nào thấy Richard lại giận dữ như lần này.

Richard đổi chân để quên mất một vài từ đã chọn. “Tất cả mọi chuyện xảy ra với nó,” anh tiếp, “là chạy xe từ tận Blakeney mà không hề nghỉ chút nào chỉ để đảm bảo chắc chắn rằng tôi tóm được anh! Anh có biết lý do tôi làm thế không?”

Max gồng người lên. “Biết. Vì một thực tế mà anh làm,” ông nói. “Anh đã hoàn thiện mọi thứ khỏi mớ lộn xộn và giờ anh sẽ đến đó ngay. Anh chỉ ở lại vì phải hợp với luật sư về quyền thừa kế của Verity.”

Ấn tượng của Richard về quyền thừa kế của Verity nổ tung trong không khí. Anh bước tới không hề ngập ngừng. “Cái tôi *thực sự* muốn biết là - chuyện quái quỷ gì đã xảy ra đêm qua? Tôi đã đi Blakeney để cho hai người riêng tư hưởng kỳ trăng mật! Chứ không phải để anh nói với chị ấy là phải rời đi!”

Max đỏ mặt tía tai và nhìn trừng trừng. “Chết tiệt, Ricky! Verity là vợ *của tôi*! Chuyện gì xảy ra đêm qua không phải việc của chú!” Anh hít một hơi, rồi buộc hai tay thả lỏng. “Và tôi đã không nói nàng ấy phải rời đi, nàng ấy -”

Richard làm anh nín lặng bằng một cái lườm cháy xém. “Tôi không mang một lời nguyên rửa về những sự mong đợi của bản thân! Tôi đã nói với anh thế!” anh tiếp tục nổi cơn lôi đình. “Cái mà tôi muốn nguyên rửa là về việc *cô vợ* của anh - và ơn chúa là cuối cùng anh cũng đã nhận ra điều đó! - đang ngồi ở Kent, khóc hết nước mắt bởi vì chị ta đang mang bầu -”

“Cái gì!” Bụng dạ Max lộn nhào và trái tim của anh ngừng đập hoàn toàn. Có thai à. Verity mang thai và nàng đã không nói gì với anh ư?

“Và anh đã nói với chị ấy mà theo tôi đoán thì là về quyền thừa kế tước vị bá tước!” Richard kết thúc.

“Anh đã không nói với nàng điều đó! Dì Almeria làm!”

“Có gì khác sao?” Richard nạt. “Anh rõ ràng là đã không hề cho chị ấy một lý do nào để không tin tưởng dì Almeria. Vì Chúa, hãy tới đó và nói với chị ấy rằng anh yêu chị ấy. Tôi đã nghĩ tới việc sẽ nói điều đó với chị ấy giúp anh, vì dường như anh vẫn chưa khôn ra để tự mình nói với chị ấy, nhưng trong hoàn cảnh này tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu anh tự làm!”

Max tới Blakeney thì thấy ngôi nhà chìm trong bóng tối và cho xe chạy thẳng vào chuồng ngựa. Một người chăm ngựa ngái ngủ, mơ màng bước ra để đón lấy dây cương, không nén nổi một cái ngáp dài.

Lũ chó nhảy xuống, sủa, và chạy đua ra khỏi sân chuồng tiến về phía ngôi nhà, rõ ràng là

quá vui mừng vì được trở về nhà. Max lững thững theo sau, huýt sáo gọi bọn chúng. Anh định vào bằng chỗ cửa sổ thư viện - nó có một chỗ mà anh định sửa nhưng rồi quên mất.

Một ánh đèn xuất hiện bên cánh cửa ngách khiến anh ngạc nhiên. Anh đổi hướng. Ai có thể...?

“Henny!” anh nói khi tới đủ gần để trông thấy ai đang cầm ngọn đèn. “Bà làm gì ở đây thế?”

Một tiếng e hèm chào đón anh. “Trông tôi như thể đang làm gì đây? Để cho ngài vào trong, tất nhiên rồi. Chó hư. Sửa văng lên thế đánh thức được cả người chết đấy. Nếu thật mà phu nhân đang ngủ, dù không thể nào. Chỉ là chào mừng ngài đã về, thưa chủ nhân - có chuyện gì đó đang khiến phu nhân hao tổn không thì tên tôi không phải là Maria Henty nữa!”

“Nàng đang ở trong phòng riêng à?”

“Vâng. Cứ ngồi đó nhìn chăm chăm vào ngọn lửa lúc cuối cùng tôi nhìn thấy. Không hề nói một lời nào về việc tại sao phu nhân lại về nhà.”

Anh nhìn chăm chăm vào cánh cửa từ phòng riêng của anh dẫn tới phòng Verity. Anh mở thật khẽ, mà không gõ cửa. Nếu nàng ngủ rồi, anh không muốn làm nàng thức giấc. Bóng tối chập chờn và nhảy nhót trong căn phòng thiếu ánh sáng. Ánh đèn êm dịu thấp sáng cho một dáng hình nhỏ bé đang co ro trong một chiếc ghế cạnh lò sưởi, cuộn tròn lại như thể để tự vệ. Verity. Vợ của anh. Mẹ của đứa con anh. Nàng vẫn thức. Sự căng thẳng trong cơ thể nàng thét lên với anh. Tiếng chuông đồng hồ từ trên bệ lò sưởi thánh thót vang lên và anh nhìn thấy cơn choáng vàng ngỡ ngàng chạy qua cơ thể nàng. Nàng đã cách xa hàng dặm. Lạc lối.

Mất một lúc anh ngần ngừ. Anh có nên bỏ đi? Sẽ gặp nàng vào buổi sáng? Cái dáng hình nhỏ bé ấy chìm sâu vào trong ghế. Một tiếng nấc khẽ khàng khiến anh quyết định. Nếu Verity cần khóc, lần này nàng sẽ không phải khóc trong câm nín, không có ai ôm nàng và an ủi nàng. Anh gõ nhẹ vào khung cửa.

“Tôi ổn mà, bà Henny. Và tôi đã ăn tối rồi, cảm ơn bà. Hãy đi ngủ đi.” Giọng nàng rất dịu dàng và tự chủ. Quá dịu dàng, quá tự chủ.

Trái tim anh đang xé toạc, anh vẫn giữ giọng mình bình tĩnh. “Anh chắc là Henny sẽ vui lòng khi nghe thế. Anh xin phép vào nhé?” Anh thấy nàng cứng lại. Thấy cái cách mà đầu nàng ngẩng lên khó nhọc. Nàng quay lại rất chậm.

“Tại sao ngài lại ở đây?”

“Vì em.”

“Vì tôi ư? Tại sao chứ?”

Anh gật đầu. “Bởi vì... anh đã là một tên ngốc tối qua. Khi anh nhận ra mình đã làm gì... tại sao em đến với anh... và khi Richard nói cho anh...” Anh tới bên nàng và quỳ gối cạnh chiếc ghế

để nắm lấy đôi tay nàng.

Nàng rút chúng ra. “Không. Không có gì.” Rồi, thận trọng, “Richard đã nói gì với anh?”

Anh nâng một bàn tay nhỏ bé lên môi và đặt một nụ hôn. “Trong tất cả mọi chuyện chú ấy đã nói cho anh rằng anh được làm cha. Em thân yêu, nghe này -”

“*Không!* Ổn mà, Max. Xin ngài. Đừng làm chuyện này đối với bản thân. Tôi... Em đã không hiểu được Papa. Em đã nghĩ nếu em chỉ cần luôn trông nom ông, giúp đỡ ông, nói với ông rằng em yêu ông thì mọi chuyện sẽ ổn. Ông sẽ khá hơn, ngừng uống mấy thứ cồn thuốc phiện đó lại. Chưa bao giờ em lại biết rằng chỉ nhìn thấy em thôi cũng là ác mộng đối với ông. Rằng ông hiển nhiên không thể chịu đựng nổi việc nhìn thấy em... rằng *em* chính là rắc rối... cho tới khi quá muộn.”

Lờ đi những nỗ lực nàng ngăn cản anh. Max giữ lấy đôi tay nàng và giữ chặt. “Em đang nói về chuyện quái quỷ gì thế?”

“Đêm qua. Em đã đến để nói với anh -”

Anh ngắt lời. “Anh *biết* lý do em đến. Đó là tuần mà ông ấy qua đời, rồi được chôn cất. Nếu anh nhận ra được thì - “

Nàng ngắt lời. “Đó không phải lý do, em đến để nói với anh về chuyện đứa trẻ, nhưng rồi em nghĩ rằng anh đang rất buồn khổ về Papa. Rằng *anh* cần được an ủi. Em không bao giờ định đùa giỡn anh... Em... Em biết *anh* không muốn em theo cách đó. Dì Almeria đã giải thích tất cả. Tại sao anh muốn Richard thừa kế, nhưng...” Giọng nàng sốc nhưng nàng vẫn buộc bản thân cứng cỏi. “Mọi chuyện hẳn sẽ ổn... đứa trẻ có thể là con gái. Anh chỉ cần nói cho em biết nơi để sống.”

Gọng kìm của anh trên đôi tay nàng xiết chặt hơn, dữ dội. “Ở đây,” anh nói. “Với anh. Với con chúng ta.”

Nàng lắc đầu, giằng ra khỏi cái ghìm giữ của anh. “Không. Em không thể. Không nếu nó có nghĩa là anh sẽ ngồi đây hàng đêm cố gắng để lãng quên em bằng một chai brandy.”

Đau đơn bắn thẳng vào anh. Người đàn bà này muốn một ông chồng kiểu gì đây?

Những lời tiếp theo của nàng đã chỉ cho anh thấy. “Em sẽ không để anh hủy hoại bản thân bởi vì em. Theo như cách mà Papa đã làm.”

“Verity.” Giọng anh vỡ ra. “Em đang nói gì vậy?”

Nàng nhìn thẳng vào anh, đôi mắt ảm đạm. “Em yêu ông quá nhiều, Max. Ông là tất cả những gì em có, nhưng ông không muốn em. Ông thậm chí không thể nhìn em mà không nhìn thấy bóng ma của mẹ... thế nên, em sẽ không... em *không thể* làm thế lần nữa. Lời thề ước của anh... anh sẽ hận em...”

Hiểu ra sự việc khiến anh như bị đâm. Nàng đã tự trách mình vì cái chết của cha nàng. Tin rằng chính nàng đã hủy hoại ông. Và rằng, nếu nàng ở lại, *anh* sẽ uống như hũ chìm cho tới chết vì lời thề ước của anh. Anh nhìn chăm chăm vào đôi tay mảnh dẻ của Verity, mắt hút trong cái gọng kìm của anh. Nàng đã đổ lỗi cho sự tồn tại của chính bản thân nàng trong suốt những năm qua.

Thế nào đó mà anh phải giải phóng nàng khỏi cơn ác mộng đó. “Verity - đó không phải lỗi của em. Ông ấy ốm. Ông ấy không biết mình đang nói gì cả.”

Nàng nhìn mắt anh và thì thầm. “Em biết. Em hiểu điều đó rồi. Đó là tại sao... còn nữa, anh xem. Cái đêm ông mất - là sinh nhật em. Tuổi mười lăm. Ông chẳng hề nói gì với em suốt cả ngày. Em đã cố gắng hết mình và ông vẫn không nhìn em. Em... em đã...”

“Bị tổn thương?” Max lặng lẽ phỏng đoán. “Giận dữ?”

Nàng gật đầu, rùng mình. “Vâng. Quá giận dữ em đã quăng hết tất cả số cồn thuốc phiện. Cho tới giọt cuối cùng.”

Anh nhắm mắt lại một lúc, nhớ lại lời của Richard. *Gã gần như phát điên vì đau đớn nếu như không có thuốc. Thật kinh khủng.*

Nó có khiến một người đàn ông tự tử không?

Có thể. Nếu ông ta không dùng đúng liều. Nếu ông ta quen với liều cao.

“Tiếp đi.” Giờ thì anh đã biết sự việc xảy ra thế nào, nhưng nàng cần phải nói nó ra.

“Ông... ông trở nên hoàn toàn điên loạn. Vài giờ sau đó ông điên cuồng, la hét trong đau đớn. Cầu xin em tìm cho ông một ít thuốc.” Nàng nuốt xuống. “Nhưng đã quá khuya. Và em quá sợ hãi, em đã khóa cửa phòng mình lại. Em nghe thấy tiếng ông ngã nhào dưới tầng, nguyên rửa em, thù hận em, la hét rằng ông sẽ tự sát.” Một tiếng nấc nghẹn ngào trào ra khỏi cơ thể nàng. “Em đã không tin ông... cho tới khi - ” Đôi tay nàng xiết chặt lấy tay anh trong khi giọng nói của nàng thì nhột nhạt dần.

“Cho đến khi em nghe thấy tiếng súng,” anh thẳng thắn.

Nàng quay mặt đi. “Vâng. Anh thấy đấy, là lỗi của em, sự ngu ngốc của em...”

“Không! Kẻ nào đã nói với nàng như vậy?” Cơn thịnh nộ đột ngột dâng trào, anh nhớ lại thất cả cảm giác tội lỗi mà anh đã trải nghiệm khi tai nạn của Richard. Tội lỗi mà mẹ anh đã chà xát liên tục mỗi lần bà thở dài trước bước chân khập khiễng của Richard. Rên rĩ về mọi cơ hội về sự nghiệp quân sự đầy triển vọng của Richard đã bị dập tắt. Nhu cầu quá đáng về việc chuộc lại lỗi lầm ngốc nghếch thời tuổi trẻ của anh.

Và Verity đã dành suốt năm năm qua để hận bản thân mình bởi một điều ngốc nghếch đến vậy. Kẻ nào? Lady Faringdon ư?

“Kẻ nào? Kẻ nào đã nói với nàng rằng đó là lỗi của nàng?”

Nàng trân trân. “Không ai nói với em cả. Em chưa bao giờ kể với bất kỳ ai sự việc thực sự xảy ra thế nào.”

Nàng đã chôn giấu điều đó tận sâu trong tâm can trong suốt năm năm trời, để nó tứa máu và ăn mòn nàng từ trong ra ngoài. Anh đã không thể ngừng lại mà nghĩ trước khi anh vươn cánh tay ôm lấy Verity, kéo nàng ra khỏi chiếc ghế và ngã vào lòng anh. Lờ đi sự phản đối của nàng, anh giữ nàng thật chặt. Anh phải làm cho nàng thấy, làm cho nàng hiểu ra.

“Nghe anh này, Verity. Đó không phải lỗi của em. Anh đã đọc hồi ký của ông sau buổi vũ hội nhà Torringtons. Đó không phải là em. Chính thuốc phiện đã hủy hoại ông ấy. Em chỉ là một đứa trẻ! Làm thế nào em có thể gây ra việc đó được? Em lẽ ra phải nhận được sự quan tâm chăm sóc của *ông ấy*. Không phải theo cách ấy. *Đó không phải là lỗi của em!*”

Anh kéo đầu nàng tựa vào hõm vai anh và nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng. “Về sự ngu ngốc của anh tối qua - đó là lỗi của anh. Trách nhiệm *của anh*. Và thế thôi. Em là của anh. Và anh muốn em. Ngay lúc này.”

Mỗi sợi dây trong cơ thể anh bùng lên với khao khát có được nàng. Với nhu cầu muốn đè nàng xuống bên dưới anh và trao tặng những gì mà anh đã từ chối quá lâu cho cả hai người. Để cảm nhận miệng nàng bên dưới anh, cơ thể nàng cong lên, mềm mại khi anh trượt sâu vào trong nàng và đòi hỏi nàng. Với một tiếng rên anh hạ thấp miệng xuống với nàng trong niềm khao khát bỏng cháy.

Sự phản kháng của nàng vỡ òa và kéo bản thân ra khỏi anh, hơi thở của nàng trở nên hỗn hển đứt quãng.

Nàng đã không muốn anh. Nhận thức đó đánh thẳng vào anh với mỗi nhịp đập của trái tim anh. Anh đã nghĩ anh biết thế nào là đau khổ. Nhưng anh đã nhầm. Đây mới là đau khổ, nhận thức khủng khiếp rằng anh cuối cùng đã đẩy nàng ra xa hoàn toàn. Đêm qua là giọt nước tràn ly. Nàng đã tin tưởng anh, đã từng quá nhiều.

“Em sẽ không trở thành con điếm của anh nữa đâu.”

Những từ trầm trầm đó bổ nhào vào anh.

Nàng tiếp. “Anh đã nói với em - anh không muốn một người vợ. Và nếu như anh có muốn một người - anh sẽ không muốn một người đàn bà là người *đã* đồng ý trở thành tình nhân của anh.”

Hiểu biết xoáy sâu vào trong tâm trí anh. Nàng đã tin rằng anh nghĩ nàng là một... anh thậm chí không thể nghĩ tới từ đó vào lúc này. Rằng anh đã từng, trong cơn giận dữ vì bị tổn thương, sử dụng từ đó, khiến anh kinh hãi. Anh phải đối mặt với những gì mình đã gây ra cho nàng - anh từng thuyết phục nàng rằng anh đã nghĩ nàng là một ả điếm. Tệ hơn thế - anh đã khiến

nàng tin điều đó, việc đó còn dễ dàng hơn bởi vì những điều nàng vốn đã tin về bản thân mình.

Nàng đã đến với anh một cách trong sáng, tin tưởng anh theo một cách mà anh có thể hoàn toàn thấu hiểu. Đáp lại anh đã tước đi sự trong trắng của nàng theo mọi cách có thể. Từ ngữ là không thể tả hết. Thậm chí nếu như anh có thể tìm được từ để nói. Nếu có đi chăng nữa chúng cũng tắc nghẹn vô dụng trong cổ họng anh. Nàng là của anh. Vợ của anh.

Anh ôm lấy nàng lần nữa, kéo nàng vào trong vòng tay anh.

“Không,” nàng đẩy mạnh. “Em đã nói với anh -”

Anh đưa miệng mình xuống với nàng.

Verity hỗn hển, choáng váng. Miệng anh trên miệng nàng đang tàn phá, tuyệt đối chỉ có những đòi hỏi của anh. Lý trí yếu ớt của nàng rít lên, nhưng cơ thể nàng thì tan chảy vào anh, miệng nàng mở ra trong sự đầu hàng bất lực. Ngay lập tức đôi môi anh trở nên thật dịu dàng khi anh đòi hỏi tất cả sự ngọt ngào mà nàng dâng tặng, chiếm lấy miệng nàng trong một cơn sóng ngập tràn.

Nàng níu lấy anh, đáp trả lại những nụ hôn với sự cuồng quýt hoang dại, hít hà lấy hương vị của anh, sự ấm nóng của miệng anh. Sáng ra nàng sẽ hận bản thân mình, nhưng ngay lúc này đây, tất cả những gì nàng có thể làm là yêu anh. Theo bất cứ cách nào mà anh sẽ để cho nàng được làm thế.

Nàng thốt lên nức nở khi anh dứt môi hôn, hơi ngẩng đầu lên.

“Không phải ở đây.” Tiếng rầm rì đầy sở hữu khiến nàng run rẩy.

Nàng nhìn chằm chằm. Câu hỏi không lời của nàng treo lơ lửng giữa hai người.

Anh đã đứng dậy với một chuyển động mạnh mẽ, kéo nàng theo anh. Ngay sau đó anh đã ôm nàng trong vòng tay và đi thẳng về phía cánh cửa phòng riêng của anh.

Nàng nghẹn giọng. “Thưa... Max... anh định làm gì vậy?”

Đôi mắt anh sáng rực lên ngắm nàng. “Đưa vợ của anh lên giường của anh. Như thế mới phù hợp.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết. Em là của anh. Vợ của anh. Và giờ chúng ta đều phải ghi nhớ điều đó.”

Hy vọng thiêu đốt nàng khi anh luống cuống đi qua cánh cửa. Gương mặt anh đánh lại, hằn lên những nếp nhăn, nhưng vòng tay anh thì ôm nàng thật êm ái tựa vào ngực anh. Hơi thở nàng đứt quãng khi anh thả nàng xuống tấm khăn trải giường cùng với một nụ hôn ngắn và

mạnh mẽ, rồi lùi lại.

“Điều trước tiên,” anh nói khan khàn khi quay đi. Nàng nằm đó ngấm anh khi anh lấy một cây nến nhỏ xuống khỏi tủ cao và thấp sáng. Anh bước thẳng tới và mỉm cười với nàng và thổi tắt ngọn nến. Và từng cây nến khác trong phòng.

Gương mặt anh phủ bóng tối khi anh bước lại với nàng và ngồi bên mép giường để cởi đôi giày. Áo khoác của anh bị quăng vào một góc, áo gi lê cũng cùng số phận ngay sau đó. Ánh lửa trượt trên những múi cơ săn chắc khi anh đứng lên và lột cái áo sơ mi và quần dài ra và miệng nàng khô khốc. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy anh một cách toàn vẹn như vậy.

Lần đầu tiên anh đã nằm sấp ở trên giường rồi khi nàng đến với anh, cái chăn phủ tới tận eo của anh. Những đêm khác, trên giường của nàng, thì anh đến với nàng trong bóng tối. Như thể anh không muốn biết nàng là ai vậy.

Choáng váng và khao khát lẫn vào nhau khi nàng nhìn chăm chăm vào cơ thể mạnh mẽ, cường tráng ấy, khuôn ngực rộng với lớp lông loãn quăn. Cái bụng phẳng săn chắc và... Nàng thở hắt ra... anh đã ở thật sâu bên trong nàng... nó dường như là không thể nào... Một luồng hơi nóng tan chảy cuốn đi hơi thở của nàng. Nàng buộc mình phải ngược nhìn khuôn mặt anh, thì thấy khao khát nồng nàn trong đôi mắt anh.

Nàng muốn anh, nhưng nàng được phép làm những gì đây? Anh muốn gì? Mắt mở to, nàng vươn tới anh. Rồi, không chắc chắn, nàng buông tay.

Anh đến bên nàng sau đó. Anh cầm lấy tay nàng, và đưa nó lên môi, cắn nhẹ vào những đầu ngón tay, và rồi hạ nó xuống thấp hơn, bên dưới ngực anh, bụng anh, khi anh đặt những nụ hôn nhẹ như bông lên gương mặt nàng. Thấp hơn anh đưa tay nàng xuống dưới cho tới khi nàng cảm thấy sức nóng thiêu đốt của dục vọng. Nhẹ nhàng anh cuộn những ngón tay nàng quanh phần cơ thể mình và rên lên.

Verity hỗn hển. Thật cứng, thật mềm. Và thật nóng. Nàng vuốt ve, thích thú, cảm nhận những rung động của đam mê trên những ngón tay mình.

Bất ngờ anh gạt tay nàng ra với một tiếng rên. Nàng giật mình lùi lại, nghĩ rằng nàng đã khiến anh khó chịu, rằng sự tò mò của nàng làm anh bị sốc.

Max cảm thấy sự rút lui của nàng và biết ngay điều anh vừa mới vừa làm. Anh tóm lấy nàng và kéo nàng trở lại, rùng mình khi bầu ngực mềm mại sượt trên lớp lông ngực. “Cái chạm của em rất tuyệt. Vô cùng tuyệt vời. Nhưng anh muốn tất cả của em.” Sự không chắc chắn trong đôi mắt nàng, niềm khao khát không hề che giấu, thiêu đốt sự kiểm soát của anh.

“Tất cả của em ư?” Lời thì thầm run rẩy của nàng chạm tới anh.

“Tất cả của em,” anh khẳng định, khẽ đẩy nàng lùi lại để cởi chiếc váy ngủ. Anh nhanh chóng lột bỏ nó ra khỏi nàng và ném đi. Anh không thể nào đợi được nữa. Nàng là của anh và anh đã

từ chối nó quá lâu rồi.

“Em là của anh. Em đang mang đứa con của anh. Và chẳng có gì có thể chia cách đôi ta nữa.” Rồi, muốn cho nàng thấy, anh chậm chậm cúi xuống hôn bụng nàng. Dịu dàng, tôn thờ khi anh vuốt ve đường cong nhẹ với những ngón tay run rẩy.

Vợ của anh. Đang mang trong mình hạt giống của anh. Của anh. Theo mọi cách có thể.

Rùng mình với khao khát của bản thân, anh nhào người lên trên nàng, ấn một đầu gối vào giữa hai đùi mịn màng của nàng, mở nàng thật rộng. Lần này không có bất kì sự kháng cự nào. Háo hức nàng vâng theo mệnh lệnh không lời của anh, bám lấy anh, ghì sát. Đùi anh đè lên đùi nàng, ghì nó xuống đệm. Mọi múi cơ căng lên với sự kiềm chế, những ngón tay của anh tìm kiếm nơi mềm mại của nàng, vuốt ve, mơn trớn dịu dàng. Dòng nhiệt ẩm ướt, trơn mượt nở bung dưới cái chạm của anh trong sự đầu hàng ngọt ngào tuyệt diệu.

Chiếm lấy miệng nàng thật dịu dàng, anh chỉnh lại tư thế cho nàng. Nàng căng thẳng. Mặc cho cơn đau đớn vì khao khát anh vẫn buộc bản thân phải ngừng lại. Anh thả miệng nàng ra, hôn một đường nóng bỏng trên cổ nàng và ngậm lấy một bên đầu vú cương cứng vào sâu trong miệng mình. Một tiếng kêu hoang dại nàng cong người lên phía anh. Anh mút nhẹ, cắn và liếm láp miền da thịt ngon lành ấy cho tới khi những tiếng thổn thức vỡ òa và nàng cuống quýt đẩy mình vào anh, sự chói với của nàng khơi bùng lên ngọn lửa khao khát.

Thả ngực nàng ra, anh hôn trở lại con đường tới miệng nàng, làm xao lãng nàng với những nụ hôn nhẹ như tơ khi anh chỉnh cơ thể khít khao với nàng.

Miệng nàng nín lấy anh khi hông nàng nảy lên để đón nhận anh. Anh rên rỉ và đè một tay lên hông nàng, giữ nàng nguyên tại đó. “Không,” anh thì thầm trên cái miệng run run của nàng. “Vẫn chưa.”

“Vâng. Bây giờ!” Nàng cuống quýt bên dưới anh, cơ thể ẩm mượt của nàng đang vuốt ve anh, đang nài xin anh.

Anh buộc cơ thể mình kiềm chế và chìm vào trong động đào. Chỉ thế thôi. Anh di chuyển thật cẩn thận, trêu chọc nàng, cảm nhận hơi thở của nàng đứt quãng trên miệng anh, cảm nhận cơ thể nàng cuống cuồng chạm vào anh, bầu ngực mềm mại rạo rực.

“Đây là điều anh lẽ ra đã dành tặng cho em lần đầu tiên,” anh thì thầm, trượt vào sâu hơn một ít, thưởng thức hơi thở hỗn hển của khoái lạc. “Nếu anh biết được điều em định dâng tặng anh.” Lưỡi anh ve vuốt đôi môi nàng, nếm nấp, âu yếm khi những ngón tay run rẩy lang thang nơi hàm của anh, lồng chúng vào mái tóc anh khi miệng nàng mở ra trên miệng anh. Anh mỉm cười và lẩn trốn nàng, tiếng kêu ngọt ngào của sự thất vọng đang thiêu đốt linh hồn anh. “Anh sẽ chiếm lấy em từ từ, rất từ từ, cảm nhận từng chút từng chút một sự dịu ngọt của em.” Anh khiến nàng run rẩy, chiếc miệng lang thang trên những đường cong của tai nàng, rên rỉ khi nàng cong người bên dưới anh, nài xin không lời cho sự chiếm đoạt hoàn toàn.

“Nữa không?” anh lẩm nhẩm trên cổ nàng.

Nàng nẩy người lên đầy hoang dại, vuốt ve anh với cơ thể mượt mà rực lửa của mình. “Vâng! Oh, vâng! Max... xin anh -”

“Nhiều thế nào? Thế này ư?” Anh đẩy vào sâu hơn, nhưng vẫn giữ chặt lấy hông nàng. Những tiếng nức nở cuống cuồng của nàng và nụ hoa bung nở của nàng đang xé toạc sự tự chủ của anh. Anh chiến đấu không ngừng nghỉ với nhu cầu muốn đắm chìm bản thân mình hoàn toàn vào trong xứ sở ngọt ngào ấy.

Cơ thể anh đang chơi vơi trên bờ vực của sự nổi loạn, anh đã rút khỏi nơi động đào. Thả hông nàng ra, anh chạm tới xứ đào nguyên ấy để mơn trớn nàng thật dịu dàng, tìm kiếm và vuốt ve cái nụ ngọt ngào, căng mọng khát khao ấy. Cơ thể nàng ngân nga hưởng ứng.

“Mở mắt ra nào,” anh thì thầm. “Nào. Nhìn anh này.”

Chầm chậm đôi mắt nàng hé mở, mê mụ trong xứ hoan lạc cận kề. Đôi môi nàng hé mở, mềm mại và ẩm ướt, căng mọng lên bởi sự chiếm hữu nồng nàn của miệng anh.

Anh mê mụ một bên đùi tròn lẳn, nhẹ nhàng đẩy nó lên phía eo nàng, cả bên kia nữa, ngả hẳn nàng ra. Anh cảm thấy hơi thở dồn dập của nàng, thấy đôi mắt nàng mở thật lớn khi nàng nhận ra bản thân dễ tổn thương đến thế nào. Bùng cháy lên dục vọng, anh buộc bản thân phải chờ đợi, phải chắc chắn về lòng tin của nàng.

“Xin anh, Max... hãy yêu em đi... ngay lúc này.”

Tiếng thì thầm đau đớn đã giải thoát anh. Anh hạ thấp miệng mình xuống với nàng lần nữa, sâu hơn nữa nụ hôn của họ khi anh đắm chìm bản thân một cách từ từ, không lay chuyển, vào sâu trong miền ấm nóng hân hoan của nàng cho tới khi cả hai hoàn toàn đồng điệu. Ngẩng đầu lên, anh nhìn chăm chú xuống nàng, đang cong người bên dưới anh. Thật ngọt ngào, thật nóng bỏng. Và là của anh. Tất cả là của anh. Rung động tới tận thẳm sâu của tâm hồn, anh thì thầm, “Anh yêu em, Verity. Bây giờ và mãi mãi.”

Miệng nàng run run. “Max? Không, anh không thể nào. Em không có ý...”

Anh hôn khóe miệng nàng. “Đúng thế, em yêu. Em có. Và anh cũng vậy.” Anh đâm vào nàng thật dịu dàng.

Nàng hét lên, run lên bên dưới anh, mơn trớn cơn đau đớn của anh, vui lấp bản thân, và tự chủ của anh vỡ tan. Với một tiếng gầm gừ anh bắt đầu di chuyển, sâu hơn, mạnh mẽ hơn, đòi hỏi nàng mọi khoảnh khắc.

Verity hỗn hển, cơ thể nàng bùng cháy khi anh chiếm lấy nàng liên tục, xóa tan mọi ngăn trở. Sức ép cuộn xoáy bùng bùng trong cơ thể nàng, xé toạc ra những lời cầu khẩn tuyệt vọng từ cổ họng nàng. Miệng anh nuốt trọn những tiếng nức nở của nàng không thương tiếc khi anh chiếm hữu nàng, hòa nhập cơ thể của hai người một cách hoàn thiện tới mức nàng chẳng còn

nhận biết được nơi nào nàng đã kết thúc và anh đã bắt đầu.

Thế giới của nàng rạn vỡ, tan tành khi niềm khoái cảm tột cùng chảy tràn qua nàng trong một dòng thác lửa, thiêu rụi nàng hoàn toàn khi cơ thể anh tiến vào trong nàng lần nữa và lần nữa cho tới khi anh rung mình tuôn trào bản thân và vấp chìm sâu trong cơ thể nàng.

Chương Mười Bảy

Max thức dậy thì thấy ngày đã lên cao. Anh nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ trên giá lò sưởi mà không tin được. Đã quá nửa ngày rồi ư? Thế quái nào mà anh lại ngủ lâu như vậy? Và Verity đâu mất rồi? Anh cười toe toét khi thấy cái giường lộn xộn. Giờ thì anh nghĩ ra là rồi, anh đâu có thực sự ngủ nhiều thế.

Anh ngáp và duỗi dài. Không nghi ngờ gì là nàng đã dậy thay đồ. Một tờ giấy nhắn đặt trên gối đập vào mắt anh. Hmm. Vẫn tốt hơn là chẳng có gì, nhưng anh thích thấy Verity ở đây hơn, tất cả sự ấm áp, mềm mại và ngái ngủ. Sẵn sàng cho những nụ hôn của anh. Vì nàng đã ở đây suốt đêm qua. Trái tim anh rộn rã chỉ với ý nghĩ về nó.

Anh mở tờ giấy, tự hỏi là nàng định làm gì.

Max... Anh đọc và chửi thề. Một cái liếc nhanh ra ngoài cửa sổ để xác minh lại nỗi sợ của anh. Một cơn sương mù từ biển đang đến. Chắc chắn là nàng sẽ không đi trong đám sương mù đó đâu nhỉ? Họ sẽ không để nàng đi đâu. Có phải không đây?

Hai mươi phút sau anh hối hả chạy xuống chuồng ngựa.

“Cỗ xe hai bánh độc mã à? Ở đây à?” Dạ dày Max lạnh buốt khi anh nhìn gã phụ trách chuồng ngựa của mình. Đám sương mù từ biển đang trôi dạt quanh họ ngay trong sân chuồng ngựa. Xa xa những khu vườn và ngôi nhà đã biến mất trong nó, như thể chúng chưa bao giờ tồn tại vậy. Anh nhìn nó lan tỏa và nuốt chửng chúng. Nhanh tới mức anh còn không kịp nhìn thấy gì. Và Verity thì đã ra ngoài từ ba giờ trước rồi.

“Chết tiệt, Marley! Nàng ấy chưa từng đi lại ở vùng này bao giờ...”

Marley gật đầu. “Vâng. Tôi đã không nghĩ phu nhân đi lâu thế, cũng như trận sương mù lại trở nên tệ thế này. Nhưng tôi chắc rằng phu nhân đã cho đóng Bessie vào xe. Con ngựa lùn nhỏ đó luôn biết đường về. Và phu nhân cũng đem lũ chó đi cùng.”

Một con ngựa lùn và một cặp chó săn chết nhát tiếng súng ư?

Anh đang trở nên quá lỗ rồi. Nàng đã đi vào làng, để đưa Sarah thăm Martha Granger. Con đường rất an toàn trong ánh sáng ban ngày, thậm chí là trời có sương mù dày đặc đi chẳng nữa. Không có chỗ nào gần vách đá cheo leo hết. Nhưng dù thế... “Chuẩn bị cho ta một cỗ xe khác, Jem. Ta sẽ đi đón nàng ấy.” Anh thấy ánh mắt có lỗi của người đàn ông. “Đừng lo. Ta dám nói là phu nhân đủ an toàn mà. Nhưng...” anh bỏ lửng câu nói, nhận thức rành rành về khuôn mặt rõ ràng là nghi ngờ của Marley.

Anh đang trở nên quá lỗ rồi. Con đường đến khu làng tuyệt đối an toàn - nàng không thể nào rẽ nhầm được. Nó chạy thẳng sau rừng sồi. Thậm chí nếu nàng có nhầm thì Bessie cũng không. Nhưng anh muốn gặp nàng. Muốn ở bên cạnh nàng. Anh vẫn chưa nói hết những điều cần nói. Nếu nàng đợi anh, anh đã đi cùng với nàng rồi.

Verity loay hoay với con ngựa lùn giữa hai càng xe và liếc nhìn ra xung quanh không mấy tin tưởng. Sương mù lại tràn tới nhanh thế? Một trận sương mù từ biển ư? Nàng có thể nếm thấy vị muối mặn. Sương mù lơ lửng trong không khí, bao phủ lên cả con đường cho tới khi nàng cảm thấy như thể không có gì thật ở phía xa kia. Thế giới đã tan biến vào trong màn sương cuộn cuộn trắng xóa.

Giọng ông già coi chuồng ngựa vang lên trong tâm trí nàng... *Trời sẽ sương muộn, tôi cũng không dám chắc. Nhưng nếu phu nhân vẫn chưa về đến nơi, cũng đừng lo lắng. Cứ giao hết cho con ngựa này. Nó sẽ đưa phu nhân về nhà.*

Bọn chó ngồi bên cạnh nàng, thè lưỡi, hỗn hển một cách sung sướng. nàng không nên ra ngoài thế này, hay nếu có, thì nàng cũng không nên lưu lại nhà Martha Granger lâu thế. Nếu như nàng có một cái đồng hồ thì đỡ rồi. Thời gian như ngừng trôi trong cái thế giới thất lạc, trắng xóa không ranh giới này. Nàng không hề biết được mình đã đi được bao xa. Blakeney chỉ cách làng có hai dặm thôi, nhưng cho tới khi nàng đến đoạn rừng sồi thì nàng không thể nào nhận biết được mình đang ở đâu.

Nàng giữ con ngựa nhỏ đi thật chậm, không chắc chắn về con đường. Đợt sương càng lúc càng dày đặc, như tấm chăn trắng xóa che phủ lên mọi thứ. Sao này lại không đợi Max chứ? Anh lẽ ra sẽ đi cùng với nàng rồi. *Mi biết lý do mi đã rời đi trước khi anh ấy thức dậy mà. Mi sẽ chẳng thể nào rời khỏi giường nổi nếu như anh ấy đã thức dậy trước và mi thì đã hứa sẽ đích thân đưa Sarah đi.*

Cơ thể nàng vẫn đang ngân nga với giai điệu tình yêu của họ, ngọt ngào và sâu lắng. Max đã chiếm hữu nàng suốt cả đêm, trên giường của anh. Chiếc giường hôn nhân của hai người, anh đã nói thầm như thế. Và an toàn bên trong nàng, là tương lai của họ đang đơm hoa và kết trái.

Bọn chó nghe thấy tiếng gì đó, Gus đứng thẳng lên và luẩn quẩn xung quanh cho tới khi nó quay mặt về phía sau. Rồi Verity nghe thấy - một tiếng ngựa chạy nước kiệu. Đôi tay nàng xiết chặt vào sợi ruy băng, rồi thả lỏng. Rõ ràng là nàng không phải người duy nhất ra ngoài đường. Nàng liếc nhanh qua vai. Chẳng có gì. Theo đúng nghĩa đen. Nàng căng mắt nhìn vào màn sương. Tiếng vó ngựa nghe rõ ràng hơn. Một hình dáng sẫm màu dần hiện ra. Một con ngựa.

Một con ngựa cao lớn. Gus sửa nhặng xì.

Nàng nuốt xuống. Tất nhiên rồi, có bạn đồng hành chẳng tốt hơn sao, nhưng đó là ai? Nàng đâu có biết ai ở đây đâu. Dạ dày nàng thắt lại. Không nghi ngờ gì là người kỵ sĩ đó sẽ đi tới chỗ nàng. Liếc nhanh một cái về phía sau, nàng cau mày. Nàng có thể nhìn thấy hình dáng sẫm màu, mờ ảo ấy của con ngựa rõ hơn. Dù là ai thì họ cũng đang giữ khoảng cách. Tất nhiên rồi, người kỵ sĩ đó hẳn cũng đang thận trọng khi gặp một kẻ không quen biết. Chẳng có bọn tội phạm nguy hiểm nào lại đi du lịch về chốn làng quê này trong một cỗ xe hai bánh độc mã với hai con chó săn chứ. Taff lúc này đang nhìn chăm chú về phía sau, sửa những tiếng ngán.

Có thể là một người phụ nữ thì sao. Verity kéo Bessie lại và đợi. Cái bóng đen cũng ngừng lại. Hẳn đó là một phụ nữ rồi. Verity thả lỏng. Dù cô ta có là ai, cô ta chính xác thì cũng có một chút e sợ đối với những kẻ xa lạ.

“Xin chào,” Verity gọi. “Nàng có muốn đi cùng không?”

Con ngựa tiến lại gần, thoát ra khỏi màn sương u ám. Đó không phải là một phụ nữ. Ngay lúc nàng nhận ra được người kỵ sĩ, hắn nói.

“Khéo làm sao, em họ. Thật may mắn làm sao khi tìm ra em dễ dàng đến vậy. Đáng tiếc là tôi sẽ chẳng bao giờ có thể cảm ơn Lady Arnsworth cho đủ về sự giúp đỡ của bà ta khi bà ta cam đoan với Mama rằng Blakehurst đã gửi em về dưới này.”

Phối nàng thít lại vì sợ hãi. Godfrey muốn gì ở nàng đây?

Câu trả lời ở ngay khẩu súng lục được Godfrey trưng ra khi dừng lại, chỉ cách có mười bước chân.

Điên cuồng Verity quay ngoắt lại, la hét, giật cương lên mông Bessie, dù biết rằng thế là vô ích. Bessie không thể chạy nhanh như những con ngựa khác, chứ đừng nói gì chạy đua với một khẩu súng lục. Con ngựa cái chỉ chạy đều đều chậm chạp. Ôi, lạy Chúa! Tại sao nàng lại không mang theo một cây roi chứ? Nàng lại giật cương thêm lần nữa, và Bessie ngoảnh đầu lại, khụt khịt phần nộ.

Một cú quất roi khô khốc và cái gì đó nóng rực rít lên vút qua gò má Verity, đau rát. Tiếng khóc nức lên vì đau đớn của nàng bị át đi bởi tiếng hý của Bessie, nhao lên và cầm đầu chạy dốc. Lũ chó trở nên hoảng loạn, sửa nhặng xì và gầm gừ trong sợ hãi. Nắm chặt dây cương bằng một tay, Verity bám lấy một bên thành xe bằng tay kia, gần như bị văng ra khỏi cỗ xe khi con ngựa nhỏ chạy ầm ầm trên đường. Tuyệt vọng nàng ghì kéo dây cương, nhưng Bessie đang cắn chặt lấy nó giữa hai hàm và chạy hùng hục.

Verity nhìn lại phía sau một cách hoang dại. Godfrey sắp bắt kịp rồi. Quá dễ dàng. Kinh hãi, nàng nhận ra rằng hẳn không cần phải bắn tiếp một phát nữa. Nếu hắn may mắn, tiếng nổ bên tai Bessie sẽ làm thay cho hắn. Không ai có thể nghĩ ra gì khác, mà chỉ thấy rằng nàng đã mất kiểm soát đối với con ngựa.

Nức nở, nàng chiến đấu để kiềm chế Bessie lại. Ngay phía trước rừng sồi mờ hiện ra. Lối rẽ chỉ ngay đây thôi. Nàng phải làm cho Bessie chậm lại đủ để rẽ sang. Nàng phải làm được! Giữ chắc dây cương, nàng cầu nguyện và giật mạnh, cho tới khi đôi tay nàng phát đau vì gắng sức. Khi đi dưới những tán cây, nàng nhận ra - Bessie đã chậm lại, dần ổn định bước chạy đều đều trở lại.

Nàng ngoái lại. Godfrey còn cách khoảng mười lăm mét. Quá xa để có thể từ trên lưng ngựa bắn trúng một mục tiêu di động. Hắn không thể nào bắn hơn một phát súng nữa. Hắn sẽ không dám mạo hiểm đến thế.

Nàng thả lỏng sợi cương khi lối rẽ hiện ra và cảm thấy sự loạng choạng của con ngựa vì nó đang giữ tốc độ. Thế rồi Bessie quay ngoắt vào lối rẽ, vẫn đang phi nước đại. Quá nhanh. Verity biết thế là quá gấp, ngay khi họ rẽ. Bánh xe một bên trượt nhào và cả thế giới dường như lộn ngược khi nàng bị hất văng khỏi cổ xe.

Nàng vẫn còn sống. Trừ khi lũ chó đều chết cả rồi. Chúng đang sủa cuống quýt cả lên. Phải. Nàng nhất định là vẫn còn sống. Má nàng đau nhức và thấy khó thở vô cùng. Nàng thấy bầm dập hết cả mình mẩy. Một cái mũi uơn ướm dụi dụi vào mặt nàng.

Giật mình, nàng mở mắt ra. Gus. Rồi nó hơi lùi lại, gầm gừ. Nàng ngước lên. Godfrey đang ngồi trên ngựa, cái nhìn hau háu hy vọng của hắn nhạt dần.

“Con khốn!” hắn cay độc. “Ả đàn bà bình thường thì đã gãy cổ rồi. Nhưng mày thì không! Không. Mày phải bị bắn, nhìn cái gì!”

Hít một hơi, nàng cố gắng để hiểu, và ngồi dậy. Gắng sức không cảm thấy đau đớn. Nàng nhắm mắt lại, choáng váng, tựa người trên một khuỷu tay. Bên kia, bọn chó đang nhe nanh, gầm gừ.

“Godfrey... tại sao?”

“Mày và Blakehurst thực sự nghĩ là tao sẽ để chúng mày ăn cướp khoản thừa kế của tao sao?” Cổ nàng nghẹn lại khi những lời của hắn bắn ra. Hắn sẽ giết chết nàng.

Tuyệt vọng, nàng cố gắng nói lý. “Godfrey, giết tôi sẽ không mang lại tiền bạc gì cho anh hết. Nếu tôi chết, thì -”

“Là hắn!” gã nhổ nước miếng. “Đừng nghĩ là tao không nhận ra. Vì hắn sẽ không có được mày. Và hắn tự chuốc lấy - báo thù. Tao sẽ trông thấy nó mỗi khi tao nhìn thấy hắn. Và sẽ chẳng có bất kỳ bằng chứng nào cho hắn chứng minh hết!”

Gã lên nòng khẩu súng lục. Ngắm mục tiêu. Hắn không thể nào bắn trượt được. Nàng sẽ không bao giờ còn trông thấy Max được nữa.

Rồi nàng nghe thấy - âm thanh của một con ngựa nữa, đang phóng rất nhanh. Hy vọng lóe

lên. "Godfrey, đừng ngốc nghếch thế. Ai đó đang đến..." Một kỵ sỹ, có lẽ Max đang tìm kiếm nàng... Nàng hét gọi tên anh.

Godfrey nguyên rửa dữ dội và hần học nhìn xuống nàng, liếc dọc theo cái thùng xe. Nỗi kinh hoàng khiến miệng nàng khô khốc, cổ họng nghẹn lại. Người kỵ sỹ đó sẽ đến quá trễ mất.

Nàng cuống cuống lăn tròn, quờ quạng trên con đường ướt bắn. Nàng nghe tiếng hần chửi thề, nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên càng lúc càng gần trong tiếng chó sủa trở nên điên cuồng hơn trước một tiếng vó ngựa rầm rập khác. Những ngón tay tê cứng của nàng nắm được một thứ, nặng và xiết lại. Lạnh như băng, và nhẵn bóng. Một hòn đá. Cơ hội duy nhất của nàng. Quên đi nỗi đau đớn bên mạng sườn, nàng quăng nó mạnh hết sức có thể.

Màn sương càng trở nên dày đặc. Đang chạy vừa phải, Max nói lỏng dây cương để ngựa chạy nước kiệu trở lại. Có lẽ lúc anh đến được rừng sồi thì cũng gặp được Verity ở đó thôi. Như thế, hoặc là nàng sẽ ở lại ngôi nhà tranh của Martha và anh sẽ phải chạy cả quãng đường vào tận làng để đón nàng về nhà. Dù thế nào, nàng cũng tuyệt đối an toàn.

Một tiếng súng vọng, mờ ảo và xa xăm trong màn sương mù đặc quánh. Anh nín thở, rồi lại thư giãn. Một kẻ săn trộm, có lẽ thế. Không có gì phải lo lắng cả - rồi anh nghe thấy tiếng chó sủa điên dại. Và âm thanh của một con ngựa chạy lồng.

Anh cho chú ngựa thiến của mình sai phi nước đại chỉ trong vòng bốn nhịp chân. Chưa bao giờ anh lại ước có một cây roi và đốc thúc một con ngựa cho tới lúc này. Anh cúi rạp người về trước, thúc toàn bộ sức nhanh của con vật, nỗi sợ hãi run lên bần bật trong huyết quản anh. Anh chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng vó ngựa và tiếng kèn kẹt của bộ yên cương, nén lại giọng nói hoang dại trong đầu anh, *Quá trễ... Verity, ôi, Chúa ơi... Nàng đang hét gọi tên anh. Con cuồng nộ bằng giá cùng với nỗi tuyệt vọng xuyên thấu anh khi anh nghe thấy tiếng ngựa hí và tiếng súng thứ hai.*

Hòn đá trúng ngay mõm con ngựa. Nó lồng lên về phía lũ chó đang nhao tới, sủa điên cuồng. Verity hét lên kinh hãi khi con ngựa giộng vó xuống, những cái móng thép to lớn bổ nhào xuống lũ chó. Nàng có thể nghe thấy Godfrey đang la hét khi hần cố gắng điều khiển con ngựa và buộc nó đứng yên trở lại, tay vẫn lăm lăm khẩu súng lục chĩa về phía nàng.

Gus nhao vào, cắn xé đuôi trong của con ngựa, theo sát phía sau nó là Taffy. Con thú sợ hãi đá hậu lần nữa, lồng lên điên dại khi khẩu súng lục nhả đạn. Thời gian như ngưng lại khi con ngựa lồng lên và rồi đổ sập xuống lên chính kẻ ghì cương, những cái chân co giật yếu ớt.

Màn sương và khu rừng quay cuồng thành một vùng mờ ảo màu vàng và bạc xung quanh Verity khi nàng nhận thấy có nhiều hơn nữa những tiếng vó ngựa, một giọng hét khản đặc gọi tên nàng xuyên qua tiếng chó sủa và tiếng rền rĩ đầy sợ hãi phát ra từ bên dưới con ngựa ngã quỵ... và rồi chẳng còn biết gì nữa.

Nàng đã an toàn. Nàng không thể nhúc nhích, nhưng nàng đã an toàn. Ai đó đang ôm nàng. Vòng tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, như thể chúng sẽ không bao giờ buông nàng ra và một

giọng nói khào khạo thủ thỉ tên nàng hết lần này đến lần khác. “Verity, ôi, Chúa ơi. Verity, em yêu quý, tình yêu của anh. Vì Chúa, hãy nói gì đó đi!”

“Max?” Đó là tất cả những gì nàng có thể thốt ra từ cơn choáng váng và bắn loạn vẫn đang vây lấy nàng. Nàng nhích người lại gần hơn một chút, khát khao hơi ấm của anh, sự gần gũi của anh. Đôi tay vụng về run rẩy vuốt ve gương mặt nàng, vén gọn những lọn tóc quăn của nàng.

“Em có thấy đau lắm không, em yêu?” Giọng anh run rẩy.

Nàng cố gắng hít một hơi thật sâu và nhắm mắt. “Xương sườn của em. Em nghĩ là có một cái bị nứt rồi.”

Anh chửi thề và thả lỏng vòng tay ra một chút. Hoảng loạn trào dâng. Nàng dụi mình vào trong lòng anh. “Không! Xin anh, hãy ôm lấy em. Xin anh đấy! Hắn ta đâu rồi?”

Vòng tay anh chặt hơn. “Shh. Ổn rồi. Em an toàn rồi. Hắn không thể làm hại em được nữa đâu.”

“Hắn đâu rồi?” Nàng phải biết.

Nàng cảm thấy sự căng thẳng, cơn thịnh nộ đang dâng trào trong anh.

“Bên dưới con ngựa của hắn. Và chết rồi.”

Nỗi kinh hoàng xuyên qua nàng.

“Em... đã giết hắn rồi,” nàng thì thào. “Max... Em không bao giờ định...” Đột nhiên nàng thấy bản thân đang đối diện với anh.

Đôi mắt anh sáng rực nhìn nàng. “Không đúng! Ngừng lại đi, Verity! Đó không phải lỗi của em. Hắn bị cướp cò súng và bắn trúng con ngựa, đó là tất cả những gì anh nhìn thấy. Nó đã ngã lật nhào đè lên người hắn. Em đã không hề làm điều gì cả. Verity, nghe anh này - em không giết hắn.”

Nàng cảm thấy phát bệnh, run rẩy. Nhớ lại con ngựa đã lồng lên khi bị ném trúng hòn đá. Rồi nó ngã nhào ra phía sau. Nàng mở miệng, nhưng anh đã đặt những ngón tay đè lên, dịu dàng yêu cầu sự im lặng.

“Không gì hơn, em yêu. Giờ em cần được về nhà thôi.”

Bác sĩ phải ghi nhận ra Lady Blakehurst cứng cõi hơn nhiều so với phu quân của nàng. Và rằng, dù cho bị nứt xương sườn, nhưng nàng sẽ hoàn toàn khỏe mạnh sau vài ngày nghỉ ngơi đầy đủ và được chăm sóc đúng cách thôi.

Max khẽ đằng hắng. “Còn một chuyện nữa, bác sĩ. Tôi hiểu là vợ tôi có thể... là, nàng...!”

“Đang mong chờ một sự kiện hạnh phúc trong khoảng bảy tháng tới?” vị bác sỹ gợi ý với một nụ cười tươi tắn. “Phu nhân đã đề cập đến chuyện đó. Như tôi đã nói. Nghỉ ngơi. Không nghỉ ngơi hết. Dù ngài có làm gì đi nữa, đừng gợi ý những việc đại loại như thế cho phu nhân. Sầu não có thể còn gây hại hơn cả tự thân những tổn thương bên ngoài! Tôi không thích ý tưởng đó đâu, nhưng phải nhấn mạnh rằng phu nhân cần phải nghỉ ngơi trên giường vài ngày vì chiếc xương sườn bị nứt.” Ông chấn chỉnh Max với một cái liếc rành rành. “Tuy nhiên - phu nhân cần phải tăng cân thêm một chút. Ngài thấy rồi đó, thưa ngài.”

Max trở lại phòng Verity và cho nàng hầu cùng bà Henny lui. Mãi sau họ mới chịu rời đi.

Verity được quần kỹ càng quanh những cái gối, hai tay đang ôm lấy một tách trà.

Max nhìn nàng hồi lâu, không thể tin được rằng nàng vẫn còn sống. Thế nào đó mà nàng đã thoát nạn được.

Nàng ngược nhìn anh. “Max - sẽ có một phiên tòa à?” Đôi mắt nàng mở to, sẫm lại.

“Không đâu, em yêu. Hắn đã chết rồi. Hắn sẽ phải đối mặt với một tòa án còn cao hơn.”

“Ý em... là... về em cơ.”

“Em ư?”

Nàng vẫn tin rằng đó là lỗi của nàng. Chỉ với ba bước, anh đã nhanh chóng đến bên cạnh giường nàng. Kiên quyết, anh giành lấy tách trà từ đôi tay lạnh cóng của nàng và bọc lấy chúng trong tay anh, kéo nàng tựa vào hõm vai anh. Dịu dàng ôm lấy nàng, cảm nhận cơn run rẩy lạnh giá của cơ thể nàng.

“Verity, nghe anh này. Em chưa bao giờ giết bất cứ ai hết. Không phải Godfrey cũng không phải cha em. Họ đều tự có quyết định của chính họ. Em không bao giờ phải chịu trách nhiệm về ai trong cả hai người đó cả. Em mới chỉ là một đứa trẻ khi cha em chết. Còn Godfrey - ” Anh ngừng lời, không thể nói gì sau cú sốc kinh hoàng đột ngột tràn qua khi anh cẩn trọng chạm lên vết thương trên gò má nàng do phát súng đầu tiên. Nàng đã cận kề với cái chết.

“Em đã ném một hòn đá - một viên đá lửa, em nghĩ thế. Nó đã trúng con ngựa và khiến nó lồng lên. Đó là -”

Anh sáng giọng ngắt ngang, “Tại sao hắn lại phục kích em trong một biển sương mù như thế với hai khẩu súng đã nạp sẵn đạn? Khốn kiếp, Verity! Nghe anh này! Hắn tự chuốc lấy thôi, trong khi đang cố giết em. Em đã tự vệ!” Một cách dứt khoát, anh tiếp, “Thậm chí nếu em không ném hòn đá đó thì hắn cũng vẫn sẽ chết thôi, bởi vì *anh* sẽ giết hắn! Đó không phải lỗi của em! Em nghe anh nói rồi chứ.”

“Anh sẽ *giết* hắn sao?”

Miệng anh rớt xuống. Nàng còn phải *hỏi* sao? Anh nhắm mắt lại. “Verity, Godfrey đã chết

ngay khoảnh khắc hắn bắn phát súng đầu tiên rồi. Anh đã nói với em rằng anh yêu em. Anh nghĩ mình đã luôn yêu em, nhưng anh đã quá đui mù mà không nhận ra điều đó!” Anh khép đôi môi nàng trên môi anh, hôn nàng cho tới khi nàng nín lấy anh, cơ thể nàng trở nên mềm mại và khao khát. Thế rồi anh thả miệng nàng ra. Anh phải nói với nàng, phải làm cho nàng hiểu.

Vuốt gọn một món tóc rối, anh nói, “Em yêu, anh đã làm mọi thứ rồi tung lên rồi. Khi anh đề nghị ‘Selina’ trở thành tình nhân của mình, anh đã nghĩ anh có thể chẳng bao giờ kết hôn. Nhưng anh đã biết mình không hề muốn loại quan hệ như anh đã có với những phụ nữ khác.” Anh ngập ngừng. Ôi, Chúa ơi. Phải nói thế nào bây giờ nhỉ? “Em khác. Rất khác biệt. *Anh* đã cảm nhận được sự khác biệt.” Anh mỉm cười. “Anh đã lên kế hoạch cho một chuyện tình rất dài. Tin anh đi, em yêu quý, không có *bất kỳ quý ông nào khác* sẽ được *thấy* em, để anh sẽ tiếp tục mối quan hệ ấy kéo dài lâu hơn thế! Nhưng em đã từ chối anh. Anh đã suy nghĩ về điều đó. Em đã từ chối anh. Anh sẽ quên em đi. Nhưng anh không thể. Em sẽ không trở thành nhân tình của anh, nhưng anh cũng không thể rời em mà không có bảo vệ. Em hiểu không? Đó không chỉ đơn thuần là nhục dục. Anh đã muốn che chở cho em. Và cách này hay cách khác thì anh cũng sẽ làm điều đó.”

“Anh đã không muốn một người vợ, thế đấy,” nàng thì thầm.

“Không cho tới khi đó,” anh đồng ý, ôm nàng chặt hơn. “Em biết chuyện gì sẽ xảy ra không nếu anh đã biết trước được em là ai?”

Nàng lắc đầu.

“Anh đã lên kế hoạch để đưa ‘Selina’ tới làm một người đồng hành cho Dì Almeria,” anh nói với nàng, khẽ mơn trớn miệng nàng. “Thế nên anh để ý em. Thường xuyên. Và dù thế nào cũng phải lòng em rồi. Với Verity, *hay* Selina. Không quan trọng khi em nói với anh sự thật.”

“Nhưng...”

Anh hôn nàng lần nữa rồi tiếp. “Nhưng em đã đến với anh đêm đó và lương tâm của anh đã không có lấy một cơ hội nào. Anh đã biết rằng anh nên gợi ý cho em rằng em có thể tới gặp dì Almeria. Rằng anh sẽ để ý tới sự an toàn của em, nhưng anh *đã muốn* em. Anh đã cần em. Chỉ *em* thôi. Dù em có là ai đi chăng nữa. Và thậm chí nếu ‘Selina’ có là thật và anh có biến nàng trở thành tình nhân của anh, thì khoảnh khắc anh khám phá ra nàng đang mang thai con của anh, anh sẽ đập những cánh cửa của Hội Luật sư dân sự[\[35\]](#) để xin một giấy phép đặc biệt!”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết,” anh nói. “Chúng ta vẫn sẽ đi tới điểm là anh đã nhận ra rằng anh đã muốn em làm vợ mình. Không phải là nhân tình. Anh phải nói điều này với em - em yêu quý, anh yêu em. Không quan trọng em là ai, không quan trọng cha em là ai. Anh yêu em và em là của anh. Mãi mãi như thế. Theo mọi cách.” Anh cúi xuống và hôn nàng thật dịu dàng. “Tình yêu của anh... vợ của anh... mẹ của những đứa con của anh.”

Mỗi lời tỏ bày êm ái đều được nhấn nhá với một nụ hôn, mỗi lúc lại sâu hơn cho tới khi Verity phải nín lấy anh, những giọt lệ mặn mặn lăn trên hai má nàng.

“Nhưng Richard -”

“Sẽ thích thú trở thành một ông chú và cha đỡ đầu hơn làm một bá tước. Chú ấy đã nói với anh như thế quá nhiều rồi.” Anh lại hôn nàng nữa. Cuối cùng anh thì thầm, “Chúa mới biết tại sao em yêu anh trở lại, nhưng thực thể và anh sẽ không bao giờ để em đi nữa đâu.”

Nàng lùi lại một chút và vươn một bàn tay run rẩy lên cầm anh. “Em không bao giờ hết yêu anh, Max. Không bao giờ. Em đã luôn yêu anh. Đó là lý do em đến với anh vào đêm đầu tiên, bởi vì -”

Những ngón tay của anh xiết lấy vai nàng và đôi mắt hổ phách thiêu đốt nàng. “Em đã yêu anh *khi đó* ư? Nhưng tại sao chứ?”

Nàng nhìn anh mơ màng. “Anh còn phải hỏi sao? Sau những gì anh đã làm cho em khi Papa qua đời? Em đã mơ về anh suốt nhiều năm trời. Đọc về anh trong cuốn hồi ký của Papa.” Tình yêu dâng trào nghẹn ngào trong cổ nàng. “Và rồi em gặp lại anh và anh đã bảo vệ em mà không hề biết em là ai. Anh thậm chí vẫn bảo vệ em khi anh đã biết. Ngay cả khi anh rất giận dữ với em.”

“Ngay cả khi anh làm một tên khốn ngu ngốc,” anh lẩm bẩm, ôm nàng chặt hơn. Nàng thở dài hài lòng và nép sâu hơn vào vòng tay anh, ngả đầu lên vai anh.

Anh cọ má lên mái tóc nàng, đắm chìm trong hương thơm ngọt ngào của nó. Tương lai của anh, cuộc đời của anh, đều nằm trong người phụ nữ này, đang nằm trong vòng tay anh và cả cuộc sống bé nhỏ đang nảy nở trong cơ thể nàng. Giờ đây anh đã có tất cả. Mọi thứ anh chưa bao giờ biết là mình đã mong muốn. Anh không biết lời nào có thể miêu tả được cảm xúc của anh. Chẳng lời nào có thể. Thật may thay Verity dường như khá hài lòng với những lời lẽ giản dị, bình thường.

“Anh đã đề cập tới rằng anh yêu em phải không?” anh dịu dàng hỏi.

“Phải, nhưng anh có thể nhắc cho em nhớ, nếu anh thích.”

“Ôi, anh sẽ làm thế. Anh hứa với em,” anh nói nồng nhiệt. “Mãi mãi.” Một lời thề ước vang lên hoàn toàn tự do và tự nguyện. Với một người quan trọng tột bậc của cuộc đời anh.

END

[1] **Sèvres** là một **xã** trong **vùng đô thị Paris**, gần **lâu đài Versailles** thuộc tỉnh **Hauts-de-Seine**, vùng hành chính **Île-de-France** của nước **Pháp**, nổi tiếng với sản phẩm gốm sứ <http://en.wikipedia.org/wiki/S%C3%A8vres>

[2] Nguyên tác “sweetheart”

[3] Nguyên tác “the Downs” chỉ hai dãy núi đá phần song song nhau, gồm có North Downs - ở Surrey và Kent và South Downs – ở ven biển, băng qua Hampshire và Sussex, thuộc miền nam nước Anh.

[4] Nguyên tác “Land’s End and John-o’-Groat’s?” http://en.wikipedia.org/wiki/Land's_End_to_John_o'_Groat's

[5] Nguyên tác “C.O” http://en.wikipedia.org/wiki/Commanding_officer

[6] Nguyên tác “Right on the heels of threat to claim...” Bạn có thể tìm hiểu thêm về idiom này tại <http://www.thefreedictionary.com/on+the+heels>

[7] “My word” của Max – một quý tộc danh tiếng, có lẽ giống “xuất ngôn cửu đỉnh” của VN mình.

[8] In Shakespeare's *The Merry Wives of Windsor*, written around 1602, the character Mistress Ford refers twice without any explanation to *the tune of "Greensleeves"* and **Falstaff** later exclaims:

Let the sky rain potatoes! Let it thunder to the tune of 'Greensleeves'!

<http://en.wikipedia.org/wiki/Greensleeves>

[9] Nguyên tác “*madam, or madam wife*”

[10] Nguyên tác “the quarter day” – ngày trả lương hàng quý, ngày đầu quý

[11] Nguyên tác “she is brought to bed” – ý là cô gái khi sát đến thời điểm sinh nở, sẽ phải nghỉ ngơi trên giường.

[12] http://en.wikipedia.org/wiki/Goodwin_Sands

[13] Nguyên tác “a great-aunt”

[14] Molly Longlegs là một nàng ngựa hồng đã hai lần chiến thắng giải thưởng 200 guinea tại Giải đua Newmarket. Nàng ngựa thuộc về Lord Longbroke, người được cho là đã yêu cầu George Stubbs vẽ bức tiểu họa “Molly Longlegs và tay nài” hiện đang được trưng bày tại Bảo tàng quốc gia Liverpool.

<http://www.liverpoolmuseums.org.uk/walker/collections/18c/stubbs.aspx>

[15] Nhà hát Drury Lane là nhà hát hoàng gia nổi tiếng tại Westminster, London. Drury Lane được xây dựng và mở cửa lần đầu vào năm 1663, và là nhà hát lâu đời nhất của London hiện nay.

[16] Nguyên tác “Followed by an At Home.” Viết hoa chữ At Home hàm ý Dì Almeria có mặt ở nhà. Đọc tiếp đoạn sau, khi Verity muốn đến thăm ai đó trong xã hội thượng lưu thì họ thường cáo vắng nhà, bạn có thể hiểu rõ hơn ý của tác giả.

[17] Nguyên tác “Chancery” Tòa do Bộ trưởng Bộ Tư pháp là Chánh án.

[18] Nguyên tác “a fichu” loại khăn chéo, hình tam giác, thường được quấn ở cổ và vai của phụ nữ.

[19] http://en.wikipedia.org/wiki/Roger_de_Coverley; <https://www.youtube.com/watch?v=6RoGJ-cln9Q>

[20] <http://en.wikipedia.org/wiki/Paddington>

[21] Nguyên tác “Hell’s teeth!” http://en.wiktionary.org/wiki/hell%27s_teeth ; <http://www.urbandictionary.com/define.php?term=hells%20teeth>

[22] Nguyên tác “night-gown”

[23] <http://en.wikipedia.org/wiki/White%27s>

[24] Nguyên tác “Prince of Orange” – đây là một tước hiệu quý tộc, các bạn đọc thêm tại http://en.wikipedia.org/wiki/Prince_of_Orange

Trong truyện thì vị Hoàng tử này chính là người kế vị thứ 25 của tước hiệu, các bạn đọc thêm tại

http://www.napoleon-battles.com/history_napoleon_the_prince_of_orange_nassau_waterloo_1815.html;

http://en.wikipedia.org/wiki/William_II_of_the_Netherlands

và cũng là người có nick name là “Slender Billy”, các bạn đọc thêm <http://www.regencyhistory.net/2012/01/who-was-silly-billy.html> để biết lịch sử khá thú vị về nick name này và sự tích của nó đối với vị Hoàng tử của chúng ta

[25] Nguyên tác “*when Old Hookey would make it back from Vienna*” – mình vẫn chưa hiểu thấu đáo đoạn này

[26] http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Wellesley,_1st_Duke_of_Wellington

[27] Napoleon Bonaparte http://wiki.answers.com/Q/Who_was_Boney_in_The_Battle_of_Waterloo?#slide=2

[28] Chính tả của từ này trong bản gốc tiếng Anh của mình viết thường sau dấu chấm câu (hiss and slide Mocking.) Mình đoán có lẽ là do tinh thần của cha Verity lúc này đang bấn loạn nên viết câu chữ không được đúng chính tả chăng?!

[29] Đoạn này trong nguyên tác dùng toàn bộ là “she” – theo ý mình ông Scott ám chỉ vợ ông, nên mình dịch là “nàng ấy”

[30] Nguyên tác “hand over fist”

[31] Nguyên tác “by the look of it”

[32] Theo mình ý của đoạn này là chỉ thời điểm đã khuya trong ngày.

[33] http://en.wikipedia.org/wiki/Nicholas_Culpeper Cuốn Directory for Midwives ra đời năm 1651.

[34] Vì Richard có đôi mắt giống của Max.

[35] Nguyên tác “Doctors’ Commons”, các bạn xem thêm tại http://en.wikipedia.org/wiki/Doctors%27_Commons hoặc <http://www.victorianlondon.org/legal/doctorscommons.htm>

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>